

**DE LEEUW UIT DE STAM VAN JUDA
ALS EEN LAM TER SLACHTING GELEID**

zijnde 16 weldoorwrochte leerredenen
over het bitter kruislijden van onze gezegende
Heiland en Zaligmaker Jezus Christus.

door

David BRUININGS
1704-1749
predikant bij de Hoogduitse Gemeente te Amsterdam

Met een aanbevelend voorwoord van de
weleerw. heer J. SCHOTEL predikant te Haarlem

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2002

INHOUD

INLEIDING

VOORWOORD

1. I DE ZALVING van DE HEILAND DOOR MARIA, Matth. 26 : 6-9
2. II DE ZALVING van DE HEILAND DOOR MARIA, Matth. 26:6-9
3. Het bereiden van het Pascha Matth. 26:17-19
4. Jezus in de hof van Gethsémané. Matth. 26:37-39
5. De opwekking van Jezus' discipelen in de hof van Gethsémané. Matth. 26:40-44
6. De gevangenneming van de Heiland in Gethsémané. Joh. 18:3-9
7. De valse getuigen en Jezus' stilzwijgen. Matth. 26:59-63
8. De bespotting van Christus' profetisch ambt. Matth. 26 : 67 en 68
9. Het kopen van de akker des pottenbakkers. Matth. 27:6-10
10. De Heiland beschuldigd door de overpriesters en ouderlingen. Matth. 27:12-14
11. Jezus tegenover Barabbas. Markus 15:11-14
12. De geseling en bespotting van Jezus' koninklijk ambt. Joh. 19:1-3
13. Jezus' uitgang uit Jeruzalem naar Golgotha. Mark. 15 : 22 en 23
14. Het opschrift boven het kruis. Joh. 19 : 11-22
15. De drie-urige duisternis. Matth. 27:45-49
16. Het breken van Jezus' beenderen. Joh. 19:31-37

INLEIDING

David Bruinings werd geboren op 8 december 1704 in Bremen. Zijn ouders waren Christian Brunings en Metta Meyer. David heeft zijn theologische opleiding gevolgd in Heidelberg. Zijn broer Christianus is daar later als hoogleraar in de godgeleerdheid werkzaam geweest. Voor David met zijn studie theologie begon, studeerde hij in Bremen filologie en filosofie. Zijn eerste gemeente was Florsheim bij Worms. Hij ging daar in 1729 naar toe. Na Florsheim volgde de gemeente Neckarau. Hij was daar predikant van 1732-1740. Zijn laatste gemeente was Amsterdam. Hij diende deze gemeente tot zijn dood op 16 juni 1749.

Op tweede Paasdag 1741 werd Ds. Bruinings als predikant van de Hoogduitse gemeente te Amsterdam bevestigd. In Amsterdam woonden volgelingen van Graaf Nikolaus Ludwig von Zinzendorf. Zijn volgelingen kennen wij onder de naam van Hernhutters. De Hernhutters zijn vooral bekend geworden door hun zendingsactiviteiten op de hele wereld. Onder de prediking van Ds. Bruinings kwamen ook verschillende Hernhutters. Door zijn collega Ds. F. de Bruin leerde hij de boeken van de Hernhutters kennen. Ds. Bruinings zocht toen contact met de Broedergemeente zonder zich formeel bij hen aan te sluiten.

De centrale kerkenraad van de hervormde gemeenten te Amsterdam, onder wie ook de Hoogduitse gemeente ressorteerde, kon de contacten van Ds. Bruinings met de Hernhutters niet waarderen. De catechiseermeester E. Schutter, die ook enige sympathie had voor de Hernhuttersgemeente, werd door de kerkenraad gecensureerd. Ds. Bruinings was door de kerkenraad uitgenodigd om zich voor haar te verantwoorden. De predikant was in deze periode al ernstig ziek. Kort daarop is hij overleden. Hij was rijp voor de hemel, wat uit zijn preken al enigszins opgemerkt kan worden. Op zijn sterfbed had hij de wens uitgesproken dat Amsterdam met het Evangelie van Jezus' bloed en wonden vervuld mocht worden.

De preken van Ds. Bruinings werden na zijn dood vertaald uit het Hoogduits en uitgegeven, naar de tekst zoals deze was genoteerd door het gemeentelid Anna Haverkamp. Zijn preken kennen een korte inleiding, de tekst wordt uitgelegd en tenslotte volgt een uitvoerige toepassing. De preken van Ds. Bruinings worden gekenmerkt door eenvoud. Zijn preken maken duidelijk dat we met een vriend van de Bruidegom te maken hebben. Opmerkelijk is de bijzonder innige gemeenschap die Hij mocht hebben met de lijdende en verhoogde Zaligmaker. Van hem mag met recht gezegd worden, dat hij zijn eerste liefde niet verlaten heeft. Hij was een bevindelijk prediker die ten volle de Gereformeerd leer toegedaan was, wat uit zijn Catechismusverklaring duidelijk blijkt.

De gereformeerde kerkenraad van Amsterdam kon het niet verdragen dat de Hoogduitse predikant die onder haar verantwoordelijkheid stond met de Hernhutters contacten onderhield. Vooral toen Ds. Bruinings een bundeltje gedichten in 1748 uitgaf met onder andere ook liederen van de Hernhutters. Deze hadden een afkeer van de dogmatiek. Hun taalgebruik stuitte soms tegen de borst. Men sprak bijvoorbeeld over Jezus, als "Broeder Lammetje".

Ds. Bruinings heeft ook een aantal preken nagelaten over de eerste 10 zondagen van de Heidelberger Catechismus. Op een zuiver Evangelische wijze wordt de weg van verzoening met God uitgelegd, volgens de leidraad van Gods Woord en de richtlijnen van de Catechismus. De titel luidt: "*De geloofsroem der vrijgekochten door het bloed van Jezus Christus.*" Het boek verscheen bij H. Bokma, in 1855, met een voorwoord van ds. J. W. Felix.

Ook verscheen van zijn hand: *De kracht, werking en nuttigheid des geloofs*. Drie preken over Handelingen 8:27 vv. Deze brochure verscheen bij een uitgeverij in Nieuw Beijerland, z.j.

Tevens verscheen na zijn dood een bundel met 12 keurstoffen. Deze preken zijn opnieuw gepubliceerd door "De Schatkamer", 1999, met de titel: *De vrije verkiezing en aanneming Gods*.

De bundel met 16 preken: "*De Leeuw uit de Stam van Juda, als een Lam ter slachting geleid*", verscheen voor het eerst in Amsterdam, 1755, voor de tweede keer in 1854 en werd tot heden toe door diverse uitgevers herdrukt.

VOORWOORD

Waarde lezer!

Door de uitgever van het werk: "De Leeuw uit de Stam van Juda, als een Lam ter slachting geleid", aangezocht om een voorwoord aan dit werk toe te voegen, was dit voor de schrijver dezes in het eerst geen gemakkelijke taak, aangezien hij met de Auteur van genoemd werk, alsmede ook met de inhoud van hetzelfde geheel onbekend was, hetwelk beide een volstrekte hinderpaal was om aan het verlangen van de uitgever te kunnen voldoen. Deze hinderpaal is echter geheel opgeheven doordien de uitgever aan ondergetekende een exemplaar van genoemd werk ter kennismaking mede toezond, na welke kennismaking ik mij terstond bereid gevoelde om aan bovengenoemd verzoek te voldoen.

Ondergetekende veronderstelt, dat, hetgeen voor hem eerst een hinderpaal was tot het schrijven van een voorwoord, dit evenzeer een oorzaak kon zijn, dat het werk niet in handen zou komen van dat volk, hetwelk de zuivere waarheid zoekt en bemint, hetgeen jammer zou zijn vanwege de keur van waarheden, die de inhoud er van bevat.

De auteur van dit werk is de Weleerw. zeergel. Heer D. Bruinings, (geboren omstreeks het jaar 1700) predikant bij de *Hoogduitsch Gereformeerde Gemeente* te Amsterdam. De inhoud van dit werk bevat zestien leerredenen over het lijden van de Heiland, welke onder het prediken door een vlugge hand schijnen opgeschreven te zijn, althans ze zijn uit een zeer oud handschrift overgenomen en in onze tegenwoordige spelling overgebracht en stellen aan de lezer de lijdende Heiland ten eerste zuiver historisch voor en doen de geschiedkundige feiten goed tot hun recht komen. Ten andere doen ze op een singuliere wijze een blik werpen op het borgtochtelijke in de lijdensgangen van de Heiland, geopenbaard tot troost van het arm zondaarshart, dat juist zo'n Borg nodig heeft om getroost te kunnen leven en straks welgemoed te kunnen sterven; terwijl ten laatste iedere leerrede eindigt met een uitgewerkte toepassing waarin elk zijn bescheiden deel krijgt.

Wel is waar, dat onderscheidene geleerde mannen zich de moeite hebben laten welgevalen, om over hetzelfde onderwerp te schrijven en de waarheidlievende lezer op hun pennenvrucht te onthalen. Het zij dan ook verre van ons, om uit voorliefde voor dit werk de arbeid dezer mannen maar enigszins in de schaduw te stellen. Wie kent niet *De kruistriomph* van Ds. A. Hellenbroek; *De lijdende Verlosser* van Dr. F. W. Krummacher en anderen. Maar wie weet ook niet, dat elke schrijver of prediker zijn bijzondere eigenaardigheden heeft; eigenaardigheden, die soms zeer aantrekkelijk zijn en die bij anderen worden gemist. Behalve de pit en kern die men in deze leerredenen aantreft, heeft zij boven vele anderen dit nog voor, dat ze zeer geschikt zijn, om in de lijdensweken in die kerken, waar men een dienaar ontbeert, gelezen te kunnen worden, terwijl er geen twijfel bestaat, of ze zullen met stichting gehoord worden.

Met stichting gehoord worden, dan, wanneer de Apostolische vermaning door Gods Geest invloed uitoefent op het hart van de hoorders, 1 Thess. 5 : 20, waar Paulus vermaant om de profetieën niet te verachten; waar de Apostel ongetwijfeld niet uitsluitend ziet op de eigenlijke profetieën of voorzeggingen van zaken, die in de toekomst zullen geschieden, maar meer op het indirect profeteren, op het zuiver *uitleggen van het profetische woord*. Zo'n uitleggen van Gods Woord wordt ook profetie genoemd. In deze zin zijn ook de gewone leeraars profeten, en hun uitleggen en verklaren van de Schrift noemt de Schrift profeteren, 1 Korinthe 14 : 3. Wie profeteert spreekt de mensen tot stichting enz. En zo is dan een zuiver uitgewerkte leerrede in schrift Zowel een profetie, als dat wij dezelve op de kansel horen voordragen. Liggen nu de harten der hoorders onder beslag van die profetische vermaning, dan achten zij zo'n profetie niet gering, maar zijn met eerbied en ontzag omtrent dezelve aangedaan; want zij nemen haar aan niet als van de mensenwoord, maar, gelijk het waarlijk is, als Gods Woord.

Doch, helaas! niet aller hart ligt onder dit beslag, hoeveel treft ge er in ons land niet aan, die openlijk de profetieën verachten? van Joden, Heidenen en Mohammedanen verwacht ge zulks, maar dit geschiedt door zonen en dochters der christelijke kerk; door dezulken, die het teken van de Doops op hun voorhoofd dragen, waarover de naam van de Heilige Drie-eenheid is aangeroepen. Er zijn er zelfs velen, die met dezelfde mond, waarmede zij eenmaal hun belijdenis bezwoeren, thans openlijk de profetieën verachten. Onze eeuw heeft hiervan al wat te horen en te aanschouwen gegeven! Is het niet allertreurigst, wanneer men uit de mond van Hoogleraren moet horen: *De Bijbel is een wespennest, vol van fabelen*. van een ander: *De leer der voldoening is een bloedtheologie*; en hoeveel zouden we u nog niet kunnen opnoemen? Maar waartoe nog meer? Is het dan wel wonder, dat de onder zulke invloeden gekweekte dienaren door hun vals profeteren het arme onkundige volk opzetten tegen Bijbel en kerkdienst, en het also wordt verleid en de profetieën leert verachten? En zulks geschiedt met grove woorden, door ongemotiveerde tegenspraak; dit verneemt ge van niet weinigen; men spot met datgene, wat een kind Gods heilig en dierbaar is. van sommigen, die reeds lang met Bijbel en Kerk gebroken hebben, geschiedt dit uit kille onverschilligheid; en wonder is dit niet, want zo de priester, zo het volk.

Er zijn er onder die ongelukkige verachters, die toch anders opgevoed zijn; die toch iets anders geleerd hebben; het is Zo, Maar opvoeding en goed onderwijs vernieuwt het hart niet; als de Geest Gods de waarheid niet aan het hart heiligt, dan blijft de

mens onder de tederste en Godvruchtigste opvoeding, zoals hij is. Zijn aangeboren blindheid en zijn ingekankerde vijandschap tegen de vrije genadeleer, de lust tot de zonden en de liefde tot de wereld doet hem de profetieën verachten.

Maar er is in ons dierbaar Vaderland nog een volk, zij het dan ook een kleine minderheid, (en telt ge onder hen niet vele edelen, niet vele wijzen naar het vlees, en niet veel rijken) dat de profetieën hoogacht en waardeert. Dit volk zal met stichting deze leerredenen lezen of in de kerk aanhoren, waar ze gelezen zullen worden. Dit volk, dat voelhorens heeft, verneemt hier de oude taal, het *schibboleth* van de zuivere gereformeerde leer, waardoor God op het hoogst verheerlijkt en de zondaar op het diepst vernederd wordt.

Dat Gods Geest deze leerredenen, uit de oudheid opgehaald, mocht zegenen aan de harten van hen, die Christus in Zijn dierbaar Borglijden voor doodschuldige Adamskinderen nog niet kennen, om Hem te leren zoeken, teneinde Hem tot hun deel te mogen bezitten. Maar ook voor diegenen, die Christus aanvankelijk in Zijn dierbaarheid hebben leren kennen, opdat zij in die kennis mogen opwassen. Want die kennis is het eeuwige leven, Joh. 17 : 3. En hoe begeerde Paulus Hem niet te kennen in de kracht Zijns doods en in de kracht Zijner opstanding. En wanneer zulks mocht geschieden dan zou de blijdschap vermeerderen van uw aller dienaar.

Haarlem, 1898.

J. SCHOTEL,
V. D. M. (Christelijk gereformeerde predikant)

1. DE ZALVING VAN DE HEILAND DOOR MARIA. I.

In het heilige der heiligen stond voormaals de ark van de verbonds waarop zich twee gouden cherubijnen bevonden, die met gebogen aangezichten bestendig neerzagen op het met bloed besprengd gouden verzoendeksel. Waarop de Apostel Petrus ziet, als hij zegt, dat *engelen begerig zijn, om in te zien in de geheimen van de gekruiste Christus, welken God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed*, Rom. 3 : 25, opdat wij door het geloof het leven zouden hebben in Zijn Naam.

Terwijl ons echter hier de heilige engelen, als met gebogen aangezicht op het verzoendeksel ziende, worden voorgesteld, hoe moet dan niet een door God bekeerde en door Jezus' bloed verzoende zondaar neergebogen zijn om dit heilige in de Allerheiligsten te beschouwen! Want hierin is de gekruiste Christus het ware tegenbeeld van het verzoendeksel, in Wie zich openbaart het schouwtoneel der Goddelijke deugden en volmaaktheden. In Wie de diepten der Goddelijke wijsheid en liefde verborgen zijn, Die zo'n wonderbaar middel heeft uitgevonden tot verzoening voor arme verloren zondaren.

- Daar ziet men Gods majestueuze heiligheid en wraakoefenende gerechtigheid verenigd tegen de zonden in de straf, die Hij aan de Zoon Zijner liefde geoefend heeft, die aan het kruis voor de zonden Zijns volks heeft moeten boeten.
- Ja, men ziet daarin ook geopenbaard de rijkdom der Goddelijke barmhartigheid, dat Hij voor hen, die toen nog Zijn vijanden waren, ja voor vloek- en doemwaardige zondaren, Zijn eniggeboren Zoon heeft overgegeven tot zo'n smartelijke en schandelijke dood.
- Men vindt daarin de onoverwinnelijke kracht van die grote Slangenvertreder, Die gekomen is, om de werken van de duivels te verbreken en ons ellendigen van zonden, satan en wereld te verlossen.
- Daarin vindt men een opene, overvloeiende fontein der genade, om onze ledige harten, onze hongerige en dorstige zielen te laven en eeuwig te verzadigen.

Dit Evangelie, mijn geliefden, waarin ons de lijdensgeschiedenis van onze dierbare Heiland wordt voorgehouden, wordt ons ook nog in deze duistere dagen gedurig gepredikt. *O, mocht het de Heere behagen, mij onder het spreken en u onder het horen, in te leiden in de geheimen en wonderen Zijner Goddelijke liefde door Zijn Geest, Die ons in alle waarheid leiden kan.*

Dit nu wil de Heere ook wel doen, als wij ons maar diep voor Hem willen neerbuigen en al onze noden en behoeften voor Hem willen brengen.

O, dat de Heere de prediking van Zijn kruis voor ons een Goddelijke kracht en Goddelijke wijsheid moge doen zijn!

Komt, laat ons de Heere daarom kinderlijk aanroepen.

GEBED

MATTH. 26 : 6, 7, 8 en 9. *Als nu Jezus te Bethanië was ten huize van Simon, de melaatsen, Kwam tot Hem een vrouw, hebbende een albasten fles met zeer kostelijke zalf en goot ze uit op Zijn hoofd, daar Hij aan (tafel) zat. En Zijn discipelen, (dat) ziende, namen het zeer kwalijk, zeggende: Waartoe dit verlies? Want deze zalf had duur verkocht en (de penningen) de armen gegeven kunnen worden.*

Er is voor een natuurlijk mens niets dwazer en smakelozer, dan de betrachting van de lijdensgeschiedenis van de gekruiste Heiland. Maar de gelovigen, die de zalving van boven deelachtig zijn, vinden daarin al hun heil en levenskracht; ja die vinden daarin al hun troost, al hun lust en vreugde.

De historie van de gekruiste Christus is zonder de zalving van de Heilige Geest als een dode letter, Maar door de zalving van de Geestes en het bloed van Jezus Christus nader aan het hart gebracht, wordt de prediking van de gekruiste Christus liefelijk, krachtig, dierbaar en heerlijk. Daarom zegt de Apostel, 1 Kor. 1 : 17 en 18. *Want Christus heeft mij gezonden, om het Evangelie te verkondigen: niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde; want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods.* De Apostel noemt het ganse Evangelie *een woord des kruises*, en voorwaar, Jezus en Zijn kruis is het fundament en de samenhang van geheel het Evangelie; de gekruiste Christus is er de aanvang, het midden en het einde van : *Want de getuigenis van Hem is de geest der profetie.*

Paulus geeft hier te kennen, waarom het ware Evangelie, het woord des kruises van Jezus Christus, moet verkondigd worden, al is het ook, dat het voor degenen, die verloren gaan een dwaasheid is - want de natuurlijke mens kan de verborgenheid van het kruis van Christus niet bevatten, zij willen iets hebben, dat het verstand streelt; zij doen gelijk de valse Apostelen, die, als zij de ergernis van het kruiswoord weg wilden nemen, zo hebben zij het zoeken op te schikken met woorden van menselijke wijsheid, om het aangenaam te maken; maar daardoor werd het kruis van Christus verijdeld. - De Apostel wil dan zeggen, het moet zo zijn, het moet voor de ongelovigen zowel een reuk des doods zijn, als het voor de gelovigen een reuk des levens is: want voor een gelovig zondaar, die eenmaal zal zalig worden, is het woord des kruises een kracht Gods ten eeuwige leven, en het enig middel, waardoor de werken van de duivels verbroken kunnen worden. Daarom lezen wij dan ook, dat, toen Petrus voor het eerst dit woord predikte, *er op eenmaal drie duizend zielen tot God werden bekeerd.*

De prediking van dit woord beneemt de zondaar alle eigen roem en gerechtigheid, en verklaart de gehele wereld voor God verdoemelijk, waaruit geen enkele ziel kan behouden worden, dan door de dood van de Zoon van God. Op dit Verzoendeksel woont de heerlijkheid Gods, en het bevredigt de beschuldigde consciëntie, zoals het noch de wijsheid, noch het verstand doen kan. Dit Evangelie kan als een krachtige balsem het verwonde en verbrijzelde hart verbinden en genezen; het doodt de oude mens, het reinigt het hart en brengt Zijn beminnaars tot de reine liefde Gods; het geeft kracht en sterkte in het lijden, troost en vreugde in nood en dood; het geeft kracht, omdat de Geest Gods met het woord gepaard gaat, om Jezus bloed en gerechtigheid op de consciëntie toe te passen. Die Goddelijke kracht zullen wij aan onze harten moeten ondervinden zullen wij zalig worden. Is dit Evangelie voor ons echter een dwaasheid, dan zullen wij eeuwig moeten verloren gaan.

Maar zal het woord des kruises voor ons een kracht en wijsheid Gods zijn, dan zullen wij de toevlucht moeten nemen tot de troon der genade om ogenzalf, om van de grote Heiland, die Hoorn van overvloed van alle heil, licht en genade te ontvangen, om Hem door een levend geloof te mogen aanschouwen, als zijnde gezalfd om tot Zijn lijden, sterven en begrafenis te worden ingewijd.

O, dat wij eens verwaardigd mochten worden, om Zijn genadezalf te mogen rieken! Ja, dat Hij ons eens zijn mocht als een uitgestorte olie, opdat onze harten met Zijn Geest vervuld en bekwaam gemaakt mochten worden, om Hem, die grote Gezalfd, als onze Borg en Zaligmaker te mogen erkennen, opdat hij, die grote van God gezonden Profeet, machtig in woorden en werken, die Zich in Zijn ganse wandel hier op aarde getoond heeft te zijn de Christus, de Zoon van de levende God, Zich ook aan onze ziel in kracht moge openbaren!

Merkt dan, hoe Hij, de grote Hogepriester, de verzoening voor ons teweegbracht, en wel, terwijl de vijanden besloten, Hem te doden. Want het slangenzaad had bij de opwekking van Lazarus al reeds besloten, Hem ter dood te brengen; terwijl dit echter geschiedde, bereidt Jezus Zich reeds voor, om Zich te heiligen tot Zijn einde; en tot die voorbereiding dient ook deze zalving bij het laatste Pascha en de inzetting van het Avondmaal.

De stof, die wij dus te verhandelen hebben, is, hoe Jezus te Bethanië gezalfd en tot Zijn lijden en begravenis is ingewijd; waarover de discipelen echter murmureren; Maar wat door Jezus wordt verdedigd, terwijl Hij met grote nadruk aantoon, wat deze zalving te kennen geeft.

Om dit alles in eenvoudigheid te betrachten, zo letten wij:

1. Hoe Jezus te Bethanië is gezalfd; en
2. Hoe dit van Zijn discipelen werd opgenomen.

Het eerste luidt aldus: *Als nu Jezus te Bethanië was ten huize van Simon, de melaatse*, enz. Dit is dezelfde geschiedenis die wij vinden in Joh. 12, en ofschoon Mattheüs zegt, dat het *twee* dagen voor het Pascha was, en Johannes zegt, dat Jezus *zes* dagen voor het Pascha te Bethanië gekomen was, zo willen wij er niet over twisten, of Jezus ééns of tweemaal gezalfd is geweest. Mochten wij onszelf maar ernstig onderzoeken of wij in waarheid Zijn zalving deelachtig zijn geworden.

In dit Bethanië, dat zoveel zeggen wil als een huis van armoede en ellende, waren deze vrienden van de Heiland bijeen en tot deze wendt zich die grote Hemelkoning, als de rechte David, die hierin ook Zijn voorbeeld was, zoals wij lezen 1 Sam. 22 : 2: En tot hem vergaderden alle man, die benauwd was, en alle man, die een schuldeiser had, en alle man, wiens ziel bitterlijk bedroefd was.

Het woord Bethanië betekent: *een huis der verdrukking*, zo moest ook de Heiland der wereld, zolang hij op aarde leefde, ja van de krib tot aan zijn kruisdood, allerlei ellende en verdrukking ondergaan. Zo gaat het echter ook nog met al Zijn navolgers, gelijk Jezus voorzegd heeft en wij lezen in Joh. 16 : *In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen*. O ja, als Zijn volk in het midden der benauwdheden gaat, zo gaat de Heiland als de Doorbreker hen voor en helpt hen door alles heen; daartoe is Hij ook in de wereld gekomen en zo gewillig ter slachtbank gegaan. Zien wij dat niet duidelijk? Want toen de Heiland Lazarus van de dood opgewekt had, besloten de Joden Hem te doden; *Maar zij zeiden: niet op het feest, opdat er geen oproer worde*. Maar Gods raad moest bestaan; ja, Hij moest op het Paasfeest sterven, en als het Paasfeest daar is, zal Jezus Zichzelf bereid verklaren; Maar gelijk het Paaslam vier dagen van de kudde moest worden afgezonderd, zo ook zondert Jezus Zichzelf af en gaat naar Bethanië en geeft zich alzo tot de voorbereiding van Zijn lijden over.

Wij vinden Hem hier in het huis van Simon de melaatse. Simon betekent: *een gehoorzame hoorder*. En dit heeft hij ook bewezen te zijn: want hij vreesde het verbod van de Overpriesters niet, om Jezus in zijn huis te nemen; want die hadden gedreigd, dat, zo iemand Jezus gehoorzaamde, hij uit de synagoge zou geworpen worden. Simon werd toegenaamd *de melaatse*, en schoon Jezus hem daarvan genezen had, zo moest hij deze naam echter behouden, opdat hij zich Zijn ellende en Jezus' weldaden gedurig zou kunnen herinneren. zo behield ook Maria Magdaléna die gedachtenisnaam, dat Jezus zeven duivelen uit haar geworpen had, Mark. 16 : 9.

Echter is het een grote troost voor het volk van de Heeren, dat, ofschoon zij melaats zijn, (naar de inwendige mens) zodat zij moeten uitroepen: onrein! onrein! Jezus toch bij hen wil inkomen en avondmaal met hen wil houden. - Jezus neemt toch zondaars aan en eet met hen. - En bij zulke melaatsen is Jezus beter tevreden dan bij Simon de Farizeeër, waarvan wij lezen, Luc. 7 : 44, dat Jezus tot hem zegt: *Ik ben in uw huis gekomen, water hebt gij niet tot mijn voeten gegeven. Gij hebt Mij geen kus gegeven. Met olie hebt gij Mijn hoofd niet gezalfd*, enz.

Maar merk op, deze melaatse was al reeds rein, hij was al ontzondigd met die hysop, waar David om bad, Psalm 51. En is men eenmaal gelijk Simon door Jezus gereinigd, zo staat ook huis en hart voor de Heiland open; gereinigde harten hebben alles voor Jezus over, zij geven Hem hun ganse hart, offeren Hem lichaam en leven op en laten zich door geen mensenvrees afschrikken. Hoe nader Jezus de dood tegemoet gaat, hoe vuriger wordt hun liefde en begeerte om bij Hem te zijn.

Hier waren echter meer van Jezus vrienden in dit huis, want Johannes zegt, dat Lazarus, die hij van de dood had opgewekt, en Zijn zuster Maria en Martha daar ook waren. Deze vrienden hadden voor Jezus hier een avondmaal bereid. O, wat is het goed en troostlijk, dat Jezus in Bethanië nog vrienden, en in een goddeloze wereld nog Zijn kinderen heeft! Daarom bad Jezus ook voor hen, Joh. 17: *Vader! Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt; maar dat Gij hen bewaart van den boze*.

En zo zijn dan ook alle begenadigde mensen, die Gods geboden bewaren, vrienden van de Heere Jezus; zij houden zich aan Hem, al schikt zich soms alles rondom hen tot gevaar. Hoort wat Jezus zelf van hen zegt, Joh. 15: *Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied. Ik heet u niet meer dienstknechten: want de dienstknecht weet niet, wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd*. En tot deze Zijn vrienden gaat Jezus in, en in het gezelschap van zulke gelovige zondaars werd Hij gezalfd, toen Hij met Zijn discipelen aan tafel zat. Maria wil met deze zelf Jezus verkwikken naar de gewoonte der ouden, waarop David zinspeelt in Psalm 23, als hij zegt: *Gij maakt mijn hoofd vet met olie*.

Wij laten ons echter niet in om de oorzaak van deze gewoonte te onderzoeken, maar willen liever acht geven op Maria's zalige gemoedsgestalte, tot onze navolging. Hierbij merken wij op: Maria komt tot Jezus en nadat zij die fles met kostbare zalf gebroken heeft, giet zij die uit op Zijn hoofd, zodat die nedervloeit als de balsem Aärons tot in de zoom Zijner klederen, ja tot Zijn voeten, die Maria daarom met het haar van haar hoofd afdroogt. En geen wonder, dat Maria zulks doet, want zij erkent Jezus voor haar God en Heiland; zij had Hem voor haar beste deel uitverkoren; zij had bij de opwekking van haar broeder in Hem de heerlijkheid Gods gezien, daarom wil zij Hem nu ook eren en verheerlijken, ja, zij wil haars Meesters liefde beantwoorden, daarom brengt zij het beste wat zij heeft. de gelovige is Jezus dierbaar, daarom zegt de Schrift, 1 Petrus 2 : 7: *U dan, die gelooft, is Hij dierbaar*. En bij diegenen bij wie

Jezus dierbaar geworden is, voor die is geheel de wereld niets meer waard, die rekenen, gelijk Paulus, al wat van de wereld is, schade en drek te zijn.

De zalf, die Maria bracht, was rein en onvervalst. Maar zo rein en onvervalst deze kostelijke nardus was, zo rein en oprecht was ook haar hart. En zo'n hart ziet Jezus met welgevallen aan; daarom laat Zich die grote Hartenkenner deze zalving welgevallen.

Het hart van Maria was door het geloof in Jezus gereinigd, zij had de Heiland boven alles hartelijk lief; zij was bij aanvang reeds met de olie van de Heilige Geest gezalfd, haar hart was reeds vol liefde tot Jezus, en daarvan moest zij getuigenis geven, het kostte wat het wilde. Zonder zich vooraf aan te melden, komt zij met de zalf tot de Heiland; zij vraagt niet, of zij het wel doen mag; neen, zij komt vrijmoedig, vertrouwend op Jezus vriendelijkheid, Wiens liefde haar ook niet beschaamd maakt; zij wordt gedreven door het geloof en de drang der liefde, en gaat niet met vlees en bloed te rade, maar volgt de leiding van de Heilige Geest.

- (1) *Zij komt tot Jezus te zalven, te verkwikken en te huldigen.* Dit is het ware werk van de geloofs, dat ook wel genaamd wordt omhelzen, kussen, zegenen, loven en prijzen. Zo zalven Hem ook al de gelovigen, die Hem als hun Koning huldigen en kronen, gelijk er van Salomo gezegd wordt: *Gaat uit en aanschouwt, gij dochteren Sions, de Koning Salomo met de kroon, waarmede Hem Zijn moeder kroonde op de dag Zijner bruiloft en op de dag der vreugde Zijns harten*, Hoogl. 3 : 11. De moeder van deze geestelijke Salomo is hier de kerk, die Hem zalft met innerlijke liefde en dankbaarheid voor Zijn barmhartigheid en genade, die haar op duizenderlei wijzen als overstroomt; die brengen zij Zijn dierbare gaven weder in lofzangen, dankzegging en verheerlijking, zoals er van Hem gezegd wordt in Psalm. 72 : 15: *En Hij zal leven. En men zal Hem geven het goud van Scheba, en men zal geduriglijk voor Hem bidden; de ganse dag zal men Hem zegenen.*
- (2) Zij zalven Hem, als zij de genade, wonderen en weldaden huns Gods roemen en Zijn heerlijkheid uitbreiden, met woorden en daden, vermeldende de rijkdom Zijner genade, die Hij aan hen geopenbaard heeft; en daaraan heeft Jezus een welgevallen, van deze zegt Hij, Hoogl. 4 : 10: *Hoe schoon is uw uitnemende liefde, mijn zuster, mijn bruid! Hoeveel beter is uw uitnemende liefde dan wijn en de reuk uwer oliën dan alle specerijen!*
- (3) Zij zalven Hem, als zij hun leven in zijn liefdedienst opofferen, niet achtende, of zij om Zijns naams wille versmaad of veracht worden, al ware het dat zij hun liefde met hun bloed moesten bevestigen.

Wij zien dit hier in Maria, zij brengt het kostelijkste, wat zij heeft. Zij had het wel met wat minder kunnen doen, maar de liefde is niet spaarzaam. Zij heeft het beste deel uitverkoren, daarom spaart zij fles noch zalf. Zij toont hare liefde en haar vertrouwen met kinderlijken eerbied en neerbuiging van de harten voor haar grote God en Zaligmaker, daarin stelt zij al haar eer en heerlijkheid. En hoe hartelijk zal zij dat gedaan hebben! Want Johannes voegt hier nog bij, *dat zij de voeten van de Heere Jezus met het haar van haar hoofd afdroogde*, Joh. 12 : 3. Het haar, dat de kroon haars hoofds was, houdt zij niet te goed voor dat werk, willende hiermee getuigenis geven, hoe het haar innige lust en begeerte is om zich in liefde aan Hem te verbinden, om zo onderling één geest met Hem te worden. Zij blijft ook aan de voeten van Jezus zitten, om de woorden des levens uit Zijn mond te horen, want dat is haar hoogste zaligheid.

Maar met dit afdrogen *wrijft zij de zalf ook in haar eigen haar*; zij wil de reuk er van behouden; wellicht denkt zij hierbij aan die hartsterkende balsem, die straks uit Jezus wonden vloeit, of wil zij hiermede haar zielswens uitdrukken, dat Zijn Naam over haar als een uitgestorte olie zij, dat zij de kracht daarvan mocht gevoelen en bij zich houden, opdat ook voor haar deze nardus zijn reuk mocht geven.

De liefderijke Immanuël laat Zich deze liefdedienst dan ook welgevallen, terwijl Hij de bestraffing Zijner discipelen van Maria afwendt. Uit deze daad van Maria kan men zien, dat de liefde Gods alle mensenliefde ver te boven gaat. Jezus neemt er een welgevallen in, maar Zijn discipelen niet, want die zeiden: *Waar toe dit verlies?* Maria wordt hier van haar lieve vrienden, de discipelen van de Heiland, bestraft in haar liefdeijver; zoals het heden nog menigmaal plaats heeft, dat een ziel door haar vrienden in haar liefdebetonningen wordt bestraft en kwalijk behandeld. Zo werd ook de bruid van de wachters geslagen en van haar sluier beroofd, Hoogl. 5 : 7. Maar als wij verzekerd zijn, dat onze liefde tot Jezus oprecht is, dan komt het op het oordeel van mensen niet aan. Het deed Maria ook geen schade, maar de discipelen bezondigden zich aan Maria en aan Jezus hun Meester.

Jezus laat Zich door de liefhebbende Maria zalven en neemt tegenover Zijn discipelen haar smaad weg, willende hiermee betonen, dat Zijn kinderen niets behoeven te sparen, als zij iets tot zijn liefdedienst aan Hem, als hun getrouwe Heiland en Zaligmaker, doen kunnen. Met het murmureren echter van de discipelen neemt het lijden van Jezus reeds een aanvang, dat hierna nog veel verder ging, zodat Hij klagen moest, gelijk de psalmist in Psalm 69 : 9: *Ik ben mijn broederen vreemd geworden en onbekend de kinderen mijner moeder.*

Maar zij doen het in onbedachtzaamheid, in navolging van Judas , die een dief was en de beurs droeg, Joh. 12 : 4-6. Hieruit kan men echter zien, hoe licht men door schoonschijnende woorden van anderen kan worden meegesleept. Er is echter een groot onderscheid tussen de verleiders en degenen, die verleid worden; dat zien wij hier duidelijk. Want Jezus bestraft de discipelen niet over hun misdaad, want Hij wist, dat zij het uit onwetendheid gedaan hadden. Zij wisten ook nog niet, dat Jezus, die door geheel de wereld versmaad werd, grond en reden had Zich door Maria te laten balsemen, evenmin als de Farizeeën verstonden, waarom Hij zich zo luisterrijk in Jeruzalem liet inhalen. Maar aan Zijn discipelen bekent Hij, dat Zijn dood onder deze zalving verborgen lag, daarom zegt Hij: *Dat zij deze zalf op Zijn lichaam heeft uitgegoten tot een voorbereiding voor Zijn begrafenis.* De Heere wil hier zeggen: zij heeft Mij willen inwijden tot mijn begrafenis.

En hoewel deze vrouw wellicht niet eens daaraan gedacht zal hebben, ontdekt Jezus daarmede nochtans de wil van Zijn Vader; daarom voegt Hij er ook bij, dat overal, waar dit Evangelie zal gepredikt worden, men ook harer zou gedenken. Want waar het Evangelie van de gekruiste Christus gepredikt wordt, is ook Zijn zalving nodig tot zaligheid, terwijl het Evangelie zonder deze zalving slechts een dode letter is.

Jezus is van Maria door de Goddelijke voorzienigheid gezalfd, zoals Johannes 12 : 23 ons zegt: opdat de Vader verheerlijkt zou worden, die ook beloofd had, Jezus te verheerlijken.

En zeker, het was nodig, dat Jezus, die na enige dagen als een vloek aan het kruis zou worden genageld, nu zo heerlijk gezalfd werd in tegenwoordigheid van Zijn vrienden en ook van Lazarus, die Hij uit de dood had opgewekt tot een getuigenis van Jezus levendmakende Goddelijke kracht.

Zo wordt dan Jezus hier aan Zijn vrienden vertoond als de gezalfde Koning, die de Vader gezalfd heeft, Psalm 2, tot onze Profeet, Priester en Koning; en dat voor ons tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en volkomen verlossing. Die in de wereld gezonden en met de Heilige Geest gezalfd is, opdat Hij ons de raad van de Vader zou openbaren. *Want op Hem rust de Geest des Heeren; de Geest der wijsheid en des verstands; de Geest des raads en der sterkte; de Geest der kennis en der vreze des Heeren*, Jes. 11 : 2. *Want het is des Vaders welbehagen, dat in Hem al de volheid Gods wonen zou*, Kol. 1.

De gekruiste Christus is als een Hoorn vol genade, die van Hem, als het Hoofd, neerdaalt op Zijn leden. Die door het geloof, (in meerdere of mindere mate) met Hem verenigd zijn, die zullen dan ook door de kracht die van Zijn kruisdood uitgaat, eenmaal zo vol worden van Zijn genade en heerlijkheid, dat ook hun nardus zijn reuk zal geven. Hetgeen vervuld zal worden door de verkondiging van het Evangelie, hetwelk, Gode zij dank, nog over de gehele wereld wordt verspreid, zodat die reuk zich alom nog openbaart en de gekruiste Christus voor Zijn volk nog een zoete reuk is.

En dewijl deze zalving nog zo kort voor Jezus lijden plaats had, was wellicht de reuk daarvan nog aanwezig aan het kruis. Waarmede God de Vader ons wil leren:

- Ten eerste, dat wij de gekruiste Christus, al is Hij in de diepste vernedering, ja, al hangt Hij aan het vloekhout in het midden der moordenaars, toch mogen erkennen als onze gezalfde Heiland, de Heere der heerlijkheid, de grote God en Erekening; ja, dat deze reuk de ergernis van het kruis zou wegnemen, opdat wij zouden mogen zien, dat al wat aan Jezus is, gans begeerlijk is.
- Ten tweede, dat Hij werd gezalfd om de gelovigen te leren, hoe Hij in Zijn verzoenend lijden een offer van de zoete reuk voor God is, en een vervulling van alle voorgaande offeranden, 2 Kor. 2. Ook wil ons de Vader hiermede verzekeren, wijl Hij als door van de Vaders hand gezalfd is, dat Hij nu in Zijn offerande, in Zijn bloed en dood berust en voldaan is.
- Ten derde wordt ons Jezus in Zijn lijden als de Gezalfde voorgesteld, opdat wij de reuk ervan in Zijn striemen en wonden, en in Zijn bittere dood zoeken zouden, opdat wij de kracht van Zijn lijden en sterven zo zouden mogen ondervinden, dat het onze harten reinigen en sterken zou. Wat heil en zaligheid een gelovig zondaar van deze balsem uit Jezus wonden toevloeit, kan men zien in Psalm 45, waar de gelovige dichter zijn hart lucht geeft in deze woorden: *Al Uw klederen zijn mirre en aloë en cassie*.

Zo moet echter de zalving door Maria aan Jezus verricht door Zijn duur gekochte gemeente nog gedurig herhaald worden, die moeten hun Koning nog gedurig zalven. Daarom zegt Jezus van Maria: Zij heeft gedaan, hetgeen zij kon, Mark. 14 : 8, en zo zal Zijn duur gekochte schaar eenmaal hun kroon voor Jezus voeten neerwerpen, en voor Zijn troon uitroepen: *Gij komt toe de lof, prijs, eer en heerlijkheid: want Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed*.

Met deze zalving te Bethanië wordt ons de schouwplaats der geheimen van het lijden en sterven van Jezus Christus geopend. Het is echter voor ons van het grootste gewicht, dat wij deze gezalfde Heiland leren kennen als de kracht en de wijsheid Gods. Jezus' sterven doet ons geen nut, zolang wij Zijn lijden en zalvingskracht niet gevoelen; en niemand kan zich een Christen noemen, die de zalving van Jezus niet deelachtig is. Daarom moeten wij door de Heilige Geest gezalfd worden met de olie des geloofs, zullen wij Jezus onze Heiland en Zaligmaker mogen noemen.

TOEPASSING

Hoe staat het nu met u, mijn toehoorders, die de gekruiste Heiland al zo lange jaren hebt horen prediken? Zeg mij, is Hij u al als de Gezalfde bekend geworden? Hebt u al eens de kracht van Jezus' lijden en sterven tot verlossing uwer ziel mogen ervaren, zodat u in waarheid tot Zijn algenoegzaamheid gebracht zijt? Hebt u al leren verstaan, dat uw zonden Hem in de dood gestort gij hebben? Is uw hart al eens door bittere rouw verscheurd, omdat uw zonden uw Heiland zoveel lijden veroorzaakt hebben? Hebt u dat lijden al eens met bittere tranen leren beschreien? Of is uw hart daarvoor nog dood en koud? Hebt u die verachte Jezus van Nazareth, die de wereld verwerpt, al bij Geestes licht leren kennen als de door de Vader gezalfde, de gezegende Immanuël? Ja, als uw God en Heiland! Zodat u bewogen zijt geworden, Hem als uw Borg en Zaligmaker aan te nemen? Hebt gij de poorten uw harten al voor Hem open gezet en Hem gebeden, zeggende: *Kom in, Gij gezegende van de Heeren! waarom zoudt Gij buiten staan?* Hebt u Hem reeds uw ziel en lichaam opgeofferd met verloochening van alles wat buiten Hem is, omdat Hij het zo waardig is? Want in Jezus alleen vindt het geloof kracht en zaligheid, terwijl buiten Hem alles ijdelheid is. Hebt u de noodzakelijkheid van Jezus' liefde al eens in uw hart gevoeld, en is uw hart daardoor al met Jezus verbonden en verenigd geworden; zodat nu geen hogere liefde in uw hart plaats heeft, maar alles wijken moet voor de liefde tot Jezus? Hebt u in Jezus' lijden en sterven al verzoening gevonden, zodat gij nu vrede met God hebt en de liefde Gods in uw hart is uitgestort?

O zalige zielen, die dat zo hebt leren kennen; dezulken begeren dan nu ook niet anders dan hun dierbare Heiland en beminden Goël te loven, te roemen en te prijzen. Is uw hart zodanig met Zijn genade en liefde vervuld, dat gij met hart en hand moogt ondertekenen het eigendom van Jezus te zijn, och! dat arme, zwakke geloofswerk laat Jezus zich zo gaarne welgevalen, waarop zo'n gelovige ziel haren Jezus dan ook mag nodigen en zeggen: *Kom, mijn Liefste! tot Uw hof en eet van Uw edele vruchten.* Die ziel, die dit mag ervaren, staat in de geloofsvereniging met haren Jezus.

Maar dezulken zijn er, helaas, weinig in onze dagen. De meeste mensen zijn van dit leven ontbloot, voor wie de lijdensgeschiedenis van de gekruiste Jezus maar een dode letter is; de natuurlijke mens hoort er met tegenzin van spreken, hij vindt er niets begeerlijke in, het trekt hem niet aan. Er zijn er nog wel, die er soms van zijn aangedaan; Maar het komt niet zover, dat men zichzelf met al wat men is en heeft aan de Heere overgeeft; men wordt niet door de liefde van Christus gedrongen, er alles aan te wagen, als die dit oordelen, dat, indien Een voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn, opdat zij niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien Die voor hen gestorven is. Die ook aan de rechter hand Gods zit, die ook voor ons bidt.

Want waar het zo gesteld is, als wij zo-even zeiden, daar kan men voor Jezus, en om Zijner liefde wil wel alles overgeven; daar wil men de zondige lusten en begeerten wel voor Jezus opofferen, om Hem in waarheid te volgen. Zolang het echter daartoe niet komt, al meent men nog zoveel gedaan te hebben en te bezitten, men mist het genadeleven des Geestes; en zolang men dat niet heeft en dit uit onze wandel niet openbaar wordt, hoe zal men dan de Heere verwachten? Hoe zal het toch met u gaan, als Jezus, Die van de Vader gezalfd is tot Borg en Middelaar, eens komen zal, om te oordelen de levenden en de doden? Zult u dan olie van geloof en liefde in uw lampen kunnen tonen?

O mijn toehoorders, hoe zal het toch met u gaan, als de Bruidegom komt en u hebt geen olie in uw vaten, en gij tevergeefs tot de verkopers zult gaan en intussen de deur zal gesloten worden als de Bruidegom zal zijn ingegaan? O, neemt het toch ter harte, wat wij u heden nog in naam van Jezus toeroepen: *Wij bidden u van Christus' wege, laat u met God verzoenen*. Dat uw hart heden nog voor Hem gebogen en verbrijzeld moge worden. De reuk van Jezus' zalving wordt u nog heden in het Evangelie uitgebreid, en hoe wenste ik uit de grond van mijn hart, dat het ganse huis der wereld eens vol werd van de reuk der zalving van mijn gezalfde Koning!

Ziet toch wel toe, dat gij deze genade niet verwerpt; dat het u niet een reuk des doods ten dode, in plaats van een reuk des levens ten leven worde. Och, dat u nog heden uit de strikken van het ongeloof, waarin u met geheel de bedorven wereld als verzonken ligt, moogt verlost worden! Het enige middel daartoe is, dat gij God bidt om ogenzalf, daar gij blind zijt, en uzelf, noch Jezus en mitsdien ook God niet kent. Bidt God, dat Hij Zich uwer ontferme, om naar u om te zien, omdat u tot Hem niet komen kunt. Bidt God dat Hij u moge leren zien, dat u blind bent; dat u naakt, onzalig en onmachtig, ja onwillig en verloren bent; dat u buiten Jezus moet omkomen, en al uw gerechtigheden als rook zullen verdwijnen; opdat u nog overtuigd mag worden van Gods barmhartigheid, en dat u Jezus' dierbaar bloed en gerechtigheid nodig hebt, om met God verzoend, van de satan verlost en tot het evenbeeld Gods vernieuwd te worden.

O, bidt God, of Hij uw hart nog week wil maken en opwekke tot een vurige begeerte naar Jezus, of gij zult voor eeuwig in uw zonden moeten blijven en vergaan.

Maar u begenadigde zielen, die Jezus als uw gezalfden Heiland waarlijk hebt leren begeren en ook zoo gaarne tot Zijne eer zou willen leven; houdt maar moed, Hij zal Zichzelf wel aan uw hart ontdekken. Vraagt u mij echter: Hoe kom ik daartoe? Dan antwoord ik u, de enigste en veiligste weg is, Hem biddend in te verwachten. Want Jezus moet Zelf tot u komen zoals Hij te Bethanië tot Zijn vrienden kwam. Want als Hij niet in uw hart komt wonen kunt gij Hem niet zien, daarom moet gij Hem bidden, dat Hij tot u kome en uw boos hart reinige door Zijn bloed en door Zijn Heilige Geest, en dat Hij uw hart moge vervullen met Zijne Goddelijk liefdezalf. Want als deze zalving op ons komt, wordt het ongeloof verbroken en wij worden bekwaam gemaakt Jezus lief te hebben te zalven en te eren. Alleen de grote genade, dat een arm zondaar zo gemeenzaam met die grote God mag omgaan, dat hij Hem al zijne noden mag bekend maken; dit alleen moest u van uw ongeloof afschrikken, dat zoo gehaat is bij God. Jezus komt tot de Zijnen, om hen te heiligen en te reinigen.

Zijt gij melaats, bidt Hem dan maar, dat Hij tot u kome zoals Hij tot Simon kwam, om u te reinigen en te vervullen met Zijn genade opdat gij de Zijne mag worden en door Zijn Geest bekwaan gemaakt om tot Zijn eer te leven.

Is uw hart echter reeds vol van liefde tot Jezus, en is het u te doen om Hem te mogen eren en verheerlijken, opdat Jezus uw alles worde, en u alleen en geheel in Hem moogt zijn? Wel, wat behoeft u dan nog zo ongelovig terug te gaan? Kom maar zoals Maria tot Hem kwam, en kus en zalf Hem. En al zouden er dan ook discipelen zijn, die daarover zouden morren, o, geen nood, Jezus wil het wel hebben; ja, Hij wil het niet alleen, maar het is ook Zijn lust ootmoedige zondaars te ontvangen. O, Hij is zoo minzaam en maakt ons zo gaarne tot vaten Zijner barmhartigheid.

Daar weten zij van te getuigen, bij wie Jezus reeds ingekomen is, Die zijn Goddelijke liefdehandel reeds hebben ondervonden; hoe méér zij Hem zalven, hoe meer zij van

Hem gezalfd worden. O, volk des Heeren, verwondert u over de grote zondaarsliefde van uw Heiland, de rijke en algenoegzame God, dat Hij Zich van een mensenkind, wiens grondslag in het stof is, laat zalven en uw gebrekkige liefdeooffers zo liefderijk aanneemt, dat Hij ook van u zegt: *zij heeft gedaan, hetgeen zij kon*. O, doe dan ook, wat gij door Zijn genade doen kunt.

Heeft Jezus Zijn bloed voor u vergoten en uw hart met Zijn liefde vervuld; is het alles vrije genade en ontferming, wat de Heere in en aan u doet: O, erkent Hem daar dan ook voor : offert dan ook uzelf met alles, wat u hebt, aan Hem op. En kunt gij, of hebt u niets om Hem te offeren dan een ledig hart, zegt dan met David, 1 Kron. 29:14; *Wie ben ik, Heere, en wat is mijn volk, dat wij de macht zouden gekregen hebben om vrijwillig te geven, als dit is? Want het is alles van U en wij geven het U als door Uw hand*.

Leeft zo gedurig afhankelijk bij en van Jezus, dat u ontvangers en Hij de Gever blijft; dat u uw ledige harten gedurig voor Hem open legt, opdat Hij ze vervulle met Zijn genade; opdat u Hem dan ook moogt terugbrengen, wat Hij u gegeven heeft.

Dat Gods kinderen echter bij dit alles nog zo geesteloos en dodig daar henen gaan, en zo weinig vruchten dragen, komt, dat men zo vervreemd van de fontein leeft; als men daar wat meer bij bleef, zou het hart meer vervuld worden met Jezus' genade en Geest, en zouden Jezus' wonden, Zijn bloed en kruisdood zich meer fris en levendig in ons hart vertegenwoordigen.

Mocht gij u zodanig aan Jezus' kruis verbinden, dat Zijn liefde alleen, uw levenskracht zij; u zou dan, uw eigen leven verliezende, het leven vinden in Hem, Die voor u gestorven is.

Is uw hart vervuld met Zijn genadezalf, zo moet het niet open blijven staan, of het verliest Zijn kracht. Is uw hart vervuld van de Goddelijke liefde, dan moet het gesloten en verzegeld blijven voor de wereld. Geeft het uw Heiland ter bewaring, laat Hem er Meester over zijn; wil Hij dan de kruik verbreken, de olie zal zoveel te rijker vloeien. Als het lichaam dan sterft en het hart van de wereld gescheiden wordt, dan zult u volmaakte levenskracht ontvangen, ja, dan zal Jezus uw gehele

Licht en leven worden.

Daarom, volk van de Heeren, al gebeurt het dan al eens, dat wij in dit jammerdal over de beek Kedron moeten gaan, O, wat is het een vertroosting, dat wij leden van Christus zijn en Hij ons gezalfd Hoofd is! Als de vereniging met Jezus in Zijn lijden ons leven is, dan leven wij als Maria, die Jezus zalfde, terwijl ook anderen deze reuk mogen rieken. En is de reuk van Jezus' naam en zalving in dit leven al zo verkwikkelijk, dat wij het vergelijken mogen bij een begin der zalige en eeuwige heerlijkheid! O, mijn vrienden, wat zal het dan wel zijn, als die Koning uit Zijn elpenbenen paleis zal gaan en wij de mirre, aloë en cassie zullen rieken, en die geestelijke Salomo zullen zien met de kroon, waarmede Hem Zijn moeder gekroond heeft op de dag Zijner bruiloft en op de dag der vreugde Zijns harten. Ja, als wij Jezus in Zijn schoonheid zullen mogen zien en ons in Hem eeuwig zullen mogen verblijden, Hem zegenen, lieven, loven en verheerlijken in alle eeuwigheid. Amen.

2. DE ZALVING VAN DE HEILAND DOOR MARIA. II.

(Op een dankzegging na het Heilig Avondmaal)

Gelijk de oude bij hun vreugde- en vriendschapsmalen, hun vrienden pleegden te vereren, door hun het hoofd te zalven met welriekende zalfolie, hebben wij daarvan ook een exempel in die vrouw, die de Heere Jezus zalfde met onvervalste nardus. Wanneer echter de Heere Jezus met Zijn arme en in zichzelf ellendige kinderen Zijn vreugde maaltijden houdt, hun Zijn vlees te eten en Zijn bloed te drinken geeft, Zich met hen verbindt en verenigt, spaart ook Hij Zijn genadezalf van de Heilige Geest, die Hij door Zijn bloedvergieten voor Zijn arme kinderen verworven heeft, niet. Met die Zalfolie vervult Hij dan hun hart en ziel soms zo innig, troostrijk en krachtig, dat zij met David vol van Zijn liefde en de kracht Zijns Geestes kunnen betuigen: *Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht tegenover mijn wederpartijders; Gij maakt mijn hoofd vet met olie; mijn beker is overvloeiende.* Psalm 23 : 5. En voorwaar, waar Jezus met de Zijnen Avondmaal houdt, daar worden zij ook gezalfd met de balsem van Zijn Geest en vervult Hij hun hart met Zijn Goddelijke liefde. Want wie heeft ooit in een gelovig aanschouwen het brood en de wijn als Zijn vlees en Zijn bloed ontvangen en tegelijk ook niet Zijn genade in het hart ondervonden!

Wederom, mijn vrienden is u bij het heilig Avondmaal de gedachtenis van Jezus' dood verkondigd. Hebt u daarvan nu iets aan uw hart ondervonden, of is uw hart er dood en koud onder gebleven? Zo ja, dan hebt u een allerbeklagenswaardigst Avondmaal gehouden. Maar bent u daarentegen met de zalfolie van de Heilige Geest, die geestelijkerwijs uit Jezus wonden vloeit, in en aan uw hart bestreken, dan kunt u ook niet anders, dan als Maria deed, uw Heiland ook weder zalven. Hem duizenden halleluja's toebrengen en met een vloed van liefdetranen Zijn voeten wassen, omdat Zijn liefde voor ons Hem in de dood heeft gebracht.

O, dat wij alle daartoe bekwaam mogen gemaakt worden door de Heilige Geest! Die dit dan van harte begeren, wenden zich met mij tot de troon der genade, tot de fontein, waarin alle heil te vinden is voor arme en in zichzelf ellendige zondaren. Buigt u dan met mij voor de grote God en smeken wij Hem ootmoedig om de hulp en de bijstand van Zijn Geest.

GEBED

Matth. 26 : 6, 7, 8, 9. *Als nu Jezus te Bethanië was ten huize van Simon, de melaatse, kwam tot Hem een vrouw, hebbende een albasten fles met zeer kostelijke zalf en goot ze uit op zijn hoofd, daar Hij aan (tafel) zat. En Zijn discipelen, (dat) ziende, namen het zeer kwalijk, zeggende: Waartoe dit verlies? Want deze zalf had duur verkocht en (de penningen) de armen gegeven kunnen worden.*

Onder de veelvuldige ceremoniën, die bij Israël in gebruik waren, was een der grootste het reukwerk der heilige zalf, die Mozes, op Gods bevel, moest toebereiden van welriekende specerijen Exod. 30. Dat dit echter een heerlijk voorbeeld van de zaligende en heiligmakende genadezalf van de Heilige Geest was, is buiten alle tegenspraak. Het is (bij vergelijking) die olie van de Geestes van Jezus Christus, die van het hoofd onzes eeuwige Aärons en Hogepriesters afvloeit op ons, voor zover wij Zijn leden zijn; ja, van die door lijden geheiligde Heiland, die Zijn kinderen maakt tot geestelijke Profeten, Priesters en Koningen, voor God en Zijn Vader, want van Hem

staat geschreven, Psalm 65: *Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid, daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met vreugdeolie, boven Uw medegenoten.* Deze zalving houdt Hij echter niet voor Zichzelf, o nee! Maar Hij deelt ze mee aan arme en behoeftige zondaren, zodat hun geschonken wordt: Sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid en het gewaad van de tofs voor een benauwde geest; *want zij hebben de zalving der heiligen en weten alle dingen.*

Deze olie, met welriekende specerijen toe bereid, was een reinmakende zalf, die de Priesters onder de oude dag bekwaam maakte tot hun dienst. Die zalf, welke met bitter en zoet was vermengd, wijst ons op die middelen, die de Heilige Geest aan de ziel gebruikt, namelijk op de volmaakte gehoorzaamheid en het bitter lijden en sterven van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus, waarvan de begenadigden des Heeren de zoete vruchten genieten. En gelijk de as van de ronde koe op levend water geworpen tot reiniging diende, zo diende ook deze zalfolie met de specerijen gemengd om alles te heiligen, wat tot de dienst van God nodig was.

De ware genade bestaat niet alleen daarin, dat men licht en gaven heeft om geestelijke dingen te kunnen beschouwen en daarvan te kunnen spreken, o nee! Want waar het bittere lijden en sterven van de Heere Jezus geen aanvang en einde is, daar is de ware zaligmakende genade Gods niet te vinden. De Heere Jezus zegt van de Trooster, de Heilige Geest: *Hij zal het uit het Mijne nemen en zal het u verkondigen.* En zo is het ook, mijn vrienden. De Heilige Geest gebruikt de bittere mirre van Jezus lijden en sterven, om ons de genade daarvan te doen ondervinden; namelijk, om die zoete genade van het lijden van Jezus aan onze harten te openbaren; zodat wij in Zijn liefde, die wij in Zijn lijden en dood eerst recht leren kennen, licht, leven, troost en vreugde vinden, waardoor wij bekwaam gemaakt worden, om als geestelijke Priesters tot God te naderen en Hem te dienen in heilige sieraden.

O, hoe ware het dan te wensen, mijn geliefden! dat ook wij door het gehoor der lijdensgeschiedenis die zalf eens mochten rieken!

O, gezalfde Heiland, dierbare Heere Jezus, kom nu ook onder ons bij de verkondiging van Uw dierbaar lijden en bezoek ons met de genade van Uw Geest! Amen.

Nadat de Heere Jezus Zijn leraarsambt op omtrent vierendertigjarige leeftijd zeer heerlijk voleindigd had, gaf Hij Zich over tot een offer ter verzoening voor Zijn volk; en terwijl Zijn vijanden zich reeds toerustten, om Hem te vangen, sterkte Zich de Heiland in het midden Zijner discipelen tot Zijn lijden.

Uit de historie dezer zalving hebben wij u in een vorige leerrede gewezen op de grote liefde van de Heere Jezus en hoe Hij Zich in het huis van Simon, de melaatse, met Zijn discipelen verkwikte en verblijdde bij deze vriendschapsmaaltijd. Waaruit wij opmerkten:

- Ten eerste, de nederigheid van de Heiland, hoe Hij, de Koning aller koningen, Zich liet zalven van Maria, een arme zondares.
- En ten tweede, hoe Maria de liefde harer ziel in dit liefdewerk toonde.

Nu zullen wij echter letten op hetgeen in deze historie verborgen ligt. Want dat die zalving ons wat hogers leren wil, wordt openbaar uit de woorden van de Heere Jezus Zelf, als Hij, die vrouw rechtvaardigende, zegt: *Als zij deze zalf op Mijn lichaam gegoten heeft, zo heeft zij het gedaan tot een voorbereiding voor Mijn begravenis.* Alsof de Heere zeggen wilde: *u moet daarin de hand Gods erkennen, die Mij toeberedde tot Mijn dood en Mijn begravenis.*

Hieruit zal ik trachten u twee zaken voor te stellen.

- Ten eerste dan leert ons deze zalving, hoe de Heere Jezus in geheel Zijn lijden en diepe vernedering ons wordt voorgesteld als de Gezalfde des Heeren, en dat wij Hem als onze gezalfde Heiland moeten erkennen, zal hij waarlijk onze gezalfde Heiland en Zaligmaker zijn.
- En ten tweede, hoe des Heeren kinderen ervaren, dat om het lijden van de Heere Jezus de zalving van de Heilige Geest in hun harten vloeit zodat de gezegende Heiland in al de stukken van Zijn lijden voor hen een welriekende Heiland wordt.

O, dat daartoe ons de liefderijke Heiland de zalving Zijns Geestes uit Zijn innerlijk liefdehart moge schenken, opdat wij Hem voor Zijn lijden en sterven de rechte dankbaarheid mogen bewijzen!

Als wij lezen, hoe de Heere Jezus kort voor Zijn lijden door een wonderbare beschikking Gods met zulke kostbare olie gezalfd werd, dat het gehele huis vervuld werd met de reuk der zalf, en wij Hem zo, als de gezalfde des Heeren, naar Gethsémané en Golgotha zien heengaan, dat maakt Zijn lijden eerst recht heerlijk en gewichtig, ja dierbaar, zodat wij met de Bruid in het Hooglied kunnen zeggen: *Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk.*

O ja, mijn vrienden! Want bedenkt, die Jezus van Nazareth, die in Gethsémané als een worm op de aarde lag sidderende en bevende voor de Goddelijke toorn, die als een dief en moordenaar gevangen en gebonden, gelasterd, veroordeeld, ja ter dood gedoemd en aan het kruis genageld is, die Jezus wordt ons hier voorgesteld als de gezalfde des Heeren, tegen Wie de Koningen der aarde zich stellen en de Vorsten tezamen beraadslagen. Psalm 2 : 2.

Dit geschiedde, toen Herodes en Pontius Pilatus vergaderden tegen Gods heilig Kind Jezus, de eeuwige en eniggeboren Zoon des Vaders, de Waarachtige God en het eeuwige leven Die de Vader van eeuwigheid gezalfd heeft, van voor de grondlegging der wereld en die Hij, zo uitgerust zijnde, in de volheid van de tijd in de wereld gezonden heeft met de gave van de Heilige Geest, om voor Zijn volk te zijn een Profeet, Priester en Koning, gezalfd over Sion, de berg Zijner heiligheid.

Zo ook zien wij Hem bij Zijn doop gezalfd met de Heilige Geest, waarbij die hoogwaardige stem uit de hemel kwam, zeggende: *Deze is Mijn Zoon, Mijn geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.* En deze Godspersoon, geeft Zich over tot zo'n smadelijk en smartelijk lijden, ja, tot een vervloekte dood; en dat voor vloek-, dood- en verdoemeniswaardige zondaren, om hen te verlossen uit de eeuwige gevangenis en te kronen met genade en barmhartigheid.

O, mijn vrienden! wat een onuitsprekelijke waarde heeft toch Jezus' lijden voor Zijn arm volk; hoe het de satan ook moge verdrieten. Er is niets aanbiddelijker voor een kind van God dan het lijden van onze dierbare Heere Jezus, de Zoon van de gezegende God, door Wiens wonden wij genezing ontvangen. Ja, mijn geliefden! Daarvoor zullen al de uitverkorene heiligen Hem eeuwig aanbidden en Hem het nieuwe lied toezingen: *Hem, die geslacht is en ons Gode gekocht heeft met Zijn bloed, zij eer en heerlijkheid en dankzegging in alle eeuwigheid!* O ja, als een arm zondaar zo de Heere in Zijn lijden mag zien, dan betreurt hij Zijn zonde en roept uit: *Wee mij, ik heb mijn handen aan de Gezalfde des Heeren geslagen; ik ben die Messiasmoordenaar; om mijn zonden wil is Jezus gekruist!* Dan zien wij, hoe Gods toorn vanwege Zijn heiligheid en gerechtigheid de zonde moet straffen. Maar wij zien ook tevens de eeuwige liefde van de Vaders tegenover arme zondaren, die Zijn enige Zoon niet

verschoond heeft, maar Hem voor ons overgegeven, toen wij nog Zijn vijanden waren. O, wonder van Gods vrije genade, die dierbare Heiland onder de last mijner zonden, door Goddelijk licht te mogen erkennen voor de Gezalfde Christus, van Wie geschreven staat, dat het van de Vaders welbehagen geweest is dat in Hem al de Godheid lichamelijk wonen zou.

En als Jezus zo door ons erkend mag worden, dan ontvangen wij ook de zegen van Zijn kruisdood; dan riekt men Zijn zalf; dan is Hij ons een welriekende Bruidegom; want die zalving van de Heilige Geest, die ons het lijden van Jezus bekend maakt, is ons door Jezus lijden en gehoorzaamheid verworven en teweeg gebracht door Zijn bloed; die genade stroomt ons toe uit Zijn wonden.

Die Tempel der Godheid, dat heilige Lichaam, moest zo worden gebroken door de striemen en wonden, opdat de levensbalsem, de kracht van Zijn dierbaar bloed, zich over onze arme zielen zoude kunnen uitgieten. Want die stroom van de Geest komt van de troon, waarop het geslachte Lam zit. Hij komt van de zuidzijde van het brandofferaltaar, Ezech. 47. Dat is ook de oorzaak, waarom het woord van Jezus' lijden Geest en leven is; waarom de prediking van Jezus' kruis een goede reuk heeft. 2 Kor. 2. Want de Geest getuigt door de prediking van de gekruiste Jezus; daarom openbaart die ook soms zo'n hartoverbuigende kracht, die zo ingrijpt in de ziel, Hand. 2. Het kan de dode harten uit hun zondeslaap opwekken. Het kan verbrijzelde zondaars maken, en waar zulks heeft plaats gehad, de ware troost in het hart brengen, opbeuren en verkwikken. Maar in alle troost, die niet uit Jezus' wonden vloeit, wordt de Geest gemist, die is dood en zonder de minste levensreuk.

Hoor wat Paulus zegt, Gal. 2 : *O gij uitzinnige Galaten! Wie heeft u betoverd, dat gij de waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn, denwelken Jezus Christus tevoren voor uw ogen geschilderd is geweest, als onder u gekruist zijnde? Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met de Geest begonnen zijt, eindigt gij nu met het vlees?* Alsof hij zeggen wilde: Hebt u Hem nu uit uw gedachten verloren? Is dat nu uw dankbaarheid? Want als men door het woord des kruises de gezalfde Heiland zodanig leert kennen, dat men als een arm zondaar tot Zijn verzoeningsbloed komt en ware gemeenschap met Hem vindt, dan erkent men vlees van Zijn vlees en been van Zijn been te zijn; dan wordt ons de Heiland eerst welriekend, smakelijk en zoet. Dan wordt zo'n hart vol van de zoete liefde tot Jezus, gelijk hier het huis vervuld werd met de reuk der zalf. Dan zegt zo'n ziel met de Bruid, Hoogl. 1: *Mijn liefste is mij een bundeltje mirre dat tussen mijn borsten vernacht*; ja, een mirre, die dag en nacht zijn geur blijft verspreiden.

Wanneer men zó het lijden van Jezus mag beschouwen, dan wordt men ook doordrongen van die heilige reuk. Want onze dierbare Borg is in al de stukken van Zijn lijden voor de Zijnen een gezalfde en welriekende Heiland.

Maar niet alleen in Bethanië ruikt men Zijn zalf, maar vooral ook in Gethsémané, in het paleis van de hogepriester, in het rechthuis van Pilatus, in zijn uitgang uit Jeruzalem en op de berg Golgotha. Als de Heilige Geest Jezus in ons hart komt verheerlijken en ons door het geloof bij de in Gethsémané kampenden Heiland brengt, waar de eeuwige Zoon van God als een worm op de aarde neerligt, om voor onze hoogmoedige afval van God bij zijn eeuwige Vader te boeten; als wij krijgen in te zien, hoe Hij daar kampt en worstelt onder het gevoel van Gods toorn, die wij eeuwig verdiend hadden; ja, hoe bij Zijn verbazende zielenangst Hem het hart klopt en de leden beven; waar die sterke Held zo bedroefd en benauwd werd, dat Hem vanwege de vreselijke strijd het angstige bloedzweet door de aderen drong, zodat Hij als met een bloeddoop werd overgoten; dan vervult de kracht van die balsem Zó ons hart, dat

alle angst en vrees voor de Goddelijke toorn uit ons wordt uitgedreven en plaats maakt voor de niet uit te spreken Goddelijke vrede. Want Zijn ween , Zijn angstig strijden, Zijn roepen en smeken is de oorzaak van al onze troost en zal het ook zijn van onze eeuwige vreugde.

O, mijn mede begunadigde zondaren, nu behoeft God de Vader ons niet in het aangezicht te spuwen, omdat Zijn geliefde Zoon om onzenwil zo bespogen is; ja, het kan nu bij ogenblikken zijn, alsof Zijn bloeddruppelen over onze zielen stroomen, om onze harten te verkwikken, zodat wij zeggen moeten: *Al Uw klederen, o dierbare Koning, reken van mirre, aloë en cassie*, Psalm 45 : 9. Als de Heilige Geest ons Jezus zo voor ogen schildert, dat wij bij Zijn licht mogen zien, hoe dat onschuldige Lam Gods gevangen en veroordeeld is, wat Hij geleden heeft, hoe Hij bespot en gesmaad, ja, in het aangezicht geslagen en ter dood veroordeeld is, en wij in de geest Zijn bespogen aangezicht mogen kussen... o, hoe kostelijk riekt ons dan onze Heiland! Ja, als wij door het geloof mogen zien, hoe Hem onze zonden daar in het aangezicht zijn geworpen, wat kan het dan ons hart in boete- en liefdetranen doen wegsmelten!

O, mijn vrienden, moeten wij dan niet getuigen, dit overkwam niet alleen Petrus, toen hij zijn Heere en Meester verloochende, en Hij, voor Wie de Serafijnen hun aangezichten bedekken, hem met ontfermende ogen aanzag; maar dat wedervaren ook alle zondaren, die door het geloof tot de gekruiste Jezus komen. Ja, ook zij ruiken dan iets van die balsemgeur, en gevoelen iets van die geloofskracht van dat bespogen aangezicht afstralen, waardoor zij vrijmoedigheid ontvangen, om het *Abba, lieve Vader*, uit te roepen, en het aangezicht Gods in vrede te aanschouwen.

Zegt de Geest Gods tot mij: arm zondaar, hier staat Jezus om uwentwil in het rechthuis voor Pilatus; zie hoe Zijn heilig lichaam verbrijzeld en verscheurd wordt, hoe Zijn dierbaar bloed op de aarde vloeit; zie hoe Zijn heilig hoofd door de doornenkroon geschonden wordt! O, dan geeft die zalf van de Goddelijke liefde zo'n heerlijke reuk, waardoor mijn hart verkwikt en vervrolijkt wordt, zodat het van vreugde wel kan ween . Want zoals Jezus lichaam om onzer zonden wil is verbroken, zo wordt dan ook door de kracht en de genade van de Heilige Geest ons hart in ons verbroken. Zodat ik dan eerst recht leer verstaan, wat het zeggen wil: *Door Zijn striemen is ons genezing geworden*. Ja, Zijn striemen genezen dan mijn ziel door de kracht van de Heilige Geest, die mij als een gezegende balsem daardoor wordt medegedeeld. Dan eerst leer ik bij ervaring kennen, dat in het vlees en bloed van de Zone Gods waarlijk het eeuwige leven is, zoals Jezus zegt, Joh. 6: 54: *Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven*.

Wanneer het oog van het geloof in die bittere kruisgang van Jezus krijgt in te zien, hoe die lijdende Borg zijn bloedige rug moest buigen, om dat vervloekte kruis, beladen met de last onzer zonden, te torsen en naar Golgotha te slepen, terwijl Hij iedere voetstap met Zijn bloed tekende; en de Heilige Geest die lijdende liefde aan onze harten heiligt, o, dan vinden wij daarin zo naar waarheid de reuk van Zijn zalf, waardoor de liefde van Christus ons komt te dringen, en het ons een zaligheid wordt uit liefde voor Hem onszelf te verloochenen, ons kruis op te nemen en Jezus in Zijn bloedige voetstappen na te volgen.

De ware navolging van Jezus is toch *de zelfverloochening*. Want Christus heeft ons een voorbeeld nagelaten, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen, 1 Petrus 2. Iedere trede die Jezus met Zijn bloed besproeide, brengt ons genade en vrede aan op onze pelgrimsreis, waarop wij de Heere hebben na te volgen. Zinkt dan het hart al

eens in onmacht neer, geen nood, daar is balsem en levenskracht in Jezus' bloed te vinden; wordt de uitwendige mens dan al verzwakt, de inwendige mens neemt toe in kracht en wordt gesterkt door de genade. O, mijn vrienden! Hoe dieper Jezus in Zijn lijden gaat, des te heerlijker ruikt ook de balsem van Zijn kruis. Want worden wij geleid op de Kruisberg, waar wij de gekruiste Heiland mogen zien, een plaats, waarvan ieder mens een gruwel heeft, waar de misdadigers gebracht worden, O, dan kan dat Calvaria ons door de zalving van de Heilige Geest zo tot een specerijberg worden, die ons de alleraangenaamste hartverkwikking kan geven in de moeilijkheden en bekommernissen van dit leven.

Mag men met het oog van de geloofs de gekruiste Immanuël, als een vloek aan het hout zien hangen, om onze vloek te dragen, o, welk een onuitsprekelijke genade is dat voor zulke vloekwaardige zondaren! Daar stroomt de zegen van het kruis door Jezus' doorboorde handen en voeten; ja, het is alsof Zijn bloedige handen ons dan zegeen, zoals Hij Zijn discipelen zegende, Luc. 24. Ja, dan erkennen wij, dat alle zegeningen tot ons komen, omdat deze gezegende Heiland als een vloek aan het hout gehangen heeft. *Want Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons, opdat de zegening Abrahams tot de heidenen komen zoude in Christus Jezus, en opdat wij de belofte van de Geestes verkrijgen zouden door het geloof*, Gal. 3. Zijn stervende mond brengt ons door Zijn laatste woorden alle rijkdom van troost en genade; zodat ik vrolijk mag zingen:

*Hetgeen mijn Heiland voor Zijn dood
Aan 't Kruis uit Zijnen mond liet vloeien
Zeven woorden die in nood
't Bang geweten mild besproeien,
Zal in ziels- en lichaamspijn
Mijnes harten balsem zin.*

O, mijn vrienden! wat Jezus daar aan het Kruis met zijn gezegende mond gesproken heeft, dat is de volle Kruisgenade, die ons in tijd en eeuwigheid troosten kan. O, wat stralen ons Zijn gebroken ogen niet Goddelijk en hartroerend aan! O, hoe neigt Hij Zijn stervend hoofd niet genaderijk tot ons bij Zijn roepen: *Het is volbracht!* Dit door het geloof te aanschouwen doet alle vrees wijken en neigt het hart tot eeuwig zingen: *Gode zij dank, die ons de overwinning geeft, door onze Heere Jezus Christus.*

En wat nog het wonder aller wonderen verhoogt, is, dat deze zelf nog na zijn dood uit Zijn doorstoken zijde vloeit; ja, uit deze geslagen Rotssteen welt bloed en water; waaraan ons arm hart zich in deze woestijn bij ogenblikken mag laven en verkwikken. Zodat, wie deze Heiland dan ook mag erkennen als de zijnen, die in Zijn liefde voor ons gestorven is, Hem ook erkent als de Gezalfde van de Vader. Ach, dat wij Hem alle zo mochten erkennen, en dat Zijn levensbalsem ons alle zó mocht worden medegedeeld!

TOEPASSING.

Ziet daar, mijn vrienden, iets over de zalving gestameld van onze dierbare Heiland. Nu zal het er maar op aankomen, dat men de zalving van de Geestes in zijn hart gewaar wordt. Die door de genade van de Geestes zo is verlicht en overtuigd, dat hij de gekruiste Jezus, als de Gezalfde Christus en Heiland, als het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, mag erkennen en in zijn hart omhelzen, die zal ook zeker de reuk Zijner zalving, de sterkte Zijner genade en de levendmakende kracht

van Jezus' bitter lijden in Zijn ziel ondervinden; en waar het eerste waarachtig is, daar zal het tweede niet uitblijven.

Daar nu de gezegende Heiland, die Zich Zoveel lijden heeft willen getroosten voor het heil Zijns volks, Zich weder in het heilig Avondmaal komt aanbieden aan Zijn arme kinderen, en ons de reuk van Zijn kennis weer in de lijdenspredikatie heeft laten openbaren aan deze plaats, zo is de vraag aan mij en aan u: Hebt u die zalving van Zijn dierbare Geest al reeds in uw hart ondervonden! Bent u de genadetroost van de levens al reeds deelachtig geworden? Heeft dit woord u als een vonk vuur het hart doen ontvlammen? Als het zo bij u is, dan gevoelt u het ook, dan wordt uw hart week, en door en tot de liefde van Christus opgewekt. Die balsem, die uit Jezus' wonden vloeit, o, die kan het hart zo verkwikken, zodat lichaam en ziel beide opspringen in de levende God, Psalm 84.

Kan men echter bij de verkondiging van het lijden en bloed vergieten van die dierbare Heiland nog zo koud en ongevoelig zijn over zijn zonden, die het Lam Gods zoveel wonden hebben toegebracht, zodat men geen liefde tot Jezus voelt; kan men zich nog vergenoegen met de bespiegeling omtrent Zijn kruis, zodat men feitelijk zijn leven zoekt buiten Jezus en in zijn eigengerechtigheid, die mens heeft de reiniging door dat bloed nog niet ontvangen. Ach, keer toch tot uzelf in en slaap niet langer, terwijl wij u het woord van de levens verkondigen. O mens, wie u ook zijn mag, let er toch op, hier onderscheiden zich leven en dood, natuur en genade; want is het lijden en de dood van de Heere Jezus voor ons slechts een historische gebeurtenis, en is daarin geen balsem voor onze ziel, zo oordeel zelf, of het dan hieruit niet blijkt, dat u nog geheel onbekeerd bent. Want hebt u geen smartgevoel over Jezus' bloedig lijden, zo hebt u ook geen behoefte aan, of gevoel van zijn dood en Zijn verdienste, dat moest U nog meer in de engte brengen dan al de vloeken der wet. Al stelde ik u al uw zonden voor, het zou u niet zo moeten beschamen als de koude verstoktheid van uw hart over alles, wat de Heiland gedaan heeft voor Zijn arm volk, en dat u nochtans geen liefde voor Hem voelt. Mocht u nog eens leren zuchten: *ach, welk een dood en koud mens ben ik toch; mijn hart schijnt harder dan steen; ik ga buiten Jezus eeuwig verloren; ach, hoe zal ik nog behouden worden!*

Zijn er hier zulke zielen, - zo ik wel geloof dat er zijn - u kan ik niet beter raden, dan dat u zoals u zijt, de toevlucht neemt tot de bloedwonden van de Heere Jezus, opdat u nog eenmaal verwaardigd moogt worden de levensbalsem van die dierbare Heiland te mogen rieken en in uw hart gevoelen. Het smart mij zeer, dat er vele zielen zijn, die het oprecht om genade te doen is maar die de enigen weg ten leven zo jammerlijk voorbij lopen. Zij zijn ervan overtuigd, dat de genadebalsem van de Heilige Geest er toe nodig is, om hen te wederbaren en tot nieuwe schepselen te maken. Maar zij weten die grote Fontein niet te vinden, waar die genade ontspringt, en daarom zoekt de een het hier en de andere zoekt het daarin.

Men wil nog wel de Goddelijke waarheid naspeuren, en een leven in de verloochening en boetvaardigheid zoeken, waarbij men dan nog wel eens een ernstige wandel voegt; maar onder dit alles blijft het hart koud, dood en ongevoelig voor de lijdende Jezus en Zijn smarten; en men komt niet waarin die genade alleen te vinden is, tot het bloed van de Heiland.

Zegt iemand in zijn hart: Ach ja, zo is het met mij, ik ken geen vrede noch zaligheid voor mijn gemoed; ik heb geen deel aan Jezus' bloed en gerechtigheid. O, neem dan mijn eenvoudige kinderlijke raad aan: tracht de toevlucht te nemen tot Jezus' Middelaarsbloed; overdenk veel, wat die grote God en Zaligmaker voor arme zondige

aardwormen geleden heeft; denk veel aan Zijn verzoende lijden en dood; zucht en smeeke zonder ophouden om de kracht van Zijn heilig en verzoenend bloed in uw hart te mogen gewaar worden. Dan zou er nog voor u zijn, dat de Heilige Geest u nog eenmaal tot die geopende bloedwonden van Jezus' lijden bracht. Lees en herlees dikwijls de woorden, die Petrus op die eerste Pinksterdag sprak, hetgeen u kunt lezen in Hand. 2; lees en herlees dit veel en met aandacht aan de voeten van de gekruiste Heiland. O, mocht het u eens gebeuren, dat er eens een straal Geesteslicht in uw ziel viel, dat u eens in waarheid leerde inzien, dat uw zonden het Lam Gods gedood hebben. Uw hart zou zeker verslagen en verbrijzeld worden, ja, geroerd en getroffen door het licht, dat van Jezus' kruis afstraalt.

Want o, als een levend gemaakte ziel iets van het lijden, sterven en bloedvergieten van de Heere der Heerlijkheid gevoelt, kan zij het niet meer vergeten; en heeft zij er al eens iets van mogen genieten, zij wil er nog meer van hebben, zij wil nog nader tot Jezus en Zijn kruis worden gebracht. Dan wordt het eerst recht hongeren en dorsten naar de genade van Jezus' bloed. Zulk een zondaar behoeft men dan niet te vermanen om te bidden. Ach nee, want hij kan niet rusten, voordat de gekruiste Heiland Zich aan Zijn ziel geopenbaard heeft en al Zijn zonden door het bloed van de Lams zijn uitgedelgd.

O, mijn vrienden! als men de gekruiste Christus door het geloof leert kennen, en men door de genade van de Geest met Zijn dierbaar bloed doordrongen wordt, wat is dan de reuk Zijner zalving zoet voor onze ziel! O, wat voelt zo'n hart dan zoete troost en zaligheid! O, wat zou men dan gaarne met deze balsemkracht geheel doordrongen willen worden. En dat niet als maar zo een voorbijgaande zaak! O nee! Want waar de Goddelijke kracht en het Goddelijk licht zich zó openbaren, daar worden wij nieuwe schepselen, dat maakt ons zalig en heilig verheugd; want dan heeft men gemeenschap met God en men wordt het beeld van Christus gelijkvormig. En dat niet door onszelf, maar wij zijn dan Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken. Herschapen en geformeerd tot Zijn eer en tot roem van Zijn vrije genade.

O, wat is het een zaligheid, in Jezus' bloed gewassen en met de genade van de Geestes gezalfd te zijn, tot Profeten, Priesters en Koningen, Gode en zijn Vader. O, welk een zaligheid, de Geliefde onzer zielen zo gedurig op onze borst te mogen dragen als een bundeltje mirre; O, wat maakt dat ons leven gelukkig en heerlijk. Lieve vrienden, hebt u daarvan heden in het heilig Avondmaal iets mogen smaken? Als u zo Zijn vlees hebt mogen eten en Zijn bloed hebt mogen drinken, en de Goddelijke kracht zo daarbij hebt mogen ondervinden, dan bent u welgelukzalig te noemen.

Zalig diegene, aan wie alzo het woord des kruises mag worden gepredikt en die rieken mag wat een vriendelijke Jezus Hij is. En is dat nu zo, mijn geliefden, is ons die zaligheid in mindere of meerdere mate geschonken, o, laat ons dan de vrije ontferming Gods in ootmoed erkennen. Wij zijn toch alle diep onwaardige zondaren, aan wie het Gode behaagd heeft het grote heil te openbaren, dat de genade uit Jezus' wonden vloeit, en dat de zaligheid alleen in Jezus' bloed te vinden is. Voor dezulken dan ook alleen is het lijden van de Heere Jezus een welriekende nardus en de naam Jezus als een uitgestorte olie. En al predikten wij dit duizendmaal, niemand zou dit vatten dan een arm begenadigd zondaarshart.

O, mijn vrienden! welk een zaligheid voor degenen wie het Koninkrijk Gods zo geopenbaard is; daar het voor anderen toch slechts maar in gelijkenissen bestaat. Daarom dan ook, u gelovige zielen! hebt u iets genoten van de reuk van deze zalf,

zoekt dan ook die levensbalsem, die in Jezus' kruisdood verborgen ligt, meer na te speuren. Mocht er in uw hart maar een onophoudelijke zucht gevonden worden, om daarmee meer en meer doordrongen te mogen worden. Deze genadebalsem van de Heilige Geest, die Jezus voor ons door Zijn bloed verworven heeft, moet ons meer en meer dierbaar worden.

Maar daartoe komt de mens niet, tenzij hij eerst met Jezus' bloed en Geest gezalfd is. Is dit echter zo, dan kan zulk een ook niet leven, als hij de reuk van Jezus' bloed en wonden niet gewaar wordt; daartoe neigt zich dan meer en meer de behoefte van zijn hart; want die zalving leert en onderwijst hem in de dingen, die God voor een van Hem vervreemd mens verborgen houdt. Zulk een kan wel ruiken, of er in de prediking van Gods heilig Woord Geest en leven is, of slechts stro en stoppelen. Want dan geeft men acht op de leiding van de Geest en niet op onze eigene leiding, die wij met onze redeneringen voorstellen; men geeft dan acht op het gevoel van de harten, wat de Heilige Geest werkt, dat altijd overeenstemt met het getuigenis der waarheid, dat is, het Woord Gods. Op dat spoor is men voor alle verleiding beveiligd, en wij worden door die genadezalving immer zaliger en wassen op in de heiligmaking door de bewerking van de Heilige Geest. Dan wordt men bewaard om in dorheid en duisternis onze weg te moeten gaan; want het hart wordt dan door de zalving van de Geest immer gevoeliger, zaliger en vrolijker in de liefde van Christus, die alleen de wasdom en het toenemen in de genade geven kan, tot dat wij ons eindelijk aan de volle stroom van de Geest, die van de troon van de Lams komt, geheel zullen mogen verzadigen.

Dat wonder zal zich echter eerst dan openbaren, als de Geest van Christus ons dagelijks, niet alleen onze armoede, maar ook de *Man der smarten* komt openbaren en wij Zijn bloed ter verzoening immer nodiger zullen hebben; hoe méér wij de kracht daarvan zullen ondervinden hoe meer het hart van alle dode werken gereinigd zal worden. Als wij Jezus dagelijks nodiger hebben, dan kan de genade van de Geest ook dagelijks onze harten vertroosten. Dan wordt het hart voor de wereld en alle schepselen ook meer en meer gesloten en verzegeld, als een albasten fles met kostelijke nardus; zodat men de nieuwe most, die de kracht van onze kracht, troost en leven is, niet verliest. Daarom is het nodig, dat men zichzelf zijn Heere en Heiland leert toevertrouwen tot besturing en leiding naar zijn wil en welbehagen, opdat ons hart voor Hem moge zijn wat een hof is voor een waterbeek. Als er op een rots een sterke regen valt, dan geeft dat water wel haast een stroom als een rivier, maar het dringt niet in. Maar valt de regen op een doorploegd land, zo dringt die in en maakt de kluiten week; al maakt het dan al geen stroom, het geeft daarna toch Zijn vrucht. Zo is het ook hier. Blijft men als Maria aan Jezus' voeten, dan blijft het hart ontvankelijk voor Jezus' liefde.

Zal echter de reuk der zalfolie zich verspreiden, zo is daartoe ook de broederlijke liefde nodig. Toen de Heiland gezalfd werd, geschiedde dit, als Jezus met Zijn discipelen aanzat, terwijl het huis vervuld werd met de reuk der zalf. zo ging het ook in de tijden der Apostelen; toen waren de gemeenten één hart en één ziel. David zegt daarvan, Psalm 133: *Ziet hoe goed en lieflijk is het, dat broeders ook tezamen wonen.* Waar het zo wezen mag, daar vloeit ook die kostelijke balsem van het hoofd van die waren Aäron in zijn baard en de zoom Zijner klederen. O, ja! Wanneer de harten zo in enigheid van de Geest leven, worden zij ook door de liefde van Jezus vervuld, even als de sprengbekkens met het offerbloed van het altaar, zodat zij de Heiland weer

mogen zegenen, loven en prijzen, waarin zij dan ook hun vreugde en zaligheid moeten vinden.

Nu, de Heere Jezus, onze geliefde Heiland, schenke dit in ons aller hart, opdat het huis Zijner kerk, ja, geheel de wereld vol worde van de reuk Zijner zalf! O, mijn vrienden, dat Hij dit doen moge om Zijn bloedig borglijden en sterven wil! Amen.

3. HET BEREIDEN VAN HET PASCHA

Het allergewichtigste en heiligste in de Levietische Godsdienst was het dagelijks slachtofferen en bloedvergieten; en het besprongen met dat bloed van die dingen, die ontzondigd en gereinigd moesten worden. Want al die offeranden en al dat bloedvergieten, zag op het bloed van dat onbevleete Lam Gods, dat Hij eenmaal voor de zonden Zijns volks plengen zou. En dat dit dagelijks weer bij vernieuwing plaats moest hebben, betekende, dat het rechte Offerlam nog niet gekomen was, door Wie, voor de gelovigen, vrede en verzoening met God zou worden aangebracht, door het geloof in Zijn bloed; dat ook alleen leven en vrede in de harten van het volk des Heeren brengen kan. Want door de bevinding van dit bloed, geheiligt aan de harten der gelovigen, leren zij verstaan, dat zij het bij hun Borg wel hebben. Want dan worden zij verzadigd met het goede van Zijn huis, met het heilige van Zijn paleis. En worden zij gedrenkt uit de beker Zijner wellusten.

Hetgeen echter in de oude tempeldienst dagelijks geschiedde, dat geschiedt nu nog veel heerlijker in de prediking van het Evangelie der vervulling, waar de gekruiste Heiland ons aan *Zijn liefdetafel* komt toe te laten, om zijn dood te verkondigen, totdat Hij komt. Door de prediking van het Evangelie moet de dood van Christus ons gedurig voor ogen gehouden worden, alsof Christus dagelijks voor onze ogen gekruisigd wordt. Iedere prediking, zou het goed zijn, moest voor ons een besprenging zijn, waardoor dat bloed nader aan onze harten wordt gebracht. Maar dan moeten ook zij, die daarvan prediken zullen, niet vreemd zijn van dat bloed; maar zij moeten er vol van zijn, evenals de sprengbekkens bij het altaar, zodat hun hart en mond er soms van overlopen, evenals een levende fontein, waaruit Gods kinderen, als uit levensbeken, vol genoeg kunnen scheppen. Daarvan hopen wij in dit uur nog nader met u te mogen spreken.

O, welk een grote genade, die God bereid heeft voor arme zondaren! Wat moest het ons niet bewegen tot gedurig gebed, om de besprenging met dat dierbaar bloed deelachtig te mogen worden; opdat het geloof gesterkt en de liefde in ons brandende moge worden! *De Heere heilige het woord daartoe aan onze harten!* Dat zij zo.

Matth. 26 : 17, 18 en 19. ***En op de eersten dag der ongehevelde broden kwamen de discipelen tot Jezus, zeggende tot Hem: Waar wilt Gij dat wij U bereiden het Pascha te eten? En Hij zeide: Gaat heen in de stad tot zulk een , en zegt hem: De Meester zegt: Mijn tijd is nabij; Ik zal bij u het Pascha houden met Mijn discipelen. En de discipelen deden, gelijk Jezus hun bevolen had, en bereidden het Pascha.***

Het Lam, dat Johannes zag, staande als geslacht in het midden van de troon, dat zeven ogen en zeven hoornen had, welke zijn de zeven Geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen, Openbaring 5, is niemand anders dan de gekruiste Christus, die, nadat Hij ons de reinigmaking der zonde heeft teweeg gebracht, gezeten is aan de rechterhand Zijns Vader in Zijn heerlijkheid; waar Hij ook nog heden zit om voor Zijn duurgekochte kinderen te bidden; om daar gedurig aan zijn Vader Zijn doorboorde handen en bloedige wonden te tonen, opdat Zijn Volk om Diens wil zou ontvangen alles, wat zij nodig hebben, zo voor de tijd, als voor de eeuwige gelukzaligheid. Dit Lam, mijn vrienden, is de Almachtige, de Alwetende God, die de gehele wereld draagt door het woord Zijner kracht. En deze God, o, onnaspeurlijk wonder, heeft Zich als

een Lam laten slachten om de dood en de hel teniet te doen, en om Zijn kinderen de overwinning te geven over hem die het geweld des doods had! O, wonder van Gods vrije genade! O, mocht het ons geschonken worden, Hem in deze ure zó als onze God en Zaligmaker te mogen beschouwen, opdat, wat ons nog verhindert Hem in de armen te vallen, door de invloeden van zijn Geest van ons mocht wijken, en wij ons zelf geheel en al in Hem mochten krijgen te verliezen.

Dit gedeelte van onze tekst behoort eigenlijk nog tot de voorbereiding van Jezus' lijden, waarvan het eerste gedeelte was de zalving, en het tweede gedeelte, het houden van het Pascha. Het eerste gedeelte van deze dubbele voorbereiding leert ons, hoe de gekruiste Jezus in Zijn Goddelijke kracht en Zijn Goddelijke wijsheid voor onze ogen te voorschijn treedt, en hoe Zijn zalving op het hoofd Zijner kinderen neerdaalt. Terwijl het tweede gedeelte eigenlijk de grond van het eerste is. Want door en om de verzoening door het bloed van Christus alleen, kan de zalving van de Geest tot ons komen.

Hebben wij nu op de afgelopen dag des Heeren iets van des Heilands genadezalving mogen rieken, dat de Heere ons dan nu ook moge voor- en toebereiden om dieper in de geheimen van dit Godslam te worden ingeleid!

In de geschiedenis, die wij ons heden ter behandeling hebben voorgesteld, vinden wij drie stukken, waarop wij hebben te letten:

- I. Op de vraag van de discipelen: *Waar wilt Gij, dat wij U bereiden het Pascha te eten?*
- II. Op het bevel van de Heiland: *Gaat heen in de stad.*
- III. Op het gehoorzamen der discipelen: *En de discipelen deden, gelijk Jezus hun bevolen had.*

I. Wat het eerste punt betreft, de discipelen wilden Jezus het Pascha bereiden. Pascha wil eigenlijk zeggen: *voorbijgaan*, en ziet op het voorbijgaan van de verderfengel in Egypte, Exod. 12, die de huizen der Israëlieten, die met het bloed van het geslachte lam bestreken waren, voorbijging. Dit Paasfeest diende in de eerste plaats om Israël Zijn wonderbare verlossing in gedachtenis te doen houden. En in de tweede plaats tot een voorbeeld van de dood van onze gezegende Verlosser Jezus Christus, die al Zijn volk, die als gevangenen in de boeien van de helse Farao terneer lagen, door Zijn dood heeft verlost.

Het lam, dat tot dit Pascha dienen moest, werd eerst van de kudde afgezonderd, daarna geslacht en gebraden, en moest eindelijk door twaalf of meer personen gegeten worden, en zo er iets van overbleef, dat moest met vuur verbrand worden. Het moest ook met bittere saus en staande, met de staven in de hand, gelijk reizigers, die gereed staan te vertrekken, gegeten worden.

Dit feest duurde zeven dagen en werd het feest der ongehevelde broden genaamd, en viel in op de veertienden of vijftienden dag van de maand Nisan, terwijl op de veertiende dag al het oude zuurdeeg moest weg gedaan worden. Het schijnt, dat de Heiland juist op de daartoe bestemde dag het Pascha heeft gehouden; hetgeen blijkt aan de discipelen, die, de tijd wetende, en wisten wat er toe nodig was, zich tot Jezus wendden met de vraag: *Waar wilt Gij, dat wij U het Pascha bereiden te eten?* Hieruit zien wij ook, dat Jezus zijn discipelen geleerd heeft de inzettingen Gods te bewaren, en dat vervuld moest worden, wat in de wet geschreven stond. Want God zegt in Zijn woord: *Ik zal mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.*

Ofschoon het bevel Gods de discipelen niet onbekend was, zo vragen zij echter evenwel, waar zij het Pascha zullen bereiden. Dat leert ons der gelovigen diepe afhankelijkheid om de Heere in alles, wat wij te doen hebben, raad te vragen, al vinden wij dit nog zo duidelijk beschreven. En de Heiland laat zulke vragende discipelen nooit verlegen; Hij zal hun zeker voorlichten in de weg, die zij te gaan hebben, gelijk Hij zegt door de mond van de Psalmist in Psalm 32: *Ik zal u onderwijzen en u leren van de weg, die gij gaan zult; Mijn oog zal op u zijn.* Zo doet de Heere ook hier, want Hij zegt: *Gaat heen in de stad en u zal een mens ontmoeten, dragende een kruik water, volgt dien.* Markus 14. Jezus kende deze man, evenals Hij Nathanaël en Zacheüs kende. Maar dat Hij hem niet bij zijn naam noemt, is wellicht, omdat de Heere hem niet aan de vervolging der Joden wilde blootstellen. Of wellicht noemt de Heere de naam van die man niet, omdat Hij het geloof Zijner discipelen wilde beproeven. Want in Zijn aanwijzing blijft nog altijd enige donkerheid, die in de uitkomst eerst opgehelderd kon worden. Zo is het echter ook in alle openbaringen Gods, want de Heere wil, dat wij de verborgen dingen voor Hem zullen laten, Zijn bevel slechts op volgen en de uitkomst aan Hem overlaten. Zoals Abraham deed, toen God tot hem zeide: *Ga uit uw land en uit uwe maagsap en uit uws vaders huis, naar het land dat Ik u wijzen zal.* De Heere zeide niet, ga naar dit of naar dat land, *maar gaat heen naar een land, dat Ik u wijzen zal.* Zo zegt de Heere ook hier: *Zie waar die man ingaat en volgt hem na.*

Het was echter ook zeer nodig tot versterking van het geloof der discipelen, dat de Heere Jezus hier voor Zijn lijden hun nog een blijk van Zijn Goddelijke alwetendheid gaf, hoe Hij de Zijnen in Zijn Voorzienigheid voor alle onheil kan bewaren. Want zie, hoewel Hij te Bethanië is, weet Hij nochtans, wat er in de straten van Jeruzalem omgaat; want Zijn ogen doorlopen de ganse aarde. Jezus wil hier Zijn discipelen tonen, dat Hij alles weet; niet alleen dat, wat wij denken, dat bij geval geschiedt, maar wat er zich ook op het rond der aarde voordoet. Ja, dat Hij het is, die alles regeert en bestuurt en in wiens hand al onze wegen zijn. En al zijn dan de wegen Gods voor ons niet altijd even klaar, moeten wij nochtans gedachtig zijn, dat Hij alle dingen in Zijn hand heeft; en die ook beschikt ten goede voor degenen, die op Hem hun hoop stellen.

Het was een tijd van vervolging; Jezus en allen, die Hem beleden, waren in de ban gedaan; en toch zendt Hij Zijn discipelen naar Jeruzalem, als schapen onder de wolven. Maar wat kan hun dat schaden? Jezus geleidt hen: Hij maakt hun weg voorspoedig, want zij moeten met Hem avondmaal houden. En wat zullen zij verblijd zijn geweest, dat zij alles zo vonden, zoals Jezus hun voorzegd had! Maar men zou zo zeggen, was deze vraag der discipelen wel nodig, daar het toch zulk een benauwde tijd was? Ja, mijn vrienden, dit was nodig, want Jezus wil hun tonen, dat hun alle dingen ten goede en tot hun zaligheid moesten medewerken. Want was de Wegwijzer wonderbaar in Zijn doen, de boodschap was nog wonderlijker: want zij moeten immers zeggen: *De Meester zegt: Mijn tijd is nabij; Ik zal bij u het Pascha houden met Mijn discipelen.* Wij moeten hier echter opmerken, dat dit kracht- en liefdewoord van Jezus bij deze man met Goddelijke kracht in het hart drong; want al was hij al een discipel van Jezus, kon toch de vrees voor de Joden hem verhinderd hebben, Jezus te huisvesten, indien hij daartoe geen kracht en sterkte van Jezus gekregen had. Het woord: *De Meester zegt*, is dan ook voor die man het krachtige woord Gods, waardoor Hij alle dingen geschapen heeft, en daardoor kan dan ook niemand hem beletten, Jezus in zijn huis te nemen.

Maar wat is dit woord: Mijn tijd is nabij, ook geen liefdewoord? Het is, alsof de Heiland blij is, dat Zijn tijd zo nabij was. En voorwaar, want Hij begeerde zeer dit laatste Pascha met hen te eten, Luc. 22. Met dit liefdewoord geeft Hij ook Zijn discipelen als het ware een vrijgeleide, want Hij zegt: Ik zal met Mijn discipelen het Pascha eten. Zo heeft Hij ook gezegd: *Waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen*. Zo zegt Hij ook bij Joh. 12 : 26: Waar Ik ben, aldaar zal ook Mijn dienaar zijn. Hij wil Zich met dit avondmaal met Zijn discipelen voorbereiden voor Zijn lijden. O, wonderbare liefde! O, getrouwe Herder Uwer schapen! Wie zal deze liefde peilen?

Nadat de Heere Jezus nu deze woorden tot Zijn discipelen gesproken had, gaan zij aanstonds henen, om het bevel van hun Meester uit te voeren en het Pascha te bereiden. Hierin zien wij, wat het geloof vermag, het sluit alle bedenkingen van het vlees uit. Zo hebben zij dan, evenals Mozes, in het geloof het Pascha bereid. Het geloof schroomt ook geen zwarigheden en daarop volgen dan ook de zalige bevindingen. Want u ziet, zoals de Heiland het hun had voorzien, zo geschiedde het. Zoals wij ook van Hiskia lezen, daar hij zegt: *Wat zal ik spreken? Zoals Hij het mij heeft toegezegd, also heeft Hij het gedaan*, Jes. 38. Zo gaat het ook hier met Jezus' discipelen, ook zij hebben het zo bevonden, zoals Jezus het hun voorzien had. De liefde voert bij hen haar kracht uit; zij letten er slechts op, dat de Heere het hun gezegd heeft, en geloven dat Hij het ook zo zal doen.

Maar wij moeten ook opmerken, dat, hoewel Christus zijn gunstvolk bevrijd heeft van de ceremoniële wet, zij toch niet bevrijd zijn van de zedelijke wet. Want daar Christus voor Zijn volk de verzoening heeft te weeg gebracht, daar is en blijft het niet alleen hun plicht, maar het is ook hun geestelijke spijs, de wil van God te doen; en om daaraan getrouw te mogen zijn is het nodig, onze weg op de Heere te wentelen. En mogen wij dit doen, dan zullen wij ook bevinden, dat in alle wegen, waarin God ons moge leiden, Zijn liefderijk Vaderhart voor ons zorgt. Zie hiervan een helder voorbeeld in de discipelen; zij vinden alles zoals Jezus hun voorzien had; zij vinden een grote toegeruste opperzaal, om het Pascha te bereiden, en bovendien vonden zij daar alles, wat zij voor het Pascha nodig hadden, zij hadden slechts het Paaslam te bereiden.

Maar waartoe dient dit alles? vraagt u wellicht. Hierop wil ik u antwoorden: Jezus, hoewel Hij zelf de wet gegeven heeft, wil Zich aan de wet onderwerpen, om ons van de vloek der wet te verlossen, Hij wilde Zich laten slachten, om ons het leven te geven; ja om de Zijnen vrij te maken van alle schuld en straf. En daarom heeft Hij ook van het Paaslam willen eten. De oude overlevering zegt, dat Jezus op de zelfde dag het Pascha heeft gegeten, dat de kinderen Israëls uit Egypte zijn uitgetogen. Zo moest dan de schaduw voor het tegenbeeld wijken, want het Pascha was een schaduw en zag op Christus. Daarom zegt ook Paulus, 1 Kor. 5: 7: *Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus*.

O, mijn vrienden, welk een uitnemende zoetheid ligt er in, als de grote Zoon van God, de Leeuw uit de stam van Juda, als een Lam wordt voorgesteld. Hij, die mannelijke Zoon, die de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede; en ons door het geloof wordt te zien gegeven, dat Hij, dat Lam, de eeuwige en algenoegzaam God is. O, wat wonderen van Gods eeuwige zondaarsliefde lopen hier tezamen. Zie dat onbevleete Lam Gods, dat Zich in de dood heeft vernederd tot een volkomen zoenoffer, waaraan geen gebrek gevonden is: heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden

van de zondaren, ja, hoger dan de hemelen geworden, Hebr. 7. Een Lam, recht gepast voor arme zondaren, om een volkomen Zaligmaker voor hen te zijn, ja, een oorzaak hunner eeuwige zaligheid. In Hem is alles te vinden, wat een arm zondaarshart kan begeren. Hij is dat Lam, aan ons zijn arm volk van de Vader ge geven, ja, de Vader heeft Hem voor ons in de wereld gezonden. Hij is dat Lam, dat uitverkoren en verordineerd is voor de grondlegging der wereld, 1 Petrus 1 : 1. Hij nam ons vlees en bloed aan en werd een Lam, en zegt, in gewillige gehoorzaamheid aan de wil van Zijn eeuwige Vader, Psalm 40: *Ziet Ik kom. In de rol des boeks is van Mij geschreven, Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands.* Hij is dat Lam, dat de zonden der wereld weg neemt, Hij is dat Zondoffer, dat al de zonden van Zijn volk heeft gedragen op het hout. Hij is dat Lam, waarvan Jesaja had gezegd: *Toen de schuld van Hem geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een Lam werd Hij ter slachting geleid,* Jes. 53. O, mijn vrienden, wat hebben onze zonden Hem al niet gekost! Wat heeft Hij zich al niet gruwelijk moeten laten martelen, om een verzoening voor ons te kunnen worden. Hij was dat Lam, dat alleen aan Gods gerechtigheid voldoening kon geven. Hij alleen kon de gramsap Gods, die tegen de zonden was ontstoken, verzoenen. Hij heeft Zich aan de Goddelijke toorn willen onderwerpen; die toorn heeft Hij in Zijn lichaam willen dragen; die Hem ook zo verteerde, dat Hij moest uitroepen: *Mijn God! Mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten?* Zoals de dichter van de 69^e Psalm Hem ook klagende invoert, zeggende: *Ik ben vermoeid van Mijn roepen; mijn keel is ontstoken; mijn ogen zijn bezwaken, daar Ik ben hopende op Mijn God.* Zie, mijn vrienden, dat was die brandende toornijver Gods over onze zonden, die Hem zo verteerde.

Vraagt iemand echter, waarom God dat Lam, Zijn eenig geliefd Kind, zo aan de slachtbank heeft overgegeven? Dat heeft Hij gedaan, om Zijn gunstvolk, dat Hij lief had, van een eeuwig verderf te bevrijden. Want zouden zij van het wraakzwaard der eeuwige gerechtigheid en van de eeuwige dood verlost worden, dan moest Jezus door Zijn bloed die toornvlam uitblussen, en door Zijn dood, hem, die het geweld des doods had, Zijn macht ontnemen en in eeuwige boeien sluiten. *Zodat er nu geen verdoemenis meer is voor degenen, die in Christus Jezus zijn,* Rom. 8 : 1. Zouden wij voor God worden gerechtvaardigd, het moest geschieden door Hem, van Wien wij lezen, Gal. 1 : 4: *Die Zichzelven heeft overgegeven voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader.* Zouden wij, die zonde- en satansslaven geworden waren, worden vrij gekocht, dan kon dit alleen geschieden door het bloed des Zoons Gods; waarvan wij het getuigenis vinden bij Zach. 11 : 12 : *U ook aangaande, o Sion ! door het bloed uws verbonds heb ik uw gebonden uit de kuil, waar geen water in is, uitgelaten.*

Zij, die nu door het bloed van onze dierbare Heiland zijn vrijgekocht, worden ook door Zijn Geest uit het Egypte dezer wereld en uit de macht der zonden en der hel uitgevoerd, hoezeer de helse Farao zich daar ook tegen moge stellen, naar het getuigenis van de Apostel in Rom. 6: *Maar Gode zij dank, dat gij wel dienstknechten der zonde waart, maar nu, vrij gemaakt zijnde van de zonde, zijt gemaakt dienstknechten der gerechtigheid.* Zullen wij echter deze genade deelachtig worden, dan is het ook noodzakelijk, dat de deuren van ons hart worden bestreken met het bloed van dit Paaslam, opdat de slaande engel geen macht over ons heeft. En dit zal geschieden, als wij door de heiligmaking des Geestes tot de gehoorzaamheid des geloofs in Christus zullen worden gebracht, en tot de besprenging van het bloed aan

onze harten, dat uit Jezus geopende zijde vloeit. Met dat bloed moeten de posten onzer deuren bestreken zijn; het moet aan onze voorhoofden getekend staan, dat wij met Jezus' kruis en beeld versierd zijn, en dat wij eenmaal voor God zullen gesteld worden als diegenen, die door het bloed des Lams zijn vrijgekocht. Doch ook onze huizen moeten het kenmerk dragen, dat Christus daarin woont. Opdat het kennelijk zij, dat wij ware Israëlieten zijn, wier harten besneden zijn door de Heilige Geest, en wier lust het is, Hem te dienen dag en nacht, als gekocht door Zijn bloed, en gereinigd door Zijnen Geest, en geheiligd tot Koningen en Priesters Gods en des Lams, Openb. 5. Welker harten zo door de Heilige Geest zijn bearbeid, zullen ook mogen eten van het vlees en drinken van het bloed des Lams. Zij zullen niet alleen ondervinden, hoe zoet en hartversterkend Zijn vlees is; maar zij zullen ook op het innigst met Hem worden verenigd, zodat zij mogen getuigen: *Hij is de mijne, en ik ben de Zijne*. Zij zullen ook overvloed genieten en mogen eten van het manna dat verborgen is. Ook zal hun gegeven worden de witte keursteen en daarmee alles, wat tot hun blijdschap en zaligheid dienen kan.

Vraagt u, hoe zij, die Jezus' discipelen zijn, van dit Lam eten? Zij eten dat met bittere saus en ongezuurde broden; ja, met alles wat voor de oude mens bitter kan genoemd worden. Wan zullen wij waarlijk Pascha mogen houden, dan zal het moeten zijn in het zoete deeg van waarheid en eenvoudigheid des harten. En dat laat ons de oude mens, die slechts bestaat in een opgeblazen, hoogmoedig eigengerechtig hart, niet toe. Daarom moet deze uitgezuurd, vernieuwd en geheiligd worden. *Want welgelukzalig is hij, wiens overtredingen vergeven, en wiens zonde bedekt is en in wiens geest geen bedrog is*, Psalm 32. En de Apostel schrijft aan die van Korinthe, 1 Kor. 5:7, 8: *Zuivert den ouden zuurdesem uit, opdat gij een nieuw deeg zijn moogt, gelijk gij ongezuurd zijt; want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus. Zo dan, laat ons feest houden, niet in de oude zuurdesem, noch in de zuurdesem der kwaadheid en der boosheid, maar in de ongezuurde broden der oprechtheid en der waarheid*. Daarin heeft nu de oude mens wel geen lust, omdat hij daardoor ter dood moet worden gebracht; doch al smaakt dat voor de oude mens wat bitter. Al moet een Christen dan ook dikwijls klagen: wij dragen de overblijfselen van het lijden van Christus in onze leden; wat nood dan nog, het spreekwoord wordt hierin immers gerechtvaardigd: *Bitter in de mond, is voor het hart gezond*. Hierdoor wordt immers de ziel gereinigd en het hart gesterkt door de genade.

Het dient ook om het gezaligde volk, dat onze dierbare Heiland door Zijn bloed heeft gekocht, over te doen gaan in de gemeenschap van Zijn dood en lijden. Want diegenen, die door het geloof gemeenschap hebben gekregen aan de lijdende Borg, die moeten niet alleen het smartelijk gevoel van hun overblijvende zonden in hun hart blijven omdragen; maar zij moeten ook de versmaadheid van Christus dragen. Zij willen dan ook liever, *zoals Mozes, met het volk Gods kwalijk behandeld worden, dan voor een tijd de genieting der zonden te hebben; achtende de versmaadheid van Christus meerder rijkdom te zijn dan al de schatten van de wereld*, Hebr. 11. Het leven van deze wereld kunnen zij dan ook niet meer leven, maar als geestelijke pelgrims staan zij gereed, met de staf in de hand en de schoenen aan de voeten, om, - als hun Heere en Meester dat wil - af te reizen.

Zo vrienden! gaat het met ieder oprecht Christen; hij zoekt geen gemeenschap met de wereld, want door genade is hij de verlokkingen der wereld ontvloden. Hij is hier nog

maar als een vreemdeling, die hier doortrekt en slechts enen korten tijd overnacht. Hij is hier als een onbekende, maar bekend bij de Heere zijn God.

Zoals nu echter het Paaslam geheel moest gegeten worden, is ons ook een volle Jezus, van de Vader geschonken, tot onze zaligheid nodig. Hij moet ons volkomen Paaslam zijn, wij moeten Hem geheel bezitten, zal het wel met ons zijn. Wij moeten in Hem alles vinden, wat tot onze zaligheid dienen kan. In Egypte moesten de Israëlieten het Paaslam met onrust eten, daar zij ieder ogenblik moesten gereed zijn om uit te trekken. In Kanaän zijnde, mochten zij dat echter rustig op hun bed neerliggend nuttigen. Zo is het ook nog; hier wordt door het kind van God de ware rust niet gevonden; maar eenmaal in het hemels Kanaän aangeland zijnde, zullen zij met Abraham, Izak en Jakob, mogen aanzitten en daar zal hun rust heerlijk zijn.

Een van de voornaamste plichten van de Israëliet was, dat hij als huisvader de wonderbare verlossing, die de Heere aan de vaders bewezen had, aan de kinderen vertelde, ten einde dezen door een afhankelijk en aan God zich toevertrouwend leven, hun dankbaarheid zouden betonen. Zo is het nu heden nog. Door in waarheid Pascha te vieren, verkondigen wij niet alleen de dood des Heeren, totdat Hij komt, maar wij verkondigen daarbij ook, wat grote verlossing de Heere voor ons heeft teweeg gebracht. En daarbij is het ook voor een kind van God een groot voorrecht, die grote daden Gods, aan arme zondaars bewezen, te verkondigen. Ook heeft de Heere Jezus zelf dit gedaan, zoals wij zien, wat zalige samenspreking de Heere bij dit Paasmaal gehouden heeft, Joh. 12 en 16.

O, dat het ons ernstige gebeden en smekingen mocht geven om Hem achteraan te kleven, dat Hij ons allen tot zulke ware verkondigers van Zijn dood moge voorbereiden, opdat ook wij een volk zijn, aan wie gezien kan worden, dat wij door Zijn Geest geformeerd zijn tot een heilig en verkregen koninklijk Priesterschap, om te verkondigen de deugden Desgenen, Die ons geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

TOEPASSING.

O, mochten wij nu eens verwaardigd worden, met een oog vol liefde op dit Lam Gods te mogen zien, dat de zonden der wereld wegneemt! Als wij, zo wij nu gezien hebben, het beeld van deze dierbare en liefdevolle Heiland eens door het geloof mochten zien, zou ons hart dan niet moeten wegsmelten? Hij is immers dat tegenbeeldig Paaslam, Wiens bloed voor ons is vergoten? Hij, Die de Alfa en de Omega is, is gekomen om voor ons de wet te vervullen. Hij, de algenoegzame God, is een Lam geworden; een Lam, waarvan gezegd moet worden, dat wat aan Hem is, Zo gans begeerlijk is, O, volk dat Hem kent, gedenk het toch! Zijn vlees is waarlijk spijs, en Zijn bloed is waarlijk drank. Het verkwikt niet alleen, maar het versterkt ook uw hart; en met het kleed van Zijn heiligheid en met de mantel van Zijn gerechtigheid, heeft Hij u bekleed, zodat u voor het oog van een heiligen en rechtvaardige God kunt bestaan! Zijn bloedwonden zijn u een eerberging voor de verderfengel. Tot Zijn eeuwige roem en eer, heeft Hij u uit Egypte uitgevoerd. O heerlijke, o dierbare Heere Jezus! Wat stelt u in Uw nederigheid Uw heerlijkheid en eeuwige Godheid ten toon!

Evenals de zon bij haren ondergang, hare sterke stralen op de aarde neerschiet, zo doet Gij bij het eind van Uw leven Uw Goddelijke heerlijkheid van U afstralen! Gij toont ons daar, dat U het zijt, die de wereld draagt door het woord Uwer kracht, en dat Gij

zijt de Koning der Koningen en de Heere der Heeren! En o, mijn vrienden! wat schittert bij deze Zijn majesteit en Zijn heerlijkheid ook niet Zijn onuitsprekelijke liefde, hoe Hij Zijn kinderen niet alleen verzorgt van alles wat zij voor dit tijdelijk leven nodig hebben; maar dat Hij hun ook de weg aanwijst, die ze gaan moeten, en de plaats, waar zij zullen overnachten. En dat Hij diegenen, die Hij heeft aangenomen tot Zijn kinderen, ook bewaart tot het einde toe, en tot hen zegt: *Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten. Want Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde, en tot in de eeuwigheid.* O, wat zijn zij dan zalig, die aan dat Lam deel mogen hebben! Van hen kan gezegd worden, wat wij lezen, Openb. 19: *Zalig zijn zij die geroepen zijn tot het avondmaal, tot de bruiloft des Lams!*

Maar wat is het niet te betreuren, dat er zó weinig behoefte aan de besprenging van het bloed van dit Paaslam gevonden wordt. Want waar dit nog aanwezig schijnt, vergenoegt men zich dikwijls met een flauwe begeerte; maar het volkomen Lam Gods, waar geen gebrek aan is, en waarin voor een arm zondaar alles te vinden is, wordt niet boven alles lievenswaardig erkend. Men ziet het gevaar niet, waarin men buiten Jezus verkeert; men heeft geen vrees voor de verderfengel, noch voor het wraakzwaard der Goddelijke gerechtigheid, noch voor de dood die met rasse schreden nadert. Men gevoelt niet hoe God toornst over de zonden, en daarom heeft men geen Borg en Schild, Verzoener, noch troost gevende Jezus nodig.

Men heeft somwijlen nog wel enige onrust over zijn ellendige toestand; maar men kan Egypte niet verlaten, men is de zonde en der wereld nog niet moede, men kan het nog te goed stellen bij de vleespotten van het zondige Egypte. Men is niet vermoeid en beladen vanwege de zonden, daarom heeft men geen behoefte aan het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt. Is men al enigermate van de noodzakelijkheid overtuigd, dat men een schuldovernemende Borg nodig heeft, nochtans kent men dat dierbare Lam in Zijn hartinnemende schoonheid niet; men ziet Jezus niet in Zijn lijdende liefde, daarom strekt de begeerte der ziel zich ook niet naar Hem uit.

Boven dit vindt men in het algemeen, dat men op lichte gronden zichzelf troost, dat men deel aan Jezus heeft, dat men er van terugdeinst, als men bedenkt, dat zoveel arme zielen schandelijk door de satan worden bedrogen.

- Wij willen daarom trachten enige van zulke zandgronden te ontdekken. Wij vragen dan ten eerste: Is een flauwe begeerte die zich somtijds wel eens naar Jezus in U openbaart, in staat om de oude zuurdesem van de oude mens der zonde uit u weg te doen, of kunt u dat zelf wel, zodat u daarvoor Jezus niet nodig hebt? Maar dan vertrouwt u toch immers op uwe eigengerechtigheid, en wilt uw eigen zaligmaker zijn. Want door Jezus kunnen slechts *van alles ontblote zondaars* geholpen en gezaligd worden. Zo lang u dus nog op eigen krachten steunt, hebt u geen deel aan Jezus; en zolang u geen deel aan Jezus hebt, bent u nog in uw zonden, hetgeen niet anders kan genoemd worden dan een minachten van het bloed des Lams.
- Ten tweede: Is dat dierbare Lam Gods voor ons geslacht, dan zal de engel des verderfs ons niet beschadigen, en de Heilige Geest zal ons uit ons eigen Egypte van slaafse vrees en wettisch werken uitleiden. Maar vanwaar komt het dan, dat men geheel zijn leven door in een dienstknechtelijke vreze des doods bevangen is? Want wien de Zoon heeft vrijgemaakt, zal waarlijk vrij zijn. En waarom kan men Hem dan niet dienen als vrije kinderen? Waarom is er geen vertrouwen, dat Hij, Die een goed werk in u gewrocht heeft, dit ook volmaken zal tot het einde toe? O, mocht het u toch eens gegeven worden bij Geestes licht uzelf te onderzoeken.

Gedenk toch, dat wie Jezus als zijnen verlosser en Zaligmaker heeft leren kennen en tot Zijn gemeenschap is gebracht, die kan de zonde en de wereld niet meer dienen. Die heeft een andere keus in het hart gekregen; die kan alleen met de vrede Gods, die in Christus Jezus is, bevredigd worden.

Maar u volk, wien het gewicht van uw zonden loodzwaar op uwe ziel drukt, en die als gevangenen zucht onder de macht van de helse Farao, wat u menigmaal doet uitroepen: *Ach, ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?* U mag ik toeroepen: *Zie hier het dierbare Lam Gods, Hij neigt Zich tot u, Hij is begerig u te verlossen, want Hij heeft Zich aan de slachtbank overgegeven, om u te kunnen vrij maken.* Ja, ik mag u toeroepen: *Voor u is Hij in de diepste diepte der helse angsten neder gezonken.* Kunt u dit echter niet geloven, o, vlucht tot Hem, in het uitstorten van ernstige gebeden, dat Hij uw ziel door Zijn Geest moge komen verlichten, opdat u Hem in Zijn beminlijkheid, gepastheid en volvaardigheid om u te willen helpen mag leren kennen. Houdt u niet op met dingen die uw ziel toch niet kunnen bevredigen. Want u moet Jezus hebben, dat dierbare Lam Gods. Uw zielsheil is nergens anders in te vinden, dan in Zijn bloedwonden. Ach, wat ik u bidden mag, zoek Hem dag en nacht, wie weet hoe spoedig u Hem vinden moogt.

Bent u echter te blind en onvermogen bij uzelf; weet u niet, waar te beginnen noch waar u eindigen zult; o, laat u ook dat niet ontmoedigen, maar geef u maar als een blinde en onmachtige aan Hem over. Hij is de volmaaktste Leerreeder om u te onderwijzen in de weg, die u gaan moet. Stel u niet tevreden met de middelen, die op zichzelf toch maar zwakke wegwijzers zijn, maar neem uw toevlucht tot de gekruiste Heiland zelf, Hij alleen kan u helpen. Schrei Hem achteraan, al is het met gebroken ogen, dan zult u het eenmaal ervaren, dat dit goedertieren Lam Gods u ook zal helpen, en u zult Hem eindelijk als uw Verlosser mogen aanschouwen. Bid en smeek Hem maar, om dit met een gelovig hart te mogen doen, dat u uzelf maar geheel en al aan Zijn leiding en regering mag overgeven. En wordt uw ellende ondertussen groter, zodat uw toestand eerder erger en ellendiger dan beter schijnt te worden, laat u ook dan niet afschrikken, want dat is een bewijs, dat uw verlossing nabij is. En al is het dan ook, dat de tussenkomende doodsengel uw bed moge naderen, o, als Jezus dan nog maar slechts een enkel woord tot uw ziel spreekt, zal het nog goed zijn en het einde welgelukzalig, en dan voor eeuwig.

Klaagt iemand, dat hij niet tot een gelovig omhelzen van Jezus kan komen. Dat komt omdat uw hart niet door het geloof onder Jezus gebogen is. O, mocht u dat dierbare Lam Gods en Zijn bloed eens aan uw hart gewaar worden; mocht Zijn liefdebeeld eens een gedaante in u krijgen. O, lieve vrienden, terwijl Hij heden nog aan de deur van uw hart klopt, laat Hem toch niet voorbijgaan. Bidt Hem, dat Hij tot u kome om u te leren en u te onderwijzen, opdat u het gepaste voorwerp mag worden gemaakt door Zijn Geest, om uzelf in Zijn bloedwonden te mogen verliezen. U zoekt wellicht een einde van uw worstelingen, maar u moet het geloof in de Naam van de eniggeboren Zoon van God, dat dierbare offer der Verzoening, in uw ziel bevinden. Het geloof, dat u dat Lam in Zijn eeuwige zondaarsliefde doet aanschouwen, dat u met Hem in gemeenschap brengt, en waardoor u als een lid van Christus, als een rank van Hem, de ware wijnstok, wordt ingeënt. Het geloof, waardoor u Zijn vlees moogt eten en Zijn bloed moogt drinken. Een geloof, dat wij kunnen bespreken zonder nochtans de kracht ervan te bezitten, kan ons niet baten. Nee mijn vrienden, een levend geloof, waardoor Jezus in ons hart woont, moeten wij hebben, dat alleen kan ons zaligwaken.

Moet u uzelf vanwege uw boos en ongelovig hart dikwijls aanklagen. Wel, bidt Hem, Die alle dingen kent en weet, dat uw hart met Zijn bloed besprengd moge worden; want dat bloed reinigt van alle zonden; dat kan ons hart zodanig reinigen, dat al wat van de wereld is, ons tegenstaat, onze oude natuur gedood, en alle eigenliefde gebannen wordt. O ! wat ik u bidden mag, bid om zulk een geloof, dat u in staat stelt de Heiland in alles gehoorzaam te mogen zijn, dat u Hem doet achteraan kleven. Zodat u niet alleen gewillig Zijn kruis opneemt, maar ook Zijn versmaadheid kunt omhelzen. Opdat alles wat aan Hem is, u tot liefde moge nopen. Opdat u mag zeggen, wat Mozes tot Farao zei: er zal niet één klauw achterblijven, ik moet met al wat ik heb en wat ik ben voor mijn Jezus zijn; geen wereld, noch wat van de wereld is, noch enig schepsel moet mij van mijn dierbare Heiland aftrekken.

Kent u dit Lam als voor u geslacht, verkondig dan ook Zijn dood totdat Hij komt. Vergeet nooit het bitter lijden van uw dierbare Heiland, dat Hij voor uw zonden geleden heeft. Zoekt in uw moeilijke gevallen, die u hier nog hebt te doorworstelen, gedurig troost en vreugde uit Zijn wonden te halen. Want gedenkt, door Zijn striemen zijt gij genezen. En opdat u daarin meer overvloedig mag worden, zoek Hem te erkennen als de Gever van alles; en dat u alles door Zijn hand wordt toebedacht. Want Hij is uw Voorspraak bij de Vader, en Hij zal u met Zijn hulp niet spaarzaam bedelen.

Laat aan Zijn dood en lijden uw dagelijkse overdenkingen gewijd zijn. Laat Zijn vlees uwe dagelijkse spijs en Zijn bloed uw dagelijkse drank zijn, opdat u uit Hem, uw Levensfontein, uw dagelijkse sterkte en kracht mag zuigen. Daardoor zal uw hart met vreugde en met levenskracht worden aangegord. Hoe inniger u met Hem verenigd zult zijn, hoe meer u Zijn beeld gelijkvormig zult worden. Laat daarom hetgeen van deze wereld is, uw hart niet meer vervullen, opdat uw dierbare Heiland zich daardoor niet genoodzaakt ziet Zich van u terug te trekken. Het heeft Hem eenmaal Zijn dierbaar leven en bloed gekost, om de werken des duivels in u te verbreken, en Zijn beeld in uw hart te graveren; laat dat lieve beeld dan ook uw gedurige verlustiging zijn.

Bent u soms kruis en druk onderworpen, gedenk dan dat dit de middelen zijn, waardoor u in Jezus' kruisschool moet worden onderwezen. Want ook Jezus Zelf heeft de bittere kruiskelk moeten drinken; maar niet voor Zichzelf, maar opdat Hij u de heiligmaking zou doen deelachtig worden, en u van het oude zuurdeeg, waarmede u geheel doorzuurd was, te kunnen verlossen, en uit u te verdelgen. En zal dit nu al meer en meer uit u worden uitgeroeid, dan zal Hij uw hart van alles moeten onttrekken, dat buiten Hem is, opdat Hij plaats voor Zichzelf in uw hart verovere. Daartoe komt Hij dan ook somtijds uw hart verbrijzelen, opdat de zachte dauwdroppels van Zijn eeuwige liefde en barmhartigheid diep in dat verbrijzelde hart zouden indalen, en u daardoor uw toevlucht zoudt nemen tot het dierbaar bloed der besprenging, en u Hem met bidden en smekingen achteraan moge kleven, dat Hij u van het oude zuurdeeg, dat nog in u is overgebleven, zou reinigen, waardoor nog zo dikwijls uw gemeenschap met uw Borg en Heiland wordt verhinderd.

Mag het u dan wel eens gebeuren, dat u als bij vernieuwing het bloed van dat liefhebbende Paaslam aan de deurposten van uw hart gewaar wordt, bid Hem dan gedurig, dat Hij u met Zijn licht en genade blijve omringen; opdat u door Zijn Geest gesterkt, in staat gesteld mag worden, de heiligmaking na te jagen, opdat uw dierbare Bloed-Bruidegom, in Zijn dierbaar kruislijden, meer en meer in uw hart geheiligd

moge worden. Evenals de Israëlieten achter de deurposten van hun huizen, die met het bloed van het Paaslam waren bestreken, beveiligd waren voor de verderfengel, zo ook zult u verbergings vinden, voor de listen des satans en de zonden van uw eigen hart, als u maar veel mag schuilen achter Jezus' kruis en bloedwonden. De geopende zijde van uw Borg en Heiland is de beste schuilplaats om u voor de verderfengel te vrijwaren.

Mag u in die innige gemeenschap met uw Heiland verkeren, zodat u kunt zeggen, dat waar uw Schat is, ook uw hart is? O, laat dan die liefdevlam zich ook aan anderen meedelen, want de pelgrims naar het hemels Kanaän gaan als de verlost door het bloed des Lams, hand aan hand, door de woestijn van dit leven.

En al mogen u dan ook menigerlei zwarigheden op die weg overkomen, o, geen nood, beveel u maar onder de hoede van dit Lam, dat zeven ogen heeft en zeven hoornen, en dus de diepste schuilhoeken van uw belagers kan naspeuren. En Die ook machtig is om alle instrument dat tegen u bereid wordt onschadelijk te maken.

En komt dan het bevel tot u, om uw huis tot uwe eeuwige afreis te bereiden, dan zal Hij u voorgaan, en u zult geen gevaar hebben te vreezen. O, welk een zaligheid is het zo'n Leidsman tot Gids te mogen hebben, die Zijn volk leidt door de dood, tot de fonteynen des eeuwigen levens! Waar Hij, die dierbare Heiland en Zaligmaker, alle tranen van uwe ogen zal afwissen.

Hem dan, het Lam, dat geslacht is, en onze God, zij lof en prijs, eer en heerlijkheid, tot in alle eeuwigheid, Amen. Ja Amen.

4. Jezus in de hof van Gethsémané.

De allerbeminnelijkste Bruidegom der zielen, onze Heere Jezus Christus, heeft een bijzonder welgevallen in Zijn Bruid, die Hij met Zijn dierbaar bloed gekocht heeft. Hij kan haar, wier lippen als een scharlaken snoer en van Zijn bloed druipend zijn, en wier ogen zijn als de vijvers van Hesbon, bij de poort Bath-rabbim, nooit vergeten, Hoogl. 4 en 7 : 4. Want de ogen van een recht verliefde Bruid van de Heiland zijn altijd vol water; zij zijn als beekjes, waarin de dierbare Heiland Zijn bijzonder welgevallen heeft. Als een recht op Jezus verliefd hart bestendig mag starogen op haar Bloedbruidegom, als zij met Hem een zaligen en innige omgang mag hebben, dan kan het ook niet anders of haar ogen moeten als beken van liefdetranen overlopen; want dan zien zij de fonteynen en beken stromen van levend water, vloeiend uit de eeuwige Levensfontein.

Ja, mijn geliefden, als zo'n verliefde ziel haar bloedige Heiland in Zijn doodskamp, waar Hem het bloedige angstzweet in Gethsémané en aan het kruis wordt uitgeperst, ziet, o, dan vloeien haar hart en ogen zó over van innige boete- en liefdetranen; dan beweent zij haar zonde, die Hem, de liefdevolle Heiland, zoveel en zo zware smarten heeft teweeg gebracht. Het is de schoonste gestalte, die de Bruid van Jezus kan vertonen, als haar ogen vol dank- en liefdetranen zijn, vanwege de verzoening, die Jezus voor haar heeft aangebracht.

Ach, dat het ons te beurt moge vallen, de dierbare Bloedbruidegom bij Zijn liefdemaal te mogen omhelzen, en ons, hetzij voor het eerst of bij vernieuwing, aan deze Hemelkoning te mogen verbinden. O, mijn geliefden, wat zou Hij een welgevallen in ons nemen. Ja, wij zouden onze Koning binden op de galerijen. Komt dan, allen, die deze Bloed-Bruidegom kent, laat ons Hem onze stem doen horen.

GEBED

Mattheüs 26: 37, 38, 39. ***En met Zich nemende Petrus en de twee zonen van Zebedeüs, begon Hij droevig en zeer beangst te worden. Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd, tot den dood toe; blijft hier, en waakt met Mij. En een weinig voortgegaan zijnde, viel Hij op Zijn aangezicht, biddende en zeggende: Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan; Maar niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.***

Tot een der bewonderenswaardige diepten van vernedering, waarin de Zoon van de levende God, de God van eeuwigheid, Zich begeven heeft om arme zondaars te verlossen en zalig te maken, behoort voornamelijk ook Zijn grote zwakheid; waarvan de schrift zegt, 2 Kor. 13 : 4: *Want hoewel Hij gekruist is door zwakheid, zo leeft Hij nochtans door de kracht Gods*; daar Hij nu heerst aan Zijns Vader rechterhand. Toen Hij in dit lijdens- en tranendal verkeerde, scheen niemand zo zwak als Hij, daar hij nochtans de Almachtige God Zelf was. Het ongeloof zegt wel: Jezus, als de eeuwige God Zelf zijnde, heeft dit lijden wel kunnen dragen. Maar als de Heilige Geest de ziel met Zijn licht bestraalt, dan staat zij verbaasd, dat Hij, de grote God van eeuwigheid, om onzen wil een zó zwak mens heeft willen worden; dat de waarachtige God Zich heeft willen vernederen, om ons vlees en bloed aan te nemen, en zo de broederen in alles gelijk heeft willen worden; en niet alleen onze zwakheid maar ook tot aan Zijn kruisdood toe, onze armoede heeft willen dragen.

Ja, mijn vrienden, dat is wonderbaar, en al mogen wij het bij ogenblikken zien, doorgronden kunnen wij het niet. Het is ons niet te wonderlijk, dat de Almachtige God de stormen der zee stilt, dat Hij zieken heelt en dat Hij doden opwekt, o nee, want dat zijn daden Zijner almacht eigen. Maar dat de Machtige Jacobs Zichzelf heeft kunnen vernietigen, en de zwakke natuur van ons arme mensen heeft kunnen omhelzen, dat gaat ons begrip verre te boven.

In het bijzonder worden wij hierbij bepaald, als wij onze tekstwoorden gadeslaan, en zien, hoe onze dierbare Heiland met een lofzang op de lippen Zijn lijden tegemoet ging. O, daar zie ik de dierbare Heiland beven en zeer beangst, biddende: *Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan.* O, wie zal zulks doorgronden, dat de sterke God, Die alles regeert door een wenk van Zijn almacht, zo zwak heeft willen worden, ja, schijnbaar van alle steun en hulp beroofd; en dat voor ons, opdat Hij voor ons, zwakken en machtelozen, kracht en sterkte zou verwerven. O, wat wordt onze Goël en Zaligmaker toch groot voor ons zielsoog, als wij Hem daar zo in Zijn angst en doodskamp voor ons zien strijden. O, dat wij onze bloedige Heiland, die daar worstelende in het gebed neerligt in Gethsémané, zo nabij mochten komen, dat wij iets van de reuk Zijner zalf mochten rieken, wat zou het ons dan goed zijn; wat zouden wij dan met vreugde en blijdschap van de geloofs Zijn doodmaal kunnen gebruiken. *O, dat de Heere ons daartoe Zijn genade mocht verlenen!*

Als nu de Heere Jezus met de Zijnen de lofzang had gezongen, en de tijd van Zijn lijden nabij was, ging Hij op naar Gethsémané, het strijdperk tegemoet. Trachten wij Hem dan gade te slaan:

- Ten eerste: Hoe die sterke Held daar kampte, in zijn bittere angst en dodelijke benauwdheid, *zodat Zijn ziel geheel bedroefd was, tot den dood toe.*
- Ten tweede: In Zijn gelatenheid: *Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.*

Zullen wij nu met vrucht voor onszelf Jezus in het worstelperk in Gethsémané mogen gadeslaan, dan is het nodig, dat de Heilige Geest onze ziel komt verlichten; dat u dan biddende moogt horen, en horende moogt bidden om geloofslicht.

Als Jezus nu in de hof van Gethsémané was aangekomen, nam Hij drie discipelen met Zich dieper in de hof, Maar zeide tot de andere discipelen: *Zit gij hier neer, totdat Ik aldaar zal gebeden hebben.* Evenals Abraham deed, toen de Heere tot hem gezegd had: *Offer Mij uw eniggeboren, uw Izak; en hij, aan de berg aangekomen, zeide tot zijn knechten: wacht gij hier aan de voet van den berg, totdat ik geofferd zal hebben.*

Maar hoewel Jezus deze drie met Zich nam, zo scheidde Hij hen toch een weinig van Zich af; want Jezus moest deze strijd alleen strijden, Hij moest dit lijden alleen lijden, waarvan deze discipelen slechts getuigen konden zijn; zoals Petrus daarvan getuigt: dat hij een getuige van het lijden van Christus was geweest, 1 Petrus 5 : 1.

De drie discipelen, die Jezus met Zich in de hof nam, waren Petrus, Jacobus en Johannes. Zo het schijnt, waren dit Jezus' bijzondere lievelingen, waaruit wij zien, dat hoe meer een kind van God door Jezus geliefd wordt, hoe nader deze ook gebracht wordt tot de gemeenschap van Jezus' lijden; en hoe meer gemeenschap aan dat lijden, hoe groter de vreugde ook zal zijn in het Koninkrijk Gods. Maar het was ook, om hen te genezen van de hoogmoed en de vermetelheid van de harten, waarin zij zich hadden doen kennen. Want Petrus had immers gezegd, dat hij wel met Jezus in de dood kon gaan; en Jacobus en Johannes, de beide zonen van Zebedeüs, moesten beschaamd worden vanwege hun hoogmoed. Want waren zij getuigen geweest van Jezus'

heerlijkheid op de berg van Thabor, en hadden zij begeerd met Jezus te zitten in Zijn koninkrijk; zij zouden nu ook getuigen zijn van zijn zware worstelstrijd in Gethsémané, waar de Heere der Heerlijkheid als een worm in het stof kroop, bedroefd en zeer beangst begon te worden. Terwijl zich daar nog geen vijanden in de hof vertoonden.

O, mijn vrienden, die angst werd Hem ook niet door uiterlijke vijanden aangedaan, o nee, maar die hooggaande angst en benauwdheid die Hem deed uitroepen: *Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe*, kwamen voort uit Zijn bitter zielslijden, uit het worstelen met God, die tegenover Hem, die onze Borg geworden was, als een vertoornd Rechter verscheen. Maar Die Hem ook als Zijn Hemelse Vader vertroostte en sterkte in dit lijden, opdat Hij niet door droefheid en lijden verteerd zou worden. Waarvan Paulus getuigt als hij zegt: *Die in de dagen Zijns vleses gebeden en smekingen tot Dengene, die Hem uit de dood verlossen kon, met sterke roepingen en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreze*. Hebr. 5 : 7.

Zie hieruit, kind van God, dat Uw Koning niet alleen een zachtmoedige Koning is, maar dat Hij ook arm en hulpbehoevend heeft willen worden, opdat Hij u rijk zou kunnen maken.

Drieërlei oorzaak geeft de Heilige Geest aan, waarom onze dierbare Heiland zo'n zwaar zielslijden moest doorworstelen. Zien wij dit wat nader in.

- Ten eerst, waar Jezus zegt: *Mijn ziel is geheel bedroefd*. En ach, mijn vrienden, waarom was Jezus zo bedroefd? Onze zonden hadden Hem aangegrepen, die waren op Hem geworpen, alsof het Zijn eigen waren. Hij heeft die als onze Plaatsbekleder ook gewillig aanvaard, en heeft die in onze plaats voor zijn hemelse Vader beklagd en beweend. En daarom omringen Hem nu ook kwaden zonder getal, zodat Hij klagen moet: *Want kwaden, tot zonder getal toe, hebben Mij omgeven, mijn ongerechtigheden hebben Mij aangegrepen, dat Ik niet heb kunnen zien; zij zijn menigvuldiger dan de haar Mijns hoofds, en Mijn kracht heeft Mij verlaten*, Rom. 40: 13. Zo hebben onze zonden die dierbare Heiland bedroefd. Daarbij echter nog komt:
- Ten tweede, *die ontzettende zielsangst*, wijl Hij zo zeer gedrukt werd door de Goddelijke toorn, vanwege de zonden van al Zijn volk, daar Hij als het Lam Gods de zonde van geheel de wereld moest dragen. Waarom Hij dan ook door de Psalmist wordt ingevoerd met de bede op de lippen: *Verlos Mij, o God, want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel. Ik ben gezonken in grondeloze modder, waar men niet kan staan; Ik ben gekomen in de diepte der wateren, en de vloed overstroomt Mij*. Ja, mijn geliefden, in die verschrikkelijke helangsten heeft Jezus moeten ondervinden, hoe Gods toorn de zonden slaat; de toorn Gods, die wij eeuwig hadden verdiend. Maar ook:
- Ten derde, staat er van Hem vermeld: *Hij werd ontroerd*. De verschrikkingen der hel kwamen over Hem; de ganse macht der duisternis drong op Hem aan; zodat Hij moest uitroepen: *Beken Belials verschrikken Mij!* En geen wonder, mijn geliefden, want Hij is gekomen om de Satan zijn buit te ontnemen. O, mijn vrienden, wie ooit enig gevoel heeft gehad van wat het Jezus gekost heeft, om die wijnpersbak van de Goddelijke toorn alleen te treden, die kan enigszins vatten, wat ontzettende helse macht de zonde is en wat onuitsprekelijke smarten ze de Heiland hebben veroorzaakt. Wie kan echter de diepte van Zijn benauwdheid peilen, waarvan geschreven staat, *dat Zijn zweet was als grote droppels bloed, die van Zijn aangezicht vielen*.

Maar hoewel Zijn ziel bijna verteerde in dit angstige worstelperk, toch vergeet Hij Zijn arme schapen niet. Hij gaat tot hen, die Hem zo lief en dierbaar zijn, dat Hij Zijn eigen leven wil opofferen om hun ziel van dood en hel te verlossen, alsof Hem het zien van Zijn geliefde discipelen nog enige vertroosting kon aanbrengen. Maar Hij wist, de discipelen konden Hem niet troosten, zij konden Hem niet bijstaan in deze strijd; o nee, daarom werd Hij zeer bedroefd, want Hij wist, er moest nog tot de bloede toe gestreden worden, de grote Doorbreker heeft de kamp nog niet voleind.

O, mijn toehoorders, wat zal ik van dit worstelperk nog meer zeggen; mijn tong en lippen weigeren de dienst. Hoort dat dierbare Godslam, Dat daar in het stof neerligt, Zijn beden tot God zijn Vader opheffen, zeggende: *Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van mij voorbijgaan.* Zijn angst is als het ware aan die van een barende vrouw gelijk. Als een bloedworm ligt Hij daar op de aarde neer, en steeds ernstiger en immer zwaarder wordt Zijn lijden.

O, dierbare Jezus! Wat hebben U mijn zonden niet al droppelen bloeds gekost, die door uw kinderen als de dierbaarste paarden moeten worden geacht.

Hoe zwaar en smartelijk echter deze bloedstrijd voor Jezus ook moge zijn, nochtans bidt Hij Zijn lijden niet af, o nee, want daartoe zijn Hem Zijn kinderen te veel op Zijn hart gebonden. Had Hij deze strijd tot het einde toe niet gestreden, dan had Zijn gunstvolk eeuwig moeten verloren gaan, en alle mensen zouden te vergeefs zijn geschapen. En dit kan Zijn trouwe liefde niet gedongen. Doch Jezus wist ook, dat het de wil Zijns Vader was, dat Hij Zijn volk, dat ook van eeuwigheid door de Vader geliefd was, verlossen zou. Daarom bidt Hij: *Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbij gaan.* Alsof Hij wilde zeggen: *deze drinkbeker, deze zielsangsten, o Mijn Vader, kan mijn menselijke natuur niet dragen; zij zouden Mij buiten staat stellen, Mijn werk te voleinden.*

Vandaar dan ook, dat de Schrift zegt, dat Hem een engel gezonden werd om Hem te versterken. Want wij moeten in gedachtenis houden, mijn geliefden, dat de Heere Jezus hier als waarachtig Mens deze lijdenskelk moest ledigen; dat Hij als waarachtig Mens de toorn Gods, die tegen onze zonden ontstoken was, moest dragen, die Hem ook verteerd zou hebben, ware er geen engel ter vertroosting van de hemel tot Hem gezonden. Als Hij nu echter maar een weinig ademtocht heeft ontvangen, gaat Hij weer tot Zijn discipelen, om hen, die Hij zo teer op Zijn liefdehart droeg, op te wekken, te vertroosten en te versterken.

Jezus wil echter deze drinkbeker tot de bodem toe leegdrinken. Hij wil de verlossing van Zijn volk volkomen maken. Daarom gaat Hij tot driemaal toe telkens weer bij vernieuwing de strijd aanbinden. Telkens weer bij vernieuwing werpt Hij Zich in het stof voor zijn hemelse Vader, vertrouwend dat die Hem ook uithelpen zal.

Maar Hij bidt ook in de uiterste onderworpenheid aan de wil van Zijn Vader. Daarom zegt Hij: *Mijn Vader, Indien het mogelijk is; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.* En zo geeft deze betere Izak zich gewillig over, om deze strijd tot de einde toe te strijden, om dit lijden volkomen te lijden, om Zijns Vaders wil, om dood- en doemschuldige zondaars te verlossen; en deze in Zijn wil te heiligen. Want deze Leeuw uit de stam van Juda moest overwinnen, en om de arbeid Zijner ziel zal Hij zaad zien. Jes. 53. Om de droefheid Zijner ziel; om deze angst en benauwdheid; om het bloedzweet in dit strijdperk gestort, zal Zijn Vader Hem Zijn loon geven, om Zich eeuwig daarin te verblijden. Zo heeft Jezus Zich door dit worstelperk heen gebeden. en is alzo een Oorzaak onzer eeuwige zaligheid geworden, namelijk dengenen, die door Hem tot God gaan. En de Heilige Geest zal Hem Zijn loon toebrengen.

Zo heeft dan Jezus, als een nederige dienstknecht, kruipende in het stof, in dit smartelijk lijden geboet, voor wat onze eerste vader in het paradijs verdorven had. Was de eerste Adam door hoogmoed van God afgefallen, en had hij zich door de satan laten verleiden; de tweede Adam komt hier, om in een nederige dienstknechtelijke gestalte verzoening daarvoor af te bidden van Zijn Vader. Hadden onze eerste ouders voor zich en geheel hun nageslacht de toorn Gods zich op de hals gehaald; de *Tweede Adam* komt hier, om weer bij vernieuwing de liefde Gods voor hen te verwerven. Daarom, mijn geliefden, is dat bloedzweet van onze Heiland zo vol gewicht en troostrijk, wanneer de Heilige Geest het door het geloof aan ons hart komt toepassen. Want daardoor leren wij met vreugde zingen:

*Het bloedzweet van Zijn aangezicht
Laat mij niet komen in 't gericht;
Zijn zielsangst, wonden, kruis en pijn,
Mij steeds tot troost en laafnis zijn.*

Ja mijn vrienden, dit zal onze troost zijn in nood; daardoor zullen wij de bitterheid van de dood kunnen verdragen; dit kan ons hart doen ontvlammen tot wederliefde, zodat wij ons met blijdschap aan de wil van onze God kunnen onderwerpen, gelijk Jezus Zich aan de wil van Zijn hemelse Vader onderworpen heeft. O, hoe gelukkig wie dit mag gebeuren!

TOEPASSING.

Ziedaar, mijn vrienden, zo hebben wij dan dit gedeelte van het lijden van onze dierbare Heiland weer enigszins mogen naspeuren. Als wij het lijden van Jezus door het geloof mogen betrachten, zodat wij enigermate de kracht daarvan mogen ondervinden, zijn dat wel de dierbaarste ervaringen, die een armen en in zichzelf verloren zondaar kunnen te beurt vallen.

O, hoe gewichtig zou dan ook het *heilig Avondmaal* des Heeren ons zijn; omdat wij daarin dan ook zouden kunnen zien, wat weldaden ons geschonken zijn, omdat Jezus in Gethsémané heeft geleden. Die nu gezeten is op de troon Zijner eeuwige heerlijkheid. Die ons nu als de Koning Zijner duurgekochte gemeente nodigt tot zijn heiligen dis, om ons daar mede te delen wat Hij voor ons door Zijn dierbaar lijden verworven heeft. Hij nodigt ons daar, om van Zijn gekruiste lichaam te eten en Zijn bloed te drinken, zichtbaar in de tekenen van brood en wijn. Maar Hij wil ons daar ook spijzigen met dat brood, dat blijft tot in het eeuwige leven.

In dit Avondmaal wijst ons de Heiland in het bijzonder op die beker, die Hij in Gethsémané van zijn hemelse Vader heeft uitgedronken; die beker, gevuld met dat dierbaar bloed, dat Hem in Zijn benauwdheid is afgeperst. Wie die beker door het geloof zal mogen drinken, die zal ook gewaar worden, wat Goddelijke kracht en zielsverkwikkende vertroosting er in dat bloed te vinden is. En niet alleen zal ons die beker dan dienstbaar zijn tot vertroosting, maar ook tot heiligmaking des levens. Want het is onmogelijk, deze beker door het geloof te drinken en daarin te zien, hoe onze dierbare Heiland zich om onze zonden in die helse zielsangsten begeven heeft, zonder een hartverbrijzelend gevoel te hebben van de verfoeilijkheid van onszelf en van onze zonden. Wanneer wij door het geloof mogen zien, dat wij door het dierbaar bloed van Gods eniggeboren Zoon, onze Heere en Heiland, zijn vrijgekocht en verlost, o, dan

moet wel alle eigenliefde, trotsheid, eigengerechtigheid en wereldliefde worden uitgebannen.

Daarom mijn geliefden, gaat niet zorgeloos aan die heilige dis. Laat mijn ernstige waarschuwingen, u, die nog zo onherboren van hart en wandel zijt, daarvan terug houden. En ach, hoeveel zijn er wellicht niet hier, wier hart nog kouder is dan ijs, omdat zij die dierbare Bloed-Bruidegom nog niet kennen, en Hem ook als hun Verlosser en Zaligmaker niet begeren, omdat zij geen gevoel hebben van hun zonden, maar vertrouwen op hun eigen doen, en staan nog op hun eigene hoogten. Zij hebben de zonden nog te lief, omdat zij het waarachtige geloof missen, om daardoor de Heere Jezus in zijn zielsangst en doodsstrijd te mogen aanschouwen. Daarom waarschuwen wij met alle ernst, zulke ongelovigen en onboetvaardigen, zich van de tafel des Heeren te onthouden. Want al meent u al enig begrip van de Goddelijke waarheden te hebben, daarom zijt gij daardoor nog niet gerechtigd, tot deze heilige spijs en drank. Zolang uw hart nog zo koud en gevoelloos blijft voor Jezus en Zijn dierbaar lijden, en u geen behoefte hebt Hem als uw schuldovernemende Borg en Zaligmaker te leren kennen.

Maar gij, verbrijzelden van hart, die door de genade van de Geest zoekend gemaakt zijt, en die met niets anders getroost kunt worden, dat Jezus zich ook aan u moge komen te openbaren tot uw Borg en Middelaar, om bij Zijn Vader voor u tussenbeide te treden, zeggende: *Ik heb verzoening voor deze gevonden*. U gelooft wel, dat de eeuwige Zoon van God een zwak mensenkind is geworden; dat Hij in Gethsémané die bittere zielsangsten doorworsteld heeft, ja, dat Hij in dit vreselijke worstelperk bloed gezweet heeft, om verloren mensen te verlossen. Maar dat Hij het ook voor u gedaan heeft, kunt u niet geloven; hoewel u geen andere zaligheid weet, en u geen groter voorrecht zoudt kunnen voorstellen, dan het eigendom van Jezus te mogen zijn. Wij mogen u echter troosten en toeroepen: houdt moed; geeft de strijd tegen de zonde en het ongeloof van uw eigen hart niet verloren; wie weet hoe spoedig de tijd er zal zijn, dat Jezus uw ziel liefelijk komt te omhelzen, en u zult mogen betuigen: *Hij is de mijn en ik ben de Zijne*.

Ja, wij moeten u met ernst nodigen aan deze heilige dis, want u behoort Hem nu reeds toe. Hij heeft voor u in Gethsémané gestreden. Gij zijt Zijn loon, van Zijn Vader aan Hem gegeven. Onthoudt Hem dan ook uw hart niet, waarom Hij zo bloedig heeft geworsteld, maar gaat tot Hem met gebeden en smekingen, en zegt tot Hem: *o, Heere Jezus, Ik erken het, Gij hebt een volk, dat Gij Uzelf tot een arbeidsloon hebt uitverkoren. O, Heere, neem mij aan zoals ik ben, ik kan het buiten U niet stellen, opdat ook ik mij moge beroemen, dat U mijn God en Zaligmaker bent*. Och, laat toch uw eigen werk en worstelen varen, en werp u aan de voeten van die dierbare Heiland neer, gelijk Hij Zich voor u heeft neergeworpen aan de voeten van Zijn hemelse Vader; dit zal u nader tot Jezus brengen, dan al dat worstelen en woelen in uzelf, waarin de oude Adam, die nog in u woont, zijn gerechtigheid zoekt. Alleen door een oprecht geloof krijgen wij deel aan Jezus en aan Zijn dierbaar lijden, dat Hij voor de Zijnen geleden heeft, en vallen wij Hem in de armen, die Hij aan het kruis uitgestrekt heeft, om arme zondaars te ontvangen.

Is er iemand, die zegt: *Mijn hart is zo beklemd, ik kan tot Jezus niet komen*.

Er is nochtans voor u geen andere raad, dan dat gij uw toevlucht tot Hem neemt en Hem bidt en smeekt, dat Hij u bekwaam moge maken; zeg tot Hem: *o, Heere Jezus, sterk mij en maak mij bekwaam door uw Geest, opdat ik mij geheel en al aan U moge overgeven; heel en genees mij door Uw wonden; was mij met Uw dierbaar hartebloed*

en stel mij onder de rij Uwer uitverkorenen. Ach, ga zo met uw benauwd en schuchter hart tot Jezus' wonden, opdat Hij uw beklemden ziel met Zijn bloed moge besprengen, en u van vreugde mag opspringen in God Uw Zaligmaker.

En gij, gelukkig volk, die uzelf met uw Zaligmaker mag verblijden, omdat u nu genieten mag wat Jezus door die vreselijke zielenarbeid voor u verdiend en verworven heeft; O, wat zijt gij een gelukkig volk te noemen. U ontvangt nu het loon van zijn arbeid. Hij wil aan u de buit uitdelen. U behoeft aan Zijn liefde niet te twifelen, al moet uw hart zich ook aan Hem aanklagen, vanwege de onreinheid, die nog in uw leden woelt. O, toon Hem dan ook uw liefde, door Hem de eer van alles te geven, want Hij heeft u duur gekocht. Niets heeft Hem kunnen terughouden om die allerbitterste kelk voor u te drinken, om de hel met al Zijn machten voor u te overwinnen. Laat het u daarom niet genoeg zijn, dat u eenmaal uw Jezus in de hemel voor Zijn liefde, aan u bewezen, zult kunnen dankbaar zijn. O nee, maar staat er veel naar, om Hem gedurig door het geloof te mogen omhelzen, om in Zijn liefde te mogen delen; want gij zijt Zijn arbeidsloon. Hij komt met uitgebreide armen, om het naar Hem hongerend hart, dat Hij door Zijn dierbaar bloed verworven heeft te omhelzen. Het is wel waar, het gedenken aan zijn angst en bitter lijden, dat Hij voor uw zonden geleden heeft, kan uw hart pijnlijk aandoen, en uw zonden doen bewenen; maar gedenk ook, dat dit lijden van uw Heiland nodig was, om uw ziel van schuld en straf te genezen. Moet u uzelf vanwege uw koud en gevoelloos hart dikwijls aanklagen; o, neem uw toevlucht tot Hem, en zeg: *Och Heere Jezus, neem toch dat koud en gevoelloos hart van mij weg, en verwarm het door het vuur van Uw Goddelijke liefde!*

En mag het u dan eens gebeuren dat uw hart vervuld wordt met Jezus' kruisliefde, vanwege het heil dat Hij bij vernieuwing weer aan uw ziel komt openbaren; en dat uw hart doorgriefd wordt door Jezus' liefde, zoals Zijn hart doorgriefd is geweest van treurigheid en bitter lijden, zodat u Hem door het geloof mag omhelzen. O, als u dat eens mag gebeuren, dan wordt uw hongerig hart zó vreugdevol gespijzigd met Zijn gebroken lichaam, en uw dorstige ziel gedrenkt met Zijn dierbaar bloed. Dan zult u ook volkomen vrede hebben met de weg, die de Heere met u houdt, als is dit soms wel eens tegen de wensen van vlees en bloed in, en u zult het *Abba, Vader*, mogen uitstemmen. Dan zult u uw gehele hart voor Hem mogen bloot leggen. Dan zult u met vrijmoedigheid aan het hart van de Vader mogen aankloppen, en Hij zal u de genade niet ontfangen, die Jezus door Zijn bloedzweet voor u verworven heeft. Dan zult u met de dichter uw Heiland kunnen toeroepen, en zeggen:

*O, Heere Jezus, 't ga mij nimmer uit de zin,
Het heeft U Uw bloed gekost.
Dat neemt mij 't harte gans'lijk in;
Daardoor ben ik verlost.*

Want eerst dan, mijn vrienden, als wij gedurig er bij bepaald mogen worden, dat onze zonden de oorzaak zijn, dat Jezus Zijn dierbaar bloed heeft moeten vergieten, zullen wij als arme zondaars onze weg bewandelen, en zullen de deuren van ons hart voor hoogmoed en eigenliefde gesloten zijn. Als wij in de gedurige bewustheid mogen verkeren, dat onze zonden en ellenden Jezus' bloed hebben gekost, en wij mogen door een levend geloof gebracht worden tot dit bloed, o, dan smelt ons hart soms zo door Zijn liefde, dat onze mond overvloeit over Zijn onnaspeurlijke zondaarsliefde; zodat wij in verwondering moeten uitroepen: *O, dierbare Jezus, hoe is het mogelijk, dat Gij,*

de Zoon van de levende God, zulke arme maden, zulke snode hellewichten, zo duur hebt willen kopen!

Zie, mijn vrienden, dat gaat ons begrip te boven. Maar wij krijgen daardoor vrijmoedigheid, en de liefde dringt ons tot de bede: *Ach, dierbare Heiland, hebt U voor mij in het stof willen kruipen? Hebt U voor mij die bloedige strijd willen strijden? Ach, dat het mij dan ook tot een gedurige vertroosting moge verstrekken; dat Uw dierbaar bloed en lijden mij in dood en nood mogen versterken en verkwikken!*

O, dat dát liefdevuur ook nu onder de viering van het heilig Avondmaal in onze ziel moge ontvlammen. Dat Zijn vlees en Zijn bloed, dat hongerige zielen spijs en dorstige zielen laaft, ook onze ziel moge verkwikken. Opdat ook dit Avondmaal ons tot een eeuwige gedachtenis zij.

O, dierbare Jezus, maak dat zo, en zegen ons zodanig, om Uw eeuwige liefde en om Uws bloeds wil!

Amen.

5. De opwekking van Jezus' discipelen in de hof van Gethsémané.

Er is geen krachtiger middel om een verhard zondaarshart te verbrijzelen, in zijn hoogmoed te vernederen en van zichzelf af te brengen, dan het beschouwen van de ondoorgrondelijke liefde Gods voor arme zondaars geopenbaard in het bittere lijden en sterven van zijn Eengeboren Zoon, onze gezegende Heiland en Zaligmaker Jezus Christus. Als de zielenangst van die dierbare Borg en de benauwdheid, die Hem het bloedige zweet hebben uitgeperst, met het oog van de geloofs mag worden ingezien en het beeld van dat bitter lijden met kracht op ons hart komt, en wij krijgen te zien, hoe de heilige en rechtvaardige God de gehele wereld met al zijn vijandschap nog draagt in Zijn lankmoedigheid niet alleen, maar zelfs nog met Zijn weldaden als overlaadt, en dat alleen om de Zijnen daaruit te verzamelen; dan moet ons hart wel in diepe schaamte en ootmoed voor die volzalige God neerbuigen, en uitroepen: *O God, wat is de mens, dat Gij zijner nog gedenkt?*

O, dat zorgeloze zondaars dit nog mochten erkennen, opdat zij Jezus, de Gekruiste, mochten leren zoeken en omhelzen als hun schuldovernemende Borg, en de vrede met God en het eeuwige leven hun deel nog moge worden.

En dat u, overtuigde zondaars, die nu nog zo in het duister rondtast, de toegang mocht vinden tot Gods genadetroon en in Jezus Christus genade, heil en zaligheid vinden mocht, opdat u in Hem verborgen, bevrijd moogt worden van het rechtvaardig oordeel Gods.

En dat u, die reeds in Hem geborgen zijt, die reeds vrede hebben met God en eeuwige zaligheid door het bitter lijden en sterven van uw dierbare Heiland deelachtig zijt geworden, en daar van morgen aan de tafel des Heeren de vrucht hebt mogen genieten, wel mijn geliefden, kan ik niets beter om u tot dankbaarheid op te wekken voorstellen, dan de liefde van Christus die u daar hebt mogen smaken, opdat het u gegeven mocht worden uzelf in reine dankliefde met lichaam en ziel aan Hem weer op te offeren en Hem als Zijn duurgekochte eigendom te verheerlijken en groot te maken. Daartoe wordt ons heden dan ook de gekruiste Christus nog voorgesteld.

Och dat God hen er nog heden wat van mocht doen ervaren, wat zij aan hun Heiland hebben, die hen eenmaal uit hun doodssluijer heeft opgewekt, opdat zij tot Zijn eer leven en tot navolgers van hun lijdende Borg bekwaam gemaakt zouden worden.

Laat ons dat van de Heere, de Hoorder der gebeden, tezamen afbidden, opdat Hij ons door zijn Geest tot dit alles bekwaam make.

GEBED

Matth. 26 : 40, 41, 42, 43 en 44. ***En Hij kwam tot de discipelen, en vond hen slapende, en zeide tot Petrus: Kunt gij dan niet een uur met Mij waken? Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak. Wederom ten tweeden male heengaande, bad Hij, zeggende: Mijn Vader, indien deze drinkbeker van Mij niet voorbij kan gaan, tenzij Ik hem drinke, Uw wil geschiede. En komende bij hen, vond Hij hen wederom slapende, want hun ogen waren bezwaard. En hen latende, ging Hij wederom heen , en bad ten derden male zeggende dezelfde woorden.***

Het is een zeer troostrijk getuigenis, dat Johannes van zijn liefderijke Heiland en Meester geeft, als hij zegt, Joh. 13 : 1, *dat Hij dien, die Hij eens heeft liefgehad, ook lief gehad heeft tot het einde.* En Jezus zegt dat Zijn discipelen Hem daaraan zouden

erkennen, omdat Hij hun alles wat zij ontmoeten zouden, tevoren had voorzegd. O, welk een troost, dat Jezus Zijn arme schapen bemint tot het einde toe; want allen, die de Vader Hem gegeven en tot een eigendom geschonken heeft, die heeft Hij gekocht met Zijn dierbaar bloed, en verlost Hij uit deze goddeloze en boze wereld. En allen die Hij met Zijn bloed verlost heeft, hangen Hem aan en zijn één geest met Hem; die zijn Zijn schapen en zij volgen Hem. En heeft Hij hen van eeuwigheid, van voor de grondlegging der wereld, liefgehad, Hij zal hen ook liefhebben tot de eindeloze eeuwigheid toe. *Ja, zegt Hij, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid*, Jer. 3. Het is alles vrije en ongehouden liefde, wat Hij aan hen doet; en niets kan deze liefde van hen wenden, omdat het Jezus nooit kan berouwen, hun Zijn genade te hebben geschonken. En gelijk dit in het gemeen een zeer troostrijke waarheid is, zo was het dit ook in het bijzonder, toen Jezus Zijn lijden tegemoet ging, want Johannes zegt: *Jezus wetende dat Zijn ure gekomen was, dat Hij uit deze wereld zoude overgaan tot de Vader*. Als willende ons hiermede tonen, dat, toen het uur van de Heiland gekomen was, Hij het meest Zijn heerlijkheid en liefde openbaarde, gelijk Hij ook nog kort hogepriesterlijk gebed, Joh. 17, toonde, zo zal Hij ook tonen, dat Hij hen niet alleen tot Zijn, maar ook tot hun einde toe heeft lief gehad. Deze liefde heeft Hij hun verzekerd en bezegeld bij Zijn laatste avondmaal, waardoor Hij hen heeft gesterkt en getroost, terwijl Hij in Zijn hogepriesterlijk gebed hen aan zijn Vader heeft opgedragen.

Hij heeft hen zelfs lief gehad tot in Zijn dood, want Hij stelt Zijn leven voor Zijn schapen, en zo zal Hij hen ook liefhebben tot in hun dood. Want Hij bemint de Zijnen met al hun gebreken, waarvan Hij ze eenmaal en voor eeuwig zal bevrijden.

O, mijn geliefden, als wij altijd konden geloven, dat onze gezegende Heiland ons met zo'n volkomen en eeuwige liefde liefheeft, wat zouden onze koude harten verwarmd worden, O, mocht de eeuwige vrije genade ons bekwaam maken, om ons maar in alles aan Hem over te geven en toe te vertrouwen!

Waar wij deze liefde hebben te zoeken, blijkt uit onze tekstwoorden. Daarin zien wij, hoe de Heiland zelfs in zijn bangste strijd de Zijnen niet vergeten heeft, want Hij wendt zich al weder en weder tot hen, en al vindt Hij hen telkens weer slapende, Zijn liefdehart kan hen niet aan hun lot overlaten, maar blijft hen in Zijn liefde dragen.

Deze liefde wensen wij nu iets nader te beschouwen.

Als nu de Heiland zich met Zijn discipelen versterkt had in het laatste avondmaal, en nadat zij de lofzang gezongen hadden, gaat Hij met hen uit naar de Olijfberg. Daar begeeft Zich de gezegende Heiland als een gewillig Offerlam tot de strijd van Zijn lijden.

Als nu Jezus met Zijn discipelen aan de hof van Gethsémané gekomen was, zeide Hij tot Zijn discipelen: zit u hier neer, totdat Ik zal hebben aangebeden. Evenals Abram deed, als hij zijn zoon Izak zou offeren, en hij aan de berg Mória gekomen was, zeide tot zijn jongens en knechten, die bij hem waren: *Blijft gij hier aan de voet van den berg, totdat ik wederkom en ik zal hebben aangebeden*, Gen. 22. Maar de Heere neemt drie van Zijn discipelen wat verder met Zich in de hof, namelijk Petrus, Jacobus en Johannes, om in het bijzonder van zijn bittere strijd en Zijn lijden getuigen te zijn. Deze drie discipelen hadden dit ook het meest nodig. Petrus, om zijn vermetel zeggen, dat hij wel met Jezus in de dood kon gaan, af te leren; en Jacobus en Johannes, om vanwege hun hoogmoedige begeerten om de een aan Jezus' rechter- en de ander aan Jezus' linkerhand te zitten in Zijn Koninkrijk beschaamd te worden. Want er is geen beter middel voor een kind van God om van hoogmoed en eigenwaan genezen te

worden, dan met kracht bij Jezus' ziels- en lichaamslijden bepaald te worden, want in het gezicht van dat ontzettende Borglijden van onze dierbare Heiland verliest de zonde haar kracht en begeerlijkheid.

Met deze drie discipelen een weinig voortgegaan zijnde, zeide Jezus tot hen: *Mijn ziel is geheel bedroefd, tot de dood toe. Blijft hier en waakt met Mij.* En Zich enig schreden van hen verwijderende viel Hij met Zijn aangezicht ter aarde. Hier begint dit smartelijk lijden. Hier doet Hem de last van de Goddelijke toorns ter aarde neerbukken. Hier staat aan de een zijde de Almachtige als Rechter, en eist van de Borg voldoening aan Zijn Goddelijke gerechtigheid en volkomen betaling der schuld, die Hij op Zich genomen heeft, en aan de andere zijde brak de ganse macht der hel op Hem los.

Hier, in het stof Zich neerwerpende aan de voeten van Zijn hemelse Vader, roept Hij biddende uit: *Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van mij voorbijgaan!* O, mijn vrienden, hoe onbeschrijfelijk en onpeilbaar is toch de eeuwige zondaarsliefde, waarmede Jezus de Zijnen heeft liefgehad, dat Hij voor hen zulk een zware zielsstrijd heeft willen doorworstelen. Laat ons dit echter wat nader trachten te beschouwen. Beschouwen wij dan:

- Ten eerste, de aanspraak van Jezus aan Zijn discipelen, en:
- Ten tweede, de kampstrijd met Zijn hemelse Vader.

1. De tekst zegt: *En Hij ging tot Zijn discipelen, en vond hen slapende.* Maar nauwelijks is de eerste worstelstrijd voorbij, of ziet, Hij wendt Zich alweer tot de Zijnen, de liefde drijft Hem alweer tot Zijn schapen, voor wier behoud Hij deze bittere arbeid op Zich had genomen en die ook Zijn kruisloon zouden zijn. Al dit lijden en al dit strijden, lijdt Hij *voor die heerlijken op aarde in welke al Zijn lust is.* Voor deze, die in zichzelf niet dan vloekwaardige zondaars zijn, stelt die getrouwe Herder Zijn leven. Hier wordt Hij eerst recht openbaar als de Middelaar tussen God en de mensen. *Want er is maar één God, en ook maar één Middelaar Gods en der mensen, de mens Christus Jezus, die Zichzelf ook voor ons heeft overgegeven.* Hier staat die dierbare Heiland, als de ware Aäron, in het midden tussen God en Israëel. Hij stelt zich hier tegen de toorn van Zijn hemelse Vader, opdat Hij Zijn arme schapen van de eeuwige toorn van de Almachtige zou kunnen verlossen.

En hoe zorgeloos Zijn discipelen daar ook neerliggen, Zijn liefde tot hen blijft onveranderlijk teer. Vallen de discipelen in een zorgeloze slaap, de Bewaarder Israëls slaapt of sluimert niet. Beseffen zij de gevaren niet die hen omringen, Hij kent en weet alle dingen, en weet ook welke gevaren hun genaken. Zijn zij niet bezorgd voor de dingen, die hen overkomen kunnen, Hij voorziet die alle en zorgt voor hen. Maar vindt de Heiland Zijn discipelen in zo'n grote nood slapende, het was echter geen slaap uit *zorgeloosheid*, want zij waren gewoon met Hem slapeloze nachten door te brengen. Maar hun ogen waren bezwaard van *droefheid*. Want zij aanschouwden de zware strijd en lijden van hun Heiland, en zij hoorden Zijn bittere klaagtonen, hetgeen hun lichaam deed bezwijken en in droefheid neergebogen in slaap zinken. Ook is het niet onwaarschijnlijk, dat de list van de vorst der duisternis hieronder werkzaam is geweest, om de nood en het angstig lijden van de Heere Jezus voor hun ogen te verbergen. Wat echter ook de oorzaak van de slaap der discipelen moge geweest zijn, het was nochtans een zondige slaap. Wanneer ons hoofd met pijn wordt gekweld, hebben onze leden geen rust. Maar hier is de Koning der Koningen in strijd en vreselijk lijden, terwijl de knechten neerliggen en slapen.

De discipelen slapen, terwijl zij in het grootste gevaar verkeren om van de satan verslonden te worden, als Jezus niet voor hen waakte. Hierin vinden wij echter een treffend beeld van algehele onmacht des vleses, waarin ieder wáár Christen zal moeten en willen bekennen, dat dit een kenmerkende spiegel van zijn eigen bestaan is. Waarom Jezus dan ook tot hen zegt: *Zonder Mij kunt u niets doen.*

Om echter de discipelen hierop opmerkzaam te maken, zegt de Heiland tot hen: *Kunt u dan niet één uur met Mij waken?* Jezus bestraft hen niet over dit ontijdig slapen, al had Petrus voor korte tijd geleden nog betuigd met Hem in de dood te willen en te kunnen gaan. Hij bepaalt hen alleen maar bij hun zwakheid en onvermogen. Het is als of de Heiland hier zeggen wil: Petrus, gij die zo bereid was met Mij in de dood te gaan, kunt u nu nog niet één uur met Mij waken? Maar de Heere weet wel van wat maaksel Zijn kinderen zijn, gedachtig zijnde dat zij stof zijn.

Maar God de Vader wilde ons daarmede ook Zijn wonderlijke en wijze raad tonen en ons tevens leren, dat de discipelen te zwak en te machteloos waren om Jezus enig hulp te kunnen toebrengen. Want hadden zij dat kunnen doen, dan had immers Jezus de pers niet alleen getreden, en had Hij ook geen volkomen Zaligmaker geweest. En och, mijn vrienden, kwam het op ons of op onze werken aan; moesten wij zelf nog iets tot onze zaligheid toebrengen, wij gingen eeuwig verloren. Maar nee, dit wil de liefdevolle Heiland niet gedogen. Hij treedt de pers alleen, en niemand van de volkeren is met Hem. Hadden de discipelen deel gehad aan de angstige ziels- en lichaamsstrijd, die de Heiland in Gethsémané te doorworstelen had, dan zou de slaap hun wel uit hun ogen zijn geweken, maar hierin werd dan ook openbaar, dat de toorn Gods alleen op de Borg aankwam, zoals wij van Hem beschreven vinden in Jes. 53. *Wij dwaalden alle als schapen; wij keerden ons een iegelijk naar zijn eigen weg. Maar de Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.* Hij is de Beginner en Voleinder van onze zaligheid. Hij is de Doorbreker en de Toeëigenaar van al ons heil.

Maar vindt Jezus de Zijnen slapende, Hij laat hen in die slaap niet inzinken. O nee, maar Hij wekt hen op met de veelbetekende vraag: *Kunt gij dan niet één uur met Mij waken?* Op dergelijke wijze wekt de Heere Zijn kinderen heden nog. Hij komt soms geheel onverwachts, als zij in een sluimerende toestand daarheen gaan, en wekt hen op, en bezoekt hen met Zijn genade en bewijzen van Zijn gunst; Hij doet dit met altijd met vertroosting, o nee, maar ook wel eens tot ontdekking van de jammerlijke staat, waarin zij buiten Hem en in zichzelf verkeren, ja, somtijds ook wel tot bestraffing. En och, de Heere weet het wel, deed Hij dat niet, wij zouden slapen tot in onze dood toe. Zo ook wekte die getrouwe Zielevriend de bruid op, Hoogl. 5 : 2, waar zij zegt: *Ik sliep, maar mijn hart waakte. De stem mijns Liefsten, die klopte, was: Doe Mij open. mijn zuster, mijn vriendin, mijn duif, mijn volmaakte, want Mijn hoofd is vervuld met dauw, mijn haarlokken met nachtdruppen.* Ziet Hij dat de Zijnen overmand van treurigheid in slaap als wegzinken, Hij laat hun Zijn liefdestem horen en doet ze ontwaken. Dan komt Hij niet om hen te bestraffen over hun slaap, o nee, maar Hij komt hen met nieuwe kracht en sterkte toerusten voor de strijd, die hun wellicht nog te wachten staat.

Zo komt Hij hier ook tot Zijn discipelen, en daarom zegt Hij: *Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt.* O, wat een slaapverwijderende en hartversterkende vermaning, als de Heere zo tot Zijn gunstelingen komt! Het is zoveel alsof de Heere zeggen wil: *Wacht u en wees gewapend tegen de gevaren die komen zullen.* Want als

de Heere met Zijn - onze zwakheid verschonende - liefde tot de Zijnen komt, dan wapent Hij hen ook tegen de verzoeken die hen omringen; daarom dan ook leert de Heiland hen te bidden: *Vergeef ons onze schulden*, maar laat daarop onmiddellijk volgen: *Leid ons niet in verzoeking*.

Deze opwekking van de discipelen moest hun wel in het diepste van hun hart doordringen, wijl ze uit de bronwel van Jezus zo zwaar beangst liefdehart voortkwam. Want in hoe grote nood en zielenangst Hij ook verkeerde, Hij vergeet hun nood en hun naderende gevaren niet, maar bezoekt hen en spreekt hen vertroostend en liefelijk vermanend toe, en zegt: *Waakt en bidt*. Hiermede vermaant Hij hen echter niet tot lichamelijk waken of uiterlijk bidden, daartoe was geen tijd, want hij, die Jezus verraden zou, was nabij; maar Hij wil hen hiermede wapenen tegen het nakend gevaar, opdat zij in hun geloof niet zouden bezwijken, en opdat zij hun vijanden zouden leren onderscheiden, en bidden tegen de verzoeking, die hun weldra zou overvallen.

Waken en bidden zijn twee zaken die niet van elkander gescheiden kunnen worden; daarom staat er Luc. 21 : 36: *Waakt dan te alle tijde, biddende dat u moogt waardig geacht worden te ontvlieden al deze dingen, die geschieden zullen, en te staan voor de Zoon van de mensen*. Een waarheid, mijn geliefden, die gedurig in ons leven openbaar wordt. Want tot een waar gebed is een wakend hart en een opgewekte geest nodig. Een biddende geest houdt de ziel en het lichaam beide wakker. Hiertoe vermaant ook Paulus, Efëze 6:18, daar hij zegt: *Biddende ten allen tijde in den geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid*. En Petrus zegt, 1 Petrus 4 : 7: *Zijt dan nuchteren en waakt in de gebeden*. En voorwaar met een gezicht op de menigerlei ellende, waaraan wij in dit leven onderworpen zijn, wordt het wel openbaar, hoe grote behoefte wij hebben aan een gedurig opdragen van onszelf aan God in de gebeden. En behaagt het God ons een wakend oog en een biddend hart te geven, en worden van de satans listen en strikken, waarmede hij ons de weg der zaligheid verspert voor ons openbaar, o, dan kan die Geest der gebeden ons zo bekwaam maken om onze weg en ons lot in de handen van die grote en getrouwe Hogepriester over te geven, die te alle tijde betoont, medelijden te kunnen hebben met onze zwakheden, en die ons ook bekwaam maakt om staande te blijven in de bonze dag. En hoe meer gebedsgenade wij van de hemel mogen ontvangen, hoe meer genadestromen er op onze ziel neervloeien.

De Heiland maakt Zijn discipelen opmerkzaam op de verzoeking, die voor hen aanstaande was, opdat zij hun weg en lot in de hand van God zouden stellen, en opdat zij, als zij in hun geloof geslingerd zouden worden, staande zouden blijven. Daarom had de Heere ook reeds vroeger tot Petrus gezegd: *Simon, Simon, ziet, de Satan heeft zeer begeerd u te ziften als de tarwe; maar ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude*, Luk. 22 : 31, 32. De Heere zegt hun echter niet, dat zij deze verzoeking zouden afbidden, o nee, want het was des Vaders welbehagen, daardoor hun geloof te reinigen en te louteren. Daarom zegt ook Jacobus: *Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer u in velerlei verzoeking valt*, Jac. 1 : 2. Het geloof, in verzoeking en kruis geoefend, geeft blijdschap en zaligheid dengene, die het deelachtig wordt, terwijl de op zichzelf vertrouwende in de dag der verzoeking de strik niet zal ontkomen. Daarvoor wijst de Heere hun dan ook op de gevaren, die hen van alle zijden omringden.

Maar zullen zij staande blijven, dan zal het niet zijn om hun eigen waken en bidden, maar om wat Jezus reeds tot Petrus had gezegd: *Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof*

niet ophoude. Dit geloof; mijn geliefden, kan niet op houden, het kan niet wankelen in der eeuwigheid, omdat het in de liefde van Christus gegrondvest is, daarom zegt Paulus Rom. 8: *Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch enig ding, ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.* Maar Jezus heeft niet voor de Zijnen gebeden, opdat zij biddeloos zouden leven. Want hoe meer wij in het geloof mogen omhelzen, dat Jezus voor ons heeft gebeden, hoe meer behoefte er ook in onze ziel zal geboren worden om biddend met Hem te mogen verkeren, en dat niet alleen, omdat de weg van een kind van God de meesten tijd een weg van moeite en strijd is, tegen alles en allerlei wat tegen hen is, maar ook omdat een biddend verkeren met onze dierbare Heiland en Zaligmaker voor onze ziel zo zoet profijtelijk en aangenaam is.

Maar het gedurig gebed is ook zo alleszins nodig, aangezien wij geen enkel ogenblik op onszelf kunnen bestaan, waarom de Heere Jezus er dan ook bijvoegt: *De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.* De algenoegzame Hartenkenner ziet Zijn discipelen in de zwakheid van hun eigen kracht aan, terwijl de ure der verzoeking voor hen aanstaande was. De Heere erkent echter dat zij de Geest der gebeden door genade zijn deelachtig geworden, terwijl de natuurlijke mens, de Geest niet hebbende slechts wandelen en doen kan wat van het vlees is. De natuurlijke kent geen andere behoefte dan die van het vlees. Maar die de Geest van Christus hebben, is het de innigste zielsbegeerte de wil te doen van Hem, die hen getrokken heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Och, mocht het ons maar veel gegeven worden, om die geest de Heere aan te lopen, om bekwaam gemaakt te worden onszelf met lichaam en ziel op te offeren aan de wil van onze dierbare Heiland en Zaligmaker.

De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak, zegt de Heiland, en dit was ook in de discipelen openbaar geworden, toen Petrus, uit naam van allen zei: *Ziet, wij hebben alles verlaten en zijn U nagevolgd.* En voorwaar, zij hadden ook alles verlaten, en Zijn roepende stem gehoorzamende, waren zij met Hem gegaan, en de Heiland had hen onder Zijn schaduw genomen en had hen bewaard, maar zou hen ook nog verder bewaren, en als de ure der verzoeking zou gekomen zijn, zouden zij onder Zijn hoede veilig zijn; en daarom was er voor hen geen nood. En al was het vlees dan al zwak, en al zou dit dan ook al zwak blijven, zolang zij nog naar de natuurkracht leefden, en al zouden zij dat dan ook al zeer spoedig gewaar worden, als zij de strijd, die aanstaande was zouden vermijden en ontvlieden; Jezus zal over hen waken. Hij zou voor hen bidden, opdat zij in deze strijd niet zouden omkomen. Jezus wapent hen nu reeds tegen de strijd, die zij voorts in hun leven nog te strijden zouden hebben. Want de meeste en grootste strijd van Gods kinderen is een strijd tussen vlees en geest, en door de strijd van de Geest moeten de werkingen van de vleses worden gedood. Zodat de vernieuwde wil die bij de wedergeboorte in de harten van Gods kinderen wordt gelegd, niet toelaat dat de wil van de vleses wordt volbracht. En al schijnt het soms, dat de kracht van het vlees nog eenmaal als overwinnaar uit dit strijdperk zal treden, geen nood, want de strijd is niet de hunne, maar die van hun getrouwe Heiland en Zaligmaker, bij Wie het moedeloos gestreden hart schuiling zoekt. Zolang wij echter in het vlees zijn, zal deze strijd blijven, waarom Paulus ook zegt, Hebr. 12: *Laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op de oversten Leidsman en Voleinder des geloofs.*

Maar als Jezus Zijn discipelen vermaant tot waken en bidden, gaat Hij zelf hen voor, en zij volgen Hem slechts, zoals Jonathans wapendrager zijn meester volgde; want Hij

leert onze handen ten strijde en onze vingers ten oorloge. Want opnieuw lezen wij, dat Jezus zich van Zijn discipelen verwijderde, hoe lief Hij hen ook had; geen wonder, want het is voor hen in hun plaats, dat Hij wederom de strijd aanbindt. Echter nu lezen wij met nadruk: *Jezus ging ten tweeden male heen*. Het is alsof de evangelist ons hier een bijzondere indruk wil geven, hoe het strijden en worstelen van onze Heiland bij zijn hemelse Vader zijn opgetekend. Zoals ook David Psalm 56:9, van zichzelf getuigt, zeggend: *Gij hebt mijn omzwerven geteld; leg mijn tranen in Uw fles; zijn ze niet in Uw register?* Alsof David hier wil zeggen: U toch telt mijn tranen en haar getal is bij U bepaald. En voorwaar, mijn geliefden, de Heere geeft zó nauwkeurig acht op het zuchten van Zijn kinderen.

2. Maar hoe komt Jezus tot zijn Vader? Hij zegt: *Mijn Vader, indien deze drinkbeker van Mij niet voorbij kan gaan, tenzij dat Ik hem drinke, Uw wil geschiede*. Hoe ook door zielsbenauwdheid gedrukt en gefolterd, blijft de Heiland nochtans onbewegelijk in liefde en vertrouwen op zijn hemelse Vader. Ziet wat de dichter van de 22ste Psalm, vers 10 en 11, al reeds profetisch van Hem had getuigd, daar Hij uitroept: *Gij zijt het immers, die mij uit den buik hebt uitgetogen; die Mij hebt doen vertrouwen, zijnde aan Mijner moeders borsten. Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af; van de buik Mijner moeder aan zijt u Mijn God*. De eeuwige Vader kan hier echter Zijn Eigen eeuwig geliefde Zoon niet verlossen, want Hij is de Borg geworden voor ons arme zondaren, Hij moest de toorn Gods voor hen dragen. Hij moest hier de schuld betalen, waaronder wij anders eeuwig hadden moeten zuchten. Hoe duister deze macht van strijd en worstelen met de Vorst der hel ook zijn moge, Hij klemt zich nochtans vast aan het liefdehart van Zijn eeuwige Vader. In deze worstelstrijd moest Jezus voor Zijn volk en eigendom, dat Hem van eeuwigheid van Zijn Vader was gegeven, de genade verwerven, om het *Abba, lieve Vader*, te mogen uitstamelen. Daarvan kunnen diegenen getuigen, die door de geloofsgemeenschap met die dierbare Heiland die genade hebben ontvangen. Waarom Paulus dan ook zegt, Gal. 4:6: *En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten; die roept: Abba, Vader!* Zou er wel groter troost en zaligheid bestaan voor een arm zondaar, dan deze Vadersnaam door het geloof in de gemeenschap van hun Borg en Zaligmaker te mogen uitspreken?

Wij moeten echter niet denken dat Jezus hier Zijn lijden af wil bidden, o nee, mijn vrienden! Jezus bidt dat deze drinkbeker van Hem voorbij moge gaan, opdat Hij er niet zou bezwijken, en alzo zijn ganse lijden niet tot het einde toe zou kunnen volbrengen. Maar wetende dat het ook het welbehagen van de Vader was, dat Hij als Borg voor de Zijnen lijden zou, om de Zijnen de verlossing te kunnen deelachtig maken, geeft Hij de bede over in Zijns Vader hand, zeggend: *Mijn Vader, indien deze drinkbeker van Mij niet voorbij kan gaan, tenzij dat Ik hem drinke, Uw wil geschiede*. Daar Hij Zijn wil aan de wil van Zijn hemelse Vader opoffert, zijn al Zijn gebeden Gode tot een welriekende reuk. *In welken wil*, zegt Paulus, *ook wij geheiligd zijn*. En opdat wij als Zijn navolgers mogen geopenbaard worden, en in tijden van strijd en benauwdheid, ook onze gebeden aan de wil van de hemelse Vader zouden onderwerpen, leert Hij ons bidden in het allervolmaaktste gebed: *Uw wil geschiede*. Want het is des Vader welbehagen, om Zijn keur- en gunstvolk het koninkrijk te doen beërven.

De Vader toont echter de smeekstem van Zijn geliefd Kind te horen, want Lucas zegt: *En van Hem werd gezien een engel uit de hemel, die Hem versterkte*. De Heiland is verhoord van Zijn Vader, en Hij wordt gesterkt en getroost in dit Zijn bang en droevig

lijden, want Hij moest nogmaals de beker opnemen, Hij moest die geheel ledigen. O, wonder van Jezus liefde, heeft Hij een ogenblik ademtocht, Hij spoedt zich weder tot Zijn discipelen. Maar ach, Hij vond hen wederom slapende. Nu wekt Hij hen echter niet, maar keert weder in de gebeden tot Zijn Vader ten derden male, zeggende dezelfde woorden. Ja, mijn geliefden, hoe nachtelijk donker het er ook voor de Heiland uit ziet, Hij is als vervuld met Zijn gedachten op het Heil van Zijn kinderen, Zijn oog is onafgebroken op hen gericht, en in het bijzonder in de ure van verzoeking en strijd. O, mochten wij dat altijd maar kunnen geloven wat zou onze ziel dan met innerlijke liefde Hem achteraan kleven.

Ziet dit ook hier weer, waar die dierbare Borg Zijn oog heen wendt. Hij ziet niets dan ellende. Ziet Hij aan de een zijde, daar vindt Hij slapende discipelen. Wendt Hij Zijn ogen naar de andere zijde, daar Ziet Hij zijn lieve Vader als een vertoornd Rechter. Evenwel laat Hij niet af. Hij laat Zijn discipelen die Hem zo lief en dierbaar waren niet aan hun lot over, nee, maar ten derden mate treedt Hij hier voor hen in de bres, want zo zegt onze tekst: *Hij bad ten derden mate zeggende dezelfde woorden.* Zo gaat die aanbiddelijke Hoge priester tot drie maal toe, met Zijn bloed en reukwerk in het Heilige der heiligen. Hij gaat daar in met dat bloedzweet, dat vanwege Zijn zielenangst en benauwdheid als grote druppelen bloed van Zijn aangezicht op de aarde afliep. En zo gaat Hij met Zijn eigen bloed en wierook der gebeden in het heilige der heiligen, waar Hij ons een verse en levende weg heeft ingewijd.

Welgelukzalige zielen, die deze weg, die Jezus voor arme zondaars bereid heeft, kennen. Zie hier in Gethsémané met welk een onpeilbare liefde Hij voor u strijdt in het gebed. Hij heeft u hierin een dierbaar en navolgenswaardig voorbeeld nagelaten, waaraan aangevochten zielen veelal geen vreemdelingen zijn. Ook zij hebben dikwijls aanvechtingen en bestrijdingen te bestrijden, totdat er geen kracht meer in hen overblijft. Ook zij moeten soms dagen en nachten worstelen in de gebeden, waartoe Jezus hun echter de kracht verleent. Paulus heeft driemaal de Heere gebeden om bevrijd te mogen worden van de engel van de satans die hem met vuisten sloeg, Maar de Heere antwoordde hem: *Mijn genade is u genoeg.*

Maar Jezus strijdt hier als de ware Leeuw uit de stam van Juda; geen nacht of macht van helse geesten kan Hem in deze strijd ontmoedigen, o nee, want eindelijk gaat Hij Zijn vijanden tegemoet, zeggende tot Zijn discipelen: *Staat op, laat ons van hier gaan want ziet, hij die Mij verraadt is nabij.*

TOEPASSING.

O, hoe was het nu te wensen, dat wij geloofsgenade en geloofslicht van de hemel mochten ontvangen, om het gewicht van Jezus' liefde in Zijn dierbaar Borg- en zielslijden recht te mogen verstaan, en bovenal er de kracht van te mogen ondervinden! Dientengevolge wend ik mij tot u, die bij aanvang of bij voortgang, geloofslicht en geloofsgenade van uw dierbare Heiland ontvangen hebt om de gangen van uw Verlosser en Zaligmaker te aanschouwen, waar de blinde wereld vreemd aan is. Wij vragen u dan, gelovig zondaar, wat is er voor ons uit te leren, als wij hier zien, dat Jezus in de bitterste strijd en zielsangsten verkeert en Zijn discipelen slapen? O, als die strijd, die Jezus voor ons heeft gestreden eens een ogenblik op ons aankwam, wij gingen alle verloren. Maar nu heeft Hij, de Middelaar Gods en der mensen, dit voor ons gedaan. O, wat moest ons die dierbare Heiland nu niet in al Zijn graveerselen boven alles beminnenswaardig zijn?

Ziet hoe hier uw Goël en Bloed-Bruidegom in het stof kruipt voor de voeten van zijn hemelse Vader, ziet hoe hem de last en vloek onzer zonden neerdrukt, zodat het Hem het bloed uit de aderen perst.

- Zie hier de Tweede Adam worstelen en strijden om verzoening aan te brengen, over hetgeen de eerste Adam verzondigd had. Adam, door duivelse hoogmoed gedreven, wil Gode evengelijk zijn, welke gruwelijke zonde wij alle zijn deelachtig geworden. Om voor deze ontzettende zonde te boeten, moet die dierbare Borg als een worm in het stof kruipen. Om de zonde van ons, nietige aardwormen, moet de eeuwige Zoon van de hemelse Vader hier boeten.
- De eerste Adam brak de band die tussen hem en God, zijn Maker, bestond, door de gehoorzaamheid aan God op te zeggen, wijl hij zijn eigen meester verkoos te zijn, welke zonde op geheel zijn geslacht is over gegaan. Maar Jezus, de Tweede Adam, wil Zich in deze zware strijd en deze benauwdheid begeven, om ons weer met God te verenigen en ons tot de gehoorzaamheid aan zijn heiligen wil te doen wederkeren.
- Adam wilde God ontvluchten en verborg zich onder het geboomte, omdat Zijn consciëntie hem beschuldigde. Maar Hij, die geen zonden gekend heeft, en in Wiens mond geen bedrog ooit is gevonden, treedt hier vrijmoedig tot de door ons stamhoofd zo beledigde Majesteit, om ons door Zijn voorbede met zijn Vader te verzoenen. O, welk een ondoorgrondelijke zondaarsliefde openbaart zich hier in die worstelende Heiland! Terwijl zij, Wie dit alles aangaat, liggen te slapen, is Jezus in zware zielsarbeid om voor hen een eeuwige verzoening aan te brengen. O, mijn geliefden, wie zal en kan deze liefde vatten, wie kan ze verstaan? Alleen het geloof door het licht van de Heilige Geest bestraald, kan er ons iets van doen smaken. Want deze liefde is sterker dan de dood; deze ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen; vlammen van de Heeren; vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen.

Hebben wij nu deze morgen aan de heiligen dis enigermate de vruchten van Jezus' bittere strijd en lijden, ja van zijn dood mogen gewaar worden, o, hoe moesten dan ook onze harten niet ontsteken in dankbare liefde en innerlijke betrekkingen tot de dierbare Heiland, die ons, doodschuldigen als wij waren, het leven en de vrede heeft willen verwerven; ons die al onze dagen met de vreze des doods en slaafse banden gebonden hadden moeten zijn, de vrijmoedigheid heeft wedergegeven, om tot God te mogen naderen als onze lieve Vader in Hem, Wiens eigendom wij nu geworden zijn. O, mijn vrienden, laat ons gedenken wat strijd en smart dit alles aan Jezus gekost heeft. Hij heeft niet te vergeefs gezegd: *Ik zal rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw ongerechtigheden, en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen.* Ezech. 36:25. O, dat wij het nooit mochten vergeten, hoe zuur en bitter de lijdensbeker is geweest, die Jezus voor ons in Gethsémané heeft willen drinken, om voor ons de zoete kelk van Gods genade en barmhartigheid te verwerven. Daarom mag u nu in de kracht Gods staan door het geloof, zijn de zondebanden in u verbroken, en ligt de satan machteloos onder uw voeten, omdat Jezus Zijn banier boven uw hoofd opheft, terwijl Hij de satan heeft overwonnen. O, mijn vrienden, klemmt u dan ook vast aan die beminnelijke Heiland, dat Hij u nooit meer moge verlaten.

Hebt u deze morgen *de beker der dankzegging* mogen opnemen, en hebt u die dankzeggende mogen drinken; tracht dan ook veel met Jezus te mogen vertoeven in Gethsémané, opdat u dan ook getroost uw kruis moogt opnemen en Hem volgen, waarheen Hij u ook leiden wil; want Hij gaat u voor. Hebt u heden aan de tafel des

Heeren mogen *eten en drinken*, en hebt u de lofzang der dankzegging mogen aanheffen; och, dat u Hem, die uw leven is, dan ook biddend moogt achteraan kleven, opdat Hij u beware om niet weer in slaap te vallen.

Gevoelt u uw leven in machteloosheid wegzinken, zoekt gedurig kracht en lavenis in Jezus kruis en bitter lijden, dat zal uw hart telkens weer versterken. Tracht die dierbare Borg, maar liefhebbend aan te kleven; Hij kent onze zwakheden en weet wat ons tot ons eeuwig zielenheil nodig is. Hoe meer u Jezus lijdende liefde zult mogen naspeuren, hoe meer u er de vrucht van aan uw ziel zult mogen ondervinden.

Maar ik vrees dat er weinigen zijn, wier ziele daar gelegerd is, die daarin het leven hunner ziel gevonden hebben; vooral wanneer ik let, hoe roekeloos en onverschillig de meeste mensen met het heil hunner onsterfelijke ziel omgaan. Men misbruikt van de Heiland woorden, en in zorgeloosheid verslonden durft men nog zeggen: *De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak*; wij doen wat in ons vermogen is. Of men zegt: *Het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet*; en dat dikwijls zonder na te denken wat men zegt. Men heeft een heimelijk vertrouwen op het goede, dat men nog meent te bezitten, waardoor duizenden zielen in een eeuwig verderf worden gestort. Laat het u toch in de Naam van God en de Heere Jezus gezeggen: in uw zorgeloosheid misbruikt u deze woorden. Jezus gebruikte deze woorden om de slaperigheid uit het hart en de ogen der zijn te verdrijven, opdat zij niet in verzoeking zouden komen; maar door u worden zij gebruikt, om zoveel te rustiger uw slaap te kunnen sluimeren, totdat u eens de eeuwige slaap van de doods zult slapen.

Bent u door de overtuiging van de Heilige Geest opgewekt? Hebt u ooit kennis gemaakt met de grootheid en gruwelijkheid van uw zonden? Hebt u ooit door het licht van de geloofs leren inzien, wat bangen strijd en wat bitter lijden uw zonden de Heiland hebben veroorzaakt? Hoe kunt u dan zeggen: *de geest is wel gewillig*, daar u nog enkel vlees zijt, en nog geheel vervreemd van de zaligmakende genade uw weg bewandelt? Of denkt u dat uw verstand waarmee u sommige dingen die de zaligheid betreffen kunt omvatten, de geest is, waarvan Jezus spreekt? Waar blijft dan uw gewilligheid, uw aan Jezus aan kleven, uw aan Hem opdragen en overgeven? De discipelen hadden buiten Jezus niets waarop zij konden steunen, zij hadden alles verlaten en waren Jezus gevolgd. Kunt u dit ook met vrijmoedigheid betuigen, is uw hoop ook op Jezus gevestigd? Is dit echter zo niet, moet u uzelf dan niet wegschamen, om zo zorgeloos met het eeuwig heil uwer ziel om te gaan.

O, zorgeloozen te Samaria, mocht de Heere u nog uit uw doodslaap komen op te wekken. O, zondaren, die nu nog zo gerust zijt, mocht u nog tot Jezus leren roepen eer het te laat is, o mocht u het nog ter harte nemen, en mocht de Heere u nog eens doen zien en gevoelen, wat benauwdheid en zielenangst uw zonden, die dierbare Heiland hebben gekost. O dat u nog eens moogt krijgen in te zien, dat, als u geen deel en gemeenschap krijgt aan dat lijden, u ook in eeuwigheid geen gemeenschap kunt hebben aan de eeuwige zaligheid, die Jezus door dit lijden voor de Zijnen verworven heeft, maar dat u dan eeuwig in uw zonden zult moeten omkomen. O, dat u dan nog heden moogt leren vluchten tot de geopende zijde en het dierbaar bloed van Jezus, opdat u daarin nog verberging mag vinden. Christus moest door de last van Gods toorn als een worm in het stof kruipen, en als u niet uit uw zondeslaap ontwaakt en tot God in Christus wordt bekeerd en veranderd, dan zal die ganse toornlast eeuwig op u drukken. Stel uzelf niet langer gerust, door uzelf wijs te maken, het is nog tijd genoeg, nee, onbekeerde zondaar, u staat op de rand van de eeuwigheid, en een eeuwige afgrond gaapt u tegen. De satan en de wereld betoveren u met hun sluimerdrank. Och,

dat de stem van God nog in uw hart mocht doordringen: *Ontwaakt, gij, die slaapt, en staat op uit de doden, en Christus zal over u lichten*, eer de stem van de Rechter, Die Jezus voor Zijn gunstvolk in dit bitter lijden gebracht heeft, door u zal worden gehoord.

Ach waakt dan, zondaar, waakt, het zijn de laatste tijden.
 Ach, waakt, ja waakt, zo g' u wilt van 't gevaar bevrijden,
 Eer God met vuur'ge stralen
 Uw zonden komt betalen.

O, mijn geliefde medereizigers naar de eeuwigheid, ziet toch voor uzelf toe, want de Rechter staat voor de deur, de rechtvaardige God komt welhaast ten oordeel. Ach mocht u die dierbare Heiland nog te voet vallen. Mocht u uw Rechter nog om genade leren aanroepen.

En gij, die aanvankelijk door de Heiland uit uw zondeslaap zijt opgewekt, en nu geen rust meer kunt vinden voor het hol van uw voet; die overtuigd zijt geworden, dat u buiten Jezus eeuwig zult moeten omkomen, voor u is er hoop, Jezus roept u! Hij bezoekt u met Zijn genade. Het is immers een bewijs van Zijn liefde tot u, dat Hij u niet in uw sluimering, waarin u met alle anderen neergezonken lag, heeft laten doorsluimeren. Erkent daarin Zijn vrije zondaarsliefde. Hij was u immers de minste bewijzen van Zijn gunst niet schuldig! Zou u dan niet horen naar de stem van de Zoon van God, die u nog heden tot geloof en bekering roept? Die u wil verlossen van een eeuwig verderf! Aanvankelijk zijt ge opgewekt en wakker geschud uit uw dodelijke zorgeloosheid; ach zoekt Hem dan ook nader in Zijn genadebelofte te kennen, en loopt Hem aan in de gebeden, of het Hem behagen moge die dierbare belofte aan uw hart toe te passen. Want Jezus zal uw Meester moeten zijn om u te onderwijzen, Hij zal u door Zijn Geest moeten voorgaan om u de weg der zaligheid te ontdekken. Hij zal u van alles wat u nu nog verhindert over te geven, moeten losmaken. Hij moeten u met de mantel der gerechtigheid en met de klederen Zijns heils dekken.

Zoekt Hem dan veel na te speuren in de gangen van Zijn heiligdom, hoe Hij daar in Gethsémané, met Zijn eeuwige Vader heeft willen worstelen in de gebeden, in de angsten en folteringen van Zijn ziel, om u van de eeuwige straffen te verlossen, om u van de schuld vrij te kopen, die anders eeuwig op uw ziel hadden moeten blijven rusten. Geeft dan veel acht op de genadekloppingen aan uw hart, en staat Zijn liefdestem niet langer tegen, maar bidt en smeekt Hem, dat Hij u genade moge verlenen om uzelf geheel aan Hem te mogen overgeven en aan zijn wil te onderwerpen. Bedenkt ook wel, dat Hij u niet roept om Hem in Zijn werk, dat Hij in en aan u te verrichten heeft, behulpzaam te zijn, want dan zou uw zaligheid rusten in het werk van uw eigengerechtigheid. Nee, mijn geliefden, Jezus roept ons om gelovige aanschouwers te zijn van Zijn dierbaar, maar bitter lijden, dat Hij voor onze zonden heeft moeten verdragen. Daarom is het zo nodig om God veel in de gebeden aan te lopen, dat Hij ons genade en licht moge verlenen om die dierbare Heiland en Zaligmaker in Zijn lijdensgangen en kruisdood te mogen gadeslaan, opdat de kracht en de vrucht van dat lijden en Zijn dierbaar bloed over onze ziel moge worden uitgestort, en opdat door het gelovig aanschouwen van de tere liefde en zorg, die de volzalige Borg voor de Zijnen ten toon spreidt, uw gehele ziel in genegenheid moge overwonnen worden om van alles afstand te doen wat van uw eigen is, en dat u anders niet meer wilt begeren dan Jezus alleen. Aan de wil van Jezus om u tot dit alles te brengen scheelt het niet. Want het was de wil van de Vader om u het koninkrijk der

hemelen te doen beërven, en aan die wil heeft Jezus eenswillend zijnde met de wil van de eeuwige Vader zijn wil onderworpen, en is zo de eeuwige Borg en Hogepriester van , al de Zijnen geworden. Maar het is uw wil die u in de weg staat, die altijd iets anders wil dan de Heere wil. En daarom, zolang u niet aan uw eigen wil verloochend wordt, kunt u ook niet van uw zondelast verlost worden. Maar die zondeschuld moet u niet van Jezus terug houden; wat al had u de zonde van de gehele wereld op uw hart liggen, het bloed en de gerechtigheid van Jezus is algenoegzaam om er u van te verlossen. Wat ik u dus bid, legt uzelf met al uw zonde en schuld, aan de voeten van Jezus' kruis neer, en bidt en smeekt Hem dat Hij Zijn vleugelen over u uitbreide.

En gij, die door het geloof op uw gekruiste Heiland mag zien, en Hem bij aanvang door het geloof hebt mogen omhelzen, u hebt geen ander sieraad of heiligheid nodig, dan het kleed van Jezus' gerechtigheid alleen, dat is volkomen genoegzaam om uw naaktheid te dekken, en in de eeuwige bruiloftsmaal te worden binnengeleid.

En gij, meer bevestigde broeders en zusters, die tot het voorrecht zijt gebracht om volkomen verzoening in uw dierbare Borg en Middelaar te vinden. u weet het, en hebt het ook nu weer mogen horen, hoe kostelijk en dierbaar deze Bloed-Bruidegom is. Dat de Heere, door Zijn Geest, dan ook deze woorden diep in uw hart moge doen ingaan: *Waakt en bidt*. Dat degenen die buiten zijn het aan ons mogen zien en gewaar worden, dat wij vrede en zaligheid in het dierbaar bloed van onze Borg en Heiland gevonden hebben.

Wij hebben onszelf echter niet voor te stellen, mijn geliefde vrienden, dat wij nu de strijd te boven zijn, o nee, die vangt nu eerst recht aan. Nu eerst wordt het openbaar, dat de geest wel gewillig is, maar dat wij nog zijn in het leven, - dat aan veel en velerlei zwakheid onderworpen is, - zijn. De zonden woelen nog in onze leden, wij zijn nog in 's vijands land, waar ons op allerlei wijzen de helse strikken voor onze voet worden gespannen. Want hoe meer geloofslicht en geloofsgenade de zondaar worden geschonken, hoe nodiger het gedurig gebed is: *Leid ons niet in verzoeking*. Opdat wij echter nu niet in zorgeloosheid mogen vervallen, zo is het nodig, dat wij acht geven:

- Ten eerste, dat wij veel vertoeven met onze gedachte bij de lijdenden en worstelenden Borg in Gethsémané, opdat onze ziel Zich aan geen zorgeloze slaperigheid overgeeft, en
- Ten tweede, dat wij veel ons eigen bestaan trachten te bestuderen, opdat wij meer en meer onze eigene nietigheid en algehele afhankelijkheid leren kennen. Dat wij in alle moeilijke en benauwde wegen, waarin de Heere ons belooft te leiden, ons leren te bespiegelen aan de weg waarin Jezus ons is voorgedaan, wetende dat wij met Hem verenigd zijnde, Hem ook gelijkvormig moeten worden in al onze wandel, om in Hem ook zalig en getroost te mogen leven. Als ons alle grond in onszelf ontvalt, dan zal Jezus onze grond en Rotssteen zijn, waar wij tegen alle bonze winden en stormen bevrijd zullen wezen. Wij hebben dan voor niets te vreezen, want Jezus, die het goede werk in ons begonnen heeft, zal dit ook tot eer Zijns Naams voleindigen, Hij zal Zijn arbeidsloon niet aan zichzelf overlaten. Wij zijn de schapen van Zijn weide, die Hij met Zijn dierbaar bloed heeft gekocht, en Hij zal Zijn schapen door niemand uit Zijn hand laten rukken. In de verzoeking zal Hij bij zijn, zodat die ons niet zal verslinden. Als benauwdheid en angsten ons komen te omringen, dan zal Hij het bittere daaruit nemen, en ons met Zijn verzoenende liefde komen ondersteunen. Als Jezus en Zijn nabijheid het voorwerp onzer begeerte en leven is, zal Hij Zijn genadehand ook over ons uitbreiden en Hij

zal in ons het Abba lieve Vader, leren uitstamelen. Zolang dit *Abba Vader*, in onze harten woont, zal de satan met al Zijn helle machten ons niet kunnen schaden, want Jezus zal voor ons strijden.

Zijn wij zwak en onbekwaam in onszelf, Hij zal onze sterkte zijn. Komen wij in de strijd, Jezus zal de strijd voor ons beslechten en wekt ons slechts op tot waken en bidden. Zijn bittere smart en doodsnoed voor ons in Gethsémané geleden, behoedt ons voor alle gevaar, want Hij zal ons geleiden tot in, ja zelfs tot óver de dood.

O, dierbare Heere Jezus, geef ons dit zalig te ondervinden. Geef ons in Uw kracht te strijden tegen alles waarin Uw Naam niet wordt verheerlijkt, opdat wij eenmaal door U mogen worden opgenomen om eeuwig te zijn waar Gij zijt, waar geen strijd meer zijn zal, en waar wij U met de Vader en de Heilige Geest eeuwig zien mogen en zullen toebrengen alle lof, prijs, eer en heerlijkheid. Amen, ja amen!

6. De gevangenneming van de Heiland in Gethsémané.

Door de goede hand Gods over ons, mijn geliefden, wordt het ons heden weer vergund voor Zijn heilig aangezicht te vergaderen, om het lijden van de Heere der heerlijkheid met elkaar te overdenken, en Hem in Zijn dierbare gerechtigheid, genade en zondaarsliefde gade te slaan, waarin alleen alle ware troost, leven, genade en zaligheid voor een arm en behoeftig zondaar te vinden is.

Hebben wij op de laatste rustdag onze dierbare Heere en Heiland in Zijn bange strijd en zielslijden in Gethsémané mogen naspeuren, nu staat ons te beschouwen, hoe gruwelijk die Rotssteen onzes heils van Zijn Eigen, maar zo ontaard volk is mishandeld; hoe zij Hem als een dief en moordenaar gevangen en gebonden, en als een Lam ter slachting hebben geleid.

Hoe dieper wij echter onze Heiland in smaad en schande zien gedompeld, van de te dierbaarder moet ons die eeuwige Rotssteen van de heils worden, en hoe meer wij Hem in Zijn lijdensgangen leren kennen, hoe dierbaarder Hij voor ons gemoed ook wezen zal. Daarom is het nodig, dat wij zó die lijdende Borg beschouwen, dat wij aan de ene kant onze vijandschap tegen God, waarin wij ontvangen en geboren zijn, krijgen te zien, opdat dit ons tot ware zielsvernederig en hartelijke verootmoediging voor God moge brengen; en dat aan de andere kant Gods eeuwige zondaarsliefde en ontferming tot zulke vloekwaardigen als wij alle van nature zijn, ons tot vertroosting en bemoediging moge verstrekken.

O, dat de Heere zó onze ziel door zijn Geest moge komen bestralen, en Zijn liefde zó onze harten moge komen vervullen, dat wij als door Zijn eeuwige zondaarsliefde, gevangenen en gebonden van Jezus werden, en dat we het mogen zien en omhelzen, dat Hij Zich heeft laten van gen en binden, om ons eeuwig van de banden van de verderfs te bevrijden. Die dit dan met mij zo hartelijk zouden wensen, komt, verenigt u dan met mij, en laat ons tezamen ootmoedig de Heere om deze genade aanroepen.

GEBED

Joh. 18:3 tot en met 9. *Judas dan, genomen hebbende de bende krijgsknechten en enige dienaars van de Overpriesters en Farizeeën, kwamen aldaar met lantaarnen, fakkels en wapens. Jezus dan, wetende alles, wat oer Hem komen zou, ging uiten zeide tot hen: Wie zoekt gij? Zij antwoordden Hem, Jezus, de Nazarener. Jezus zeide tot hen: Ik ben het. En Judas, die Hem verried, stond ook bij hen. Als Hij dan tot hen zeide: Ik ben het, gingen zij achterwaarts en vielen ter aarde. Hij vroegde hen dan wederom: Wie zoekt gij? En zij zeiden, Jezus de Nazarener. Jezus antwoordde: Ik heb u gezegd, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, zo laat deze heengaan. Opdat het woord vervuld zou worden, dat Hij gezegd had: Uit degenen, die u Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren.*

De enige ware grond der hoop van waarachtigheid en zaligheid die er voor een arm zondaar bestaat, mijn geliefden, wordt ons zeer schoon aangetoond door de Apostel Paulus, Rom. 5:10, waar hij zegt: *Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.* In deze woorden toont ons de Apostel, dat alle mensen van nature vijanden van God, van de eeuwige liefde, van de getrouwe Schepper en Onderhouder zijn. Voorwaar, een jammerlijke toestand, mijn vrienden, Maar helaas, het is niet anders, wij zijn allen van nature vijanden van God, en wel:

- Ten eerste, in het verstand, Kol. 1:21. Het natuurlijk verstand houdt de weg die God de zondaar tot behoud voorstelt voor dwaasheid, en de ongelukkige blinde mens gebruikt dat verstand om God te bestrijden. Het vleselijk gezinde schepsel kan ook niet anders, het onderwerpt zich der wet Gods niet, maar murmureert tegen al Gods doen. Zo'n mens is nooit tevreden, hoe God hem ook met weldaden overlaadt, ja, was het hem mogelijk hij zou God wel van zijn troon willen stoten.
- Ten tweede: Wij zijn van nature vijanden Gods in onze consciëntie, want die wil met God niet te doen hebben, maar tracht Hem te ontvlieden zoals Kaïn deed. O, beklagenswaardige toestand waarin de mens van nature verkeert, en waarin hij eeuwig zal blijven verkeren, als hij er niet aan deze zijde van het graf van verlost wordt. Maar hoe zal hij daarvan verlost worden? Daartoe is slechts één weg open, namelijk door de Zoon van God, Die alleen heeft daartoe de macht, want Hij is gekomen om de werken van de duivels te verbreken. Daarom zegt Paulus in Ef. 2:15 en 16. *Hij heeft de vijandschap in Zijn vlees tenietgemaakt, opdat Hij ons met God zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende.* En in vers 10 had hij gezegd, *dat zij, die eertijds verre waren, nu nabij waren gebracht door het bloed van Christus.* En die Goddelijke liefde voor ons, die vanwege de erf- en dadelijke zonde Zijn vijanden zijn, gaat zelfs zóver, dat Hij ons niet alleen door Zijn woord en Zijn dienstknechten een eeuwige verzoening laat aanbieden: maar Hij laat ons zelfs bidden van Christus' wege, dat wij ons met Hem, de eeuwig goedertieren God zouden laten verzoenen, 2 Kor. 5 : 20.

God kan echter op geen andere wijs de grond van heil noch de hoop der zaligheid voor een arme zondaar zijn, dan door de bloedige verzoening en de dood van Christus, Zijn enige en eeuwig geliefde Zoon. Zullen wij dus behouden worden van de toekomstige toorn, dan zal de vijandschap, die er tussen God en onze consciëntie van nature bestaat, teniet moeten gedaan worden door het geloof in het bloed van het Lam. Daardoor alleen kan de vrede tussen God en onze ziel worden hersteld. En is deze vrede eenmaal door het geloof ons deel geworden, dan mogen wij die God ook als onze Vader in Christus aanroepen, en wordt de liefde in onze harten uitgestort. Dan zullen wij ook met de Apostel mogen belijden: *Indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veelmeer zullen wij behouden worden door Zijn leven.* En heeft Hij ons dan reeds zo lief gehad, toen wij nog Zijn vijanden waren, zou Hij ons dan verlaten als wij Zijn lievelingen geworden zijn? O nee! Daarvoor is Jezus' bloed Hem te dierbaar, en de dure prijs, waarmede onze dierbare Heiland ons heeft vrijgekocht, staat er ons borg voor. Jezus heeft de Zijnen met Zijn dierbaar hartebloed gekocht, en Hij zal ons ook als onze overste Leidsman geleiden; Hij zal onze troost en toevlucht zijn tot ons einde toe.

Dat wij, en alle mensen, van nature Gods vijanden zijn, heeft Jezus moeten ondervinden, toen Hij in de hof van Gethsémané, toen Hij door een hoop bittere vijanden werd gevangen genomen. Maar hoe lief Hij de Zijnen had voor wie Hij dit lijden op Zich had genomen wordt ook nergens klaarder en treffender openbaar. Want eer Hij zich overgaf om Zich te laten binden, en wegvoeren, zorgde Hij nog voor hen, dat zij vrij konden uitgaan. Voor dat zaad, dat Hem van de Vader was gegeven, bedong Hij eerst nog een vrijgeleide. O, mocht dat tot onze eeuwige troost diep in onze harten zinken!

Nauwelijks had de bittere zielsstrijd voor Jezus een einde genomen, of de *lichamelijke* strijd zou aanvangen. Zo gaat het ook met de ware navolgers van Jezus, onder de menigerlei moeite en kruis, dat hun te dragen wordt opgelegd. Heeft de inwendige strijd zijn einde bereikt, dan komt dikwijls de uitwendige strijd om het geloof te beproeven. Dat zien wij ook aan Jacob; had Jacob de gehele nacht met God geworsteld en gestreden, in de morgen komt Ezau, die het gemoed van Jacob komt bestormen, Gen. 33.

In de u zo-even voorgelezen tekstwoorden valt ons op te merken, het verraad van Judas en de beschamende vraag, die de Heiland tot hem richt, zeggende: *Judas , verraadt gij de Zoon des mensen met een kus?* Luk. 23. Daarop de ontdekking van Jezus Zelf aan Zijn vijanden, die Hem, niettegenstaande het door Judas aan hen gegeven teken, toch nog niet kenden, en de daarop gevolgde vrijwillige overgave van de Heiland. Waarop Petrus dit ziende, het zwaard trekt en door blinde ijver bewogen op de vijanden van Jezus aanvalt, waarover de Heiland Petrus bestraft, en de wond, door Petrus aan de knecht van de Hoge priesters toegebracht, heelt en geneest. Twee stukken staan ons hierin, onder inwachting van het licht van de Heilige Geest, te betrachten.

1. Ten eerste, de onbepaalde lankmoedigheid van de Heere Jezus jegens Zijn vijanden.
2. Ten tweede, van de Heiland trouwe zorg voor Zijn arme schapen, de discipelen.

1. Aan de een kant vinden wij hier de helse boosheid die in mensen van nature heerschappij voert, in de vijanden van Jezus afgespiegeld. Terwijl aan de andere kant, in de hemels e zachtmoedigheid, waarin Jezus Zich openbaart, ons de lijdende Borg in al Zijn dierbaarheid en beminnelijkheid wordt voorgesteld.

Deze vijanden van onze Heiland, die als het kaf door de wind zullen worden verstrooid en verdreven, worden ons hier in al hun vreselijkheid voorgesteld. Als degenen die de Heere der heerlijkheid haten; die Hem, die hen gemaakt heeft; die de hemelen heeft uitgebreid en de aarde gegrond heeft, verachten, Jes. 51; die verenigd met de ganse macht der hel, tegen de eeuwiglevende en alvermogenenden God zich durven stellen, als tegen een nietig sterveling. Zij worden ons hier beschreven als een menigte, want zo lezen wij: Judas dan, genomen hebbende de krijgsknechten en enig dienaars van de Overpriesters en Farizeeën. Judas , die naar de betekenis van zijn naam *een hoorder* van Jezus was, wordt het hoofd en de voorganger van Zijn vijanden. En dat daardoor het zielslijden van de Heiland met bittere smart en droefheid werd verzaagd, vinden wij reeds uitgedrukt in Psalm 41:10, waar de Heiland klagende wordt ingevoerd, met deze woorden: *Zelfs de man Mijns vredes, op Wie Ik vertrouwde, die Mijn brood at, heeft de verzenen tegen Mij grotelijks verheven.*

Het moet daarom Gods kinderen niet verwonderen, als diegenen die pilaren der kerk geacht worden, in de uren van nood en verzoeking vijanden van haar blijken te zijn. Jezus wijst daar reeds op als Hij zegt: *Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere Heere, zal ingaan in het koninkrijk der hemelen; maar die daar doet de wil Mijns Vaders, die in de hemelen is. Velen zullen te die dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt.* Matth. 7 : 21 en 22.

Wordt hier echter aan Judas de gevangenneming van Jezus toegeschreven, dan geschiedt dat omdat hij er middellijk de oorzaak van was. Terwijl hij niet alleen de plaats, waar Jezus Zich met de Zijnen afzonderde tot het gebed, aan de Overpriesters had verraden, maar Hem ook door het geven van een kus voor Zijn vijanden bekend maakte. Gelijk ook Nathan de profeet tot David zeide: *Gij zijt die man!* Gij hebt Uria de Hethiet, met het zwaard der kinderen Ammons doodgeslagen, 2 Sam. 12.

Judas heeft als hij door Zijn consciëntie verontrust dit ook zelf moeten belijden, tot de Joodse raad zeide: *Ik heb gezondigd, verradende onschuldig bloed.*

Gelijk hier echter deze bende, door Judas aangevoerd, zich verenigt om dit Lam Gods gevangen te nemen, zo verenigt zich nog de ganse wereld om Jezus Zijn eer te ontroven en Hem te vervolgen. Want het vuur der vijandschap, dat in het paradijs ontstoken is, wordt nog voortdurend door de machten der hel aangeblazen, en daartoe verenigen zich dikwijls Zijn schijnbare vrienden, met de openlijke vijanden. Komt deze bende hier met lantaarnen, fakkels en wapens; dezelfde werktuigen worden ook dikwijls gebezigd om hen te benauwen. List en macht staan in menigte tot hun dienst. Zij doen dat met lantaarnen als in het helder licht, want zij kunnen de Zoon niet zien, en daarom tasten zij als blinden naar de wand. De Zon der gerechtigheid bestraalt hen niet, omdat hun werken boos zijn.

Zie hier, arm zondaar, sta in aanbidding hierbij stil. De Zoon van de levende God, de Koning der Koningen, de Heere der heerlijkheid wordt hier in het nachtelijk duister als een moordenaar gevangen en geboeid. Want zo zegt Hij tot de schare: *Gij zijt uitgegaan als tegen een moordenaar, met zwaarden en stokken, om Mij te van gen.* Zie hoe dit heilig Kind Jezus moest overgeleverd worden, naar de voorbepaalde raad van God, om u, arm zondaar vrij te kunnen maken, van de banden en boeien van de satan, waarin u gebonden lag. Hij, die Heilige en Rechtvaardige, laat zich als een gebondene wegvoeren, om u voor eeuwig te kunnen ontbinden en als door Hem vrij gekochte tot God te brengen, en u als een reine maagd zijn eeuwige Vader te kunnen voorstellen.

Jezus wist echter, wat over hem komen zou, want als de Metgezel des Vaders, had Hij mede in de eeuwige vrederaad daartoe besloten, en daarom geeft Hij zich aan Zijn vijanden over, opdat de Schrift, die dit te voren al had voorzeggd, vervuld zou worden. Hij had dit alles wel kunnen ontgaan, zoals Hij vroeger door het midden van Zijn vijanden heenging. Maar nu was het de ure der duisternis, nu wilde Hij zichzelf in de macht stellen van hen, die Zijn ziel zochten. En daarom treedt Hij hen vrijmoedig tegen en zegt: *Wien zoekt gij?* Want ofschoon Judas al een grote schaar met zich voerde, zo konden zij nochtans tegen Jezus niets doen, zolang Hij Zichzelf daartoe niet vrijwillig beschikbaar stelde. Dit wilde Jezus, dat Zijn vijanden weten zouden, daarom toonde Hij hun dat Hij machtig was hen te verderven en in het leven te behouden. Want als Hij hun vraagt: *Wien zoekt gij?* Zeggen zij niet, wij zoeken U, hoewel Jezus voor hen stond, omdat Hij hen met blindheid had geslagen, zoals eenmaal de Sodomieten, Gen. 19. En als Jezus tot hen zegt: *Ik ben het*, doortrilde dat woord zó hun leden, dat zij achterwaarts gingen en als doden ter aarde neervielen. O, hoe moet hier wel schaamte en vrees het hart van Judas hebben bestormd! Maar zo zal het eenmaal met al de verraders en huichelaars gaan, bevingen zullen hen aangrijpen, en de verschrikkingen zullen hen verstoren. Het gaat hier deze benden, als het de Midianieten ging, toen zij het geluid der bazuinen en het geroep hoorden: *Het zwaard des Heeren en van Gideon*, Richt. 7, en zij door de Israëlieten werden geslagen, doordat de schrik des Heeren over het ganse leger gekomen was. En zoals het leger

der Syriërs, die door de schrik des Heeren werden aangegrepen, toen de Heere hen deed horen een geluid van vele wagens en van paarden en van een grote heirkraft, 2 Kon. 7.

Hoewel Jezus hier echter Zijn Goddelijke almacht aan Judas en Zijn benden vertoont, zo verderft Hij hen toch niet, nee, maar Hij wil hun ook nog Zijn lankmoedigheid en barmhartigheid bewijzen, en laat hen weer opstaan. Hij laat niet zoals het met Elia geschiedde, het vuur van de hemel dalen om hen te verteren. O, nee, dat doet dit zachtmoedig Lam niet, want: Hij is niet gekomen om zielen te verderven, maar om die te behouden. Wilde Jezus Zijn vijanden vernietigen, dan hadden ook wij alle moeten vergaan, daar ook wij van nature, zonder enig uitzondering alle Zijn vijanden zijn. Maar Hij draagt ons nog in Zijn lankmoedigheid, opdat wij nog te eniger tijd zouden komen tot bekering en Hij ons geneze. Zie dit ook hier, want als zij weer opgestaan waren vraagt Jezus hun wederom: *Wien zoekt gij?* Het is of de Heiland de versteende harten van Zijn vijanden hier wilde verbreken, en hen van schaamte wil doen blozen. Alsof Hij zeggen wil: *Gij arme aardwormen, die u zijt, wilt u de Zoon van de levende Gods gevangen nemen? O, mocht u eens weten, wie Hij is Die u vraagt naar Wie u zoekt!* zoals Hij ook eens tot de Samaritaanse had gezegd: *Indien gij de gave Gods kende, en wist wie Hij is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem water hebben begeerd, en Hij zou u levend water gegeven hebben, Joh. 4 : 10.*

De woorden van die goedertieren Heiland tot deze verstokte zondaars gesproken oefenen de minsten invloed niet op hen uit. En dat de mens, zo de Heere Hem niet voorkomt met Zijn hart veranderde genade, zich tot het oordeel verhardt, ziet men hier klaar en helder aan het licht treden; want vergunt de Heiland hun, dat zij weer mogen opstaan, nochtans blijven zij onveranderd en verhard als tevoren. Zo zien wij insgelijks dat de goedertieren God menigeeen vergunt van het ziekbed weer op te staan, van wie naderhand gezegd moet worden: *zodra de ziekte begon te wijken, en de lijder tot zijn vorige krachten begon te herstellen, werd hij erger dan hij te voren ooit was geweest.*

Jezus wil zich echter naar de raad van de Vader vrijwillig overgeven. Maar Hij wil niet dat deze benden aan Zijn discipelen enig letsel zullen toebrengen, daarom zegt Hij: *Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan.* Zo geeft de Heiland Zichzelf dan over, opdat de Zijnen vrij zouden kunnen uitgaan.

2. Hiermede zijn wij thans genaderd tot het tweede gedeelte van onze tekst, waarin wij:

- A. In de eerste plaats ontmoeten: *De wonderbare bewaring der discipelen.*
- B. En in de tweede plaats: een bijzondere aanmerking, waarvan Johannes hier gewag maakt: *Opdat het woord vervuld zou worden, dat Hij gezegd had: Uit degenen die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren.*

A. Jezus zegt hier dan: *Indien u Mij zoekt.* Hij stemt er dus in toe, dat zij Hem gevangen nemen. Hij geeft Zich vrijwillig daartoe over. En had Jezus Zich niet vrijwillig daartoe overgegeven, mijn vrienden, wat zouden deze arme stervelingen tegen Hem hebben vermocht? Maar nee, Hij die het Zich geen roef behoefde te achten Gode evengelijk te Zijn, wil Zich van mensen laten gevangen nemen; want Hij was met Zijn hart Borg geworden voor de Zijnen, en nu wilde Hij ook Zijn ziel tot een schuldoffer stellen, waartoe Hij in de Goddelijke raad mede had besloten, en daarom moest Hij als Borg sterven.

O mijn geliefden, staat hier eens bij stil, Jezus, de Zoon van de eeuwige God, geeft Zich over om gebonden te worden, en dat voor ons arme zondslaven, zoals wij alle van nature zijn; want wij konden niet anders verlost worden dan door de banden en de dood van de Zoon van God. Als Jezus zegt: *Laat dezen heengaan*, dan zegt Hij dit niet op een manier, alsof Hij dit als een gunst van deze vijanden begeert; o nee maar Hij beveelt het hun. Hij legt als het ware hun hier een haak in de neus, en zegt: *Tot hiertoe en niet verder*. Hij toont hun hier Zijn macht, dat Hij is de Jehovah, de sterke God, die alle creaturen in Zijn hand heeft, en dat zij tegen Zijn wil zich niet roeren noch bewegen kunnen.

Zo laat Jezus dan uit liefde voor de Zijnen Zichzelf binden, maar geeft hun een vrijbrief om heen te gaan waarheen zij wilden. Maar Zijn oog volgt hen na, en komen zij wederom in nood, dan zegt Hij ook tot hun vijanden: *Tast Mijn gezalfden niet aan, en doet Mijn profeten geen kwaad*, Psalm 105. Door zo'n vrijbrief werd ook Abraham en zijn vrouw uit de hand van Abimelech bevrijd; daardoor werd ook Daniël zelfs in de leeuwenkuil voor de muil der leeuwen behoed. Geen vijand vermag zich tegen zo'n vrijbrief te verzetten, zij moeten die onvoorwaardelijk gehoorzamen. Want zoals Jeruzalem de bergen omringen, zo legerd de Heere Zich rondom degenen die Hem vrezen. En ware het niet dat ook nog heden het woord van onze dierbare Heiland: *Laat deze heengaan*, van kracht was, het scheepje van Jezus op aarde zou reeds lang door de vijanden, als door de golven der zee zijn verslonden.

Wij moeten dit echter niet verstaan, alsof nu Gods kinderen boven alle druk in de wereld zouden verheven zijn. O nee, want zij zullen alle in meerdere of mindere mate gemeenschap aan Jezus' lijden hebben, en de overblijfselen van dat lijden in hun leden moeten dragen. Maar hiertoe waren de discipelen nu nog niet in staat; eerst op de Pinksterdag, als de Geest over hen zou worden uitgestort, zouden zij daartoe bekwaam gemaakt worden. Met recht kon hier dan ook van hen gezegd worden: *Ulieden heeft geen verzoeking bevangen dan menselijke. Maar God is getrouw, die u niet zal laten verzocht worden, boven hetgeen u vermoogt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat u dezelve kunt verdragen*. Nu echter mogen zij vrij uitgaan, op het woord van Jezus, voor hen was de lijdenstijd nog niet aangebroken, want eerst moesten zij de naam van Jezus nog aan de heidenen bekend maken. Zij moesten de Naam van hun Heiland, God en Koning nog verkondigen onder de volken. En dat Johannes zulks verstaan heeft, en dat de genade en barmhartigheid van de Heiland met diepe ernst in zijn hart gezonken is, geeft hij klaar en duidelijk te verstaan, want hij zegt: en dit was ons tweede punt:

B. *Opdat het Woord vervuld zou worden, dat Hij gezegd had; uit diegenen, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren*. En hoewel wij deze woorden van Jezus ook aangetekend vinden bij Joh. 6:39 en Joh. 10:28, heeft Jezus deze woorden echter in het bijzonder uitgesproken in het Hogepriesterlijk gebed Joh. 17:12, daar de Heiland voor Zijn Vader betuigt: *Die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard, en niemand van hen is verloren gegaan*.

Merken wij

- eerst deze troostrijke waarheid op zichzelf aan, en dan
- ten tweede, waarom Johannes zegt: *Opdat het woord vervuld zou worden, dat Jezus gesproken had: Uit degenen, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren*.

(1) De Vader toch had aan Zijn Zoon, onze dierbare Heiland, een arme zondaarschare gegeven, om die van de macht der zonde en der hel te verlossen. Hij zou Zijn ziel tot een schuldoffer stellen, en daarna zou Hij zaad zien, Jes. 53. En de Heere had deze arbeid op Zich genomen, Hij had daarin een welgevallen genomen, Dit lot, Hem beschoren, was Hem liefelijk, zoals de Psalmist dit profetisch van Hem uitdrukt, als hij zegt: *De Heere is het deel mijner erve en mijns bekers, Gij onderhoudt mijn lot. De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja een schone erfenis is mij geworden.* In deze erfenis wil Hij nu verheerlijkt worden, daarom zegt Hij: *Zij waren de Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven.* Hij stelt Zijn welbehagen in Zijn erfdeel, dat Hij verkregen heeft, Hij heeft ze tot Zijn bruid, Zijn beminde, Zijn oogappel aangenomen. Zij zijn naar Zijn Naam genoemd. Daarom zegt Hij: *Ik heb niemand van hen verloren, o, Vader, Want hun namen staan in de hemel opgetekend, in het boek van de levens. Ik heb ze bewaard voor de list van de satans, van de bedrieglijkheid der wereld en van het vlees. Ik heb ze zo zorgvuldig bewaard en gadeslagen, dat zelfs niet één van hen verloren is gegaan.* En er zal er ook geen enkele van deze verloren gaan in eeuwigheid. Maar waarom niet, waarom kunnen en zullen zij niet verloren gaan? Omdat onze dierbare Heiland daar Borg voor is, omdat Die voor hen zorgt, en hun in al hun noden nabij is. Dat is de vaste grond van onze hoop, mijn geliefden, daarom kunnen zij, die in Zijn handpalmen gegraveerd zijn, niet verloren gaan. En daarin volbrengt onze dierbare Borg, de wil en de begeerte van zijn eeuwige Vader. O, diepte des rijkdoms van de vrijmachtige en alles overwinnende genade, die is in Christus Jezus, onze Heiland! o, onuitputbare troost voor de gelovige.

De Vader heeft hen aan de Zoon gegeven; Jezus heeft ze aangenomen en verlost, en heeft hen met onuitsprekelijke liefdebanden met Zichzelf verbonden, ofschoon zij in zichzelf zo machteloos, krachteloos en verwerpelijk waren. Niettegenstaande zegt Jezus: *Dit is de wil des Vaders, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze.* Zo onmogelijk het is, dat Jezus Zijn hemelse Vader ontrouw kan worden, zo onmogelijk is het ook, dat het minste van Zijn schapen kan verloren gaan. Die Hij eenmaal heeft liefgehad, die heeft Hij lief tot het einde toe. Die Hij eenmaal verlost heeft, die heeft Hij verlost voor eeuwig. Hij heeft hen in Zijn handpalmen gegraveerd en Hij, de eeuwige Hogepriester draagt hun namen op Zijn borst. Hij zorgt voor hen, als een getrouwe Herder voor Zijn schapen.

Door de indachtigmakende Geest komen Johannes al deze dingen op het hart, en daarom zegt hij, dat nu werd vervuld wat Jezus tevoren gesproken had. Hier werd ook vervuld wat Jezus gezegd heeft, Joh. 10. *Mijn schapen horen Mijn stem, en zij volgen Mij, en Ik geef hun het eeuwige leven.* Dit wil echter niet alleen zeggen, dat deze woorden van Jezus slechts haar vervulling kregen in de wonderbare bevrijding der discipelen uit de handen van hun vijanden, maar Johannes merkt de bevestiging en vervulling van Jezus' woorden hier aan, opdat ook wij een zekere hoop op de eeuwige verlossing zouden hebben in de dood van Jezus.

Had Jezus zijn discipelen geen vrijgeleide gegeven, dan was hun ziel en lichaam beide aan alle gevaar, wat zij van hun vijanden te duchten hadden, ten prooi geweest. Maar hier wordt openbaar dat Jezus de Bewaarder van ziel en lichaam beide is. Waarom Hij ook op een andere plaats zegt: *Zo die dagen niet verkort wierden, geen vlees zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.* Matth. 24. Door deze wonderbare uitredding van de discipelen bevestigt Jezus ook het woord, eenmaal door Jesaja gesproken, zeggende: *Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal u bij zijn.* Ja het water zal hen niet verzwelgen en het vuur zal hen niet verteren. En daarom geeft Jezus zich aan Zijn vijanden over, opdat de Zijnen nimmer-

meer overgegeven zouden worden. Daarmee mogen de vrijgekochten des Heeren zich vertroosten in al hun lijden. Want al worden wij geacht als slachtschapen, zo zijn wij nochtans meer dan overwinnaars door Hem, onze getrouwe Heiland, die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven. Zo is dan de opmerking van Johannes, hier bijgevoegd, als het ware een danklied aan onze dierbare Heiland toegebracht, als wilde hij hiermede zeggen: *Ziehier reeds de vruchten van Jezus' dierbaar lijden en sterven.*

TOEPASSING.

Laat ons nu trachten mijn vrienden, het verhandelde ons ten nutte te maken, en bezien hoe de boosheid en verdorvenheid van de mensen zich aankant tegen de Goddelijke liefde, en hoe wonderbaar de getrouwe Heiland de Zijnen redt van een eeuwig verderf. Wij zien hier dan hoe de Zoon van de levende God komt om de werken van de duivel te verbreken, en om de Zijnen, die met eeuwige boeien gevangen lagen, te verlossen, en hen eenmaal over te brengen tot Zijn eeuwig Koninkrijk. Maar wij zien ook, hoe arme satansslaven tezamen rotten tegen de Gezalfde van de Heeren, en de Zoon van de eeuwige God gevangen nemen. O, wat ongelukkige slaven van de vorst der duisternis! Maar onze Heiland laat zich niet gevangen nemen, nee, maar door de liefde tot Zijn volk genoopt geeft Hij zich daartoe vrijwillig over, opdat Hij ons uit de macht van de satans en der hel zou kunnen verlossen. O, welk een diepte van Gods eeuwige zondaars liefde! De Schepper van hemel en aarde laat Zich gevangen nemen, om de vijandschap in Zichzelf teniet te doen. Laat ons Jezus' dierbaarheid en heerlijkheid hierin nader trachten op te sporen.

Zijn Goddelijke almacht doet met een enkel woord Zijn vijanden ter aarde neerstorten, nochtans verderft hij ze niet, maar betoont hun Zijn lankmoedigheid. O, welk een troost voor diegenen, die zich als vijanden van God en van de Heiland hebben leren kennen, en die daar treurend hun weg bewandelen, omdat zij zolang de lankmoedigheid Gods getergd hebben, en nu bekommerd zijn, dat de Heere hen zal verstoten. Nee arme zielen, Hij zal u niet verderven. Want hij is lankmoedig over Zijn vijanden, Hij is dit veel meer over Zijn arme schapen, die Hem als hun Heiland zoeken te erkennen.

Maar wellicht zal iemand denken: *Hoe is het mogelijk, dat een mens zo'n vijand van God kan zijn, en dat Jezus, de eeuwige Liefde zelf, zoveel vijanden heeft, zodat Hij zelfs moet klagen: "Die Mij zonder oorzaak haten, zijn meer dan de haar Mijns hoofds." Psalm 69 : 5.*

Wel, dat openbaarde zich niet alleen in de dagen van Jezus' omwandeling op aarde, maar dit is even zo nog in onze dagen. De gehele wereld spant als het ware samen, om, ware het mogelijk, het Lam Gods van zijn troon te stoten. De vreselijke vijandschap en de blindheid van deze tijd wordt openbaar tussen ouders en kinderen, tussen vrienden en bloedverwanten, in de bittere haat tegen degenen, die Jezus tot hun deel hebben gekozen. Maar ook dit nog kan een kind van God, in al zijn moeite en eerriet, dat hij daardoor moet verduren tot troost verstreken, wat Jezus van Zijn schapen voorzegt: *Gij zult gehaat worden om Mijns Naams wil.*

Maar laat ons hiermee ook tot onszelf inkeren, want een ieder van ons draagt de wortel van de vijandschap in zijn eigen hart. Het Godverloochenend hart verheft zich in vijandschap tegen God en het Evangelie, tegen Jezus en tegen Zijn kruis, tegen Zijn

bloedig lijden en tegen de weg der genade tot zaligheid. Het ongeloof is de grootste vijand van God en van Zijn genade. Maar o, wie heeft zich ooit tegen de Almachtige verhard en heeft vrede gehad?

Heeft Jezus hier Zijn vijanden met een enkel woord ter aarde doen vedervallen, tot een betonning van Zijn almacht, opdat zij zich nog mochten bekeren van hun bonze weg, wat zal Hij hun dan doen, als Hij als Rechter op de wolken van de hemels zal verschijnen? Doet Hij zulks, terwijl Hij zich laat richten, o, wat zal Hij dan wel doen als Hij Zelf al de volken der aarde zal richten? O, wat zal dan Zijn toorn tegen hen branden; dan zullen zij uit zijn mond horen: *Deze Mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat Ik over hen Koning zou zijn, brengt ze hier, en bindt ze handen en voeten, en werpt ze in de poel des vuurs, die met sulfer brandt.* Luc. 19, Matth. 22 en Openb. 19.

Ach arme mensen, mocht u eens recht bij die vijandschap bepaald worden. Mocht u eens recht overtuigd worden, hoe ongelukkig u zijt, opdat u uzelf als vijanden van Jezus en Zijn volk, voor Zijn genadetroon mocht leren aanklagen, en uw Rechter om genade smeken. Want u moet als vijanden door Hem verlost worden.

En u die daar enigmate van overtuigd zijt, zult u uzelf nog langer tegen de liefdestem van Jezus blijven verzetten, zult u nog langer op twee gedachten blijven hinken, terwijl Zijn armen nog tot u zijn uitgebreid? Is het niet beter om uzelf zonder langer bedenking, nog heden voor Zijn genadetroon neer te werpen om dan zoals Paulus, die Jezus en Zijn gemeente vervolgde, op uw weg te worden neergeslagen. Of wat nog veel erger is, eenmaal die ontzettende stem uit de mond van die grote Rechter te horen: *Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is!* Och, wil u dan niet langer zo moedwillig tegen Zijn liefdebanden verzetten, maar geef uzelf vrijwillig aan Hem over; opdat u eenmaal moogt ervaren, dat Hij door de macht der duisternis en de banden der hel heeft willen gebonden worden, opdat Hij u voor eeuwig aan de troon van Zijn genade zou kunnen binden.

En u, die dit alles toestemt, maar met duizenden bezwaren nog te worstelen hebt; die er van overtuigd zijt, dat Hij het zo waardig is om uzelf voor eeuwig aan Hem over te geven en toe te vertrouwen, en eeuwig Zijn Naam te loven en te prijzen; maar die nog zo bezet zijn met de gedachte, dat u de Heere zo lang hebt getergd en Zijn lankmoedigheid hebt tegen gestaan. O, worstelende zielen, schept moed, er is nog hoop voor u, de Heere roept u nog heden in het Evangelie toe: *Ziet hier ben Ik!* Hij komt nog heden tot u in dit Evangeliewoord met de vraag: *Wie zoekt gij?* En wat zult u Hem nu antwoorden? Zult u Hem met een oprechte ziel kunnen antwoorden dat u Jezus zoekt?

En u, die met oprechtheid voor de Alwetende kunt betuigen, dat u Jezus zoekt, dat het U om de verzoening in Zijn bloed en kruis te doen is, dat u Hem met tranen van berouw en liefde zoekt, dag en nacht, O, zie eens, hoe ijverig Zijn vijanden Hem zoeken, terwijl die Hem niet kennen; maar u kent Hem, want anders zou u Hem niet zoeken als uw Verlosser en Zaligmaker. O, dan, die Hem kent en Hem zo graag als uw schuldovernemende Borg zou willen omhelzen, houdt aan, schept moed, loopt Hem maar aan als een waterstroom, en zegt tot Hem: *O, Heere, ik ben het die u zoekt, och dat u Uzelf aan mijn ziel wilde openbaren.* Zegt echter niet in uw hart: *de Heere zal zich van mij niet laten vinden*, want dat zijn de boze ingevingen van de vorst der duisternis, die zoekt uw hart van Hem af te trekken. Maar blijft Hem zoeken met al de ernst van uw ziel, tot Hij Zich aan u komt openbaren. Heeft Hij Zich wel aan Zijn

vijanden bekend gemaakt, die Hem haatten en zochten te doden, zou Hij zich dan niet aan een arme zuchtende ziel ontdekken, die uit innige liefdebanden dag en nacht tot Hem roept? Wellicht zoekt u Hem in een verkeerde weg, door het licht van uw verstand; in dit geval zult ge niet verder komen dan de benden, die Jezus zochten met lantaarnen en fakkels bij een helder lichtende maan, en toch zouden zij Hem niet gevonden hebben, had Hij Zichzelf niet aan hen ontdekt.

Tracht Hem daarom te zoeken door een oprecht geloof, Hem achteraan klevende. Bidt Hem, smeekt Hem, dat Hij tot u kome, dat Hij u moge ogen geven om Hem te zien, en een hart brandende van liefde tot Hem, om Hem daarin door het geloof te mogen ontvangen. Bidt Hem vurig, dat Hij Zich over uw ellende moge ontfermen. Zegt tot Hem: *O, dierbare Heiland, zie hier ben ik, ik kom tot U, och dat u tot mij kwam, och Gezegende des Heeren, kom tot mij in, verover mijn hart, want waarom zoudt Gij nog langer buiten staan?* Behaagt het de Heere Zichzelf in Zijn bereidwilligheid aan uw ziel te ontdekken. Komt Hij uw ogen openen om Hem in Zijn verzoenend en Borgtochtlijk lijden te aanschouwen. - o, bidt en smeekt Hem om Hem daarin door het geloof te mogen omhelzen, om dit Genadeverbond - met een aan Hem overgegeven ziel - te mogen ondertekenen, opdat u de vrijbrief der genade door Zijn hand u toegereikt, gelovig mag omhelzen. Kunt u echter nog geen volkomen afstand doen van uzelf? Wat houdt u daarvan terug? O, bidt en smeekt Hem, dat Hij uw hart moge komen verbrijzelen en overwinnen. Als Jezus maar één woord spreekt dan moet alles wat u nog verhindert om Jezus als uw Verlosser en Zaligmaker te omhelzen, tegen de aarde vallen.

En daarom, u die Jezus zoekt, laat niet af tot dat u Hem zult hebben gevonden, want die Jezus in waarheid zoekt zal Hem ook vinden.

- Vooreerst, door tot uw ziel te zeggen: *Ik ben het, Ik ben. uw heil*
- En ten tweede, door tot alles, wat u tegen is, te zeggen: *Laat deze heengaan, want Ik heb verzoening voor deze gevonden.*

Als Jezus zegt: Ik ben uw heil, dan deelt Hij Zijn Goddelijke gemeenschap aan ons mee; dan vindt een gelovig zondaar verzoening in Zijn dierbaar bloed; dan wordt de liefde Gods in het hart uitgestort en men vindt vrede. Dan geeft Jezus ons Zijn vrijbrief in onze consciëntie met Zijn bloed ondertekend. Dan wordt de ziel van alle zondebanden losgemaakt en bekwaam gemaakt om Jezus eeuwig te kunnen dienen, en Hem als zijn Verlosser, God en Zaligmaker eeuwig te kunnen loven en prijzen.

O, wat is het dan niet te beklagen dat er zo velen zijn, die Jezus in waarheid zoeken en nochtans zolang door ongeloof en wantrouwen als gebonden onder de macht der zonden blijven liggen.

O, mijn geliefden, zullen wij onder diegenen gerekend mogen worden, die Jezus aan de Vader gegeven zijn, dan moet Jezus ons vrijlaten, ontbinden en ontslaan van alle banden der zonde en ongeloof. En zolang dit niet heeft plaats gehad, is er geen plaats voor rust noch vertrouwen in ons hart. Daarom bid ik u, laat er geen stilzwijgen noch rust bij u gevonden worden, eer u weet en door het geloof hebt mogen omvatten, dat u gegeven van de Vader zijt, dat u door de genadetrekking van de Vader tot Jezus gekomen zijt en gemeenschap met God in Jezus gevonden hebt.

En gij, mijn geliefden, die aanvankelijk de vrijmakende kracht van Jezus liefde ondervonden hebt, laat de overdenking aan deze onnaspeurlijke zondaarsliefde uw dagelijks werk zijn; opdat u als gevangene door de liefde van Jezus Christus niet meer naar eigen zin noch wil, maar met uw ganse hart aan Jezus verbonden, naar zijn wil mag leven en wandelen. Tracht veel naar de geloofsverkwikking, waarmede Jezus de

Zijnen door Zijn woord en Geest soms komt verrassen, opdat uw ziel dikwijls door Zijn woord in Zijn tegenwoordigheid moge worden gebracht, en tot uw ziel mag zeggen: *Ik ben uw heil. Ik ben uw God en Zaligmaker, Ik heb verzoening voor u aangebracht en u gekocht door Mijn bloed.*

O, mijn geliefden, Wie zal ooit naar waarde kunnen schatten, dat wij, die kinderen van de satans waren, nu kinderen zijn van de hemelse Vader. O, dat deze liefde van onze dierbare Borg en Zaligmaker, ons dikwijls aan zijn liefdemaaltijd moge worden verze-geld. Want het bloed en de gerechtigheid van het Lam, dat geslacht, maar nu verhoogd is aan de rechterhand Gods in Zijn troon, is de grond onzer zaligheid en eeuwige behoudenis.

En moeten wij soms de treurige ervaring nog opdoen, dat er nog overblijfselen van die vijandschap in ons binnenste woelen, o, dat wij die vijanden aan Hem mogen aanklagen en Hem, die allerbeminnelijkste Koning, smeken dat Hij ze neme en die voor Zijn voeten doodsla. Want, wat in Gethsémané geschiedde, moet heden nog geschieden, Jezus moet nog door Zijn woord al onze en Zijn vijanden tegen de aarde doen vallen. Want Hij moet niet alleen de grond onzer *zaligheid* zijn, maar Hij moet ook de grond onzer *Godzaligheid* zijn, in en door geheel ons leven en wandel hier op aarde. Hij moet ons bewaren en bewaken, ons behouden van het verkeerd geslacht, dat nog in ons woont. En dat zal Hij ook doen, want die Hij heeft lief gehad, die heeft Hij ook lief tot het einde toe. De Bewaarder Israëls slaapt noch sluimert niet. En van deze genade is niet één der zijn uitgesloten.

En al zendt Hij Zijn schapen soms onder de wolven; met deze vrijbrief: *Laat deze heengaan*, gaan zij onbeschadigd door het water en door het vuur. Geschiedt dit nog niet dagelijks? Worden ons niet voortdurend steen voor de voeten geworpen? O, mochten wij ze recht leren zien en opmerken, o wat zou de trouwe liefde, waarmede Jezus over ons waakt, dan ook meer door ons geloofd en geprezen worden. Wat zouden wij meer in al onze ellende onze hoop en vertrouwen op Hem stellen. Wat zouden wij in het uur der verzoeking, al was het, dat banden en gevangenis om Zijns naams wille aanstaande waren, elkander mogen toeroepen: *Geen nood, Jezus zal met ons zijn, Hij zal ons niet verlaten!* Zoals men dat bij de eerste Christenen menig

112

maal heeft gezien, toen velen die om de belijdenis Zijns Naams in de boeien kwamen, uitriepen: *ik ben een Christen!* Die zich blijmoedig overgaven om, om Zijns Naams wille, gesmaad en gedood te worden. Zo door Jezus bewaakt, geleid en bestuurd, zullen de duizenden bestrijdingen, aanvechtingen of vervolgingen ons niet schaden. Hij zal ons door alle moeilijkheden en gevaren des levens heenhelpen. Hij zal niet toelaten, dat een enkele van Zijn zwakke en in zichzelf ellendige schapen verloren gaat. Hij zal ze allen bewaren, en als nood en dood dreigt, zal Hij zeggen: *Laat dezen heengaan!*

Deze hoop op Hem hebbende, zullen wij getroost onze weg mogen gaan, en het einde zal ons tonen, dat Jezus zal komen, om aan al Zijn vijanden te tonen, dat Hij die Jezus de Nazarener is, Die zij gekruist hebben. Dan zullen al Zijn vijanden ter aarde vallen, maar al Zijn gunstelingen zullen dan uitroepen: *Kom, o Heere Jezus, kom haastelijk! u zijt onze God en Zaligmaker, U hebben wij verwacht. Gij zijt de Heere Wiens verschijning wij hebben liefgehad.* En o, mijn geliefden, dan zullen wij ons eeuwig in Hem mogen verblijden.

O, dierbare Heiland! geef ons dat om Uw dierbaar bloed en gerechtigheids wil. *O, liefste Jezus! O, dierbare Bloed-Bruidegom, geef, dat wij u allen eeuwig mogen en kunnen liefhebben, loven en prijzen. Amen, ja amen. Heere, kom haastelijk! Amen.*

7. De valse getuigen en Jezus' stilzwijgen.

Het is een zeer ernstige en gewichtige betuiging, die de Heere Jezus doet horen, Joh. 5 : 24, als Hij zegt: *Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, die Mijn woord hoort, en gelooft in Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven. De Heiland bekrachtigt dit met een dubbel: Voorwaar, voorwaar!* Tevoren had gezegd: *Want ook de Vader heeft al het oordeel de Zoon overgegeven, opdat zij allen de Zoon eren, gelijk zij de Vader eren. Die de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet die Hem gezonden heeft.* Dientengevolge mijn vrienden, zullen wij God kunnen dienen, eren en vrezen en de Vader eer geven, dan zullen wij de Zoon moeten kennen. Want indien wij de gekruiste Christus, de eeuwige Zone Gods, niet kennen en geen gemeenschap met Hem hebben, door welke wij tot de Vader moeten gebracht worden, dan hebben wij geen leven in onszelf, maar liggen onder het oordeel der verdoemenis. Ja wij zijn dan dood, wat wij ook van onszelf mogen denken. Maar wie door het geloof het Evangelie van de gekruiste Zone Gods mag horen, dat Zijn genadestem in het hart ingaat en door merg en been dringt, zodat er een verloren Adamskind uit geboren wordt, en door het geloof het getuigenis Gods mag aannemen, - wat God van Zijn Zoon getuigt, namelijk, dat God Hem tot een verzoening van arme zondaars gegeven heeft, opdat wij door Hem leven zouden, - die krijgt ook ware gemeenschap met Hem. Zij hebben het eeuwige leven in hun hart, en genieten bij ogenblikken reeds de voorsmaak van de eeuwige vreugde, omdat zij weten, dat zij in het oordeel niet zullen komen, omdat Christus alles voor hen heeft voldaan wat van hen geëist kon worden, en zij dientengevolge worden vrijgesproken door de Vader.

Zulk een is overgegaan uit de dood in het leven, en uit de slavernij van de zonde en satan, waaronder hij geboeid en gevangen lag, overgegaan in Christus. Dit is dan ook de enige Weg, dien wij te zoeken en te betrachten hebben. Daarom mocht het wel onze gedurige bede zijn, dat de Heere ons het ware zaligmakende geloof moge deelachtig maken en doen beoefenen. Och, dat wij allen, zo wij hier tegenwoordig zijn, in dit geloof mochten delen en dat het aan ons aller harte openbaar moge worden, dat Jezus zich uit eeuwige zondaarsliefde ook voor ons in de dood heeft gegeven. Kom dan, gelovige zondaren, die bidden geleerd hebt, bidden wij dan om die genade en laat ons tezamen God aanroepen, die in Christus een Hoorder der gebeden is.

GEBED

Matth. 26 : 59-63. *En de Overpriesters en Ouderlingen en de gehele grote raad zochten valse getuigenis tegen Jezus, opdat zij Hem doden mochten, Maar vonden niets. En hoewel daar vele valse getuigen toegekomen waren, zo vonden zij toch niets. Maar ten laatste kwamen twee valse getuigen, en zeiden: Deze heeft gezegd: Ik kan de tempel Gods afbreken, en in drie dagen denzelve weder opbouwen. En de Hogepriester, opstaande, zeide tot Hem: Antwoordt Gij niets? Wat getuigen deze tegen U? Maar Jezus zweeg stil.*

Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld weg neemt! Zo mag ik u heden, mijn geliefden, met Johannes wel toeroepen, toen hij aan de Jordaen de Heiland tot zich zag komen Joh. 1 : 29. Hij wees als met de vinger op Jezus, zeggende: zie op Hem! Alsof Hij zeggen wil: "Deze is het die gij zoekt, Die tot een schuld- en zoenoffer in de

wereld gekomen is. Deze is in de wereld gekomen om in onze plaats te lijden en te sterven." Ja, God is een Lam geworden, om als een bloedig Zoenoffer te worden gesteld voor arme verloren Adamskinderen, om deze van zonden en ellenden, van vloek en een eeuwige verdoemenis te verlossen. *Want God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekende.* Daartoe is ook alleen dit Lam bekwaam. Dit Lam alleen kan ons bevrijden van de macht des satans en der zonde. Dit Lam, de grote God, boven alles te prijzen tot in der eeuwigheid, de Heere Zebaoth, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft. Hij, die geen zonden gekend heeft, en in Wiens mond geen bedrog gevonden is, was ook alleen bekwaam om onze zonden te dragen. Hij is dat Lam, dat zich in alle zachtmoedigheid liet leiden, en alle angsten en kwellingen over Zich heen liet gaan, opdat Hij ons zou kunnen verlossen van de dienstbaarheid der zonden en des doods. Ja, Hij is dat Lam, waarvan Jesaja had geprofeteerd: *Hij is als een Lam ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open,* Jesaja 53 : 7. O, dat wij toch met recht verliefde ogen gedurig op dit Lam mochten zien, ja dat dit Lam ons nooit uit ons hart en ogen mocht geraken, maar dat Hij het Voorwerp van onze gedurige meditatie mocht zijn, en dat wij maar ten allen tijde ons oog op Hem mochten vestigen als de Aanvanger en Voleinder van ons geloof. Dan zou dit Lam Gods ook op ons zien, als op Zijn kinderen, en ons Zijn liefde en barmhartigheid niet onthouden. Dan zouden wij gemeenzaam met Hem mogen omgaan, want de liefde zou de vrees uit ons hart verbannen, en wij zouden Hem, als onzen Bloed-Bruidegom, vertrouwd alles mogen bekennen, wat er in ons hart omgaat. Ziet, mijn vrienden, met dit Lam in het midden, is eerst het rechte wandelen met God; Zo als de honderd vier en veertig duizend, Openb. 14. Dan eerst zou in ons vervuld worden: *Hij in ons, en wij in Hem.*

Daarom ook roept Johannes als het ware aan heel de wereld toe: *Ziet het Lam Gods.* Dat had hij echter niet kunnen doen, indien de Heere Jezus niet tot Hem was gekomen. Maar toen Jezus tot Hem kwam, toen kon hij ook met luider stem het volk toeroepen: *Ziet het Lam Gods!* Zo mijn vrienden, moet ook het Lam Gods tot ons komen, en Zichzelf een woning in ons hart bereiden; en heeft dit plaats gehad, dan zullen ook wij gedrongen worden Hem ook aan anderen aan te prijzen.

O, mijn geliefden, wat is het dan ook voor u en mij een onschatbare genade, dat ik in deze ure nog verwaardigd word u en mijzelf, dit dierbare Lam Gods te mogen voorstellen staande voor Kájafas als het Lam, dat voor onze zonden verdrukt is! Ach, hoe wenste ik u en mijzelf zulke geloofsogen toe, dat wij dit Lam eens in Zijn vollen glans en Zijn heerlijkheid mochten aanschouwen, zoals Hij hier voor ons, en in onze plaats, voor de rechter staat, heilig, onnozel, vlekkeloos, rein en onschuldig, en nochtans als een aangeklaagde. Maar met onze schuld beladen.

O, volzalig Lam Gods, geslacht en aan het kruishout genageld om onze misdaden te verzoenen, die in al Uw lijden bevonden zijt dat zachtmoedig Lam, waarvan de profeten van de ouden dag getuigenis hebben gegeven, dat de zonden der wereld zou wegnemen, en dezelve ook hebt gedragen op het hout, opdat wij niet eeuwig zouden verloren gaan! O, dierbare Heiland, ontferm U onzer! O, Heere Jezus! Schenk ons Uw nabijheid en geef ons Uw vrede, opdat deze ure ons tot zegen, en Uw dierbare en heilige Naam ter eer moge zijn! Amen!

Nadat nu onze dierbare Heiland Zijn vijanden, die gekomen waren om Hem gevangen te nemen, een bewijs van Zijn almacht, lankmoedigheid en onschuld had gegeven en hen had bevolen dat zij Zijn discipelen vrij zouden laten uitgaan, zeggende: *Indien gij*

Mij zoekt, laat dan dezen heengaan, en niemand zich verroerde om hen daarin te verhinderen, laat de Heere Zich gewillig gevangen nemen en binden, en werd in diezelfde nacht, zoals men een dief en moordenaar zou gedaan hebben, van de ene rechter naar de andere gesleept, om daar door valse getuigen te worden aangeklaagd, ja veroordeeld als een Godslasteraar, die de dood waardig was. Hierna schandelijk mishandeld en aan de wereldlijke rechter overgegeven, werd Hij gegeseld, met vuisten geslagen, bespogen, bespot, met doornen gekroond en met een purperen spotmantel bekleed. Dit alles ondergaat Hij uit grondeloze liefde voor vloekwaardige zondaren, om dezen van het rechtvaardig oordeel Gods en van de eeuwige verdoemenis te bevrijden en hun het eeuwige leven te kunnen schenken.

Twee stukken staan ons in dit gedeelte van het gewichtig lijden van onze Heiland en Zaligmaker te overwegen:

- Ten eerste: De volmaakte onschuld van dit onbevleete Lam.
- Ten tweede: Het geduld en stilzwijgen van dit Lam.

Twee stukken mijn geliefden, die door de genade des Geestes uitmuntend geschikt zijn om onze dierbare Heiland recht liefelijk voor onze ziel te maken!

De tekst zegt ons: *De Overpriesters en de Ouderlingen en de gehele grote Raad zochten valse getuigenis tegen Jezus*. De Heere Jezus stond hier voor het volle kerkelijk gericht, dat bestond uit: de Hogepriester, de Overpriesters en de Oudsten van het volk. Deze vergadering werd genoemd: de grote Raad, en bestond uit 72 personen, die het hoogste recht uitoefende in Kerk en burgerstaat.

Voor deze Raad verschijnt hier de Heiland als een misdadiger, als een groot zondaar. O, hoe moet het de Zone Gods hier te moede geweest zijn, toen Hij, de Rechter van hemel en aarde, door Wie zelfs de Koningen regeren, hier verscheen, geboeid en gekluisterd als een misdadiger! O, mijn vrienden, wat smaad en hoon wordt hier de Zoon van God, ja de eeuwig levende God zelf aangedaan! Hem Die eenmaal zal wederkomen op de wolken des hemels, om alle volken der aarde te richten! Maar o, hoe zal het dan hun te moede zijn, als zij Hem dan zullen zien in eer en heerlijkheid, met al de heilige Engelen, om met grote kracht en vlammend vuur wrake te doen over deze goddeloze rechters, die door het woord Gods nu reeds veroordeeld zijn!

Door valse getuigen zochten zij het doodvonnis te rechtvaardigen, waartoe toch reeds door hen was besloten, hetgeen blijkt uit wat Kájafas zegt: *Gij verstaat niets; noch gij overlegt niet, dat het ons nut is, dat één mens sterft voor het volk*, Joh. 11 : 49 en 50. Hier zien wij het toppunt van menselijke boosheid en de oneindige liefde van onze dierbare Heiland tegenover elkander staan. Die eeuwig liefhebbende Heiland, Wien het alleen eigen was, te kunnen getuigen: *Wie van ulieden overtuigt Mij van zonden?* Die het land door ging goeddoende en ieder betuigend, dat Hij niet gekomen was om mensenzielen te verderven, maar om zondaars zalig te maken; niet om de wereld te veroordelen, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden, - Hem zien wij hier staan tegenover zulke goddeloze rechters.

Reeds door de mond Zijner Profeten horen wij Hem klagen: *Die Mij zonder oorzaak haten, zijn meer dan de haren Mijns hoofds; die Mij zoeken te vernielen, die Mij om valse oorzaak vijand zijn, zijn machtig geworden*, Psalm 69 : 5. Waarom zeker dichter van Hem zegt:

*O ! dier'bre Heiland, Zielevriend,
Die aller liefde hebt verdiend,*

*Maar alle mensen tot hun schanden,
Schijnen hier Uw doodsvijanden.*

En zeker mag men wel vragen, *wat mag toch wel de oorzaak zijn van deze vijandschap tegen het Lam Gods?* Deze is niet anders, mijn geliefden, dan omdat Hij het Vrouwenzaad is, door Wie de werken des satans zouden vernietigd worden. En terwijl nu de satan weet, dat hij maar een kleine tijd heeft, spant hij met zijn ganse aanhang samen tegen God en Zijn Gezalfde. Die strijd tussen het Vrouwenzaad en tussen het slangenzaad zal echter niet ophouden, zolang er mensen op aarde zijn. Ook toen de Heere Jezus Zijn heerlijkheid openbaarde in de opwekking van Lazarus, waar veel Joden die daarbij tegenwoordig waren en dit gezien hadden in Hem geloofden, kwam deze helse vijandschap openbaar. Want als zij dit hoorden, zeiden zij: *Indien wij Hem laten geworden, zullen zij allen in Hem geloven.* Toen reeds werd besloten, dat Hij moest sterven. Hij moest sterven, maar door Zijn dood zou Hij doodschuldigen het leven schenken en vloekwaardige zondaren, van onder de toorn en vloek verlossen, en voor hen genade en eeuwige vrede met God verwerven en wedergeven. Ja Hij wilde sterven opdat Zijn gunstvolk eeuwig met Hem zou mogen leven. Zo was dan wel tot Zijn dood besloten, maar het moest een schijn van recht hebben, opdat hun vijandschap niet zou openbaar worden. Daarom veinzen zij dat ze liefde voor de waarheid en gerechtigheid hebben en voor de eer van de Godsdienst. Klagend mocht hierover zeker dichter wel uitroepen:

*O Heere! Uw heil'ge naam, Zo rein,
Moet het deksel hunner boosheid zijn!*

Wel zochten zij valse getuigen tegen Jezus, maar vonden er niet één die geldend bevonden werd om het door hen gewenste doel te bereiken. De wereld is echter nooit om valse getuigen verlegen geweest; dit zien wij ook in de zaak van Izébel tegen Naboth, 1 Kon. 21. Men vindt er altijd genoeg, die zich daartoe willen lenen. Heeft iemand lust in liegen, hij zal dadelijk gewilligen vinden om hem daarin behulpzaam te zijn. Zo zijn ook hier vele valse getuigen opgekomen om Jezus te beschuldigen.

Vraagt u, *hoe is dit mogelijk?* Nochtans is het zo. Deze Zon der Gerechtigheid is niet veilig voor de vuile uitbraking van de hel. En helaas, de wereld is tot heden nog dezelfde gebleven, nog altijd heeft zij hare valse beschuldigingen tegen Gods kinderen in te brengen, en dat dikwijls nog maar al teveel geloof vindt, zoals een oud spreekwoord zegt: *al is een leugen nog zo weinig waarschijnlijk, er zal toch altijd iets van geloofd worden.*

Maar de getuigenissen hier tegen de Heiland ingebracht, stemden niet overeen; zij waren niet voldoende om een veroordelend vonnis uit te spreken. Hierover schijnt de evangelist verblijd te zijn als hij zegt: *En hoewel er vele valse getuigen toegekomen waren, zo vonden zij toch niets.* Dit dient ook tot grote troost voor een arme zondaar, die door Goddelijke genade de toevlucht tot Jezus genomen heeft, dat die Jezus, Die hij als zijn Borg en Middelaar zoekt deelachtig te worden, voor de ganse Joodse Raad onschuldig is bevonden en nochtans als schuldig is veroordeeld. Zo mag dan ook het geloof zeggen: *Omdat mijn dierbare Heiland geen zonden had, noch bedrog in Zijn mond is bevonden, waren het dan mijn zonden, die Hij gedragen en waarvoor Hij geleden heeft.* Hij, die te rein van ogen was om het kwade te aanschouwen, heeft mijn onreinheid op Zich genomen en is voor mijn zonden gestorven. En daarom mag ik nu met mijn zonden tot Hem komen, opdat Hij mij beklede met Zijn onschuld en

Goddelijke heiligheid, evenals had ik nooit zonde gedaan. *Voor zover ik zulk een weldaad met een gelovig hart mag aannemen en mijzelf toe-eigenen.* Want Hij toch, de Rechtvaardige, is gestorven voor onrechtvaardigen. Hoe groot dan ook de zonden zijn, die ons van onze geboorte af hebben aangekleefd, er is geen nood voor die in Christus Jezus zijn, zij zullen in het gericht Gods niet verdoemd worden.

Maar hoe ook gevraagd en onderzocht, zij kunnen geen enkele ware beschuldiging of getuigenis uit de mond van deze valse getuigen bekomen, hoe zij daartoe ook alle listen te baat nemen. Maar zie, daar komen ten laatste toch nog een paar valse getuigen opdagen die zeiden: *Deze heeft gezegd: Ik kan de tempel Gods afbreken, en in drie dagen denzelve wederom opbouwen.* Het is waar, de Heere Jezus had deze woorden gesproken, als de Joden een teken begeerden en Hij de kopers en verkopers uit de tempel dreef, zeggende: *Maak het huis Mijns Vaders niet tot een huis van koophandel.* Waarvan door de Psalmddichter reeds tevoren was gesproken, zeggend Psalm 69 : 10: *Want de ijver van Uw huis heeft Mij verteerd.* De Heere spreekt hier echter van de tempel Zijns lichaams, hetgeen deze valse getuigen hier goddeloos en schandelijk verdraaien.

Deze woorden van de Heere Jezus, waar deze goddeloze en valse getuigen gif uit zuigen, zijn voor het geloof een honig zoete troost. De Heere wil hiermede Zijn grote liefde te kennen geven en met wat een gewillige bereidvaardigheid Hij Zichzelf in de dood wilde overgeven voor arme verloren zondaren, maar na drie dagen wederom zou opstaan. En voorwaar mijn geliefden, het geloof vindt hierin een grote troost. Want was Christus niet opgestaan, dan was immers ons geloof ijdel, en waren wij nog in onze zonden. Is het dan voor het geloof niet een zaak van het grootste belang, dat Jezus hier spreekt van *de tempel Zijns lichaams*, waarin de volheid der Godheid lichamelijk woont? En die tempel heeft Hij zo gewillig laten martelen en verbreken, ja zelfs in de kerker des doods willen doen nederdalen. Maar nademaal Hij van de dood niet kon gehouden worden, heeft Hij dezelve na drie dagen weer opgericht, opdat wij uit deze Zijn volheid en kracht, genade voor genade zouden ontvangen.

Om aldus hun valse beschuldiging tegen Jezus ingang te doen vinden, verdraaien zij Zijn woorden. Dat Jezus echter machtig was om te doen wat zij zeiden dat Jezus had gezegd, daarvan zullen zij wel overtuigd zijn geweest. Want het was genoeg bekend, dat Hij de doden kon opwekken, de blinden het gezicht kon wedergeven en allerlei ziekte en kwalen kon genezen. Maar niettemin klagen zij Hem aan als een tempelschender, en roepen als met eenparige stemmen: Hij is des doods schuldig! zoals zij ook naderhand Stefanus beschuldigen, zeggende: *Deze mens houdt niet op lasterlijke woorden te spreken tegen deze heilige plaats en de wet.*

Zo werd dan onze dierbare Heiland en Zaligmaker beschuldigd dat Hij de tempel had geschonden en de dienst van de God van Israël had verstoord, daar Hij nochtans vanwege Zijn trouw in de vervulling der wet, zelfs de tempel ruimde en reinigde van de kopers. en verkopers, zeggende: dat zij het huis Zijns Vaders tot een moordenaarskuil maakten.

Maar doorgaans ziet men nog, meest beschuldigen met datgene, dat de wereld Gods kinderen het waaraan zij zelf het meest schuldig staan. Zo doet ook hier de Hogepriester. Hij schijnt echter verlegen met de zaak, terwijl zijn hart hem veroordeelt, en deze getuigen niet gewichtig genoeg waren om het vonnis des doods over Jezus uit te spreken. Maar Jezus moet de dood sterven, dat is vast en zeker bij

hen besloten; om echter dit einde op een andere wijs te bereiken tracht hij Jezus tot spreken te bewegen, en daarom opstaande zegt hij: *antwoordt gij niet? Wat getuigen deze tegen U? Maar Jezus zweeg stil.* Hier staat de ware Hogepriester, als een schaap dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, tegenover de valse Hogepriester, die geen rust heeft voordat hij het oordeel des doods over Jezus zal hebben uitgesproken.

O, mijn geliefden! hoe gaarne wenste ik nu in staat gesteld te worden om de indruk en het gewicht weer te geven van de onpeilbare en verborgene wijsheid van Jezus' stilzwijgen voor de valse Hogepriester.

Merkwaardig en gezegend zijn deze ogenblikken voor het arm zondaarshart, dat door het geloof hier zijn dierbare Heiland mag gadeslaan, die tegenover al deze aanklachten een plechtig stilzwijgen bewaart, en zich niet wil verontschuldigen omdat Hij onze schuld op zich genomen heeft. Doch, als de ere Gods zal worden aangerand, dan zal Hij Zijn mond open doen en Zijn stem laten horen, want Hij is gekomen om van de waarheid getuigenis te geven. Maar de leugen acht onze Heiland geen antwoord waardig. Hij doet hier zoals Salomo zegt: *Antwoord de zot niet naar Zijn dwaasheid, Spreuken 26 : 5.*

Evenals hier echter de hoogste wijsheid in het stilzwijgen van de Heere Jezus openbaar wordt, moeten wij ons verwonderen over de zalige rust waarin Hij hier voor de Joodse Raad staat. Zoals een rots in zee de woedende baren trotseert, staat hier ook de Heiland, al de valse beschuldigingen trotserende. In deze genade doet Hij ook de Zijnen wel eens roemen, wanneer zij met valse beschuldigingen en lasteringen worden vervolgd, zodat zij met de Psalmddichter kunnen zeggen: *Immers is mijn ziel stil tot God, in Hem is mijn heil, Psalm 62 : 2.*

Letten wij wie Hij is die hier zwijgende tegenover deze valse beschuldigers staat: Het is de Heere, de Schepper van hemelen aarde, die ook eenmaal als Rechter op de wolken zal verschijnen. Hij, die niet zweeg als een van Zijn knechten gelasterd werd, zwijgt hier als het Lam Gods, om onzer zonden wil. Daarom zegt ook Paulus, Hebr. 12 : 3: *Want aanschouwt Dezen, die zodanig tegenspreken van de zondaars tegen Zich verdragen heeft.* Zelfs de Hogepriester kon de zwijgende Jezus niet doen spreken. Zo als echter het geduld dat de Heere Jezus hier tegenover Zijn vijanden beoefende, ons tot lering kan verstrekken, zo kan dit zwijgen ons tot troost dienen.

De vijanden van onze Heiland konden dit stilzwijgen echter niet verdragen, waarom dan ook de Hogepriester het op een andere wijze tracht aan te leggen, en tot Hem zegt: *Ik bezweer U bij de levenden God, dat Gij ons zegt of Gij zijt de Christus, de Zoon van God.* Hierop zwijgt Jezus niet, maar antwoordt met de meeste vrijmoedigheid, en zegt: *Gij hebt het gezegd. Maar Ik zeg ulieden, van nu aan zult Gij zien de Zoon des mensen zittende ter rechterhand der kracht Gods, en komende op de wolken des hemels.* Dit antwoord bezegelt Hij met Zijn bloed.

Dit spreken, zowel als Zijn stilzwijgen, leert mij wat Hij voor mij verworven heeft. Hij stond daar in mijn plaats: ik kon op duizend beschuldigingen geen enkel antwoord geven; en omdat Hij, dit onbevleete Lam, hier nu staat met de last van mijn zonden beladen, nu zwijgt Hij voor mij. Zo was reeds van ouds af Zijn beeld getekend, Psalm 38 : 14: *Ik ben als een dove, Ik hoor niet, en als een stomme, die zijn mond niet opdoet. Ja, Ik ben als een man in wiens mond geen tegenredenen zijn.* Dit heilige Lam staat hier alsof Hij verstomde tegenover de beschuldigingen tegen Hem ingebracht; als een arm zondaar staat Hij daar omdat Hij de schuld van arme zondaars op Zich genomen heeft. En Hij verstomt, o, diepte van Gods barmhartigheid, opdat aan arme

zondaars genade en recht in Hem zou worden toegekend, om het *Abba, lieve Vader*, te mogen uitspreken. Omdat er echter geen tegenspreken uit Zijn mond is gehoord, rechtvaardigt de Vader Hem voor heel de wereld, en moet Zijn woord alom gepredikt worden. Het leert ons, dat ook wij op geen enkele valse getuigenis zullen antwoorden. O, welk een onnaspeurlijke zondaarsliefde en trouw van onze gezegende Immanuël ligt er in dit zwijgen, en welk een bron van troost voor een arm zondaarshart wordt daarin uitgedrukt!

TOEPASSING.

Ziedaar, mijn vrienden, weer een allergewichtigst stuk van Jezus' lijden nagespeurd. Nu is mijn vraag aan u allen, hebt u er door het geloof er enige vrucht van mogen inzamelen? Hebt u er iets van door het geloof mogen omhelzen, dat de Zoon des levenden Gods Zich, zoals hier verklaard is, voor de wereldse rechter heeft laten brengen, om daar door valse getuigen te worden aangeklaagd, om eindelijk, hoe onschuldig ook, ter dood te worden veroordeeld? En dat om diep schuldige Adamskinderen, die de eeuwige verdoemenis verdiend hadden, te verlossen en een eeuwige vrijspraak voor hen teweeg te brengen? Hebt u die Jezus, als Uw Goël en Verlosser mogen erkennen, en uzelf veroordelenswaardig? O, buig u dan in aanbidding neer voor Uw Verlosser en Zaligmaker. Bemint en verheerlijkt Hem dan ook als die Rechter, Die eenmaal wederkomen zal om te oordelen de levenden en de doden.

O, mocht dat waarachtig zaligmakend geloof zich in uw aller hart vertegenwoordigen. Maar de natuurlijke mens is hier een vreemdeling van. Heeft echter de Heilige Geest onze duistere harten zodanig beschenen, dat wij de versmade en gelasterde Zoon van God, door het geloof als onze Borg en Middelaar hebben mogen leren aanschouwen, en dat Hij, die Zich eenmaal als onze Rechter zal openbaren, Zich in onze plaats heeft willen laten veroordelen, o, wat moet dat ons dan die liefderijke Heiland niet in alles dierbaar maken! Hij toch heeft zich in het gericht willen stellen, opdat wij nimmermeer in het gericht Gods zouden komen; dientengevolge kan het dan immers niet anders zijn, of wij zullen eeuwig onze dierbare Heiland eer en aanbidding moeten toebrengen, omdat Hij ons van dat eeuwig oordeel verlost heeft.

En heeft Jezus ons verlost door Zich als een misdadiger te laten veroordelen, zouden wij dan niet al onze eigengerechtigheid veroordelen, en Hem alleen als onze Heiland en Zaligmaker de eer geven en kracht en genade bij Hem zoeken, om onszelf voor tijd en eeuwigheid in dat dierbare Lam Gods te mogen verliezen?

Indien wij door het geloof mogen omhelzen, dat Jezus voor ons in het gericht getreden is, o, mijn geliefden, wat geeft ons dat een zalige vrede in het hart! Dan kan men, evenals Paulus deed, de satan uitdagen, zeggende: *Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, die gestorven is, ja, dat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt.* Rom. 8 : 33 en 34. O, wat een zalig geloof! Zulk een geloof maakt leeuwen tot lammeren. Want als ik waarlijk mag geloven, dat dit dierbare Lam Gods, voor mij heeft gezwezen: dan wens ik ook een lam gemaakt te worden, en met de zachtmoedigheid en liefde van mijn dierbare Heiland te worden aangedaan en Hem eeuwig te volgen, waarheen Hij mij ook leiden wil. O, wat zou mij dat een zaligheid zijn.

O, mijn vrienden! alleen het geloof in de onschuldig veroordeelde Jezus, maakt Hem voor onze ziel kostelijk en dierbaar; daardoor wordt Hij in onze harten begraven, en worden wij niets, en Jezus alles in ons. Dan achten wij niets van onszelf, omdat Jezus dan de grootste plaats in onze harten inneemt.

Maar wellicht zal iemand zeggen, ik heb reeds lang in Jezus geloofd. Maar o, mijn geliefden, het zaligmakend geloof is niet aller. Want niemand kan geloven, dat Jezus Christus, de eeuwige Zone Gods, een hulpbehoevend kind voor hem geworden is, ja, dat dit onschuldige Lam Gods, als een doodschuldig zondaar veroordeeld is, of Hij is door God zelf en door het licht van de Heilige Geest daartoe gebracht. Zulk een is ook door de bestraling van het licht des Heiligen Geestes, een vernederd en verbrijzeld zondaar voor God geworden. Zo'n ziel is ook dierbaar voor God, en heeft ook aanvankelijk rust voor zijn onrustige ziel in de Drie-enige God gevonden.

En is dit nu zo, mijn vrienden, - zoals het waarlijk is - o, wat zijn er dan weinig in onze dagen, van wie men zeggen kan, dat zij het ware zaligmakend geloof in beoefening brengen. Hoe weinig vrucht zien wij van de geloofsoefeningen omtrent Jezus' dierbaar Borgtijden en sterven, Zijn smaad en verachting die Hij voor de Zijnen gedragen heeft. Men weerspreekt dit met het algemeen Christendom wel niet, maar men gelooft het slechts, zoals men dat op de school of uit de boeken geleerd heeft, zonder dat men daartoe door de Heilige Geest is verlicht en onderwezen. En dit wordt openbaar, als de mensen maar eens ontroerd en verontrust worden in hun gemoed, dan is er geen toevlucht of hoop op God en Zijn Woord. Komen er beroeringen of vervolgingen, dan wordt het ware geloof gemist, en men ontwaart geen aanklevend vertrouwen in Jezus' bloedige verdiensten, en een pleiten daarop, om als een goddeloze te worden gerechtvaardigd; maar integendeel worden diegenen, die God met deze genade beweldadigd heeft van de grote menigte veroordeeld en beklaagd.

Maar gij, die geen genoegzame grond in uzelf vinden kunt om de eeuwigheid tegemoet te gaan, en die er aanvankelijk van overtuigd zijt, dat Christus en Zijn gerechtigheid u helpen kan; o, weet toch, dat zolang uw hart u nog veroordeelt, de onrust niet van u wijkt en de angst voor de dood niet van u is weggenomen, u zult ook door uw eigen werken niet zult verkrijgen. Alleen Christus' bloed en gerechtigheid, door de Heilige Geest aan uw ziel toegepast, kan uw ziel in die zalige rust leiden, die er overblijft voor het volk, dat de Heere Zich verkoren heeft.

Menigeen die zuchtend uitziert naar een goede grond van hoop tot zaligheid, bevindt nog zo gedurig tot zijn bittere smart en droefheid, dat er nog zoveel vijandschap tegen het Lam Gods en Zijn bloed in hem woelt, dat Zijn ziel komt verontrusten. Ach, mochten dezulken eens verwaardigd worden, om zichzelf met al hun krankheden en ongestalten der ziel zó in Jezus' armen te werpen, o, wie weet hoe spoedig zij rust voor hun ziel zouden vinden om te mogen betuigen: Al is het, dat mijn consciëntie mij veroordeelt, dat ik tegen al de geboden Gods zwaar gezondigd en geen derzelve gehouden heb, en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben; zo weet ik toch, dat Jezus voor al mijn zonden betaald en dezelve verzoend en uitgedelgd heeft.

Mocht hier iemand zijn die zegt: wee mij, ik ben verloren, want ik ken Jezus niet als mijn schuldovernemende Borg, en mijn beste werken zijn niets dan blinkende zonde voor God, niets kan mij meer troosten, alle hoop ontzinkt mij; hel en verdoemenis zal nog mijn rechtvaardig deel zijn! U roep ik toe, er is nog hoop! Er is voor u nog een getrouw en aller aannemingswaardigst woord: *namelijk, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaars zalig te maken.* Deze Jezus heeft zich laten

veroordeelen, om veroordeelden in zichzelf vrij te maken. Vlucht dan tot Hem, die uw God en Heiland zijn wil, die Zich uit eeuwige liefde heeft overgegeven om zo smartelijk gefolterd en gedood te worden, opdat Hij zou kunnen zaligmaken degenen die Zijn vijanden waren. O, valt dan toch voor des Heilands doorboorde voeten neer, en bidt, zoals de moordenaar aan het kruis deed: *O Heere, gedenk mijner in Uw koninkrijk*. Of zoals de tollenaar: *O God! wees mij arme zondaar genadig!* Of als Hiskia: *Heere ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg*. O, mocht de Heere u daartoe genade verlenen, dan zoudt u rust vinden voor uw ziel, ja u zoudt die witte keursteen ontvangen nieuwe naam, die niemand kent dan die hem ontvangt. En u zou van de tienduizenden talenten die gij schuldig zijt en waarvan u geen enkele penning kunt betalen, worden vrijgesproken, en als een erfgenaam des hemels worden aangeschreven, omdat Jezus Zich als Uw Borg en Middelaar zou verklaren. Dan zou u uzelf mogen beroemen, in eeuwigheid het eigendom van het Lam te zijn. U zou dan niet meer uzelf leven, maar u zou het Lam volgen, waar het ook heengaat, opdat Hij u door Zijn Geest zou regeren en besturen. En als uw hart dan eens vervuld mocht zijn met Jezus' liefde, dan zouden uw voeten vaardig zijn in Zijn wegen en uw ziel zou Hem in wederliefde mogen omhelzen.

En gij, die door het geloof, als een goddeloze zijt gerechtvaardigd door en om de verdiensten van Jezus Christus, Uw Heiland en Zaligmaker, wat zal ik u nog meer zeggen dan wat ik reeds gezegd heb! Al wat ik u heb voorgesteld, wat er in Jezus Uw Heiland te vinden is, is voor u. Het enigste wat ik u en mijzelf van harte toewens is, om maar veel verwaardigd te mogen worden om in de gemeenschap en zalige nabijheid van die dierbaren Heiland te mogen verkeren. Dat het ons maar veel in gedachtenis moge blijven, dat Hij ons met Zijn dierbaar hartebloed van al onze zonden gewassen en gereinigd heeft, opdat wij Hem maar gedurig mogen achteraan kleven om uit Zijn hand genade voor genade te ontvangen, opdat de vrucht van Zijn dierbaar lijden meer en meer in ons moge openbaar worden.

En al moge dan de verklager der broederen nog trachten uw ziel te verontrusten, o, geen nood, want: *Alle tong die in het gericht tegen u opstaat zult gij verdoemen. Dit is de erfenis der knechten des Heeren, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de Heere*, Jes. 54: 17. En hoewel wij allen van nature satans slaven waren, die in Adam verloren lagen en de dood hadden verdiend, nochtans treffen ons deze beschuldigingen nu niet meer. Die in Jezus Christus zijn, wandelen niet meer naar het vlees, maar naar de Geest.

En al komt de satan nu soms nog op ons aanvallen, hij kan ons toch niet meer schaden, hij is veroordeeld en al Zijn beschuldigingen zijn door het dierbaar bloed van Jezus voor eeuwig teniet gedaan, en wij mogen met zeker dichter vrijmoedig zeggen:

*Het handschrift hangt aan 's Kruises stam,
Daar Jezus alles op Zich nam;
Toen Hij werd als het Lam verwond,
Is gans verscheurd het oud verbond.*

Als ik dit door het geloof mag omhelzen, wil ik al de beschuldigingen des satans wel toestemmen, en zeggen: het is waar, ik heb met mijn zonden duizendmaal de dood verdiend; maar onder mijn schuldbrief staat het handschrift: *Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden*. Want o, mijn vrienden, waar de Heere Zijn genade komt verheerlijken, komt ook wel eens de Goddelijke vrede in het hart stromen. Zodat wij ons mogen verblijden in de God onzes heils.

En omdat onze Heiland op alle valse beschuldigingen gezwegen heeft, wordt het ons wel eens vergund het: *Abba, lieve Vader*, uit te roepen. En bovendien, onze Heiland zwijgt nu niet meer, o nee, maar Hij is nu onze Voorspraak bij de Vader, en bidt voor ons, opdat de Vader ons geve al wat wij behoeven. En zo roept het dierbaar bloed van onze Borg, gedurig voor ons om barmhartigheid en genade.

O, volk des Heeren! Doe er uw voordeel mede, maakt er veel gebruik van en roept veel in Jezus' naam, want Hij heeft u toegezegd: Al wat gij de Vader zult bidden in Mijn naam, dat zal Hij u geven. Bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij. Nu mag u zeggen: *O, lieve Vader van onze dierbare Heiland, Jezus Christus, Uw arm kind bidt om het eeuwige brood en om de Heilige Geest, u wilt mij dit toch niet weigeren, omdat Uw geliefde Zoon, mijn dierbare Heiland en Zaligmaker het voor mij verdiend heeft!*

En nu reeds mogen wij er ons in verheugen, dat wij eenmaal, om de beschuldigingen des Heilands, met al de gelovigen als kinderen Gods, in onsterfelijkheid eeuwig voor Zijn aangezicht zullen wandelen, en Hem eeuwig lof en dank zullen mogen toebrengen. O, dat wij dan ook als onschuldige kinderen van die Heiland in deze wereld mogen leven, en dat de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, onze harten en zinnen moge bewaren!

En al komt het dan ook al eens op de proef, dat wij zullen moeten verdragen, en ten onrechte zullen beschuldigd worden, o geen nood, want Jezus heeft onze verantwoording op Zich genomen, en wij zullen slechts hebben te roemen in de genade, die ons tot zwijgen bekwaam maakt, om enigermate ook in deze, Jezus gelijkvormig te mogen zijn.

Maar mijn vrienden! wanneer wij echter de zaligheid van deze geloofsgenade op zo'n wijze niet mogen genieten, dan ligt de schuld daarvan niet aan de zijde van God, o nee, maar daarvan zijn wijzelf de oorzaak. Dat komt, omdat wij teveel bezet zijn met eigenwaarde, omdat men geen ellendig zondaar wil zijn. Als een kind van God bij zijn hart leeft, dan is hij wel altijd een ellendig zondaar in zichzelf, maar daar leeft hij niet altijd. En als er zich dan ongestalten in de ziel opdoen en men zich aan de beschuldiging van een zondaar te zijn niet wil onderwerpen, dan komt er onvrede in de ziel. Want om eigen recht te handhaven, is alle Adamskinderen eigen. Maar het enige en heilzaamste middel daartegen is een gelovig zien op het Lam Gods, dat zoveel tegen spreken van zondaars verdragen heeft, waarom ook de Hoge priester tot Hem zei: Antwoordt Gij niets? Maar Jezus zweeg stil. O, mijn vrienden, één enkele blik in zulke zielsge waarwordingen op onze zwijgende Borg geslagen kan ons dan in beschaming doen wegzinken, en ons hart in verootmoediging doen neerbuigen. En o, dan mag ons hart zich wel eens weer verlustigen in de zaligheid, die Jezus de ziel van Zijn gunstgenoten doet genieten. Dan mag men wel eens weer gebracht worden tot de zaligheid die Jezus in Zijn dierbaar lijden voor de Zijnen verworven heeft. Dan wordt men wel eens weer gebracht tot de gestalten van een zichzelf afgestorven mens, die niet Zijn eigen eer, maar de eer van het Lam Gods zoekt. Dan wordt men wel eens weer gewaar, dat ongelooft de wereld overwint, en de satan onder onze voeten ligt, met heel zijn aanhang, en dat alleen, om het bloed des Lams en het getuigenis Zijner wonden. Zodat wij om Zijns lijdens- en doodswil, ons eigen leven uit het oog verliezen.

O, mocht het mij gegeven worden, er u allen op verliefd te maken om als arme zondaars alleen op het bloed en de gerechtigheid van Christus te vertrouwen, en dat het onze dagelijkse behoefte zijn mocht om met dat bloed besprengd te worden. Zodat ons geen knagende consciëntie meer mocht verontrusten, en wij in stille gerustheid alle ogenblik onze Zaligmaker, die ook onze Rechter zijn zal, mochten verwachten, ja Hem met blijdschap tegemoet mochten zien.

Nu dan, Hij die machtig is, ons te bewaren van de boze, om ons eenmaal onstraffelijk te stellen voor het aangezicht Zijns Vaders, Hem dan, het onbevleete Lam, zij de eer, de macht en heerlijkheid, tot in alle eeuwigheid! Amen.

8. De bespotting van Christus' profetisch ambt.

De grote Koning, onze dierbare Heiland, heeft Zijn gelovige schapen, Zijn getrouw volk en onderdanen, aan Zijn Koninklijke maaltijd weer heerlijk onthaald, gevende hun bij vernieuwing de zegelen en onderpanden van Zijn onveranderlijke liefde en de verzekering van Zijn hemels Koninkrijk. Maar op geen andere wijze, dan de Vader Hem dat heeft verordineerd, dat Hij dan ook krachtig aan de harten van Zijn volk heeft willen verzekeren, door Zijn Heilige Geest, en door hen de goederen van Zijn Koninkrijk weer aan hun ziel te doen genieten. Hij heeft hen weer willen spijzigen met Zijn vlees en willen drenken met Zijn bloed. En Zo heeft Hij ons bij vernieuwing aan Hem verbonden, om Hem getrouw te zijn tot in de dood.

Komt, laten wij ons dan ook tezamen verenigen, en onze harten tot een vurige dankliefde tot Hem opwekken, Hem tevens biddend om bekwaammakende genade, om voor onze dierbare Koning, lichaam en leven, goed en bloed te mogen opofferen. Want het kan toch niet anders zijn, als wij waarlijk door het geloof mogen betrachten, wat het Hem gekost heeft, om ons tot koningen en priesters te maken, of de overdenking van dat dierbaar lijden moet ons hart met innige wederliefde vervullen, als Zijn lijdensbeker ons even dierbaar wordt als Zijn heerlijkheid. In dit lijden immers, zien wij onze Koning en Borg lijden als de Zoon van God, maar die nu ook als de Zoon des mensen is gezeten aan de rechterhand van Zijn Vader.

Maar omdat Hij zulks beleed, werd Hij met de allerdiepste smaad belasterd, bespogen, bespot en geslagen! O, dat onze overdenking van onze lijdende Borg en Koning, zó aan onze harten geheiligd mocht worden, dat wij Hem bij Geesteslicht mochten zien, strijdende en lijdende voor Zijn arm volk, opdat wij ons allen in diepe verootmoediging aan Zijn voeten mochten neerwerpen.

Ach, dat wij hiertoe door het Goddelijk licht van onze gezegende Heiland mochten bestraald worden, en dat Hij het woord van Zijn lijden met Zijn Geest en kracht mocht komen verzegelen, opdat wij door het geloof gesterkt mochten worden, om Hem onder al Zijn lijden te mogen volgen tot het einde toe!

Wenden wij ons dan met onze gebeden tot deze Koning, opdat Hij onze zielen door Zijn Geest en genade mocht komen bewerken, opdat dit ons samenzijn Hem tot eer en ons tot zaligheid moge strekken.

GEBED

Matth. 26 : 67 en 68. ***Toen spogen zij in zijn aangezicht, en sloegen Hem met vuisten. En anderen gaven Hem kinnebakslagen, zeggende: Profeteer ons, Christus, wie is het, die U geslagen heeft?***

Het is voor vlees en bloed een gans onmogelijke zaak om in beoefening te brengen wat door de Heere Jezus aan de discipelen wordt voorgehouden, daar Hij zegt, Matth. 5 : 39: *Maar Ik zeg u, dat u de boze niet wederstaat; maar zo wie u op de rechterwang slaat, keert hem ook de andere toe.* Hiermee wil de Heiland de Zijnen erop voorbereiden, dat smaad en verachting hun deel zijn zal in deze wereld, waarin Hij zelf, hun Hoofd en Koning, hen niet alleen is voorgegaan maar ook heeft voorgezegd dat zij om Zijntwil zouden gesmaad en gelasterd worden. Nu echter zegt Hij hun, dat zij deze boosheid niet moeten weerstaan, noch geweld gebruiken om deze boosheid tegen

te gaan, maar dat zij dit alles met geduld moeten trachten te verdragen, om was het mogelijk, daardoor de boosheid van hun vijanden te overwinnen.

In deze leer zijn ook de Apostelen de Heiland gevolgd; want Paulus zegt Rom. 12:17: *Vergeldt niemand kwaad voor kwaad of schelden voor schelden; maar zegent daarentegen, wetende, dat gij daartoe geroepen zijt, opdat gij zegeningen zoudt beërven.* Om nu echter alle uitvluchten aan het vlees te ontnemen, zegt de Heiland: *Zo u iemand op de rechterwang slaat, keert hem ook de andere toe.* Maar om daarin maar stil te berusten, en het over te geven in de hand van Hem die rechtvaardig oordeelt, daarmee kan de natuurlijke mens zich niet verenigen, hij kan dit niet vatten. Maar Jezus toont ons dit nog nader in Zijn Eigen voorbeeld, in de woorden van onze tekst, waarin ons te kennen gegeven wordt, hoe Jezus zelf niet alleen bespuwing en bespottung, maar ook kinnebakslagen verdragen heeft, daar Hij met een enkel woord Zijn vijanden had kunnen vermorzelen. Maar Hij wilde dit niet, want Hij, onze grote Heiland en Koning, verdroeg dit niet voor Zichzelf, maar voor Zijn gunstvolk. En om die van de eeuwige bespottung der hel te bevrijden, liet Hij Zich zo van Zijn vijanden mishandelen.

En zouden zich dan Zijn knechten beklagen, daar de dienstknecht immers niet meer is dan zijn Meester, noch een onderdaan meer dan zijn Koning? Maar als onze dierbare Heiland iets van de Zijnen eist, geeft Hij hun daartoe ook Zijn Geest en genade, Zo dat zij ook in staat worden gesteld te doen, wat de Heiland hun gebiedt!

O, mijn vrienden! mocht het ons gegeven worden bij de betrachting van dit gedeelte van het lijden van onze dierbare Heiland, door het geloof zó op deze geslagen Rotssteen te mogen zien, dat de wateren des levens op onze ziel mochten neerstroomen, en wij een voorsmaak van Zijn hemels koninkrijk in onze harten mochten ontvangen, en dat het door Zijn genadekracht moge bevestigd worden, dat het dierbaar woord van onze volzalige Heiland, ons een licht op ons pad en een lamp voor onze voet zij!

Hebben wij in de voorgaande verhandelingen onze Heiland beschouwd in Zijne bange worstelstrijd in Gethsémané, in Zijn gevangenneming en beschuldiging voor de Joodse Raad; thans komen wij tot het tweede gedeelte van dit bitter lijden. Heden hebben wij onze Heiland te beschouwen in het paleis van Kájafas. Beschouwen wij dan:

- Ten eerste. Hoe Jezus hier door Zijn vijanden in het aangezicht wordt gespogen.
- Ten tweede. Hoe zij Hem in het aangezicht slaan.
- Ten derde. Hoe zij met Hem de spot drijven, en Zijn profetisch ambt verachten, zeggend: *Profeteer ons, Christus, wie is het, die U geslagen heeft?*

Zullen wij nu echter met enige vrucht voor onszelf deze zaken nog nagaan, dan is het nodig dat wij eerst de orde en samenhang van de tekstwoorden inzien. De Evangelist zegt: *Toen.* Willende ons terugwijzen op wat hij vroeger had verhaald. O, mijn vrienden, mocht het ons geschonken worden recht te mogen verstaan wat de Evangelist ons door dit enkele woord zeggen wil, wij zouden onze dierbare Heiland in Zijn heerlijkheid en luister krijgen te aanschouwen en het gewicht van dit Zijn dierbaar maar bitter lijden zou ons enigmatische tonen, de ondoorgrondelijke liefde van een Drie-enig God, tegenover arme en ellendige zondaren.

Bezien wij dan eerst de samenhang van onze tekstwoorden. Toen het bleek dat de valse getuigen niet in staat waren om enige beschuldiging tegen Jezus voort te brengen, stond de Hogepriester op, zeggende: *Ik bezweer U, bij den levenden God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God?* Alsof hij wilde zeggen: wat houden wij ons lang op met veel onderzoeken, de grote zaak waar het op aankomt is

toch, of Gij zijt de Christus. En voorwaar, dit te geloven of te verwerpen, daaraan hangt de eeuwige gelukzaligheid, of de eeuwige dood. Wie door een waarachtig geloof mag omhelzen, dat Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God, die vindt in Hem het eeuwige leven; maar wie niet wil geloven dat Hij die is, die zal in Zijn zonden sterven.

Door de vraag: *zeg ons of Gij zijt de Christus*, geeft de Hogepriester te kennen, dat zij de klachten, die tegen Hem werden ingebracht, dat Hij gezegd had dat Hij de Christus de Koning Israëls was, wel verstaan hadden. Maar dat Hij de Zoon van de levende God was, wilden zij uit Zijn eigen mond horen. Want was dit het geval, dan moesten zij Hem als Godslasteraar veroordelen.

Doch, hoewel Jezus dit wist, antwoordt Hij nochtans vrij uit, tot troost van al Zijn ware discipelen: *Gij hebt het gezegd. Maar Ik zeg ulieden, van nu aan zult gij zien de Zoon des mensen, zittende ter rechterhand der kracht Gods, en komende op de wolken des hemels*. Maar nu is ook Zijn doodvonnis getekend, en zal Hij deze belijdenis met Zijn dierbaar bloed bevestigen. Maar Hij geeft hun ook een teken, waaraan zij het zouden weten dat Hij de Christus, de Zoon van God was, zeggend: *Van nu aan zult gij zien den Zoon des mensen, zittende ter rechterhand Gods, en komende op de wolken des hemels*. En voorwaar zij hebben het gezien dat Hij waarlijk de Zoon van God was, en wel, bij Zijn sterven aan het kruis, bij Zijn opstanding en hemelvaart, bij de uitstorting van de Heilige Geest, bij de uitbreiding van Zijn Evangelie over geheel de wereld, en eindelijk bij de gehele verwoesting van Jeruzalem en de heilige Tempel.

En o, mijn geliefden, is nog niet ieder mens, die door de Heilige Geest van dood levend gemaakt is, een bewijs dat Jezus is de Christus, Die nu gezeten is aan de rechterhand Gods en die door al Zijn gunstvolk wordt tegemoet gezien, komend op de wolken des hemels? De heidense rechter vreesde toen hij hoorde dat Jezus de Zoon van God was, en de Romeinse hoofdman, sloeg zichzelf op de borst toen hij getuige was van de dingen die geschieden bij de dood van Jezus aan het kruis, uitroepend: *Waarlijk deze was Gods Zoon!* Maar deze goddeloze Joodse Raad, vreest noch God, noch Zijn Christus! O, ontzettend beeld van alle verstokte zondaren, die God noch Christus willen erkennen en vrezen !

Wij zien dan ook wat er op die belijdenis van Jezus, dat Hij de Christus de Zoon van God was, volgde. De Evangelist zegt ons: Toen verscheurde de Hogepriester Zijn klederen. O, wat een verachting wordt God aangedaan; de Hogepriester scheurt Zijn klederen uit geveinsdheid, als een teken van rouw, daar het toch van de beginne aan bij hen vast besloten was, dat zij Jezus zouden doden. O, welke huichelachtige moordenaars van onze dierbare Heiland! Het oordeel des doods wordt dan, ook over Jezus uitgesproken, en Hij werd aan de moedwil en bespotting van de heidense soldaten overgegeven.

Met recht mocht de dichter van de 69^e Psalm Hem hier wel klagende invoeren: *De smaadheid heeft Mijn hart verbroken en Ik ben zeer zwak; Ik heb gewacht naar medelijden: maar het is er niet, en naar vertroosters; maar heb die niet gevonden*. Zijn de meesters hier voorgedaan in het botvieren van hun ongerechtigheid, de knechten betonen zich getrouwe navolgers van hun meesters te zijn. Zij smaden en bespotten Hem en doen Hem allerlei kwellingen aan.

De Hogepriester en de Joodse Raad, zien aanvankelijk hun wens vervuld en kunnen zich ter rust begeben, maar onze dierbare Heiland wordt het nog niet eens vergund om

in de gevangenis Zijn vermoeide leden uit te strekken; nee, Hij moest duizenden doden en folteringen uitstaan.

Hier is echter onze Heiland het ware tegenbeeld van de Hogepriester van de oude dag, die de nacht voor de groten verzoendag zich ook niet ter rust mocht neerleggen, maar door de priesters moest worden bewaakt, opdat hem de slaap niet mocht bevangen en hij daardoor verontreinigd werd.

O, wat is het dan ook voor ons, voor een grote genade te beschouwen, als wij slapeloze nachten mogen doorbrengen om het lijden en de smartelijke kruisdood van onze dierbare Heiland Jezus Christus te mogen overdenken! Want men kan de diepte van Zijn eigen ellende niet omvatten, tenzij men enigermate de Heere Jezus in Zijn bitter Borglijden heeft leren kennen. En de heerlijkheid en de oneindige zondaarsliefde van onze algenoegzame Zaligmaker kan niet beter gekend worden, dan in de beschouwing van Zijn dierbaar lijden. Laat ons dit dan enigermate trachten na te speuren.

1.

De Evangelist zegt: *Toen spogen zij in Zijn aangezicht.* Wij lezen Numeri 12 : 14, van Mirjam, dat de Heere zegt: *Zo haar vader smadelijk in haar aangezicht gespogen had, zou zij niet zeven dagen beschaamd zijn?* Ook lezen wij Deut. 25 : 8 en 9, dat als een man weigerde, de huisvrouw van zijn overleden broeder tot zijn huisvrouw te nemen, dat die vrouw voor het aangezicht van het ganse volk, die man in het aangezicht moest spuwen, tot een teken dat zij hem verachtte. Dit was een instelling van Gods heilige wet. Zo willen deze booswichten, die op de wet van Mozes zich beroepen, en daarvoor ijveren, aantonen welke gruwelijke afkeer zij van Jezus hebben.

Echter is dit tot op heden nog niet anders, de gekruiste Christus is nog tot een afkeer en ergernis degenen die Hem niet kennen, en die hun zaligheid zoeken in die dingen waarmede zij eeuwig zullen omkomen. Maar Hij is dierbaar voor hen die in Hem geloven, wien het ook de hoogste vreugde en blijdschap is, Hem als hun Heiland en Zaligmaker te mogen erkennen. Voor hen is de versmade Christus, heerlijk en dierbaar, omdat Hij voor hen allen deze smaad heeft gedragen.

Heeft de Heiland menigmaal met Zijn heilig speeksel de ogen van blinden geopend; nu werd Hem het onreine speeksel van deze goddelozen in het aangezicht geworpen. Heeft de satan met zijn vergiftige adem de Heiland niet tot hoogmoed kunnen verleiden, nu tracht hij zijn vergif uit te werpen door de mond van deze zijn trouwe knechten, om de onschuldige Jezus met hoon en spot te overladen.

Jezus heeft echter deze onreine en duivelse handelingen willen verdragen, omdat Hij ook hierdoor de Zijnen wilde heiligen, die in zichzelf even onrein zijn, als deze goddelozen. O, mijn vrienden, wat moesten zij die dit mogen verstaan zich niet in het stof neerwerpen, bij de overdenking, hoe deze hoogste Profeet, Priester en Koning van de Vader in de wereld is gezonden, om hen de verborgen raad van Gods wil en welbehagen tot hun verlossing te openbaren. En hoe wordt deze Koning der eer, en de Heere der heerlijkheid, hier mishandeld en verguisd van zulke lage en helse vijanden! Het behoeft dan ook een navolger en discipel van Jezus niet te verwonderen, wanneer hij door de goddeloze wereld als een uitvaagsel en verachtelijk schepsel wordt uitgekreten. O nee! Maar veelmeer mag hij zich hierin verblijden, omdat de Heiland zalig spreekt, *diegenen, die om Zijnentwil smaadheid moeten lijden.*

2.

Maar het was de vijanden van onze Heiland niet genoeg, dat zij Hem bespotten, nee, maar *Hij werd ook van hen in het aangezicht geslagen*. Dat heilig aangezicht dat op Thabor blonk zoals de zon, wordt hier niet alleen met onrein speeksel bezoedeld, maar het wordt ook met vuisten geslagen.

Toen Stefanus, de eerste bloedgetuige en getrouw dienstknecht van onze Heere Jezus Christus, gestenigd werd, werd de hemel voor zijn zielsoog geopend, en mocht hij Jezus aanschouwen in Zijn heerlijkheid, zittend aan de rechterhand Gods; en zijn aangezicht was als dat van een engel, omdat hij door het geloof Jezus mocht zien, gereedstaande om Zijnen trouwe dienstknecht, in Zijn heerlijkheid te ontvangen. Dat leert ons, hoe één enkele blik van onze dierbare Borg en Zaligmaker genoeg is, om de grootste smart en droefheid te verdrijven. Zoals wij ook zien in Petrus; als Petrus Jezus had verloochend en als daarna, Jezus hem aanzag, ging Petrus naar buiten en weende bitter, hij smolt weg in tranen en bittere rouw. En zo vindt nog een arm zondaar, door het aanzien van deze dierbare Heiland en Koning, het leven.

En toch wordt hier dat dierbaar aangezicht met vuisten geslagen. Ja, mijn vrienden, zó diep wil Jezus Zich vernederen, zulk een schandelijke smaad wil Hij door Zijn vijanden worden aangedaan opdat Hij arme zondaars van de eeuwige slagen van satan zou kunnen bevrijden.

O, volk des Heeren! Zie hier Uw Heiland en Zaligmaker! Hij wordt nog minder geacht dan een slaaf. Want een verachtelijke slaaf wordt met stokslagen geselsd; maar Jezus wordt met vuisten in het aangezicht geslagen, zoals er met valse getuigen en valse profeten moest gehandeld worden, 1 Kon. 22 en Jer. 20. Hier wordt de hoogste Profeet, Priester en Koning, Die in de wereld gekomen is om het leven te openbaren hen, die in de eeuwige dood verzonken lagen, behandeld als iemand die het volk verleidt. Hier wordt de Koning der Hemelen, de Heere der heerlijkheid, mishandeld en verguisd van hen, die onderdanen van de vorst der duisternis waren. Maar Hij, Wiens Koninkrijk niet van deze wereld is, heeft deze smaad willen verdragen. Hij, in Wiens mond geen bedrog ooit is gevonden, maar Wiens lippen overvloedigen van genade en waarheid, heeft Zich door slaven der hel en van satan, als een valse profeet in het aangezicht willen laten slaan, opdat Hij Zijn volk van de eeuwige slavenbanden van de hel en des satans zou kunnen verlossen.

3.

Het schijnt echter voor deze vijanden nog niet genoeg te zijn dat zij onze Heiland met vuisten slaan, want, de Evangelist Markus zegt, *dat zij Zijn aangezicht bedekten en tot Hem zeiden: Profeteer ons Christus, wie is het, die U geslagen heeft?* Moeten ons de haren net te berge rijzen, bij de beschouwing, hoe hier de Eeuwige Wijsheid tot een spel en spot van helse dwazen wordt, die de spot drijven met het ontzettende oordeel waarmee de eeuwige God spotters van Zijn Profeten bedreigt? 2 Kon. 11.

Ziet hier, die grote Profeet en Leraar der gerechtigheid, door de goddeloze menigte met smaad en spot overladen, omdat Hij de arme zondaar het woord der zaligheid komt verkondigen en aanbrengen. Zij, op wier aangezicht het deksel van Mozes ligt, zodat zij met de heerlijkheid Gods niet kunnen bestraald worden, bedekken het aangezicht van de eeuwige Koning der eer, om hun smaad en spotlust bot te vieren! Ach, wat is toch de mens en wie is hij door de zondeval geworden? Zie dit hier aan deze ongelukkigen! Maar wat is het integendeel dan ook een Goddelijk voorrecht om met Johannes te mogen zeggen: Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeboren van de Vader, vol van genade en waarheid, Joh. 1 : 14.

Zij bedekken Jezus het aangezicht, en eisen spottend, dat Hij hun een teken zal geven dat Hij de Christus is. Hiermede geven zij te kennen dat zij wisten dat de Christus een Profeet moest zijn. En o gruwel, terwijl zij van die wetenschap belijdenis doen bespotten zij Zijn Christus'-ambten en lasteren zij Zijn alwetendheid. Moest hun hart niet beven en sidderen, als ze dachten aan hetgeen Jezus gezegd had? *Maar Ik zeg ulieden, van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, zittende aan de rechterhand der kracht Gods, en komende op de wolken des hemels.* Maar nee, hun hart is niet vatbaar voor de vreze Gods! En de verschrikking voor het oordeel van de Rechtvaardigen Rechter, dat hen eenmaal

treffen zal, hebben zij verre van zich gedaan.

Volgens het Evangelie van Lukas, hoofdstuk 23, spraken zij nog vele andere lasteringen uit. Het is alsof de Evangelisten er zó over verslagen stonden, dat zij de menigvuldige gruweldaden die zij de Heiland hebben aangedaan niet konden beschrijven. Het zal dan ook geen sterveling gegeven worden, de diepte van 's Heilands lijden te doorgronden. En het zal voor ons genoeg zijn, dat al wat de Heiland geleden heeft ons maar tot een gedurige verootmoediging moge leiden, opdat de bede van David: *reinig mij Heere van mijn verborgen afdwalingen*, ook de onze moge worden. Dan zal die grote Koning en Middelaar van het genadeverbond, die zó smadelijk en diep veracht is van Zijn vijanden, verheerlijkt worden in Zijn gunstgenoten.

Dit drievoudig lijden van onze dierbare Heiland, was reeds door de profeet Jesaja voorzien. In Jesaja 50 : 6 wordt de Heiland sprekende ingevoerd: *Ik geef Mijn rug dengenen die Mij slaan, en mijn wangen dengenen die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel.* In Lukas 18 : 31 en 32, lezen wij dat Jezus Zelf heeft voorzien: Ziet wij gaan op naar Jeruzalem, en het zal alles volbracht worden aan de Zoon des Mensen, dat geschreven is door de profeten. Want Hij zal aan de heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en Hij zal smadelijk bespogen worden.

Ook in Jozef, werd het volk reeds een beeld van de lijdende Heiland voorgesteld, toen hij zijn droom aan zijn broeders meedeelde en Zijn daarin voorgespiegelde heerlijkheid. Want toen zij verstonden welk een verheerlijking en verhoging van hem boven zijn broeders er in die droom lag opgesloten, toen werd hij van hen gehaat, veracht en bespot.

Maar ook alleen het geloof kan het omvatten dat Hij het is van Wie God uit de hemel getuigde: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!* Alleen het geloof is het gegeven Hem te erkennen als Profeet, Priester en Koning, *Die ons gemaakt is van God tot wijsheid, gerechtigheid, heiligmaking en volkomen verlossing.* Zo mag dan ook alleen Zijn gunstvolk Hem aanbidden, als de waarachtige God en het eeuwige leven. En wordt het geloofsoog eens verhelderd, en mag het Kind van God zijn Heiland krijgen te zien met Zijn wonden, die Hem door Zijn vijanden om hunner zonden wil zijn geslagen. Dan roepen zij, zoals Thomas uit: *Mijn Heere, en mijn God!* En men krijgt dan wel eens te zien hoe nodig dit lijden van onze Heiland was, om ons met God te verzoenen, opdat wij eeuwig met onze Koning zouden mogen leven en Hem eeuwig lof en eer zouden mogen toebrengen. Maar o, wat kan dan ook dat lijden van onze dierbare Heiland, onze ziel met ootmoed vervullen! Want hoe hebben ook wij, onze God en Heiland niet met de drek onzer zonden in het aangezicht geworpen! Hoe hebben ook wij onze leden niet gesteld tot

wapenen der ongerechtigheid. En voor dezulken heeft Jezus dit smartelijk lijden willen verdragen, en al deze zonden willen verzoenen en uitdelgen. O, wonder van Gods vrije en eeuwige zondaarsliefde!

Jezus heeft Zijn rein en heilig aangezicht willen laten bezoedelen, om onze onreine ziel, die om der zonden wil, het beeld des duivels moest dragen, daarvan te verlossen en door de kracht van Zijn Geest te reinigen van alle besmettingen der zonden en des vleses. Ja, om onze ziel van de rechtvaardige wraak en de eeuwige vloek van God te bevrijden, wil Jezus, onze dierbare Borg met zoveel slagen geslagen worden. Ja, Hij wil bespot en gesmaad worden, opdat dat volk niet eeuwig van de satan zou bespot worden, maar met Hem zou zitten op Zijn troon, zoals Hij is gezeten op de troon van Zijn Vader tot in eeuwigheid.

TOEPASSING.

Ziet daar mijn vrienden, wederom een gedeelte van het dierbaar Borglijden van onze Heiland Jezus Christus, tezamen overwogen. O, wat moest dit lijden en die liefdedood, waarin Hij Zo aan alle zijden betoont, de voor ons arme zondaars zo'n gepaste Middelaar en Zaligmaker te zijn, ons niet in vurige liefde tot Hem ontsteken! Hoe zien wij Hem hier als dat zachtmoedig Lam, dat Zijn rug geeft degene die Hem slaan, en Zijn aangezicht om met spot en smaad te worden overladen. O, wat moest ons dit alles geen stof van eeuwige en heilige bewondering en wederliefde afdwingen! Wat moest dat geduld en die lankmoedigheid in het dragen van al die spot en schande, niet ons gehele hart innemen! Ja, niets moest ons liever zijn, dan die versmadede Heiland door het geloof te mogen aanschouwen, in de bewustheid dat wij Hem toebehoren, en dat Hij ons van God de Vader geworden is, tot een Borg en Zaligmaker en volkomen Verlosser. En o, mijn geliefden! Als wij Hem zó mochten beschouwen, wat zouden wij dan niet in heilige verwondering moeten uitroepen: Hoe is het mogelijk dat Gij, o eeuwige God en Vader van onze dierbare Heiland Jezus Christus, Uw eigen en eeuwig geliefde Zoon aan allerlei smaad en spot hebt overgegeven, en dat voor hen die Uw vijanden waren! Ja, dat u Hem, om ons eeuwige behoud en zaligheid aan te brengen, overgaf aan zoveel verguizing en verachting!

O, wat moest het niet een hartverkwikkende sterkte voor ons zijn, Hem voor Zijn onnaspeurlijke zondaarsliefde eeuwig lof, eer en heerlijkheid te mogen toebrengen. Dit is echter, ook de innige zielenwens van alle ware discipelen van Jezus. Dit is de diepste hartenwens van al de door onze dierbare Heiland verlost kinderen.

Maar helaas! wat is het in onze dagen diep treurig gesteld met ons vervallen Christendom! Hoe weinig behoefte bestaat er om Jezus in Zijn lijdensgangen te mogen gadeslaan, om die dierbare Borg en Heiland in al Zijn graveerselen te leren kennen! En toch, had Jezus dit alles niet geleden, dan hadden wij het eeuwig moeten lijden. En bovendien, moet Jezus nog heden niet hetzelfde lijden, zowel in Zijn persoon, als in Zijn leden? Denk aan de Godverloochening en het betwisten van Zijn Messiasambt, waarin wij leven. Zijn dierbaar kruislijden, naar de openbaring van het Evangelie der genade, wordt van velen geacht voor een verduidelicht verhaal, en met onze gezegende Immanuël wordt openlijk de spot gedreven.

En hoe is het gesteld met de meeste van degenen, die Zijn naam belijden? Is het niet als het met de Joden was, die er zich op beriepen Gods volk te zijn, maar de Christus, de Zoon van God, verwierpen? O, mijn medereizigers naar de eeuwigheid, zullen wij waarlijk bevonden worden discipelen en navolgers van Jezus te zijn, dan zal het ook niet anders kunnen, of wij zullen bereid moeten zijn, de smaad en verachting van

Christus te verdragen, zoals ook Christus die voor de Zijnen verdragen heeft. Willen wij waarlijk tot Jezus' discipelen behoren en deel en gemeenschap aan Jezus hebben dan kunnen ons de drie volgende stukken tot beproeving dienen.

- Ten eerste: vragen wij onszelf dan af, of wij waarlijk door Zijn Geest hartgrondig overtuigd zijn geworden, dat Jezus van Nazareth, waarlijk de Heiland der wereld, de Zoon van de levende God is? En dat er in de hemel, noch op de aarde, een andere Naam gegeven is, waarin enig heil of zaligheid te vinden is? Want niemand kan dit door een waarachtig geloof aannemen, of hij moet er door de Heilige Geest, Goddelijk van overtuigd zijn.
- Ten tweede: of wij waarlijk Zijn dierbaar lijden, bespotting en verachting, Zijn striemen en wonden, en eindelijk Zijn vervloekte kruisdood, voor de enige grond van onze zaligheid, en voor onze volkomen verzoening met God houden, zodat wij van harte bereid zijn, het met de gekruiste Christus voor tijd en eeuwigheid te wagen, op Hem alleen onze hoop stellen? Ja, of het onze enige zaligheid is, om nu ook door Hem geleerd, geleid, bestuurd en van al onze zonden gereinigd en geheilgd te worden?
- Ten derde: of wij door de verzoening, die Jezus door Zijn dierbaar lijden voor de Zijnen verworven heeft, ook verzoening bij God gevonden hebben, en dientengevolge liever - zoals Mozes, om Jezus' wil, - met het volk van God kwalijk behandeld willen worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben? Dit alles zijn kenmerken, die alleen de ware discipelen van Jezus eigen zijn.

Maar zullen er wel velen van zulken onder ons gevonden worden, mijn toehoorders? Zijn niet de meesten van het ware zaligmakende geloof ontbloomd? Dit is overtuigend klaar, waar niet de minste vrucht ervan openbaar wordt. O, arme zielen! Mocht gij u daarvan in liefde laten overtuigen. Want daar u in de smaad en bespotting, de Heiland aangedaan, nog zoveel niet ziet, dat u om Zijnentwil al wat van de wereld is voor schade en drek wilt achten, daar geeft u immers het duidelijkst bewijs, dat u Jezus niet kent, en dat u dientengevolge ook het ware zaligmakend geloof mist. Maar u wilt uw aangezicht nog bedekken met het deksel uw eigengerechtigheid en heiligheid, omdat u in de grond der zaak nog niet aan uzelf en Uw verdoemelijke staat in uw bondshoofd Adam ontdekt zijt. Ik bid u, onderzoek toch uw eigen hart, en denk toch dat de alwetende God een hartenkenner is, en dat u met een rechtvaardigen Rechter te doen hebt, die de diepste schuilhoeken van uw hart kan onderzoeken. U doet evenals degene die Jezus' aangezicht bedekten. Want door de zaligheid in uw eigengerechtigheid te zoeken, veracht u de verzoenende liefde en de gerechtigheid die er in Christus is. O, dat u het u nog in liefde van mij mocht laten gezeggen, dat u nog vervreemd zijt van het ware zaligmakend geloof, zolang u nog behagen in uzelf vinden kunt.

Ook u zondaars, hebt geen deel aan dat geloof, die de ijdelheid der wereld nawandelt, en uzelf versiert om gezien en geëerd te worden, wat de gelijkvormigheid tussen u en uw bondshoofd Adam toch niet kan wegnemen. Ach, neemt het toch ter harte, en bidt God om licht en genade, opdat u niet met een ingebeeld geloof eeuwig zult moeten verloren gaan. O, mijn medereizigers naar de eeuwigheid! Laat u toch waarschuwen, dat u uzelf geen Christen formeert die de wereld gelijkvormig is, want u zult er bedrogen mede uitkomen; maar dan zal het te laat zijn. Och, ik bid u, kom nog als een ongelovige en goddeloze, en werp uzelf neder aan de troon van deze Koning, Die nu

gezet en is in Zijn heerlijkheid aan de rechterhand van Zijn Vader. Bid deze grote Profeet en Leraar ernstig, of Hij uw blinde ogen nog eens wil openen, opdat u Hem mag krijgen te zien in Zijn dierbaar kruislijden; in Zijn smaad en verachting, die Hij voor de zonden Zijns volks, vrijwillig en uit eeuwige zondaarsliefde gedragen heeft. Bid Hem, dat Hij daartoe uw ogen opene, opdat die verborgenheden, die voor de wereld bedekt zijn, voor uw zielsoog ontdekt mogen worden. Bid Hem, dat Hij u met Zijn hemels licht moge komen bestralen, zoals eens met Paulus geschiedde op de weg naar Damaskus.

Mocht u Hem nog eens met een oog des geloofs in Zijn schoonheid krijgen te aanschouwen, mocht u Hem nog eens krijgen te zien als de lijdende Borg, Die ook voor uw zonden geboet heeft; en zó diep Hij Zich voor uw zonden vernederd heeft, opdat u niet eeuwig zou omkomen.

Maar u, die innig overtuigd zijt van uw zonden en verdoemeniswaardigheid, u behoeft niet te vragen: *Wie is het, Christus! die u geslagen heeft?* Ach neen! Want u zult wel met een benauwd hart uitroepen: *Ik, ja, ik ben het, o liefderijke Heiland, die U al deze smaadheden en al uw lijden heb aangedaan! Mijn zonden en misdaden hebben U zo vreselijk geslagen; mijn onreinheden zijn U in Uw aangezicht geworpen; ik was schuldig te lijden wat u hebt geleden!* U zult wel met zeker dichter willen instemmen en uitroepen:

*O, mijn Heiland! mijn zonden,
Mijner boosheid hels venijn,
Geven U zó diepe wonden,
Zoveel smaadheid, zoveel pijn.
Deze noden, die U doden,
Zou eeuwig mijn deel moeten zijn.*

O! u bedrukte en door onweder voortgedreven zielen, komt biddend tot Hem, wie weet, Hij mocht Zich door u laten verbidden, en door Zijn Heilige Geest uw hart ontsteken en doen ontvlammen door de mededeling van Zijn Goddelijke liefde, opdat u nog moge uitroepen: *O, Heere Jezus, hebt u zoveel voor mij geleden! O, dat ik U eeuwig voor deze liefde moge aanbidden!* En o, wat zou dit een sterke hoop in u verwekken, en wat zou dit het vertrouwen in die dierbare Heiland en Zaligmaker vermeerderen. U zou bij ogenblikken bij uzelf zeggen: *Heeft Jezus Zich zó om mijn zonden willen mishandelen? Zou Hij dan ook mijn zonden niet willen vergeven?* Wie weet, of Hij het volle licht niet deed opgaan in uw hart, om Hem als Uw Borg en Zaligmaker te mogen omhelzen.

O, mijn vrienden, houdt uw ziel niet langer op, maar geeft uzelf aan Hem over en zegt: *O, Heere Jezus, hebt u zoveel smaad, verachting en lijden voor mij willen verdragen, zie hier ben ik, dierbare Heiland, doe met mij zoals het goed is in Uw ogen.*

Zie mijn geliefden, dit is de weg om door Jezus in genade te worden op- en aangenomen. Dit is de weg om de verzoening en eeuwige zaligheid door het bloed van Christus deelachtig te worden. En o, als u zó uw Heiland eens mocht vinden, tot uw rechtvaardigheid, heiligmaking en volkomen verlossing, wat zou dan uw ziel van vreugde opspringen! Ja, dan zou u uit Zijn volheid ontvangen, genade voor genade.

En als het de Heere dan eens mocht behagen, om u door lijden te heiligen, en u deelgenoot te maken van de smaad, verachting, spot en lijden, die Hij voor u gedragen heeft, dan zou u zonder murmureren u als een arme zondeworm willen laten vertreden. O ! de Heere geve u een biddend hart, om niet alleen in Hem te leren

geloven, maar ook voor Hem te mogen lijden die om uwentwil zó bitter en zó zwaar geleden heeft.

Maar gij, meer bevestigden in dat allerheiligst geloof! Die de Heiland als die ware Profeet, ja, als Priester en Koning hebt mogen omhelzen, en die door dit geloof allerinnigst met Hem verbonden bent, de overpeinzing van dat dierbaar lijden van Uw algenoegzame Borg en Zaligmaker, moet wel uw grootste vreugde en vergenoeging zijn. Heeft Hij u beloofd dat u de Koning in Zijn heerlijkheid zoudt zien? O, hoe beminnelijk toont u uw dierbare Koning hier Zijn lieflijk aangezicht! Want hoe meer Hij bespot en gesmaad wordt, hoe dierbaarder moet Hij voor uw hart zijn. Het is ook uw rijkdom en eer zulk een Koning als Uw Zielsbruidegom te mogen bezitten. Dit wordt openbaar als men zelf in nood en lijden verkeert, want eerst dan wordt ons de lijdende Jezus recht dierbaar. Want als men dan eens bepaald wordt bij hetgeen die grote Profeet en Koning voor ons heeft moeten lijden, dan zinkt ons eigen lijden, hoe hoog het ook moge gaan, in het niet weg.

Is het nu echter zo met ons gesteld; mogen wij bij ogenblikken betuigen, dat wij alles in onze dierbare Heiland vinden wat wij nodig hebben voor de tijd en voor de eeuwigheid, dan zullen ook deze vier stukken in ons hart gevonden worden.

- Ten eerste, dat wij door het geloof mogen omhelzen dat al de smarten en ellenden, die de Heere Jezus heeft moeten doorworstelen, tot ons zielenheil zijn. En dat wij daarvan wel eens gebruik mogen maken, om de vurige pijlen die de vorst der duisternis somwijlen op onze ziel komt af te schieten, tot kleinachting en verguizing van onze gezegenden Immanuël, af te weren. O, dat wij dan maar veel verwaardigd mogen worden, om onze dierbare Heiland biddend achteraan te mogen kleven, dat Hij, de hoogste Profeet, die grote en eeuwige waarheid, die Hij met Zijn dierbaar bloed verzegeld heeft, al helderder en klaarder aan onze ziel moge maken, opdat het vertrouwen dat Hij, de waarachtige Hogepriester onze God en Verlosser is, hoe langer hoe meer in onze ziel geworteld en gegrond moge worden tot ons eeuwig heil. Ja, dat Hij ons maar meer en meer in het geloof moge grondvesten, dat Hij de gesmade en bespote Jezus, nu zit aan de rechterhand der kracht Gods, en dat Hij daar voor ons bidt, en gedurig voor ons met Zijn voorspraak tussenbeide treedt bij de Vader, vanwaar Hij ook eenmaal komen zal op de wolken des hemels, met grote kracht en heerlijkheid. Daarheen moet het oog onzes geloofs zich uitstrekken. Dat de Heere daartoe de lamp van ons geloof, in ruime mate moge vullen, met de olie en de genade van de Heilige Geest.
- Ten tweede, hebben wij in het aangezicht van Jezus, licht leven en troost gevonden, dan zal dit ons ook bemoedigen en versterken om onder alle druk en moeite, die de Heere ons in dit leven oplegt, onszelf aan Zijn trouw zorg toe te vertrouwen en met geduld te dragen. Dat wij dan ook nooit Zijn genade mogen verdenken, al is het nog Zo donker in ons hart, maar liever zoals David tot Hem gaan met onze gebeden, zeggende: *Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten. Zie of bij mij een schadelijke weg is, en leid mij op de eeuwigen weg.* Psalm 139 : 23 en 24. Gij weet toch, dat het oog des Heeren, gedurig op Zijn gunstvolk is geslagen, en dat Zijn ogen zijn als vuurvlammen tegen alles wat ons enig leed zou kunnen aanbrengen? Dat ons leven dan maar veel gekenmerkt moge zijn in Een getrouw en openhartige omgang met Hem, de dierbaarste Vriend onzer ziel, om alles voor Hem open en bloot te leggen wat ons drukt, opdat wij gewaar mogen worden, dat Hij Zijn licht in onze ziel doet

opgaan en Hij in onze harten moge wonen. En Hij meer en meer Zijn liefde aan ons ontdekke en ons met Zijn heerlijkheid Zo moge bestralen, dat wij met Zijn beeld versierd voor het aangezicht van onze Heiland en Koning met een verwijd hart mogen wandelen.

- Ten derde, dat wij ons met een 'dode Christus', zoals de naamchristenen, niet kunnen troosten, maar dat wij een Christus nodig hebben Die in ons leeft. Want Hij heeft ons gezegd: *Ik leef, en u zult leven*. Daarom moet de kracht van de gekruiste Christus gedurig in ons werken en ons Goddelijke kracht en wijsheid mededelen. Een belijden van dit alles kan ons niet helpen. Wij moeten de zalving van Zijn Geest in onze ziel gewaar worden, zodat Zijn naam voor ons, is als een uitgestorte olie. Laat ons daarom kracht en sterkte in Hem zoeken, opdat wij door het geloof de wereld mogen overwinnen.
- Ten vierde, dat wij bij de gewaarwording, dat de satan het boze in ons hart tracht te werken, en dat de driehoofdige afgod ons komt te kwellen, wij deze vijanden aan Jezus' voeten brengen, opdat Hij die alle mocht verslaan en uitroeien, en Hij door Zijn Geest, als Zijn verlostens ons regere. Dat wij dan ook, zo dikwijls wij de zonden in ons woelende gewaarworden, worstelen mogen in de gebeden, totdat de gekruiste Christus voor ons zielsoog moge geopenbaard worden. Want een gelovig zien van dat bespogen en geslagen aangezicht van onze dierbare Heiland, zal de zonde krachteloos maken. En hoe meer wij dit in onszelf zullen mogen ondervinden, hoe meer wij onszelf aan de trouw hoede van onze Heiland zullen leren toevertrouwen.

En is het in ons hart dan al eens treurig en droevig gesteld, één enkele blik van Zijn genadig aangezicht zal zoveel troost in onze ziel doen afdalen, dat de ganse wereld ons niet kan schaden. Lijden en smarten zal veeltijds het deel van Gods kinderen zijn, zolang zij op deze wereld vertoeven; maar wees getroost, het zijn slechts liefdeslagen; want die de Vader lief heeft kastijdt Hij.

En wordt u al eens met spot en verachting overladen, geen nood, want door spot en verachting komt men tot de eerkroon.

En is een enkele blik van onze dierbare Heiland nu al Zo heerlijk en verkwikkend voor ons hart, wat zal het dan wel zijn, als wij deze, verachte en bespote Profeet en Koning, eens zullen mogen zien met eer en heerlijkheid gekroond? Dan zal Hij ook alle smart, smaad en lijden van al Zijn kinderen veranderen in eeuwige vreugde en heerlijkheid.

O. dat de Heere, die daartoe de machtige is, ons allen deze genade moge verlenen om Zijner eeuwige liefde wil! Amen.

9. Het kopen van de akker des pottenbakkers.

Toen Pontius Pilatus, in het rechthuis gezeten, een krachtige getuigenis van onze Heiland, de Heere Jezus Christus moest uitspreken, zeggend: *Ik vind geen schuld in deze mens, gijlieden moogt toezien*; toonde hij dit ook met de daad, want hij nam water en waste zijn handen daarbij voor het aangezicht van de Joden betuigend, dat hij onschuldig was aan het bloed van deze Rechtvaardige. Waarop de grote menigte van het Joodse volk antwoordde: *Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!* Dit deed dit ongelukkige blinde volk, omdat het vertrouwend op haar eigengerechtigheid, in deze vermeende rechtvaardige, doch goddeloze daad. Zij waren niet bevreesd zich aan dit onschuldig bloed te bezondigen. Want ach, zij verstonden hun eigen boosheid niet. Zij wisten niet dat zij hiermede hun eigen Koning en Messias verwierpen en over zichzelf het oordeel van Gods eeuwige gerechtigheid inriepen. En dit bloed is ook over hen gekomen. Het Lam dat hun tot verzoening was voorgesteld is hun tot een oordeel geworden, en dat is het nog heden ten dage voor al diegenen die Christus verwerpen.

Zo is het ook met degene onder ons, die steunen op hun eigengerechtigheid en niet als zondaars genade begeren; die liever vertrouwen op hun eigen vroomheid, en het stipt nakomen van hun Godsdienstplichten en het dierbaar bloed der verzoening verachten, hetzij met woorden of met hun daden. En daarom rust ook op hen het oordeel, terwijl zij door onkunde en ongeloof het bloed der verzoening verwerpen.

O! dat wij allen, bij de beschouwing van dit bloed der verzoening, verbroken van hart en verslagen van geest mochten worden, en door het geloof mochten leren bekennen wat wij bij Jesaja 53 : 5 vinden opgetekend: *Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.* O, wat zou het een Goddelijk voorrecht voor ons zijn, als de kracht van dit onschuldig bloed op ons hart kwam door de inwerkende genade van de Heilige Geest! Dan zou de prijs van dit bloed ons niet alleen dierbaar zijn, maar het zou ons hoe langer hoe dierbaarder worden.

Och mijn geliefden, die hiervan niet onkundig zijt, laat ons de Heere ootmoedig bidden, dat Hij dit bloed van dit dierbare Lam Gods zó over onze zielen moge brengen, dat wij dagelijks en gedurig de kracht daarvan mogen ondervinden, tot ons eeuwig heil en Zijn Naam tot eer en verheerlijking.

Matth. 27 : 6-10. *En de overpriesters, de zilveren penningen nemende, zeiden: Het is niet geoorloofd dezelve in de offerkist te leggen, dewijl het een prijs des bloeds is. En te samen raad genomen hebbende, kochten zij daarvoor de akker des pottenbakkers, tot een begraafplaats voor de vreemdelingen. Daarom is die akker genaamd de akker des bloeds, tot op den huidige dag. Toen is vervuld geworden, hetgeen gesproken is door de Profeet Jeremia, zeggende: En zij hebben de dertig zilveren penningen genomen, de waarde des gewaardeerden van de kinderen Israëls, denwelken zij gewaardeerd hebben. En hebben dezelve gegeven voor de akker des pottenbakkers, volgens hetgeen mij de Heere bevolen heeft.*

Dat onze dierbare Heiland voor de een zó dierbaar en beminnesswaardig is, en voor de ander, - en dat helaas wel voor de meesten, - slechts een aanstoot is, vindt zijn grond daarin, dat de meesten een ongelovig en onbekeerlijk hart in zich omdragen, hetgeen zij dan ook hetzij met woorden of ook wel met de daad betonen. Daarom zegt

dan ook Petrus: U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar de ongehoorzamen wordt gezegd : De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots, en een rots der ergernis; 1 Petrus 2 : 7. En geen wonder, want van de gelovigen wordt gezegd, *dat zij een arm en ellendig volk zijn*; zij zijn armen van geest en gebroken van hart; hun hart moet door het licht dat van de gekruiste Immanuël afstraalt, gedurig verlicht, verwarmd en verlevendigd worden. Hij, de verworpen Hoeksteen, is hun enige troost in hu menigvuldige ellende en worstelingen, waarop zij voor tijd en eeuwigheid hun hoop bouwen. Het zijn dezulken, die in hun diepe armoede zich geen groter rijkdom en vreugde kunnen voorstellen, dan met al hun naaktheid en al hun gebreken op Christus gezonken te mogen zijn, en in Christus' bloed en gerechtigheid behoudenis te mogen vinden. O! voor dezen is Jezus zo dierbaar en beminnelijk, dewijl alles wat aan Hem is, voor hen noodzakelijk, troostrijk en begeerlijk is. En hoe meer zij Hem leren kennen, hoe dierbaarder en heerlijker wordt Hij hun; Zo dat zij, om de uitnemendheid van alles wat zij in Hem vinden, alles voor schade en drek achten, wat buiten Hem is. Wensend maar alleen in Hem gevonden te worden, niet hebbende een gerechtigheid, die niet uit Hem is. Ja, al wilde men hun al het goed van de wereld geven, in ruil voor hun Heiland, zij zouden het ten enenmale verachten.

Zo is het echter niet gesteld met diegenen, die alle Geestelijk licht missen, die vervreemd zijn van het leven Gods, en in wie God Zijn Zoon niet heeft geopenbaard. Want al hebben deze enig begrip van Jezus, zoals de Schrift Hem openbaart als Zaligmaker; zij kennen Hem nochtans niet, en hebben ook geen betrekking op Hem. In de grond der zaak is Hij hun een aanstoot, omdat de uitwendige wetenschap hun geen genade verlenen kan. Alle begrip en wetenschap, die zij hebben van Jezus en dat Hij is de Christus, de Zaligmaker en wat dies meer zij, kan hen geen heil aanbrengen, omdat zij in hun hart vijanden zijn van het bloed der verzoening. Een van God en Christus vervreemd mens kan soms heel wat schijnen op te hebben met Christus en Zijn Evangelie. Nochtans kan hij daaruit geen geestelijk voedsel verzamelen voor Zijn arme ziel, want alles wordt in hem beheerst door het ongeloof.

Met een begenadigd mens, die Jezus als zijn Verlosser en Heiland heeft leren kennen en omhelzen, staat dit echter heel anders; die vinden alle heil en zaligheid in hun dierbare Immanuël, God en Zaligmaker, die Zich om hunnentwil heeft willen vernederen, hun vlees en bloed aannemende, en zo hun Goël en Bloedbruidegom, heeft willen worden. Ja, Zich als een Zoen- en Offerlam voor hen heeft willen laten slachten tot verzoening hunner zonden. Dit verstaat een natuurlijk mens niet. Maar voor de gelovigen is Hij in al Zijn lijden, verachting, striemen en wonden, ja zelfs in Zijn kruisdood even Zo dierbaar als noodzakelijk, zowel in leven als in sterven.

O! hoe wenste ik, dat ik deze lijdende Heiland zó aan de harten van velen uwer mocht aanprijzen, dat, die Hem nog niet als hun Borg en Zaligmaker hebben leren omhelzen, Hem heden nog mochten verkiezen en omhelzen als hun hoogste en dierbaarste goed.

O! dat de Heere ons daartoe Zijnen onmisbare zegen moge verlenen, om Jezus' en Zijn dierbaar bloed wil. Amen.

Den voorgaande dag des Heeren heb ik u, mijn toehoorders, mogen voorstellen, hoe dit dierbare Lam Gods door vele valse beschuldigers werd aangeklaagd, en hoe Hij daar stond als een schaap dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders. Ook hebben wij toen gezien, hoe zij de eeuwige Hoge priester, de Zoon des levenden Gods, in

Zijn heilig aangezicht spuwden, en met vuisten sloegen, en hoe zij Hem bespotten in Zijn Profetisch ambt. Nu wensen wij een trap lager tot dat dierbaar lijden af te dalen. O mijn vrienden, als wij Jezus' lijden met een rechte geloofsblik mogen beschouwen, dan vinden wij daarin zoveel opmerkenswaardige zaken. Slaan wij het oog slechts op twee van Zijn discipelen. Zien wij eerst op Petrus, die zijn Heiland en Meester verloochend had. Als Jezus met dat bespogen en geslagen aangezicht Petrus veel-betekenend aanzag, begon hem het hart te breken, hij smolt weg in tranen van innerlijk berouw over zijn zonden. Hij voelde dat deze de oorzaak waren, dat de Heere der heerlijkheid al deze smaad en verachting werd aangedaan; hij kon dat majestueus aangezicht van Zijn lieve Meester en trouwe Heiland niet verdragen, maar ging naar buiten en weende en betreurde bitter, dat Hij zijn dierbare Heiland zo schandelijk verloochend had.

Geheel anders ging het echter met Judas, die Jezus had verraden. Toen Judas hoorde, dat Jezus ter dood veroordeeld was, werd hij zó door angst en benauwdheid aangegrepen, dat hij door wanhoop gedreven, verlossing in een schandelijke dood zocht.

De woorden, die wij heden tot onze tekst hebben gekozen, volgen op de vermelding van het berouw van Petrus. De Heilige Geest onderscheidt hierin twee zaken, die ons bij de eerste opslag wellicht gering zullen voorkomen. Maar die bij nader onderzoek, zeer groot en gewichtig zullen blijken te zijn. Wij zien dan:

- Ten eerste: hoe de dertig zilveren penningen, die door Judas met berouw in de tempel waren geworpen, besteed wierden tot het kopen van een begraafplaats voor de vreemdelingen.
- Ten tweede, hoe daarmee vervuld werd wat door de Profeet Zacharias was gesproken. Zach. 11 : 12 en 13.

1.

Wat nu het eerste aanbelangt: Het geld, door Judas in de tempel geworpen met de betuiging: *Ik heb gezondigd verradende onschuldig bloed!* Werd door de Overpriesters opgenomen, zeggend: *Het is niet geoorloofd, ditzelve in de offerkist te leggen, dewijl het een prijs des bloeds is.* Wellicht hebben de Overpriesters gedacht, dat het berouw van Judas, en het bloedgeld, dat hij in de tempel had geworpen, bij het volk enige indruk had kunnen teweeggebracht hebben van de onschuld van Jezus, en van het onrechtvaardige bloedgericht, dat men met Hem insloeg; en dat zij het daarom niet raadzaam vonden, dit geld lang in de tempel te houden of in de schatkist te werpen. Om echter hun boosheid met een schijn van liefde te bedekken, besluiten zij dit geld, dat zij te onrein achten voor de schatkist, te besteden voor een begraafplaats voor vreemdelingen.

Zo willen zij dan hun ongerechtigheid bedekken met een schijn van weldadigheid. Maar o, hoe vangt de Heere de wijzen in hun arglistigheid! Want hiermee moest toch bevestigd worden, hetgeen gesproken was door de Profeet Zacharia: *En zij hebben Mijn loon gewogen, dertig zilverlingen. Maar de Heere zeide tot mij: werp ze henen voor de pottenbakker; een heerlijke prijs, dien Ik waardig geacht ben van hen! En Ik nam de dertig zilverlingen, en wierp ze in het huis des Heeren, voor de pottenbakker.* Zach. 11 : 12 en 13. Het is dan ook niet zonder betekenis, dat deze akker genoemd werd, *akker des bloeds*, zijnde een openbaar getuigenis, dat de verrader Judas dat geld verworven had door het verraden van het onschuldige bloed van de Heiland.

De Heilige Geest heeft dit dan ook laten optekenen tot een getuigenis van Jezus' onschuldig vergoten bloed. En dit bloed van onze dierbare Heiland zal blijven spreken tot aan het einde der wereld.

- Met dat bloed, waarvan de Joden tot de apostelen zeiden: *Wilt gij het bloed van deze mens over ons brengen?* Wordt alle prediking des Evangelies bezegeld.
- Maar dat bloed, dat tot een schrik van Jezus' vijanden is gesteld, is tot een ware troost en blijdschap voor alle ware gelovigen geworden; want daarmede heeft Jezus Zijn gemeente gekocht.
- Ja, dat bloed van Jezus Christus, de Zoon des levenden Gods, reinigt al Zijn duurgekochte kinderen van zonden en ongerechtigheid.
- Dat dierbare bloed, dat voor dertig zilverlingen werd verkocht, is het bloed der verzoening. Door de kracht van dat bloed is het toornvuur van de Almachtige God uitgeblust, dat anders voor de zondaar een eeuwig verterend vuur zou geweest zijn.
- Door dat bloed der verzoening is de vrede tussen God en mensen hersteld. Door de zondeval in het paradijs is deze vrede verbroken, Maar door het dierbaar bloed van Christus is hij weder geheeld. Christus heeft vrede gemaakt door het bloed Zijns kruises, Kol. 1 : 20.
- Dit bloed is het bloed des Verbonds, het bloed des eeuwigen Testaments. Buiten dat bloed kan God geen gemeenschap hebben met de zondaar en heeft de zondaar geen toegang tot God.
- Met dat bloed is het genadeverbond verzegeld. Ter wille van dat bloed, worden de gebondenen uit de kuil uitgelaten, Zach. 9 : 11. Door dat bloed des eeuwigen Testaments heeft God de grote Herder der schapen uit de dood wedergebracht, Hebr. 13 : 20.
- Dat is het bloed hetwelk de eeuwige Hogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus, door de kracht van Zijn Geest aan de harten van Zijn gunstvolk sprengt.
- Ja, dat is het, dat Hij tot onze verzoening heeft gegeven. Dit bloed is het rantsoen, waarmede Hij voor al onze zonden betaald heeft, ja, al onze schulden uitgedelgd. Want Hij heeft ons met dit bloed gekocht en bevrijd van de macht van satan.
- Door dat bloed zijn wij Zijn eigendom en erfenis geworden. En dat niet alleen, maar Hij doet ons nog heden de verzoening door dit bloed in het Evangelie verkondigen, en heiligt dit ook nog gedurig aan de harten van Zijn volk door de Heilige Geest.
- Wanneer dit dan ook een armen zondaar mag gebeuren, dan gevoelt hij de kracht van dit onschuldig vergoten bloed, zodat zijn benauwd hart bevredigd wordt; en door dit bloed gereinigd zijnde, wordt hij ook gereinigd van alle dode werken, en bekwaam gemaakt om de levende God te dienen.
- Dit bloed maakt de zondaar vrij van de verdoemenis, en brengt de vrede Gods in het hart, zodat de liefde Gods in het hart wordt uitgestort door de Heilige Geest.
- Dit bloed verlost ons ook van het stenen hart in ons en van de dood, die over onze ziel heerschappij voert. Dit gebeurt dan wel eens als de Heilige Geest de belofte aan onze harten komt heiligen: *Ik zal rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinigheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen. En Ik zal u een nieuw hart geven, en Ik zal u een vleses hart geven*, Ezech. 36 : 25 en 26. En dit gebeurt niet alleen dan, als de mens door de Geest Gods wordt wedergeboren, maar ook in verdere voortgang op de weg des levens kan dit wel eens plaats hebben.
- Het leven van onze geest bestaat in de kracht van dit bloed, waarom de Heiland dan ook zegt in Joh. 6:53: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, tenzij gij het vlees van de

Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, zo hebt u geen leven in uzelf. De Heere Jezus spijzigt nog gedurig de harten der gelovigen met Zijn vlees en drenkt hen met Zijn bloed, tot hun blijdschap en vertroosting op hun weg in dit veelal moeilijk leven. En o, dat dierbaar bloed door het geloof aan het hart genoten, kan de ziel dan zó vaardig en levend maken, dat zij met een verblijd hart het pad van Zijn geboden loopt.

Wij hebben ook nodig, dat de kracht van dit bloed ons beware, en dat het te dien einde aan de deurposten van ons hart gestreken blijft, opdat de engel des verderfs ons niet nadere. Wij hebben de kracht van dit bloed ook nodig, in de strijd tegen de satan, de zonde en de wereld; daarom staat er, Openb. 12 : 11: *En zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams*. Ja, dit bloed moet ook gedurig ons wasbad zijn; wij moeten gedurig onze klederen wassen in het bloed des Lams, Openb. 7 : 14. En aangezien wij arme en ellendige zondaars zijn en blijven, zolang wij op deze wereld zullen zijn, hebben wij de kracht van dit bloed ook nodig tot een geopende fontein tegen alle zonde en onreinheden, Zach. 13 : 1.

Ja, dit dierbare bloed van onze volzalige Heiland, dat in Gethsémané en Golgotha door de aarde is ingedronken, moest ook zelfs de aarde waarop de vloek rustte, heiligen, want nu is de aarde en geheel hare volheid het eigendom des Heeren. Op deze aarde moest dit bloed voor de gelovigen een rustplaats bereiden, totdat zij eenmaal van hun vreemdelingsap, waarin zij hier als reizigers moeten verkeren, verlost zullen worden en door dit bloed zullen ingaan in de eeuwige rust, die de Heere voor hen heeft bereid. Dit is het, waarop Lamech zag, Gen. 5 : 29, als hij de naam van zijn zoon Noach noemde, zeggende: *Deze zal ons troosten over ons werk*. Zo kan dan ook met volle nadruk van al Gods kinderen, die in deze, door Jezus' dierbaar bloed geheiligde aarde zullen rusten, worden gezegd: *Zalig zijn de doden, die in de Heere sterven*. Ja, zegt de Geest, *opdat zij rusten mogen van hun arbeid, en hun werken volgen met hen*, Openb. 14 : 13. O ja! *Hij zal ingaan in de vrede: zij zullen rusten op hun slaapsteden, een iegelijk, die in Zijn oprechtheid gewandeld heeft*, Jes. 57 : 2.

Dit, mijn vrienden! is de oorzaak, waarom de Heilige Geest zo nauwkeurig aantoon, dat er een akker gekocht is voor het bloedgeld van het verraden van de onschuldige Heiland, opdat het getuigenis van dit bloed luid in het Evangelie der genade de zondaar zou worden aangeprezen tot Zijn eeuwig behoud en zaligheid.

2.

Nu laat de evangelist volgen: *"Toen is vervuld geworden, hetgeen gesproken is door de Profeet Jeremia zeggende: En zij hebben de dertig zilveren penningen genomen, de waarde des gewaardeerden van de kinderen Israëls."* De woorden, door de evangelist hier aangehaald, vindt men bij Zach. 11 : 12 niet zojuist in dezelfde bewoordingen uitgedrukt, als bij Jeremia, maar, zoals wij later hopen aan te tonnen, ligt er toch dezelfde zin in opgesloten. Want terwijl de heilige mannen Gods, door de Heilige Geest gedreven zijnde, geschreven hebben, is het net denkbaar, dat hier een fout kan zijn begaan, hoewel het nochtans zeker is, dat Mattheüs zijn reden heeft gehad, waarom hij hier alleen Jeremia noemde.

Het is toch duidelijk en klaar, dat Gods woord, dat zó rijk is in uitleg, menigmaal tweëerlei zin door hetzelfde woord uitdrukt, en hierdoor wordt dan ook onze aandacht op Jeremia gevestigd. Jeremia had geprofeteerd, dat Jeruzalem door de vijanden zou verstoord en verwoest worden. Maar vooraf had de Heere tot Hem gezegd, dat hij een stuk land zou kopen, hetgeen het volk tot een teken zijn zou, dat Jeruzalem toch weder herbouwd zou worden. Hierdoor schijnt het, dat de Heilige Geest in de woorden van

onze tekst heeft willen zeggen: *die akker van de pottenbakker predikt u hetzelfde, wat de akker, waarvan Jeremia heeft gesproken en het volk heeft geprofeteerd, te weten, dat de ondergang van het gelovig Jodendom, benevens van de stad Jeruzalem voor de deur stond.* De reden, waarom ik deze gedachten koester, en waardoor ik hiertoe word aangezet, is, dat Jeremia in het hier aangehaald hoofdstuk, hetzelfde oogmerk heeft, namelijk, dat Jeruzalem, om het onschuldig bloedvergieten van Jezus zou verwoest worden. Want in het 7^e vers komt de grote Herder der schapen Zijn volk troosten, dat Hij hen met Zijnen stok Liefelijkheid en Samenbinders zou leiden en weiden, maar met de goddeloze wereld zou Hij geheel anders handelen. Voor deze zou Hij de stok Liefelijkheid en Samenbinders verbreken, waaruit Zijn 'ellendige schapen, die op Hem wachtten', en voor wie Hij ook altijd zorg draagt, zouden merken dat de ondergang der goddeloze wereld en het Jodendom aanstaande was, omdat zij die Herder, die tot hier-toe hen zó getrouw had geweid, voor zo'n schandelijke prijs hadden verkocht, en Hem niet hoger waardeerden, dan de prijs van een slaaf, Exod. 21 : 32. Daarom zou de Heere in één maand - ná 38 jaren - de straf over hen brengen. Zijnde vanaf het jaar dat de Heere Jezus gekruisigd is tot de aanvang van de oorlog met de Romeinen.

Wilt u echter naar de oorzaak zoeken, waarom dit volk ter verwoesting is overgegeven, dan kan alleen dit antwoord u worden gegeven: omdat zij de Herder hunner ziel verraden, verkocht en overgegeven, ja de Rotssteen huns heils versmaad hebben. Kennelijk wordt hiervan gesproken in Psalm 69 : 20, waar de Psalmdichter de Heiland sprekende invoert, zeggende: *Gij weet Mijn versmading, en Mijn schaamte, en Mijn schande; al mijn benauwers zijn voor U.* En in vers 26: *Hun paleis zij verwoest, en in hun tenten zij geen inwoner.* Hetgeen ook door Petrus wordt aangehaald in Hand. 1 : 20.

Nu is er wel een merkelijk onderscheid tussen de woorden van Zacharia en die van Mattheüs. Maar dat zal ons niet zozeer verwonderen, wanneer wij in acht nemen, dat het wel meer de gewoonte is van het Nieuw Testament, wanneer het een zaak aanhaalt, die in het Oude Testament is opgetekend, dat het meer ziet op *de zaak* zelf dan wel op *de woorden*, waaronder de zaken worden medegedeeld. Dit zal ons dan ook nader blijken, als wij de woorden van Zacharia met die van Mattheüs in nader verband beschouwen. Zacharias voert Jezus Zelf aan als de oorzaak, als Hij zegt vers 12: *Want Ik had tot henlieden gezegd: Indien het goed is in uw ogen, brengt Mijn loon.* Het komt ons hier voor, alsof Jehovah hier tot Jehovah spreekt, want in vers 13 lezen wij: *Maar de Heere zeide tot Mij: Werp ze henen voor de pottenbakker. Een heerlijken prijs, welken Ik waard geschat ben van hen!* Nu zegt Mattheüs wel, zij hebben gedaan, wat Gods raad tevoren besloten had. Maar wij moeten hierbij ook opmerken, dat de consciëntie van Judas door het zien van Jezus' banden zó in de engte werd gebracht, dat de verrader zelf getuigenis moest geven van Jezus' onschuld, wat ook de oorzaak werd, dat er voor die bloedprijs zo'n akker gekocht werd.

Maar wij moeten ook nog aantonen, hoe Zacharias die Goede Herder invoert, als verwonderde Hij zich over de lage prijs, waarvoor de kinderen Israëls Hem hadden gewaardeerd. Hij zegt dan: *Een heerlijken prijs, welken Ik waardig geacht ben van hen!* Het is, alsof de Heiland hier aan Zijn verwondering lucht wil geven dat Hij, Die grote God, voor Wien de volkeren zijn geacht als een druppel aan een emmer en een stofje aan de weegschaal, voor zo'n druppel prijs, - dezelfde als een slaaf, - gewaardeerd wordt. En waarlijk, het is een zaak van grote verwondering voor een gelovige, en wel op drieërlei wijze.

- In de eerste plaats, moeten wij ons verwonderen over de volslagen blindheid en het ongeloof van dit volk, die hun Heere en God, de Rotssteen van hun heil, de hoop en troost van hun vaders, zó gering hebben geacht, dat zij Hem tegen dertig zilveren penningen hebben gewaardeerd. Dit Lam Gods, dat de gelovigen zó dierbaar is, was hun nauwelijks zoveel waard, als hen nodig was om een akker te kopen.
- In de tweede plaats, moeten wij ons nog veel meer verwonderen over de onpeilbare zondaarsliefde van Jehovah, Wie al de engelen Gods moeten aanbidden, dat die Zich hier als een slaaf laat verkopen. O, mensen, verwondert u met mij over de ondoorgrondelijke liefde van de gezegenden Immanuël, die Zijn gunstvolk, dat toch niet anders dan zonde- en satansslaven waren, zó liefheeft, dat Hij, om hen erfgenamen des hemels te kunnen maken, Zichzelf als een verachtelijk slaaf laat verkopen! Moest Jacob in verwondering wegzinken, toen het hem duidelijk werd, dat zijn zoon Jozef als een slaaf moest worden verkocht opdat hij en zijn ganse volk in het leven werden behouden; wat moet het dan een arme verloren zondaar geen zalige verwondering baren, dat de Koning aller koningen en de Heere aller heren als een slaaf moest worden verkocht, om de Zijnen een eeuwige verlossing en behoud te verwerven! O, wat zal dit voor dit arme volk een eeuwige stof van verwondering en vreugde zijn! Daarom kunnen zij zeker dichter nazingen:

*Wij hebben aan 't Lam Gods genoeg,
Wijl Hij al onze zonden droeg.
Die naar iets anders zoekt of vraagt,
En buiten Jezus iets behaagt,
Behoort nog niet tot ons getal,
't Lam Gods is en blijft ons het ál.*

- Maar ten derde, moeten wij ons verwonderen, dat een arm doodschuldig zondaar, zo hooggeacht kan zijn in de ogen van een volzalige God, dat Hij voor hem een slaaf wilde worden, ja dat de eeuwige Zoon van God, met een nietswaardig mens zoveel op kan hebben, dat hij deze aanmerkt als een schone erfenis, waarvan door de mond van de Profeet en Psalmddichter gezegd wordt: *De snoeren zijn Mij in liefelijke plaatsen gevallen, ja, een schone erfenis is Mij geworden.* En opdat zij zouden zijn: *Een sierlijke kroon in de hand des Heeren, en een koninklijke hoed in de hand huns Gods.* O, wie moet met mij hierover niet in verwondering uitroepen:

*Is 't moog'lijk, Konings Zoon!
Dat U geboren slaven
Brengt in de vrijheidshaven,
Verwerft ons kroon en troon?*

TOEPASSING.

Ziedaar mijn toehoorders, wie nu ogen des geloofs van de hemel ontvangen heeft, zal nu ook enigmata kunnen inzien, welke gewichtvolte kruisgeheimen de Heilige Geest ook in dit gedeelte van het dierbaar lijden van onze Heiland voor een arm en behoeftig zondaar ontsluit. En dat wij dit *gewichtvol* noemen, zal u zeker wel niet verwonderen, want nooit is er van gewichtvoller historie gehoord dan deze. Zelfs de schepping van hemel en aarde is hiermede niet te vergelijken. Want het is lichter te vatten dat dit

grote werk der schepping door de almachtige God is voortgebracht, dan te vatten, dat de Schepper van hemel en aarde Zich heeft overgegeven tot zo'n diepe vernedering en tot zo'n ontzettend lijden en sterven, en dat voor zulke nietige stervelingen als wij zijn! Daarom zal dan ook deze lijdensgeschiedenis voor al Gods kinderen, niet alleen een dagelijkse, maar een *eeuwige* stof van verwondering, aanbidding en dankzegging uitmaken. Zullen wij echter de dadelijke vruchten daarvan mogen genieten, dan zal de Heere ons ogen des geloofs moeten geven. Want vlees en bloed heeft er niets aan en het verstand kan er geen baat in vinden. Daarom mijn vrienden, laten wij onszelf in zo'n gewichtige zaak niet bedriegen. Laat ons daarom onszelf onderzoeken, of ook dit stuk van Jezus' lijd door het geloof aan ons is verzegeld, en of dit onschuldig vergoten bloed van onze dierbare Heiland ons dierbaarder geworden dan iets, dat de wereld met al hare volheid ons geven kan.

- Ten eerste. Waar nu zulk een geloof aanwezig is, daar heeft men ook een innerlijk gevoel van dit onschuldige bloed dat om onzer zonden vergoten is. Dat doet ons hart verbrijzelen en smelten als was. Het hart, dat door dit bloed is gekocht, wordt er ook door gereinigd en levendgemaakt en vervuld met al de volheid Gods. Want daardoor wordt de liefde Gods in het harte der gelovigen uitgestort.
- Ten tweede. Waar zulk een levend geloof is, is Jezus ook in alles dierbaar, zowel in Zijn smaad en lijden, in Zijn striemen en wonden, bloedvergieten en kruisdood, als in Zijn heerlijkheid. Ja wat meer is, daardoor wordt het hart inniger met Jezus verbonden, zodat zij, door op dit alles te zien, alles voor schade en drek beginnen te achten om de uitnemendheid, die in Jezus is. Zij willen dan alles wel verliezen als zij Hem maar mogen gewinnen. Vindt u dit alles als uw grootste schat in uw hart verzegeld, dan zal u ook niets dierbaarder zijn, dan uzelf daarin maar te mogen verlustigen.
- Ten derde. Waar dit geloof in het hart levendig is, daar wordt de liefde tot Jezus tegenover al de smaad en de verachting, die Hem wordt aangedaan, zoveel te meer brandend. Zodat men soms in verwondering moet uitroepen: *O, dierbare Heere Jezus! Wat groot en onbegrijpelijk zijt u toch in Uw dierbaar kruislijden voor onze ziel; ja in al Uw lijden, smaad en verachting en in uw smartelijk bloedvergieten, zijt u voor onze ziel als honig voor het gehemelte!*
- Ten vierde. Waar dit geloof in het hart levendig is, daar is alle slaafse vrees verbannen, en men verheugt zich in het arbeidsloon van Jezus' kruisdood, en men behoeft zichzelf dan ook niet te dwingen, om zich geheel en al aan Jezus over te geven, want dan zegt men in zijn hart: *Niemand leeft zichzelf. Want hetzij dat wij leven, wij leven de Heere, hetzij dat wij sterven, wij sterven de Heere. Hetzij dan dat wij leven, hetzij dan dat wij sterven, wij zijn des Heeren.* En voorwaar, groter troost kan er voor een ziel niet zijn, dan dat Hij met lichaam en ziel, beide in leven en sterven, niet zichzelf, maar des getrouwen Zaligmaker Jezus Christus eigendom is, die al Zijn volk met Zijn dierbaar bloed gekocht en van alle geweld des duivels verlost, en also Zichzelf tot een eigendom gemaakt heeft. En dit in het hart te mogen gevoelen, stemt de ziel tot de hoogste blijdschap, en doet haar tot zichzelf spreken, wat Paulus tot de gemeente van Korinthe zeide: *Gij zijt duur gekocht, zo verheerlijkt nu God in uw lichaam en geest, welke beide Godes zijn*, 1 Kor. 6 : 20. Want alzo moet ons de liefde van Christus dringen, dat, zoals Hij voor ons gestorven is, wij ook voor Hem willen sterven.

Maar is het niet tot diepe droefheid voor de gelovigen, dat degenen, die de dierbare Heiland aan de zielen moeten aanprijzen, dikwijls zelf in zulk een groot ongeloof verward zijn? En dat is hieraan kenbaar:

- Ten eerste, dat men bij alle wetenschap van Jezus' kruislijden gewaar wordt, dat men het gevoel ervan mist, en dat men bij een vertrouwen, dat men zichzelf opgedrongen heeft, nu op de vermeende genade gaat zondigen, en alzo Christus tot een dienaar der zonde maakt, denkende dat het bloed van Christus er wel verzoening over zal doen. Dit is een verschrikkelijke ontheiliging van Jezus' dierbaar bloed.
- Ten tweede, is hieruit het ongeloof klaar te onderscheiden, dat men liever vertrouwt op eigen deugden, vroomheid en oprechtheid, dan op het bloed der verzoening, waarin toch alleen vrede met God te verkrijgen is. Waarom dan ook dezulken, die zich met hun eigengerechtigheid zoeken te troosten, altijd een veroordelend hart in zich omdragen; want de ware troost, rust en vrede wordt niet in onze eigengerechtigheid, maar alleen in Jezus gevonden.
- Ten derde, wordt het ongeloof hierin openbaar, dat men zich een geheel andere bekering voorstelt dan het Woord van God ons leert; en dat men zich een heiligmaking buiten Christus opdringt, en men zich een Christendom en een Godheid voorstelt, waarin van Christus of het bloed der verzoening geen sprake is.
- Ten vierde, blijkt hieruit het ongeloof zonneklaar, dat men bij alle zelfgemaakte heiligheid, toch een slaaf der zonde blijft; en zo wordt men door de Satan geblinddoekt en bedrogen, tot dat eenmaal het bloed van Jezus, dat anderen heeft vrijgekocht, voor dezulken tot een eeuwig oordeel zal verstrekken.
- Maar er is nog een vijfde opmerking, waaraan het ongeloof is te herkennen, namelijk, dat degenen, die nog al wat van Jezus menen te weten en te kennen, zich op een vleselijke wijze niets van Jezus voorstellen dan wat heerlijk en verheven is, geheel in een omgekeerde zin als de Joden, die Jezus gekruist hebben Hem beschouwend Hem zonder gedaante of heerlijkheid, waarom zij dan ook Hem als Messias niet begeerden. Zo zijn ook zulke vleselijke Christenen; zij kunnen niet omvatten, dat *Zijn vernedering* voor een arm zondaar zijn verheerlijking is, wie de verheerlijking van Jezus niet vindt in Zijn verachting, smaad, spot, lijden en kruisdood, is zoals de Joden, die niet dan van een verheerlijkte Messias wilden weten. Jezus' heerlijkheid volgt op Zijn kruislijden, zoals Hij zelf zegt tot de Emmaüsgangers, Luk. 24 : 26: *Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?* Van dezulken hebben wij er velen in onze dagen, die wel veel heerlijks in Jezus menen te zien, maar om zichzelf om Jezus' wil te verloochenen, en hun zondelust en begeerte vaarwel te zeggen, daartoe zijn zij niet te bewegen. Blijkt hieruit dan niet duidelijk, dat hun voorgewend geloof niets anders is dan een ingebeelde waan?

Mag men daarentegen door het geloof op het gekruiste Lam Gods zien, o wat neemt Hij dan ons gehele hart in. Wat is het dan geheel anders, geloofslicht, geloofskracht en geloofsgenade te mogen hebben om op onze gezegende Heiland te mogen staren, dan met het verstand er over te spreken, terwijl het hart er koud onder blijft. Laat ik u dit volgende tot waarschuwing mogen zeggen. Uit de profetie van Jeremia en Zacharia heb ik u trachten aan te tonen, dat de verachting van de Messias door de Joden tengevolge had, dat Jeruzalem is verwoest. Maar indien u het oordeel Gods ontvlieden wilt, - waarvan Jezus getuigt aan de gemeente van Filadelfia, Openb. 3,- zie toe voor uzelf, dat het ongeloof u niet langer in Zijn strikken gevangen houdt. Er wordt veel

geklaagd over de treurige toestand, waarin land en volk in dezen tijd verkeren: Maar niets dan *ongeloof is de sleutel*, waardoor ons land en volk ten verderve worden gevoerd. Want daar men onze gezegende Heiland ontkent en verwerpt, daar is de ondergang van het land nabij. Daarom dan, mijn geliefden! stelt u belang in het behoud van ons dierbaar vaderland, wendt u dan tot Jezus en bidt en smeekt Hem, dat Hij Zijn Geest over land en volk moge uitstorten, opdat het Evangelie der genade door moge breken en Zijn dierbaar bloed en lijden wederom heerlijk mogen worden voor Zijn gunstgenoten.

Is hier echter een arm zondaarshart, dat bij zichzelf in verootmoediging zegt: *O, ik ellendig mens, dat ik Jezus' bloed onwaardig heb geacht! Ik heb Jezus mijn Heere en Heiland duizend en duizendmaal om een enkele zondelust te kunnen botvieren verkocht! Ik ben niet beter dan Judas ; ik heb menigmaal mijn dierbare Heiland verkocht en verraden voor een ellendige aardse prijs!* O, arm zondaar, die z o in uw hart spreekt, u behoeft niet zoals Judas , uzelf aan de wanhoop prijs te geven, o neen! Er is nog raad voor u: val maar in ootmoed voor de voeten van dit geslachte Lam Gods neer; want deze Jezus, die nu verhoogd is aan de rechterhand van Zijn eeuwige Vader, is eenmaal voor Zijn arm en hulpbehoevend volk als een slaaf verkocht, om te Zijner tijd slaven der zonde te kunnen verlossen. Roep Hem maar aan als Uw Heere en God, ja loop Hem aan als een waterstroom, en pleit bij God Zijn Vader, op Jezus' onschuldig bloed. Want dit bloed roept onophoudelijk voor de troon van een Heilig en Rechtvaardige God om genade en barmhartigheid voor arme en in zichzelf verloren zondaren.

En als de tijd van des Vaders welbehagen daartoe zal zijn aangebroken, zult ook gij, die tot hiertoe niet anders dan een Messiasmoordenaar geweest zijt, als een kind van God worden gesteld, gewassen en gereinigd in het dierbaar bloed van Uw Heiland en Zaligmaker. Want in dat bloed van Zijn dierbaar kind Jezus wil God de Vader u genadig zijn. Om zulke ellendige zondaars te verlossen en zalig te maken, heeft onze God en Schepper Zich Zo diep willen vernederen. O, wat ik bidden mag, zoekt die arme zondaarsgenade deelachtig te worden. Zoekt door het geloof deel te krijgen aan de zaligheid, die Jezus door Zijn dierbaar bloed verworven heeft.

Hebben wij door de genade des geloofs enigermate leren verstaan, dat wij die zondeslaven zijn, voor wie Jezus gekomen is om door Zijn bloed te verlossen van schuld en straf, dan zal de Heilige Geest ons ook door dat geloof reinigen en verlossen van de zonde, die nog zoveel heerschappij in ons heeft, waarvan hoogmoed en eigenliefde niet de geringste zijn. Hoe graag is men toch iets in zichzelf, daar men nochtans niets is, en hoe moeilijk is het om alle hoop op zichzelf te laten varen, en onze hoop en vertrouwen op Jezus alleen te stellen.

Mogen wij echter enigszins meer in dat geloof zijn bevestigd, en mogen wij geloven dat onze dierbare Heere en Heiland om onzentwil zo gering en veracht is geworden, o, dan zien wij onszelf ook niet anders te zijn dan nietig stof en as. O dan worden wij zo klein in ons eigen oog. En die kleinheid is de moeder van alle deugden. Want behaagt het de Heere, ons bij het gezicht van Zijn Majesteit en heerlijkheid in onze eigen nietigheid in te leiden, o, dan kan die kleinheid ons zo innig vergenoegd en zalig zijn. Dan kan men zo blij zijn dat men door genade zo een arme worm is. Dan wil men graag een ellendig zondaar zijn, die niets goeds in zichzelf vindt, omdat Jezus zulke slechten tot Zijn kinderen wil aannemen. Hoe geringer wij onszelf dan gevoelen, hoe hoger Jezus dan in ons wordt geschat. Want in Hem is een volheid, en Hij heeft lust in

de zaligheid van ellendigen; daarom zegt Hij: *En Ik zal Mij over hen verblijden, dat ik hun wel doe.*

Zijn wij door het geloof met Jezus verenigd, zodat wij van niets anders willen weten dan Jezus' bloed en gerechtigheid, die voor onze zonden voldaan heeft, dewijl er bij God geen andere betaling voor onze schuld en zonde geldig is; o, wat kunnen wij ons dan zalig gevoelen in Hem, Die ons heeft zalig gemaakt en Wiens eigendom wij door het geloof geworden zijn! Als wij dit bij ogenblikken dan eens levendig mogen gewaarworden, o, wat worden wij dan kinderlijk nederig in onszelf, en wat is Jezus ons dan dierbaar en heerlijk, en wat zaligheid kan er dan genoten worden. Dan achten wij geen eer of aanzien, geen moeite of bekommelingen van de tijd meer; dan willen wij alles wel voor Jezus zijn, en ons dan in alles, wat wij zijn voor onze Heiland op te offeren, is dan onze grootste zaligheid. Dan valt alles in het niet weg bij deze uitnemendheid der kennis, die er in Jezus Christus is.

O, wat een zalige staat, de bewustheid in onszelf te mogen omdragen van zo door liet dierbaar bloed van het Lam Gods te zijn vrijgekocht! Door dit geloof wordt men eerst een rechte pelgrim in deze wereld. Door het geloof heeft ook Abraham deze wereld als een vreemdeling doorwandeld, Hebr. 11. En zo in het geloof wandelende, leven wij ook als gasten en vreemdelingen hier beneden, en worden wij bewaard voor zonden, hoogmoed en wereldsliefde en zoeken de stad, die Boven is, ons nieuw Vaderland; dan kan ons geen wereldse vriendschap binden, maar wij gaan als arme pelgrims een blijde toekomst tegemoet. Want die door het Lam Gods geleid worden gaan getroost voort op hun reis naar de eeuwigheid, wetende, dat door de bloedprijs van Jezus voor hen een rustplaats is gekocht, waar slechts degene mogen ingaan, die hier op aarde geen rust konden vinden.

Welgelukzalig dan zij, die in de ark van Jezus door Zijn bloed geborgen zijn; dit geeft moed en kracht om zich ten strijde aan te gorden tegen de satan en alle vijanden en eindelijk te overwinnen. En doordat men uit Jezus' volheid genade voor genade ontvangt en de verzegeling van Zijn dierbaar bloed aan onze harten ons immer reiner en heiliger maakt en de troostbron, die uit Zijn wonden vloeit bij ogenblikken over onze ziel wordt uitgestort, zullen wij op onze pelgrimsreis niet bezwijken, maar in en door de genade de raad Gods uitdienen om eindelijk ter ruste in te gaan, die er overblijft voor het volk van God, als het natuurlijke lichaam in zwakheid gezaaid, eens in heerlijkheid zal worden opgewekt.

O, welk een zaligheid, zich als zulke pelgrims hand aan hand op weg te begeven en zo naar het hemels vaderland heen te wandelen om daar eeuwig te genieten de heerlijke vrijheid der kinderen Gods! Dan uit de doodsslaap opgewekt zijnde, zullen wij vinden een nieuwe hemel en een nieuw aarde, die Jezus door Zijn dierbaar bloed gereinigd en geheiligd heeft en gemaakt heeft tot wen woonplaats van heiligheid en gerechtigheid! Dan zal onze dierbare Heiland alle tranen van onze ogen af wissen, en wij zullen Hem eeuwig lof en dank mogen toebrengen voor de verlossing die Hij ons heeft aangebracht. Daartoe zal de Heere onze God ons bekwaam maken, om het dierbaar bloed van Zijn Zoon, onze Heere en Heiland, Jezus Christus' wil. Amen.

10. De Heiland beschuldigd door de Overpriesters en Ouderlingen.

Paulus schrijft aan de Hebreeën: *Want gij hebt lijdzaamheid van nodig, opdat gij, de wille Gods gedaan hebbende, de belofenis moogt wegdragen*, Hebr. 10 : 36. Hier toont de Apostel, dat de gerechtigheid niet is uit de wet, maar uit de belofte, die wij vinden in het gezegende Zaad van Abraham, in de gekruiste Christus en in Zijn zalige gemeenschap. Want in Hem zijn al de beloften Gods *ja en amen*. En deze heeft Hij met Zijn dierbaar bloed verzegeld, en getoond dat Hij alles in alle vervullen wil, en dat Hij ons alles wil geven wat tot het leven en de Godzaligheid nodig is. *Maar*, zegt de Schrift: *indien gij, nadat u door de kennis des Heeren onzes Zaligmakers Jezus Christus, de besmetting der wereld ontvloden zijt, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, daarvan overwonnen wordt, zo is het laatste van die mens erger dan het eerste. Want het ware beter geweest dat u de weg der gerechtigheid niet-gekend had, dan dat u die gekend hebbende, u wederom afkeert van het heilig gebod, dat u was overgeven*. Want de gelukzaligheid der gelovigen is de genadebelofte, en ziet op het einde daar de kroon is opgehangen, die aan het einde der loopbaan door hen zal worden ontvangen. En deze genadebelofte worden zij door het geloof deelachtig, waardoor zij in Christus en in Zijn leven en gerechtigheid worden ingelijfd.

Het geloof bestaat dan ook niet slechts in bespiegeling, maar het komt op het wezen van de zaak aan, of wij in Christus geborgen en in Hem op en aangenomen zijn. Want de wil van God te doen en Zijn belofte door het geloof te omhelzen, zal ons het loon doen wegdragen. Zalig dan hij, die de belofte heeft om Zijn woningen te mogen ingaan.

Maar wat valt er op die weg al niet te lijden en te strijden; wat is er een lijdzaamheid en geduld van node, zullen wij die belofte eenmaal ontvangen. Daar hebben wij de strijd met de satan, de wereld en met ons eigen vlees en bloed; en om daaronder lijdzaam te blijven tot het einde toe, daar is genade en kracht uit de hemel toe nodig. Want alleen door de kracht en genade van Jezus en zijn Geest zullen wij getrouw kunnen blijven tot de dood. Daartoe is ons dan ook slechts één ding nodig, namelijk, dat wij door het geloof op Jezus zien, opdat Hij het schild van ons geloof zij, waarin en waardoor wij kracht zullen moeten ontvangen om Hem in Zijn kruis te mogen navolgen.

Daartoe wordt ons dan ook de gekruiste Christus tot op heden nog gepredikt. En bovendien wil de Heere zijn kinderen ook nog genade verlenen om door het geloof met Hem gemeenschap te hebben, en zo in Hem het eeuwige leven te verkrijgen. En heeft Hij u met Zijn dierbaar bloed gekocht en zijt u door het geloof Zijn eigendom geworden, buigt u dan met mij voor de troon van dit dierbare Lam Gods neer en roepen wij Hem aan om de hulp en bijstand van Zijn Heilige Geest.

GEBED

Matth. 27 : 12, 13 en 14. *En als Hij aan de Overpriesters en de Ouderlingen beschuldigd werd, antwoordde Hij niet. Toen zeide Pilatus tot Hem: Hoort Gij niet, hoevele zaken zij tot U getuigen? Maar Hij antwoordde hem niet op enig woord, alzo dat de stadhouder zich zeer verwonderde.*

Het is opmerkelijk wat wij lezen, Hand. 8 dat, toen God de Moorman kwam bekeren en Filippus tot hem gezonden werd, hij dat voortreffelijke hoofdstuk, Jesaja 53 las, en wel het 7^e vers: *Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht van Zijner scheerders, also deed Hij Zijn mond niet open.* Waarop Filippus hem de Heere Jezus voorstelt, hetgeen met zo'n kracht en genade van de Heilige Geest gepaard ging, dat hij dit Gods-Lam door het geloof als zijn Borg en Zaligmaker mocht erkennen, en hij zijn weg met blijdschap mocht voortreizen.

Het is merkwaardig, dat juist deze tekst hem tot zijn bekering moest dienstbaar zijn. Want al verstond hij zelf niet eens hetgeen hij las, zo was het nochtans deze plaats, die zijn hart aandeed. Hij scheen er van bewust, dat zo'n Persoon, Die zo als een Lam ter slachting werd geleid, en verstomde voor het aangezicht van Zijn scheerders, dat dit geen mens als andere mensen kon zijn. Nee, dat moet wel een bijzonder Persoon zijn, waarom hij dan ook aanstonds aan Filippus vraagt: *Ik bid u, van Wie zegt de Profeet dit? Van zichzelf, of van iemand anders?* Waarop Filippus, naar de wijsheid hem van God geschonken, aan de Moorman de bedoeling van deze tekst openlegt en hem voorstelt, hoe de Profeet met dit Lam, de Christus, de Zoon van de levende God bedoelt, en terwijl de kamerling met volkomen hart mocht geloven, dat Jezus was de Christus, de Zoon van God, heeft hij buiten twijfel van Filippus ook de oorzaak vernomen, waarom die gezegende Persoon zo ter slachting geleid moest worden, opdat Hij een Zoenoffer voor onze zonde en also een Oorzaak van onze gerechtigheid ten eeuwige leven zou zijn. O, hoe allerdierbaarst zal hij hem dit Lam hebben voorgesteld in Zijn heiligheid, onschuld, nederigheid, zachtmoedigheid en in Zijn liefde tot arme en naar heilzoekende zondaren! Hoe graag Hij helpen wil, degene die tot Hem om hulp komen. Om hem zodoende begerig te maken om dit Lam door het geloof te omhelzen, opdat hij door Jezus mocht worden op en aangenomen en in Hem worden ingeënt, om met Hem in Zijn dood te worden begraven, maar ook in Zijn leven te worden opgewekt. Waarom hij dan ook zeide: *Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?* Alsof hij zeggen wilde: *Heeft het Lam Gods Zich zó voor ons willen laten slachten, laat ons dan ook met Hem sterven, en met Hem in Zijn dood begraven worden.*

De verkondiging van dit Evangelie ging gepaard met voorkomende genade, wat zich van achteren klaar vertoont. Want hij geeft zich niet alleen over om gedoopt te worden, maar hij reist ook zijn weg met vreugde. Hij had genade van God ontvangen, en dat eeuwige goed vervulde nu Zijn schatkamer; nu kan hij met blijdschap het Lam volgen, waar het ook heengaat.

Dit nu mijn vrienden, hoe dat onschuldige Lam voor Zijn scheerders verstomde, wilde ik u voorstellen. O, mocht ik nu ook eens zo gelukkig zijn als Filippus, en u als de Moorman. Mochten wij alle eens door het geloof tot het kruis van Christus gebracht worden! En dat, wat de Heiland aan de Moorman deed, is Hij ook in staat aan ons te doen, opdat ook wij onze weg met blijdschap mochten voleinden.

Dat de Heere ons daartoe dan bekwaam moge maken, en Zijn dierbare getuigenis aan onze harten moge heiligen, Amen.

Reeds hebben wij onze dierbare Heiland in Zijn bange strijd in Gethsémané gadeslagen, ook hebben wij Hem in het paleis van Kájafas beschouwd, en nu vinden wij Hem voor Pilatus. Nadat de Joodse raad het doodvonnis over Jezus had uitgesproken, vanwege Zijn belijdenis, *dat Hij was de Christus, de Zoon van de levende God*, gaven zij Hem over aan de moedwil der krijgsknechten, en na door deze te zijn bespogen, bespot, gesmaad en mishandeld, leveren zij Hem over aan Pilatus en

eisen van deze om Hem te doden. Hierbij eisten zij van Pilatus een blinde gehoorzaamheid aan datgene, wat zij van hem begeerden. Want toen Pilatus hen vroegde: *Wat beschuldiging brengt u tegen deze mens?* antwoordden zij: *Indien deze geen kwaaddoener ware, zo zouden wij Hem u niet overgeleverd hebben.* Als wilden zij zeggen: *u behoeft niet te denken, dat wij, die op de stoel van Mozes zitten, een onschuldige zouden veroordelen.* Maar Pilatus daarmede niet tevreden zijnde, ondervraagt Jezus waarover Hij wordt beschuldigd, wat door de Heiland met een geduldig stilzwijgen beantwoord wordt. Om dit nu wat nader open te leggen, staan ons drie stukken te overwegen:

- Ten eerste: Hoe zij de Heiland beschuldigden in Zijn zwaar en bitter lijden.
- Ten tweede: Zijn stilzwijgen.
- Ten derde: De grote verwondering van de heidens landvoogd daarover.

1.

Het schijnt dat de Heilige Geest een heilige aandacht bij ons wil opwekken, door hetgeen de Evangelist in het 11^e vers zegt: *En Jezus stond voor de Stadhouder.* Het is of de Evangelist in verwondering stilstaat vanwege de onbegrijpelijke vernedering van de Zoon van God. Wij willen dan bij vernieuwing onze aandacht vestigen op een gedeelte van dit bitter lijden, hetwelk de Heiland voor arme zondaars geleden heeft.

Merken wij dan hier op, *Jezus staat voor de stadhouder.* De Rechter der ganse aarde staat hier voor een heidens rechter gebonden en veroordeeld, aangeklaagd, gesmaad en gelasterd, omdat Hij ons, als onze Borg, voor het strenge oordeel Gods, van het eeuwige doodvonnis bevrijden wil, opdat Hij niet één zondaar zou verliezen, die de Vader Hem geschonken had, al waren zij in zichzelf ook alle de eeuwige straffen waardig.

Maar deze gedaante van onze Borg is welhaast omgekeerd. Want nadat Pilatus Jezus tot de dood had overgegeven, hebben de vijanden van onze dierbare Heiland, ondervonden hoe de Zoon des mensen Zich gezet heeft aan de rechterhand der kracht Gods, en hoe Hij van God verordineerd is tot een Rechter van levende en doden. Nu heeft de hel geen macht meer om te heersen over het leven der gelovigen: *"Want de scepter der goddeloosheid zal niet rusten op het lot der rechtvaardigen,"* Psalm 125 : 3. En ofschoon zij in de kruisschool van de Messias veel hebben te lijden en te strijden, hun Koning zal hen in alles overwinnaars doen zijn, om Zijn bloed en gerechtigheid wil. Want de heiligen zullen in Zijn toekomst en in Zijn koninkrijk, met Hem de wereld oordelen. Maar dan ook zullen de rechtvaardigen in eeuwige verwondering wegzinken vanwege de vrije ontfermingen Gods in al Zijn wegen. Jezus staat hier voor Pilatus als een onbewegelijke pilaar. Als een rots tegen de onstuimige golven der zee, staat hier onze Heiland tegen het woeden van Zijn vijanden, tegen Wie zij toch alle te schande moeten worden. Zo wil Hij ook in tijden van nood Zijn kracht, aan Zijn getuigen meedelen, Jer. 1.

De overpriesters en de ouderlingen beschuldigen Jezus. Dezelfde Joodse Raad, die Hem reeds veroordeeld had, klaagt Hem hier aan. Zijn Rechters, worden Zijn aanklagers. Het was hen om Jezus' dood te doen, en zelf mochten zij het doodvonnis niet uitvoeren, Joh. 18 : 13. De scepter was reeds van Juda geweken, maar de belofde Silo, Die tot hen komt, wordt schandelijk door hen verworpen en mishandeld. Zie hier de aanzienlijkste onder het volk, zij schamen zich niet om met valse aanklachten Jezus te beschuldigen, zij wagen eigen eer en aanzien, als zij Jezus maar ter dood kunnen brengen.

Terwijl dan nu de aanzienlijken onder de Joden, er alles, ja zelfs eer en aanzien voor over hebben om Jezus ter dood te brengen, zouden wij dan, o volk des Heeren, voor die volzalige Heiland, die Zich voor ons aan al deze smarten heeft willen overgeven, niet alles veil hebben om onszelf geheel aan Hem op te offeren? *O ja, Heere Jezus* zegt mijn ziel,

*Ziel en lichaam, bloed en leven,
Gaf u graag voor mij.
Zou ik U dan mijn hart niet geven,
Dat het U ter woning zij?
Neem het Heere, U alleen,
Maak het van de zonde vrij.*

Zij klagen Jezus aan, en beschuldigen Hem van vele zaken. Wellicht dachten zij, de veelheid der beschuldigingen, het geroep van het gewone volk en hun aanzien, dat zij bij deze hadden zou hun leugens kracht bij zetten. Want waar de beschuldigingen zo menigvuldig bij gebracht worden, is de waarheid dikwijls niet zo gemakkelijk te vinden. Zo dachten wellicht ook hier de oversten en de ouderlingen van de volks.

Zie hier dan, volk des Heeren uw Heiland, de Heilige en Rechtvaardige staan, beschuldigd van Zovele misdaden, daar Hij nochtans Zijn vijanden kon uitdagen, zeggend: *Wie van u overtuigt Mij van zonde?* Maar de helse leugengeest geeft daar geen acht op, het is hun om het leven van het heilig en onbevleete Lam Gods te doen; Hij moet ter dood gebracht. Maar zij wisten niet, dat Hij onschuldig moest sterven, opdat doodschuldige zondaars Hem als hun Heiland en Zaligmaker zouden mogen omhelzen. Hij moest in Zijn onschuld voor onze schulden boeten, opdat Zijn vlekkeloze heiligheid en Middelaarsgerechtigheid onze schuldige ziel zou kunnen bedekken.

Pilatus laat zich echter niet gemakkelijk overreden. Ofschoon de zaak van Jezus, noch die der Joden hem ter harte ging, wil hij nochtans Jezus niet veroordelen voor en aler hij een onderzoek naar Zijn beschuldiging heeft ingesteld. Omdat het bij de Romeinen de gewoonte niet was een mens onschuldig ter dood te brengen. Hij wilde de oorzaak weten, waarom zij Jezus voor Hem gebracht hadden; want het roepen van de Joden: *Indien deze geen kwaaddoener ware, zo zouden wij Hem niet overgeleverd hebben, kon Pilatus niet voldoen.*

O, mijn vrienden, wat moet dit de heilige ziel van onze dierbare Heiland gekweld hebben. Hij, die het land doorreisde, alom goeddoende, hun zieken genas, de ellendigen hulp verleende, en de van de duivel bezeten verlost; Wiens misdaad niet anders was dan zondaarsliefde. O, volzalige en algenoegzame Heiland, omdat U een arm en ellendig volk in het leven wilde behouden, moest U de dood sterven en Uw ziel voor hun zielen stellen. O, onpeilbare zondaarsliefde, o wat een onbegrijpelijke genade!

Maar laat ons voortgaan en zien, waarvan zij Jezus beschuldigen. Zij zeggen, dat Hij Zich heeft schuldig gemaakt aan gekwetste Majesteit, verbiedende de keizer schatting te geven, dat Hij *Zich een Koning der Joden* heeft genoemd, en mitsdien de keizer van Zijn troon wilde stoten; en zo gaan zij voort Hem te beschuldigen van Zijn leven, van Zijn leer en van Zijn discipelen, daar Hij nochtans Zijn stem op de straten niet deed horen, Jes. 42: 2. En dat Hij het volk tot geloof en bekering riep, kon toch in het minste geen belediging van de keizers genoemd worden. Ja, het tegendeel was waar,

want Hij leerde het volk de keizer de eer te geven, die hem toekwam, zeggende: *Geef de keizer dat des keizers is, en Gode dat Gods is.* En die God vrezen, eren ook de koning, die God over hen gesteld heeft. Maar het geschiedt nog tot op de dag van heden, dat, wanneer Gods kinderen, God de Heere meer gehoorzaamheid bewijzen dan de mensen, dat zij worden vervolgd en als rebellen worden uitgekreten. Wordt echter deze grote Hemelkoning op zo gruwelijke wijze belasterd en belogen, het gaat Gods kinderen tot op heden nog op dezelfde wijze, ook zij worden doorgaans van vele dingen beschuldigd, waaraan echter niet zij, maar waaraan juist hun beschuldigers zich schuldig maken. Dit is ook reeds van oude tijden af zo geweest, zie slechts 1 Kon. 18 : 17 en 18, wat Achab tot Elia zeide: *Zijt gij die beroerder Israëls? Maar Elia zeide: Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vader huis, daarmede, dat gijlieden de geboden des Heeren verlaten hebt.* Op dezelfde wijze gaat het ook hier, de vijanden van Christus woeden en razen, zeggend, dat Hij een oproermakende Godslasteraar is, terwijl zij juist het zelf betonen te zijn, en zich schuldig maken aan datgene, waarvan zij de Heiland beschuldigen.

2.

Maar onder dit alles blijft dit Lam Gods in wonderbare diepe gelatenheid. Hoeveel zij ook tegen Hem inbrachten, Hij antwoordt niets. Hij zwijgt op al deze valse beschuldigingen. En zwijgen was van grote betekenis. Hij, die het Zich geen roof behoefde te achten Gode evangelijk te zijn, behoefde geen rekenschap te geven van Zijn daden. Hiervan geeft Job rekenschap als hij zegt: *Waarlijk ik weet dat het zo is; want hoe zou de mens rechtvaardig zijn bij God? zo Hij lust heeft, om met hem te twisten, niet een op duizend zal hij Hem antwoorden.* Job. 9 : 2 en 3. En wat zegt Paulus: *Maar och, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot dengene die het gemaakt heeft zeggen: Waarom hebt u mij also gemaakt?* Rom. 9 : 20. Het was ook een heilig zwijgen, want daar de mond der Opperste Wijsheid zwijgt, daar is het oordeel Gods nabij. *Te dien dage, zegt de mond der profetie, zal de verstandige zwijgen; want het zal een boze tijd zijn.* Het is dus een slecht teken, als de rechtvaardige zwijgt. De Eeuwige Wijsheid kent de tijd van te spreken en de tijd van te zwijgen. Want zwijgt Jezus hier stil, als het op de eer van God aankomt, als zij Hem bezwoeren dat Hij zou zeggen of Hij de Christus de Zoon van de levende God was, toen zij Zijn leer, Zijn rijk en Zijn discipelen aanrandden..., toen zweeg Hij niet. Toen gaf Hij wel getuigenis en sprak vrij uit, al wist Hij ook dat Hij dit spreken met Zijn bloed zou moeten bevestigen.

Maar in dit zwijgen lag voor hen een getuigen van Zijn onschuld. Salomo zegt Spr. 23:9: *Sprekt niet voor het oor eens zots: want hij zou het verstand uwer woorden verachten.* Zo handelde Jezus ook hier. Hij wist met Wie Hij te doen had, en Hij wist ook dat Hij hier niet voor Zichzelf stond, maar voor diegenen die Hij van eeuwigheid had liefgehad, en daarom wil Hij dan ook in liefde en geduld om hunnentwil zwijgen. Hij stond daar als de Borg voor de Zijnen. De schuld werd van Hem geëist. Hij werd hier verdrukt, maar Hij deed Zijn mond niet open. Waarom ook Paulus zegt, Hebr. 12:3: *Aanmerkt dezen, die zodanig een tegenspreken van de zondaars tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen.*

O, mijn vrienden, wat moet het Goddelijke oog en oor, al niet zien en horen. En in plaats dat de Goddelijke lankmoedigheid, de zondaar tot bekering leidt, zo wordt het hart er nog veelmeer door verhard. Daarom zegt God, Psalm 50 : 21: *Deze dingen doet gij, en Ik zwijg; gij meent dat Ik ten enenmale ben, gelijk gij. Ik zal u straffen en zal het ordentelijk voor uw ogen stellen.*

Dit heilig zwijgen van onze Heiland moest geheel onze ziel innemen. Hoe staat Hij daar tegenover Zijn vijanden in een onbewogen en heilige zielsrust. Hij heeft geen zondig bloed dat Hem in toorn doet opzwellen; er wordt geen murmurering bij Hem gevonden, Zijn razende tegenpartijders verontrusten Zijn heilige ziel niet. Hij staat daar vertrouwende en onderworpen aan de wil van Zijn hemelse Vader. Hij staat daar, zoals de Psalmist zegt: *O, mijn ziel, zwijg Gode; want van Hem is mijn verwachting.* Hij staat daar, onbewegelijk tegenover de woede van Zijn vervolgers, en zelfs tegenover de grote Raad.

En al worden ook de rechters zelf Zijn beschuldigers, Jezus zwijgt. De landvoogd wil Hem tot antwoorden aanmoedigen, maar Jezus antwoordde hem niet op enig woord. van alle kanten verzocht om Zijn stille gemoedsrust te verlaten, blijft Hij niettegenstaande dit alles onbeweeglijk, zodat de stadhouder zich zeer verwonderde. Jezus had Zich wel met een enkel machtwoord, uit de macht van Zijn vijanden kunnen verlossen, maar wat zou er dan van de Zijnen geworden zijn?

O, mijn vrienden, had Jezus dat gedaan, wij hadden eeuwig moeten zwijgen tegenover al de aanklachten van de satan en van onze eigene consciëntie. Daarom moest onze dierbare Borg hier zwijgen, en daarom wil Hij er ook in berusten. Pilatus had Hij nog voorgehouden, dat Zijn koninkrijk niet van deze wereld was, maar tegenover de Joden houdt Hij zijn mond gesloten, tegenover hen spreekt Hij geen enkel woord. En dat was rechtvaardig: want hoe menigmaal had Hij hen toegeroepen: *Bekeert u en geloof het Evangelie: want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen!* Maar zij hadden Zijn waarschuwingen en vermaningen verworpen. Maar nu ook is hun oordeel gekomen, nu zwijgt de eeuwige Wijsheid. Hebben zij zich door de staf liefelijkheid niet willen laten leiden, nu zullen zij gewaar worden, dat Zijn ijzeren scepter hen zal verbrijzelen.

Dit laatste, mijn geliefden, dient ook tot onze waarschuwing. Het licht van het Evangelie waarin wij ons nog mogen verblijden, zal ook van ons, indien wij daar geen acht op geven, worden weggenomen. Ook ziet men het zelden dat het Evangelielicht in zijn volle glans en helderheid, lange tijd op dezelfde plaats blijft schijnen. Hiervan kunnen zij getuigen, in wier hart het Evangelie der zaligheid in zijn volle glans en luister is opgegaan.

3.

Het zwijgen van onze Heiland verspreidt meer kracht en luister, dan al het tegenspreken der vijanden. Hij staat daar veilig, rustende op een goede consciëntie. Toen Hij sprak, sprak Hij als machthebbende, en nu Hij zwijgt, heeft ook Zijn zwijgen een Goddelijke kracht; en dat niet alleen tot beschaming van Zijn vijanden, maar ook zelfs zo, *dat Pilatus, die hier Zijn rechter was er zich over moest verwonderen.*

Ook moet het Pilatus wel met verbazing hebben aangedaan, dat zij die Jezus, die zij nog zo korte tijd geleden met gejuich inhaalden, die zij als hun Messias vereerden en met hun *hosanna's* toejuichten, ja die zoveel wonderen had gedaan voor hun ogen, nu als een gevangene voor hem brachten.

Dit was zelfs onbegrijpelijk voor Zijn discipelen, want ook zij verstonden dit niet, voordat zij door de Heilige Geest in deze verborgenheid waren ingeleid. Zo is het echter nog mijn geliefden, want indien God ons niet met het licht van Zijn Geest bestraalde, wij zouden nimmer kunnen geloven. Want het is niet mogelijk, dat een natuurlijk mens kan begrijpen, dat de Heere der Heerlijkheid eenmaal van de Hemel gekomen is, en Zich zo door Zijn vijanden heeft laten mishandelen, om eindelijk een smadelijke kruisdood te sterven. Nee dit kan het natuurlijk verstand niet vatten.

Het Goddelijk geduld, dat de Heere Jezus hier voor Pilatus tentoonspreidde, beroerde het hart van deze heidenen. Zoiets, dat een beschuldigde zijn eigen leven niet wilde redden als daar mogelijkheid toe was, had hij nooit gehoord. Daarbij kwam nog, dat de Heiland had gezegd, dat Hij *de Zoon van God* was, en dat Zijn eigen vrouw hem vanwege een nachtgezicht had laten waarschuwen: *Heb toch niet te doen met die Rechtvaardige*. Maar hij kende Jezus niet, Jezus was hem een vreemdeling. Hoe zou hij zich echter verwonderd hebben, als hij Jezus recht had gekend. Als hij Hem had gekend als de Eniggeboren van de Vader, vol van genade en waarheid, die Zichzelf overgaf tot een schuldoffer voor de zonde van Zijn volk!

Zoals de Heere Jezus hier echter het Voorwerp van bewondering is voor Pilatus, zo zijn ook al Zijn kinderen wondertekenen in deze wereld. Hiervan had de Heiland reeds door de mond van Jesaja getuigd, zeggende: *Ziet, Ik en de kinderen, die de Heere Mij gegeven heeft, zijn tot tekenen en wonderen in Israël*. Een Christen die door de genade van de Heilige Geest bewerkt wordt, is voor de wereld een wonder, de natuurlijke mens kan hem niet verstaan. Vlees en bloed kan het werk van de Geest niet vatten.

Jezus is een wonder voor Zijn vrienden en vijanden. Hij is gelasterd in Zijn leer en leven, en toch is Hij in Zijn zwijgen, een zegen voor Joden en Heidenen. Al wat Hij doet is Goddelijke wijsheid. Hij is wonderlijk in Zijn leer, maar Hij is ook wonderlijk in de toepassing daarvan, wanneer Hij van leeuwen en beren lammeren maakt. Hij is wonderlijk in Zijn oordelen, Zelfs te midden van Zijn genadewegen, die Hij met de zondaar houdt. Ja, Hij is wonderlijk in al Zijn doen, en zal ook in alle eeuwigheid een Wonder blijven voor engelen en mensen.

TOEPASSING.

Nu mijn vrienden, is het nodig dat wij met dit alles tot onszelf inkeren, want zullen wij Hem in Zijn wonderbare genade en zondaarsliefde mogen erkennen, dan zal er bij ons een andere bewondering moeten hebben plaats gehad dan bij Pilatus. Want de natuurlijke mens begrijpt de dingen niet die van de Geest Gods zijn, maar het geloof onderscheidt die alleen. Een zondaar in zijn natuurstaat, heeft geen gevoel noch besef van de liefde van Christus. Ach, dat wij toch alle geloofsogen van God mochten ontvangen, om die beminnelijke Immanuël in Zijn dierbaar lijden recht te mogen aanschouwen. O, wat zou ons het een zâligheid zijn, om als een alles verbeurd hebbend zondaar, Jezus als onze Zaligmaker en schuldovernemende Borg, Die van voor de grondlegging der wereld daartoe van de Vader verordineerd is, te mogen omhelzen! De beschuldigingen, die Hij heeft moeten verdragen waren de onze; wij, rebellen en lasteraars, die wij van nature zijn, hadden die verdiend. Maar Jezus trad in onze plaats. Hij moest betalen wat Hij niet geroofd had. En terwijl Hij hier in de plaats van zondaars staat, zwijgt Hij omdat Hij voor ons verzoening moest verwerven. En had Hij dat niet gedaan, hoe zou dan de zonde van Adam, die God beschuldigde de oorzaak van Zijn overtreding te zijn, geboet zijn geworden? En hoe zouden de schulden onzer tong, die zo menigmaal door het vuur der hel ontstoken is geworden en nog wordt, verzoend kunnen worden, terwijl de Heiland zelf getuigt, *dat de mens van elk ijdel woord, dat hij gesproken zal hebben, rekenschap zal moeten geven in de dag van de oordeels*. Voor dit alles boet hier onze Heiland. Hier moet onze Borg zwijgen, omdat wij met onze mond God gelasterd hebben.

Hij zwijgt als onze Borg, voor degenen, die Hem zo smadelijk en vals beschuldigen, en wat doen wij? Is het niet dikwijls God en Jezus beschuldigen? Wat is anders al dat

morren tegen God, al die verkeerde gedachten van Jezus' verzoenende liefde, zonder de toe-eigening door de Heilige Geest aan het hart...; wat is dit anders dan dat wij God daarmee verzoeken? O, dat Zijn Goddelijk geduld, waarin Hij ons hier wordt voorgesteld, onze harten toch meer mocht innemen!

En aangezien Jezus voor een behoeftige ziel - die zich in alles schuldig heeft leren kennen waarvan Jezus hier beschuldigd werd, - in alles dierbaar en begeerlijk is, komt tot ons alle de vraag, of wij waarlijk het zaligmakend geloof deelachtig zijn; of wij meestal niet slechts bij de beschouwing van het dierbaar zoenlijden van Jezus blijven staan? Ja, vraagt het uzelf voor een alwetend God eens ernstig af, of u van ganser harte gelooft en in uw ziel overtuigd zijt, dat de eeuwige Zoon van God, Jezus Christus, daarom zoveel beschuldiging, smaad en laster heeft willen verdragen, opdat wij, vloek en doemwaardige zondaren, door Zijn onschuldig en stilzwijgend verdragen, van het strenge oordeel Gods zouden worden vrijgesproken? Vraag het uzelf eens ernstig af, of dit de enig grond is, waarop u uw hoop tot zaligheid bouwt? Vraag het uzelf eens af, of u het met dit Lam Gods durft wagen, omdat uw consciëntie door Zijn bloed en Geest gereinigd en geheiligd is? Is uw hart in waarheid met het bloed van dit Lam besprengd? Bent u er zelf het toonbeeld van, dat deze, hier zo valselijk beschuldigde Jezus, uit ontembare leeuwen zachtmoedige lammeren kan maken? Bent u zó door Zijn liefde gedrongen, dat u Zijn Goddelijk evenbeeld enigermate gelijkvormig zijt geworden, zo dat u om Zijnentwil alles wilt verdragen, al is het ook dat zij u met valse beschuldigingen overladen? Zijn deze dingen bij u, dan bent u ook in mindere of meerdere mate de gestalte van de Lams deelachtig.

Maar waar het eerste ontbreekt, zal ook moeilijk het andere te vinden zijn. En indien geen hartveranderende genade ons deel is geworden, waardoor wij tot lammeren van Christus moeten gemaakt worden, en van de Lams gestalte moeten deelachtig worden, dan is het met ons geloof tot verzoening in Christus en met onze zaligheid slecht gesteld. Want het geloof, dat de ziel zalig doet zijn in God, is geen werk van eigen inbeelding, en ontstaat niet door een verstandsbegrip, o nee, maar het wordt onweerstaanbaar van God de Heilige Geest, in de ziel gewerkt. Die Geest maakt ons wondertekenen voor de ongelovige wereld. Het zaligmakend geloof kent geen eigen vermogen, maar het heeft Zijn sterkte in het Lam Gods. Dit geloof geeft kracht en troost in nood en nood.

Waar dit geloof heerst, is licht te onderscheiden. Wij zien dit hier in onze dierbare Heiland, tegenover Zijn vijanden. De vijanden van Jezus zijn met bitterheid en listigheid beziel, zij lasteren en vervolgen met de geest van hem, die een mensenmoorder is van de beginne. En dat dierbare Lam Gods blijft nederig en geduldig alles verdragen. En zolang zo'n navolging van dit Lam, voor ons geen behoefte of noodzakelijkheid is, zolang is Jezus ook onze Heiland en Zaligmaker nog niet. Wij staan dan nog in onze van God vijandige natuur en dragen het beeld van de satan in ons en hebben geen gemeenschap met Jezus noch deel aan Zijn verzoenend lijden.

En als het zo met ons gesteld is, zullen wij ons dan nog inbeelden, dat wij het zaligmakend geloof bezitten? Och, mijn vrienden, mocht u uw gemis eens leren inzien. Mocht u eens leren inzien, *dat gij Christus Jezus alzo niet geleerd hebt.* Efëze 4 : 20.

Beklaagt u echter uw ellende, en gaan uw zielsbegeerten en genegenheden uit tot dit Lam en Zijn gestalte? En is het u een gedurig zoeken en vragen, hoe daartoe te komen? Ik antwoord u, alleen door een oprecht geloof in Jezus Christus, en de verzoening door Zijn bloed. Merkt toch, heilzoekende zielen, en het dient tot uw onderrichting en waarschuwing. Alleen door het geloof, dat God de Heilige Geest in ons werkt worden wij naar het evenbeeld Gods vernieuwd. En dat maar niet zo in het algemeen, dat wij onszelf een geloof opdringen, dat wij door het bloed van Christus gerechtvaardigd en geheiligd zijn; een geloof, dat steunt op een goede levenswandel, ter navolging van Jezus, waardoor men zich goede regelen voorschrijft, om onszelf te oefenen om zo geduldig te worden in het verdragen als dit Lam.

Nee mijn vrienden, dit is een zichzelf veranderend geloof. Men maakt zich op die wijze wel wijs, dat men het geloof heeft. Maar men is slechts zoals aan een schoon gepleisterd graf, dat van buiten wel schoon schijnt, maar dat van binnen slechts stinkende doodsbeenderen bevat; het zijn slechts dode werken. Want de grond is niet goed, het boze hart is niet gereinigd. Want dit kon alleen door de Geest en het bloed van de eeuwige Zoon van God geschieden. Hij alleen is in staat onze oude mens te kruisigen. Zonder hem vermogen wij niets tot onze zaligheid. En daarom, behoeftige zielen, bidt God toch ernstig, dat Hij u door zijn Geest moge komen te ontdekken, opdat u voor God mag erkennen, dat u en de gehele wereld voor Hem verdoemelijk zijt, en dat u tegen uw beschuldigende consciëntie niets kunt inbrengen, maar dat u moet getuigen dat u nog aan duizendmaal meer schuldig staat, dan waarvan zij u beschuldigt.

Maar dat het dan ook alleen bij bidden en schreien niet moge blijven, nee, mijn vrienden, het moet een aanhouden bij de Heere zijn, totdat Hij de hand der genade tot ons uitstrekt. Men moet als een gans ontblote zondaar voor God komen, als vermoeid en belast vanwege onze zonden. Och, zie toch toe voor uzelf, en het behoud van uw onsterfelijke ziel. Want zolang u op zodanige wijze niet tot God komt, zult u voor de heilige en rechtvaardige Rechter niet kunnen bestaan. U moet Jezus, als uw schuldovernemende Borg leren kennen; dan ook alleen zal u Zijn Evangelie dierbaar worden. Maar dan ook zult u met de Apostel kunnen getuigen: *Dat het een getrouw woord is, en aller aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaars zalig te maken.*

Daarom, bid ik u: *Vraagt naar Jezus en Zijn sterkte, zoekt Zijn aangezicht geduriglijk.* Doe maar zoals de blinde deed, en roept Jezus maar na: *O, Zone Davids, ontferm u mijner!* Beken maar voor Hem, dat u een onbekeerlijk hart in uzelf omdraagt, en dat u uw eigen doodvonnis moet onderschrijven, en dat indien de Heere met u in het gericht wil treden, u Hem niet één woord op duizend zult kunnen antwoorden. Vraag maar degenen, die weten dat alles in Jezus te vinden is, die zullen er u wel van getuigen, dat Hij, de alleronschuldigste en de allerheiligste, gezwegen heeft, toen zij Hem vals beschuldigden, opdat hij, die Hij van eeuwigheid had liefgehad, voor het oordeel Gods, zouden worden vrijgesproken.

Daarom bid ik u, roep uw Rechter maar om genade aan. Geloof in de God der waarheid. Maar tracht uzelf niet te troosten met de gedachte, dat het nu wel met u gaan zal, omdat u in bekommering van hart leeft. Nee, mijn geliefden, dit is niet genoeg, maar u moet door de onschuldig veroordeelde Jezus, als een rechtvaardige, van schuld en straf worden vrijgesproken. U moet in plaats van schuld, de vrijspraak door Jezus' dierbaar bloed in uw hart gewaar worden.

Neem daarom uw toevlucht tot Jezus. Roep de Heiland aan, als Hiskia, en zeg: *"O, Heere Jezus, treed U voor mij in, en spreek voor mij bij Uw hemelse Vader en zeg tot*

Hem: O Vader, laat deze zondaar in het verderf niet neerdalen, Ik heb verzoening voor hem gevonden."

Dit mijn vrienden, is de grote inhoud van het Evangelie, dat wij u dagelijks verkondigen, en dat ons tot troost kan verstrekken in leven en in sterven. O, wat zal dat een grote vreugde uitmaken: *Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is; Die ook ter rechterhand Gods is; Die ook voor ons bidt.* O, wat een genade, dit Evangelie aan het hart geheiligd te mogen hebben, als de zekere en vaste grond der Goddelijke liefde en de vergeving onzer zonden! Daarom zegt ook David: *Zalig is hij, wiens overtredingen vergeven, en wiens zonde bedekt is. Welgelukzalig is de mens, die de Heere de ongerechtigheid niet toerekent.* Ja mijn vrienden, als een zondaar genade ontvangt, om zich geheel aan Jezus over te geven en toe te vertrouwen, dan staat Jezus ook voor hem in als zijn Borg tot verzoening, en bekleedt Hij hem met het kleed van Zijn gerechtigheid. Als wij door de vrije genade onze werkelijke armoede krijgen te gevoelen, dan verdwijnt alle hoogmoed en wordt het hart gebroken, dan wordt men als was onder de bearbeiding van Jezus' hand, zodat hij ons hart kan maken tot hetgeen Hij wil. Dan bekleedt Hij ons met het kleed van Zijn gerechtigheid, dan schenkt Hij ons ook een nieuw leven. Dan wordt de oude mens gedood, terwijl de nieuwe mens in deszelfs plaats herrijst. Dan leert men alle smaad en verachting om van de Heiland wil gedurig dragen; daartoe sterkt en ondersteunt Hij ons dan door Zijn Geest.

Maar mijn geliefden, dat geschiedt niet altijd op hetzelfde ogenblik, dat het geloof door de Heilige Geest in het hart wordt geplant. Het gaat met de afsterving van de oude mens niet altijd zo ras toe; de Geest van Christus heeft daar dikwijls veel werk aan eer Christus een gestalte in het hart gekregen heeft. Een kind dat pas geboren is, moet nog groeien en in wasdom toenemen eer het een volkomen man kan genoemd worden; zo is het ook met een gelovige. Maar waar maar een vonkje geloof aanwezig is, daar ziet men ook allengskens de wasdom in de zaligmakende kennis van de Heiland, zodat Jezus al aanvankelijk in de ziel een plaats krijgt. Maar zo'n ziel komt niet tot de ware rust, voordat hij weet dat hij in Christus gevonden is.

Zijn wij echter die genade deelachtig geworden, dat wij de Goddelijke vrijspraak in onze consciëntie en de vrede Gods in ons hart hebben ontvangen, en zijn wij door Zijn Geest vernieuwd, dat wij mogen getuigen dat de oude mens der zonde aanvankelijk in ons is gedood, laat het dan onze gedurige behoefte zijn dat het Lam Gods niet uit onze ogen of ons hart moge geraken. Want de eeuwigheid zal er toe nodig zijn om het Lam daarvoor te loven en te danken. Dat het hier dan maar onze voortdurende werkzaamheden mogen zijn om de dood des Heeren te verkondigen totdat Hij komt. En ons maar gedurig in Zijn liefde te mogen verwonderen. Dan zal er ook kracht van Hem uitgaan, en door de oefening der liefde met onze dierbare Heiland zal het geloof worden gesterkt.

Daar wij echter op zodanige wijze Jezus als onze dierbare Heiland en Zaligmaker hebben leren kennen, daar zal het ons aan de smaad en laster van de wereld ook wel niet ontbreken. Maar dat is ons tot zaligheid. Lees maar wat de Heiland zegt, Matth. 5:11 en 12: *Zalig zijt gij als u de mensen smaden en vervolgen en liegende alle kwaad tegen u spreken om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de Profeten die voor u geweest zijn.* Wie dan

ook de treurige ervaringen hiervan zal moeten ondergaan, die zal ook ondervinden dat Jezus, als de nood daar is, hem ook met Zijn hulp nabij zal zijn en dat Jezus hem door het geloof de wereld zal doen overwinnen.

En worden wij al eens door het ongeloof overrompeld, of door onze eigen verdorvenheid verleid of wel door eigen liefde in gevaar gebracht, zulks komt niet doordat Jezus niet betoont getrouw te zijn of dat Hij zonder oorzaak ons Zijn hulp onthoudt, maar doordat wij Hem in ons hart hebben verlaten en de oefening in Zijn liefde en gemeenschap bij ons niet levendig is. En daarom laat Hij ons soms in nood en gevaar of geweld komen, opdat wij de verlating van Hem zouden opmerken en onszelf in schaamte voor God zouden vernederen. Laat ons toch Jezus nooit van ontrouw beschuldigen als ons zo iets mocht overkomen, want Hij is de onveranderlijk Getrouwe in Zichzelf. Maar laat ons de schuld dan bij onszelf zoeken en tot vernedering en tot schaamte onzer ziel voor God, zullen wij die ras vinden.

Bij een naastig onderzoek in zulke omstandigheden is het nodig dat wij op drie zaken acht geven

- Ten eerste, of wij wel genoeg op de zwijgende Jezus zien, die zoveel tegenspreking van de zondaars voor ons verdragen heeft. Als deze bespotten, bespogen en gesmade Jezus voortdurend voor ons oog en in ons hart was, dan zou de boosheid der wereld en ons eigen hart, niet zo gemakkelijk de vrede van onze ziel roven.
- Ten tweede, of wij de nederige Jezus ons wel gedurig voor ogen stellen. De discipel is immers niet meer dan zijn Meester, noch de dienstknecht meer dan zijn Heere? Wat is er toch aan gelegen dat een zondaar al beschuldigd wordt, daar de eeuwige Zoon van God wel zoveel onrechtvaardige beschuldigingen heeft moeten verdragen.
- Ten derde, of men ook nog te veel zijn eigen zaligmaker wil zijn, daar het eigen leven zich niet aan de dood wil onderwerpen. O, mijn geliefden, bidt daartegen en zegt: *O, Heere Jezus, geef mij toch genade om met U gekruist te mogen worden, en dat eigen zin en wil te niet mogen gedaan worden opdat ik U zou mogen leven die voor mij gestorven zijt!* O, mocht dit meer door genade de praktijk van ons leven zijn, wij zouden niet zoveel tegen het kruis dat Jezus ons oplegt, in te brengen hebben. Maar men zou meer en meer gewaar worden dat onze ziel in Jezus' leiding en bestuur rust zou vinden.

En wat een onuitsprekelijke troost zou het ons niet zijn te mogen ondervinden, dat Jezus' onschuldige veroordeling onze ziel bedekt en beveiligt tegenover alle valse aanklachten. *Want zo zegt de Heere uw Verlosser: Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen. Dit is de erve der knechten des Heeren, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de Heere.*

En nu, mijn geliefden, heeft Jezus op al de valse beschuldigingen van Zijn vijanden gezwezen. Hij deed dit, opdat wij niet eeuwig voor Gods oordeel zouden behoeven te zwijgen. En zijn zwijgen bidt ook nu heden nog voor ons, het spreekt en pleit nog voor ons arme zondaars ten goede. En al raast en woedt, de wereld en de duivel nog zo tegen ons, in Jezus zijn wij bewaard en veilig voor het aangezicht van de Vaders. En o, mijn vrienden, als de vrede Gods onze harten en zinnen bewaart in Christus Jezus, laat het dan maar stormen, dan is het hart in Jezus stil, en zal voor geen geweld bezwijken.

Maar wordt *Jezus* beschuldigd en gelasterd, zwijgt u dan niet, maar komt op voor de eer en de Naam van uw Heiland. Laat ons dan Zijn uitnemende liefde verkondigen, meer dan de wijn. Laat ons zolang er geest en leven in ons is, zijn Naam prijzen voor engelen en mensen.

*O, Heere Jezus, geef ons daartoe uw Geest en genade, om Uwer dierbare wonden wil.
Amen.*

11. Jezus tegenover Barabbas.

Als een bewijs van Gods ontfermende zondaarsliefde, mogen wij het wel aanmerken mijn geliefden, dat het de Heilige Geest behaagd heeft door de pen der Evangelisten te doen beschrijven,

het lijden dat onze dierbare Heiland voor arme zondaars verdragen heeft. een zondaarsliefde, waarover de Heiland zelf Zich als verwonderde, daar Hij zegt, Luk. 22:37: Want Ik zeg u, dat nog dit, hetwelk geschreven is, in Mij moet volbracht worden, namelijk: En Hij is met de misdadigers gerekend. Want ook die dingen, die van Mij geschreven zijn, hebben een einde. Als wij er onze gedachten bij bepalen, moet verbazing ons aangrijpen, dat de eeuwige God

de Heilige Israëls, voor wiens aangezicht de serafijnen zich moeten bedekken, niet alleen mens wordt en onze natuur aanneemt, maar dat Hij komt in de gedaante van de zondigen vleses en met Zich laat handelen als met een zondig Adamskind en Zich als alle Abrahams kinderen laat besnijden. Hij gaat met zondaars om, en laat Zich een *Vriend en metgezel van tollenaars en zondaars* noemen. Hij laat Zich eindelijk als een moordenaar aan het kruis nagelen, opdat wij, die de dood verdiend hadden, zouden bevrijd worden en verzoening in Zijn bloed zouden verwerven, en met al onze ellende in Hem, dat zondedragende Lam Gods, een vrijen toegang tot God zouden hebben en raad en troost zouden vinden in Zijn wonden.

Ach, dat wij ons alle maar van Hem afhankelijke arme en behoeftige zondaars mochten gevoelen, opdat de liefde Gods, die Hem bewogen heeft Zich zo te vernederen, zo dierbaar voor ons hart mocht worden, dat ons ijskoud hart er door mocht smelten en wij geen ogenblik meer heer en meester van onszelf wilden zijn, maar ons geheel en al aan Hem mochten overgeven en opofferen. O, dat de Heere daartoe Zijn dierbaar woord, met de kracht van Zijn Geest moge vergezellen en aan onze ziel heiligen.

Laat ons Hem daartoe aanroepen, opdat bij de overdenking van Zijn dierbaar getuigenis, hoe zwak dit ook moge zijn, Jezus Zelf in onze harten moge indalen, opdat wij door Zijn ondoorgrondelijke zondaarsliefde zó mochten worden overwonnen, dat wij Hem mochten leren verkiezen en liefhebben, boven al de schatten van Egypte. Hierin mijn geliefden, wil ik u, naar de mate der genade die de Heere mij verlenen wil, graag voorgaan. *En Gij, o Heere, wil het door Uw Geest overvloedig maken!*

GEBED

Markus 15 : 11, 12 , 13 en 14. ***Maar de Overpriesters bewogen de schare, dat hij hun liever Barabbas zoude loslaten. En Pilatus, antwoordende, zeide wederom tot hen: Wat wilt u dan dat ik met Hem doen zal, die gij een Koning der Joden noemt? En zij riepen wederom: Kruis Hem! Maar Pilatus zeide tot hen: Wat heeft Hij dan kwaads gedaan? En zij riepen temeer: Kruis Hem!***

Aangezien het tijdgehoof zo gevaarlijk en bedrieglijk voor ons is, heeft de Heilige Geest ons een duidelijke beschrijving gegeven van wat het tijdgehoof is, in de gelijkenis van de zaadzaaijer, Matth. 13 : 20 en 21: waar de Heiland zegt: *Deze is degene, die het woord hoort en dat terstond met vreugde ontvangt; maar hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd, en als verdrukking en vervolging komt*

om van de woords wil, wordt hij terstond geërgerd. Zulke ongelukkige tijdgelovigen treffen wij helaas, vele onder de tegenwoordige naamchristenen aan. Dat zijn zulken, die het Evangeliewoord niet alleen horen, maar als het ware tasten en gevoelen, dit ook met vreugde opnemen en daarmee veel schijnen op te hebben, ja zelfs zó ver komen als die waarvan de Apostel Paulus zegt: *Dat zij de hemelse gaven gesmaakt hebben en de gave des Heiligen Geestes deelachtig zijn geworden en gesmaakt hebben het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw*, Hebr. 6 : 4 en 5, maar die nochtans maar slechts voor een tijd zijn opgewekt en daarna weer verachten, of wel verliezen hetgeen zij te voren schenen deelachtig te zijn geworden; waarom zij dan ook de proef der vervolging niet kunnen doorstaan. Worden zij geroepen om Jezus' naams wille te lijden, dan worden zij terstond geërgerd en durven noch begeren voor Jezus' Naam en zaak uit te komen. Ja, worden soms de grootste vijanden van de Heiland, zodat men soms vragen moet, hoe het mogelijk is, dat een mens zo vervallen kan, van hetgeen waarin hij vroeger zijn leven vond.

De reden daarvan is, dat het Evangeliewoord slechts op de steenachtige grond van de harten is gevallen, waar het wel scheen te zijn opgegaan, maar in waarheid slechts de hartstochten in beweging had gebracht; maar het stenen hart was er niet door verbrijzeld, zodat het woord des kruises niet tot het hart kon doordringen, om de rechte armoede en de diepte der ellende te ontdekken waarin de mens zich bevindt, en dientengevolge ook geen geloof wortel in het hart kon schieten. In één woord, zij hebben de gekruiste, en nu weeropgestane Christus niet in hun hart ontvangen. Zij kennen Hem, noch de kracht van Zijn dierbaar bloed. Zij hebben van de levende wateren niet gedronken, die hen konden voeden ten eeuwigen leven. Zij hebben geen grond des geloofs in zich en hebben hun hart voor Jezus niet veil, en durven noch begeren het niet met Hem alleen te wagen voor de tijd en de eeuwigheid, met afzien van alle andere creaturen. En waar die dingen ontbreken, daar ontbreekt alles; waar het steen hart niet verbrijzeld, en men geen arm zondaar voor God geworden is, en Jezus niet door het geloof in het hart is komen wonen, daar is alles tevergeefs, en wordt men ten laatste nog een vijand van Jezus, met Wie men tevoren zo scheen te zijn ingenomen.

O, mijn geliefden, wat een gepast en gewichtig stuk is dit niet tot inleiding op hetgeen waarover wij deze ure te handelen hebben. Ook daarin zullen wij zien dat een volk dat voor weinige dagen hosanna riep, gezegend is Hij die daar komt in de Naam van de Heeren, nu zó is veranderd dat het uitroept: *kruis Hem! Kruis Hem!* Er waren er ook onder hen velen, die getuigen waren geweest van de wonderen die Jezus had gedaan, en wellicht ook die er van hadden gegeten en gedronken, en toen ook veel met Hem scheen op te hebben. Maar nu Jezus als een gevangene voor Zijn rechters staat, nu zijn ook zij veranderd van vrienden in vijanden. En zo hard zij tevoren *hosanna* hadden geroepen, zó hard roepen zij nu: *kruis Hem!*

Wij hebben dan hier wederom een gedeelte van dat dierbaar lijden van onze Heiland te behandelen, en wel dat gedeelte waarin wij zullen zien hoe onze dierbare Heiland tegenover Barabbas op de weegschaal wordt gelegd, en hoe deze door hen werd verkoren en Jezus verworpen, zodat de eeuwige Zoon van God al dieper en dieper in Zijn lijden inzinkt. Voor een ogenblik scheen het echter of onze Heiland zou triomferen over Zijn valse beschuldigers. Want, hoewel door de Joodse Raad veroordeeld, wordt Hij nochtans door Pilatus vrijgesproken. Want deze zegt: *Ik vind geen schuld in Hem.* Maar de eeuwige en volzalige God had dit anders besloten, opdat Hij ons tot een Heiland en Zaligmaker zou kunnen zijn. Want wat geschiedt er? Pilatus, die in Hem geen schuld vond en Hem daarom had moeten vrijspreken en Hem

uit de handen van de Joden had moeten verlossen, doet dit niet door het recht uitspraak te laten doen, maar hij zoekt door zijn menselijk vernuft deze zaak zó'n wending te doen nemen dat de Joden Hem zelf zouden vrij verklaren. Daarom stelt hij Jezus tegenover Barabbas, de moordenaar, opdat het volk een keuze zou doen, Wie hij hun zou loslaten, Jezus of Barabbas. Maar, o gruwel, het volk stelt Jezus nog lager dan de moordenaar, want deze verkiezen zij, maar Jezus begeren zij dat gekruist zal worden. Deze versmading van het Lam Gods willen wij u enigszins trachten te verklaren. En dan

- Ten eerste, de omstandigheden in deze Evangeliewaarheid omschreven, onszelf trachten ten nutte te maken, en
- Ten tweede, zullen wij de Goddelijke geheimenissen, die in deze waarheid verborgen liggen trachten na te sporen.

1.

Pilatus dan, om de Heiland van de Joden te bevrijden, zoekt dit niet te doen door de kracht der wet; maar hij bedenkt een list. Daarbij neemt hij zijn toevlucht tot de gewoonte, dat hij de Joden op het Paasfeest een gevangene losliet. Wie zij ook begeerden, en geeft also hier het volk de vrije keus, of zij Jezus dan wel Barabbas begeerden dat losgelaten zou worden. Barabbas, wiens Naam ook overgezet kan worden: *vaders zoon*, was een beruchte oproermaker en moordenaar. Of zijn vader ook zo'n mens geweest is, of waardoor hij deze naam verkregen heeft is onbekend, en wij hebben ook geen zin dat te onderzoeken. Pilatus neemt hier dan deze booswicht en stelt hem tegenover Jezus, van Wie hij zelf had getuigd, dat hij geen schuld in Hem had gevonden. Zo staat dan hier het grootste Licht, tegenover de grootste duisternis; Christus tegenover Belial. De Zoon des mensen tegenover het kind van de duivel. De Heilige en Rechtvaardige tegenover de vloekwaardigste zondaar. De Koning der koningen, tegenover een satansslaaf. Een oproermaker, tegenover de Vorst des vredes. Ja, de Vorst des levens, tegenover een moordenaar.

Pilatus doet dit in de hoop dat de keus op Jezus zou vallen. Maar de raad Gods had dit anders besloten. Nee, Jezus wil een offer der liefde voor Zijn arm, ellendig en hulpeloos volk wezen, Hij wil onder de grootste misdadigers gerekend worden. O, onbegrijpelijk wonder van Goddelijke zondaarsliefde! O mijn vrienden, wie zal de diepte kunnen peilen van de vernedering die de eeuwige Zoon van God voor verdoemelijke Adamskinderen heeft willen ondergaan? Om Jezus uit de handen van de oversten der Joden te redden, geeft Hij Hem over in de keus van het volk, in de hoop dat het volk de vrijheid van Jezus zou verkiezen boven die van Barabbas; want hij wist dat de overpriesters Hem uit nijdigheid hadden overgeleverd. En terwijl Pilatus wist dat Jezus onder het volk zeer bemind was neemt hij deze gelegenheid te baat om zichzelf uit deze moeilijkheid te verlossen en zo zijn doel te bereiken. Maar Pilatus wordt bitter teleurgesteld, want het volk wordt door de oversten bewogen om de vrijheid van Barabbas te kiezen en Jezus tot de dood over te geven. Zo maken zij zich alle schuldig aan het vergieten van Jezus' onschuldig bloed, zoals Petrus tegen hen getuigt, Hand. 3 : 13, 14 en 15: *De God onzer vaders heeft Zijn Kind Jezus verheerlijkt, welken gij overgeleverd hebt, en hebt Hem verloochend voor het aanzicht van Pilatus, als hij oordeelde dat men Hem zou loslaten. Maar gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden. En de Vorst des levens hebt gij gedood, en gewild dat men Hem aan het hout zou hangen.*

Zou er groter zonde te bedenken zijn dan de Oversten der Joden hier over het volk brachten? Daarover klaagde de Heere reeds door de mond van Jeremia, zeggend: *Mijn volk heeft twee boosheden begaan: Mij, de springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken bakken die geen water houden*, Jer. 2 : 13. Met recht vraagt dan ook Mozes, Deut. 32 : 6: *Zult gij dit de Heere vergelden, gij dwaas en onwijs volk? Is Hij niet uw Vader, die u verkregen, die u gemaakt en u bevestigd heeft?* Alsof hij zeggen wil: Laat gij God varen, die u gemaakt heeft, en versmaadt u zo de Rotssteen uws heils?

Verwondert het u echter dat het ganse volk zo door de opruiing van de Overpriesters zich als een enig vijand tegen de Heiland openbaarde? Laat u dat niet bevreemden mijn vrienden, want het is alle mensen van nature eigen, om als het slangenzaad, zich in een dodelijke haat tegen het vrouwenzaad te openbaren, en tegen Jezus en zijn volk samen te spannen. Ieder onwedergeboren mens, is in de waren grond van zijn bestaan een vijand van God en van Zijn volk. Daarom zegt ook Jacobus: *Overspelers en overspeleressen, weet gij niet dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld*, Jac. 4:4. En de Mond der Waarheid zegt zelf: *Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; maar omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, haat u de wereld*, Joh. 15 : 19. Maar die de geest der wereld heeft, verkiest wat de wereld verkiest, en verwerpt wat de wereld verwerpt, maar zal ook met de wereld het eeuwige verderf maaïen. Daarom zegt de eeuwige Wijsheid: *Allen die Mij haten hebben de dood lief*, Spreuk. 8 : 36. Waarom ieder rampzalige zichzelf zijn eigen verderf zal hebben te wijten, want het verderf is uit onszelf en is niet uit God.

Daar het nu met de onwedergeboren mens zó gesteld is, was het voor het volk geen bezwaar de raadslagen der Oversten te volgen. En daar zij verduisterd in het verstand waren, en zij Jezus als de eeuwige Zoon van de Vader, de Heiland der wereld niet kenden, zien zij ook voor zichzelf geen schadelijke gevolgen om hetzelfde te doen wat ook de oversten deden. Want deze waren toch hun voorgangers, die het moesten verantwoorden, daarom konden zij hun oordeel gerust volgen. Daarom dan ook de hoogmoedige vraag: *Heeft iemand uit de Oversten in Hem geloofd, of uit de Farizeeën? Maar deze schare, die de wet niet weet, is vervloekt*, Joh. 7 : 48 en 49. Ook zullen zij schijngronden genoeg hebben bijgebracht om het volk te overreden. Wellicht hebben zij gezegd: Het is waar, Barabbas is een moordenaar, dit ontkennen wij niet; maar deze Jezus is een verleider, een valse Profeet, die vreemde leringen invoert; en daarom veel gevaarlijker als Barabbas. Deze Barabbas heeft wellicht in een te grote godsdienstijver een doodslag begaan en is zo het slachtoffer geworden van zijn eerbied die hij had voor de vaderlijke inzettingen. Hoe het ook zij, Jezus stond hun in de weg, die verstoorde hun godsdienst, aan Hem wilden zij hun wraak koelen. Hierom had ook Kájafas reeds gezegd: *Het is nuttig dat één mens sterve voor het volk, opdat het ganse volk niet verloren gaat*.

Maar hoe ook buiten de berekening van Pilatus deze keuze uitviel, het volk blijft onbewegelijk bij zijn eis, niettegenstaande alle tegenspraak die Pilatus hiertegen opwerpt, en hun eindelijk de vraag voorlegt: *Wat wil gij dan dat ik met Hem doen zal, die gij een Koning der Joden noemt?* De heidens Landvoogd Pilatus, wil de onschuld van Jezus verdedigen. Zolang het hem mogelijk is, waarin hij menig naamchristen beschaamt, die zich maar al te dikwijls schuldig maken om een steen op te nemen en die op de onschuldige aangeklaagde te werpen. Maar ook deze natuurlijke deugd van

Pilatus kan de Goddelijke proef niet doorstaan. Daarvan ziet men hier een klaar bewijs, want nadat hij water had geëist waste hij Zijn handen als een teken dat hij er van afziet om Jezus vrij te laten. En zich aan de begeerte van de volks onderwerpande, geeft hij Jezus tot de kruisdood over.

Wilde Pilatus echter Jezus loslaten; (het was in de raad van de eeuwige Rechters anders besloten). Hij geeft het echter nog niet op, want als hij zegt: Wat wilt gij dan dat ik met Hem doen zal, die gij een Koning der Joden noemt? Hij wil hij zoveel zeggen als: *Ik wil u Barabbas wel loslaten, maar ik wil u ook Jezus loslaten, ik wil, indien u dit verlangt, wel beiden de vrijheid weergeven.* Dit was een wijs en voorzichtig aangelegd plan, om zo het hart van het volk in te nemen en voor Zijn inzichten te winnen. Want even toch als alle andere volkeren en ieder mens persoonlijk erop gesteld en er mee ingenomen is, dat men Zijn voorrechten ziet vermeederen, waren dit ook de Joden. Maar helaas, in plaats dat het volk de inzichten van Pilatus deelde en hem bijviel, riepen zij des te meer: *Kruis Hem!*

Pilatus voegt hun nu toe: *Zal ik uw Koning kruisigen?* Dit zegt hij spottende, want hij wist wel dat er velen onder het volk zich bevonden die Jezus voor hun Koning en Messias erkenden, zoals Hij ook werkelijk was. Ja Hij was niet alleen hun Koning, maar Hij was ook die Profeet, die hun van God was gezonden, machtig in woorden en werken, voor God en al het volk.

Nu wilde Pilatus door een beroep op Jezus' onschuld te doen, tweedracht onder het volk brengen; waarom hij dan ook zegt: *Wat heeft Hij dan kwaads gedaan?* Alsof hij wilde zeggen: *bedenk toch, al het goede dat Hij aan u gedaan heeft. Heeft Hij niet uw blinden ziende, en uw doven horende gemaakt? Heeft Hij niet kreupelen doen gaan, de stommen doen spreken, de zieken genezen? Ja heeft Hij zelfs de doden opgewekt; en zal ik Hem dan nu voor dit goede dat Hij u heeft bewezen laten kruisigen?* Maar alles wat Pilatus aanwendt om Jezus uit de handen der Joden te verlossen is tevergeefs, want zij riepen al wee: *Kruis Hem! Kruis Hem!* Hiermede geven zij hun bitterheid en haat te kennen die zij tegen dit onschuldig Lam Gods in hun harten voeden, tegen de Goede Herder, die gekomen was om te zoeken en zalig te maken wat verloren was. Hoe meer Pilatus aanhield om Jezus los te laten, hoe meer zij riepen: *weg met Hem! Kruis Hem!* Ja het scheen, dat indien Pilatus niet aan hun eis had voldaan en de Heere Jezus niet aan de kruisdood had overgegeven, zij wellicht zelf de Heiland zouden omgebracht hebben.

O, ongelukkig volk dat zó met blindheid is geslagen dat het slechts een werktuig is van hun leiders. Maar hier moest vervuld worden wat door de mond van de profetische Psalmist reeds in oude dagen was voorzegd: *De steen die de bouwlieden verworpen hadden, is geworden tot een hoofd des hoeks; dit is van de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen,* Psalm 118: 22 en 23. Ook Mozes had hiervan reeds geprofeteerd, als hij zegt: *Als nu Jeschurun vet werd, zo sloeg hij achteruit en versmaadde de Rotssteen zijns heils.* Deut. 32: 15. Hun haat ging zelf zó ver, dat zij zijn Naam niet eens op de lippen wilden nemen, maar roepen: - en men behoeft niet te gissen met welk een uitdrukking van smaad en verachting - *weg met Dezen, laat Hem gekruisigd worden!*

2.

Nu komen wij tot ons tweede punt, waarin wij zullen trachten te onderzoeken welke Goddelijke geheimen hierachter verborgen zijn.

- Er is toch niet aan te twijfelen of alles moest geschieden naar de voorbepaalde raad Gods, Hand. 4 : 28 en Joh. 19 : 11. Daar ziet men hoe de Heere Jezus Zelf Pilatus antwoordt, als die tot Hem zei: *Weet gij niet dat ik macht heb u te kruisigen, en macht heb u los te laten? Gij zoudt geen macht hebben tegen Mij, indien het u niet van boven gegeven ware; daarom die Mij aan u heeft overgegeven heeft groter zonde.* Het was dus in Gods raad besloten dat de onschuldige Jezus met een moordenaar zou gelijk gesteld worden. Ja, zelfs dat de moordenaar vrij zou uitgaan en dat Jezus tot de kruisdood zou veroordeeld worden. Opdat Hij ons, die de eeuwige dood verdiend hadden zou verlossen en ons tot een Borg en Zaligmaker zou zijn, ja, opdat wij evenals Barabbas vrij zouden mogen uitgaan.
- Want Jezus wordt hier ter dood veroordeeld in de plaats van Barabbas, in Wie wij, die door erf en dadelijke schuld in de eeuwige dood waren neergestort, ons eigen beeld zien voorgesteld. Wij hebben de vader der leugen, die een moordenaar was van de beginne, meer geëerd en geloofd dan God, en zijn zo vijanden van God en moordenaars van onze eigen ziel geworden. Want de Opperste Wijsheid zegt: *Wie tegen Mij zondigt, doet Zijn ziel geweld aan; alle die Mij haten, hebben de dood lief,* Spreuk. 8 : 38. Als oproermakers en rebellen tegen de allerhoogste God, hadden wij het leven verbeurd, en als doodschuldigen hadden wij moeten sterven, en er zou in eeuwigheid geen raad of troost voor ons geweest zijn, als de eeuwige Zoon van God, onze volzalige en dierbare Heiland, Zich niet op het allerdiepst had laten vernederen en zich aller verachtelijkst had laten mishandelen. *Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, zijn Zoon zendende in de gelijkheid van de zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.* Zie dan, hoe de eeuwige Liefde, Wiens Naam Ontfermer is, ons ter hulp komt, en Zijn eeuwig geliefden Zoon in onze plaats geeft, opdat Hij door Zijn dierbaar lijden zou betalen wat wij in eeuwigheid niet hadden kunnen doen. Hierin, volk des Heeren ligt onze eeuwige en enig troost, *dat God Dien, die geen zonde gekend heeft, voor ons tot zonde gemaakt heeft, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.* Om die raad Gods nu te vervullen, kwam onze dierbare Heiland in de gestalte van het zondige vlees, om als de ware zondebok, (Lev. 16) al onze zonden op Zich te nemen. God liet hier het lot werpen, wie van deze twee zou worden losgelaten en wie zou moeten sterven, Jezus of Barabbas. De een had rechtvaardig de dood verdiend, maar de ander had niets gedaan dat van de dood waardig was. Maar omdat de alwijze barmhartige en volzalige God, zondaars wilde zalig maken, vijanden wilde verzoenen, en goddelozen wilde rechtvaardigen, roept Hij Zijn eeuwig geliefde Zoon, Die met Zijn hart voor hen Borg was geworden op, om in hun plaats te treden en voor hen aan het Goddelijk recht te voldoen. Zo zien wij dan hier, dat in de stem van het volk, de raad van God spreekt, terwijl het volk roept: *Kruist Hem! Kruist Hem!* Want wat zou anders het zeggen van Paulus te kennen willen geven, Rom. 3 : 25. *Welken (namelijk Christus) God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid.*
- Hier wordt ons dan ook duidelijk te zien gegeven waartoe onze dierbare Heiland gekomen is. Hij had immers Zelf gezegd: *Het moet alles vervuld worden, wat van Mij geschreven is door de Profeten.* En had Jesaja niet van Hem gezegd dat men zijn graf bij de goddelozen had gesteld? Jes. 53 : 9. Hij ondergaat dit dan ook alles geduldig, want Hij wist dat Hij Zijn leven moest afleggen, om ons, die in de eeuwige dood verzonken lagen, het leven te kunnen weer geven. Zo heeft Hij zich

dan ook als een misdadiger in de dood begeven, om ons van de eeuwige verdoemenis te bevrijden en opdat wij door Zijn dood de eeuwige gerechtigheid zouden deelachtig worden.

O, volk van de Heeren, staat er met uw gedachten eens bij stil, hoe een misdadiger die gevangen zit om ter dood gebracht te worden, wel te moede moet zijn, wanneer hem wordt aangezegd dat hij in plaats van gedood te worden, vrij mag uitgaan; zoals hier met Barabbas geschiedde. Zo is het ook met een zondaar die het oordeel van de doods in zijn hart ontvangen heeft. O, mijn vrienden, het is niet in woorden weer te geven welk een vreugde en Goddelijke blijdschap zo een gevoelt als hij door de genade van de Heilige Geest, en het licht van het Evangelie dat over zijn ziel opgaat, krijgt te omvatten en te geloven, dat Jezus alles voor hem heeft volbracht wat Gods heilige wet van hem eiste, en hij dientengevolge met God verzoend is door de dood van Christus. Nu wil dan ook zo'n zichzelf ook geheel ten offer brengen voor Dengene die Zichzelf voor hem opgeofferd heeft. Nu zegt hij, wil ik voortaan voor niets en niemand anders meer leven, dan voor Hem, die voor mij gestorven en opgewekt is.

TOEPASSING.

Ziet daar, mijn vrienden, zo hebben wij dan wederom een gedeelte van het lijden van onze dierbare Heere en Heiland Jezus Christus met elkander mogen overwegen en daarin mogen gadeslaan hoe troostrijk en gewichtig ook dit gedeelte van het lijden van onze dierbare Heiland voor een arm zondaarshart is. Wij zullen er echter de ondoorgrondelijke raad en wijsheid Gods niet in bespeuren, tenzij wij geloofsogen uit de hemel mogen ontvangen, om bestendig op onze dierbare Heiland en Zaligmaker te mogen zien; want dan alleen zullen wij kunnen omvatten wat troost er voor onze arme ziel in het lijden van Jezus ligt opgesloten.

De eerste proef van ons geloof is, of wij in waarheid geloven, wat er van Jezus geschreven staat. Maar als wij dat door het geloof mogen beamen, hoe is het dan met ons gesteld? Wat moet dit dan in onze harten uitwerken? Hoe zouden wij wel gesteld zijn als wij door de genade en het licht van de Heilige Geest kregen te gevoelen en te erkennen, dat wij zulke Barabbassen, zulke doodschuldige en vloekwaardige zondaren zijn, en daarbij tevens mochten erkennen, de ondoorgrondelijke liefde van God, die Zijnen eigen en geliefde Zoon voor ons in de dood overgegeven heeft, die de vloek, die op ons lag, voor ons gedragen heeft, zodat wij door Zijn dood het leven mochten vinden? O, hoe verheugd zal Barabbas wel geweest zijn, toen hij hoorde dat het doodvonnis, dat hij toch rechtvaardig verdiend had, over een ander werd uitgesproken, en hij daardoor de vrijheid ontving! Dat hij in het vrije leven mocht wederkeren en dat Jezus in zijn plaats werd veroordeeld.

Maar o, mijne vrienden, ondervindt het volk des Heeren niet onnoemelijk meer vreugde en blijdschap in het hart, wanneer zij als arme doodschuldige en verdoemeniswaardige zondaren, die de eeuwige rampzaligheid rechtvaardig verdiend hadden, door de genade van de Heilige Geest, de bewustheid in het hart ontvangen dat Jezus voor hen gestorven, en verzoening bij de eeuwige Vader voor hen heeft aangebracht? Als zij er in hun hart van verzekerd worden, dat de banden waarmede zij door den Satan gebonden waren, zijn verscheurd en vernietigd door het dierbaar maar bitter kruislijden van hun dierbare Heiland en Zaligmaker, die Zich zo heeft willen laten versmaden en met de moordenaars en grootste hellewichten en boosdoeners heeft willen gerekend worden!

En u, die maar slechts enige flauwe trekken van dat geloof in uw hart gewaar wordt, ook gij wilt toch immers niets anders dan die gekruiste Heiland voor uw Borg en Zaligmaker kiezen? Want allen, die de Heere maar bij aanvang door Zijn Geest bearbeidt en verlicht, kiezen Hem voor hun enigst Goed en hoogste zaligheid. Zij leren, al is het dan maar bij aanvang, alles schade en drek achten, om de uitnemendheid, die zij in Jezus Christus krijgen te beschouwen. Barabbas was er van overtuigd, dat hij de dood had verdiend, en de wereld kon hem geen genot of hulp meer aanbrenge. Maar ook wij zijn zulke Barabbassen, wij vinden in de wereld niets, dat ons troost, en nog veel minder dat ons leven geven kan. Alleen de om onze zonde veroordeelde Heiland kan ons hulp bieden. Hij alleen is machtig ons het leven en de zaligheid te schenken.

Wie echter in beginsel dit geloof in zijn hart ontvangen heeft, die wordt ook door ditzelfde geloof tot Jezus gedreven, en kiest Hem alleen als zijn bestendig goed en het enig Erfdeel van zijn hart. Want dan is er niets dat zijn ziel verzadigen kan dan het Lam Gods, en Zijn dierbare gemeenschap.

Doch wij hebben geen bewijs nodig om te erkennen hoe menig er nog is die Barabbas boven Jezus verkiest. En dit kan ook niet anders, want de mens, zolang hij nog in zijn onbekeerde staat heengaat, en buiten God en Christus leeft, is een vijand van God en van de genade en zaligheid, die in Christus te vinden is. Zulk een mens toont uit zijn natuurlijke geaardheid, dat hij niet Jezus maar de vorst dezer wereld tot zijn heer en meester verkoren heeft. Onder dezulken zijn er echter nog een menigte, die zichzelf niet onder de geheel onbekeerde wereld gerekend willen hebben, die nog voorgeven dat zij wensen zalig te worden. Doch wat kan zulk een wensen baten? Wenste ook niet Saul zalig te worden? Wenste niet een Bileam den dood der oprechten te sterven? Daarom o mens die nog in uw onbekeerde staat voortgaat, al is het dan ook met een ontwaakte consciëntie en al wenst u eenmaal zalig te worden; bedenk toch, zo lang u de Heiland niet kent, noch met een waarachtig hart hebt leren begeren te kennen, als uw schuldovernemende Borg en Zaligmaker, het staat niet goed met u voor een eindeloze eeuwigheid. Een weinig Schriftkennis geeft u geen recht op het eeuwige leven, en als daar geen zaligmakende genade van de Heilige Geest mede gepaard gaat, zult gij er eeuwig mede moeten omkomen. Want zoolang men met Jezus niet verenigd is, heeft men de wereld lief, en alles wat in de wereld is, hetzij de lust der ogen, de lust des vleses of de hoovaardij des levens. En al is dit niet altijd in buitensporige mate, het is dan toch in mindere mate, en men jaagt toch de dingen dezer wereld na. Want het gedichtsel van 's mensen hart is boos, van zijn jeugd af. Daarom heeft men dan ook met Jezus en Zijn bloedige kruisverdiensten niets op, maar men verkiest liever datgene, wat naar den oude Adam smaakt. Men verkiest het leven, dat met de geaardheid van zijn natuur overeenkomt, boven het genadeleven. Een leven naar de genoegens dezer wereld, verkiest de zondaar liever, dan zich te buigen onder het zaligmakende juk van Jezus Christus; want dit juk is hem te zwaar, en die weg is hem te eng. Maar o, mijn geliefde medereizigers naar de eeuwigheid, is dát niet Barabbas te kiezen om de vrijheid van het leven te genieten, en Jezus te kruisigen? De wereld, met al wat er op en in is, is ons aller moeder, maar zij doodt ons; want de lusten van de vleses voeren strijd tegen de behoefte der ziel, en haar loon dat zij geeft, is de eeuwige dood en het verderf.

Komt er soms al enig bekommring het hart verontrusten, de mens kiest nochtans liever datgene wat zijn eigen verstand, de Satan en zijn eigen vlees hem voorstelt, dan te letten op het woord van de levende God, en op de gezegende Borg en Middelaar

voor een arm verloren zondaar, die hem daarin verkondigd wordt. Want er is een hoge kracht nodig om het hart van de mensen over te buigen, en hem te overtuigen dat hij een Borg voor Zijn - onder de zonden gevangene, maar - onsterfelijke ziel nodig heeft. Dringen hem echter de overtuigingen van de Geest al eens wat dieper in de consciëntie, en komt er enig ernst in de ziel om de zaligheid te zoeken, zo neemt hij, in plaats van naar Christus te vluchten, Zijn toevlucht tot de wet, en klinken hem de stemmen van de donder van de berg Sinai, begeerlijker in de oren dan de zoete en liefelijk lokkende stem van Jezus, in het Evangelie der genade. Men wil zich dan nog liever dood werken, dan door vrije genade zalig worden. Beginnen zulke mensen dan eindelijk in te zien, dat zij met hun wettisch woelen en werken niet verder komen en dat de wet de vloek uitspreekt over alle die buiten Christus zijn, dan zou men denken dat zulken naar een Borg en Middelaar zouden omzien, maar helaas, het is er dikwijls nog ver vandaan. Men besluit dan dikwijls wel om Jezus tot een toevlucht te kiezen, maar men wil er ook nog een Barabbas bij hebben. Men hoort dan wel graag het Evangelie prediken, maar liefst een Evangelie waarmee men Christus en de wereld beide behouden kan. Men wil de hel ontvlieden, en het eeuwige leven beërven; men wil slechts zalig worden. Maar de oude mens en de zonde af te sterven, daar wil men niet aan, men wil Jezus' bloedverdienste en eigen werk samenvoegen. En zodoende staat men zoals met degenen die Jezus verwerpen, omdat men Hem niet kent.

Zij, die daarentegen bij aanvang iets van Jezus en de zaligmakende werking van Zijn Geest hebben leren kennen; in wier hart het God behaagd heeft, bij aanvang zijn Zoon, onze gezegende Borg en Middelaar te openbaren, die gaan niet met vlees en bloed te rade. O nee; want als de gekruiste Heiland Zich met Zijn Goddelijk licht aan onze ziel komt openbaren, en ons doet zien hoe Zijn dierbare bloedwonden ons een geheel andere gerechtigheid hebben aangebracht dan de wet of onze eigengerechtigte werken ons geven konden, dan leren wij alles wat buiten Hem is, voor schade en drek achten. Daarom geliefde vrienden, mocht dit woord met enige kracht in uw hart gevallen zijn, zodat u iets gevoelt van de kracht en de snoodheid van het ongeloof dat nog in u woelt, en u moet uitroepen: *O, wat een bittere bron van ellenden is toch de zonde! O, ik ben die Barabbas, ik ben die man! Ik ben des doods schuldig, want ik heb duizenden malen Barabbas voor Jezus verkoren. Hoe dikwijls heb ik mijn ziel geweld aangedaan en die dierbare Heiland verloochend!*

O, wat mag ik u dan een onbegrijpelijk en onpeilbaar geluk verkondigen, daar ik u uit Gods Naam mag betuigen, dat Jezus Zich juist voor zulken heeft willen laten veroordelen, en aan het kruishout Zijn dierbaar leven heeft willen afleggen, opdat zij vrij zouden mogen uitgaan. Ik verzeker u op grond van Zijn dierbaar Woord, dat Jezus op u wacht om u genadig te zijn. Hij komt heden door mijn woord Zichzelf nog aan u aanbieden. Daarom mijn geliefden, wilt u de Zijnen zijn, Hij wil de uwe zijn. En gevoelt u dat uw hart u tegenstand biedt, o val Hem te voet en bid en smee Hem, dat Hij de afgoden waaraan u nog gekluisterd ligt wil weg nemen. Zeg, tot Hem: *o dierbare Heere en Heiland, ik kan mijzelf niet aan U overgeven, als U mij met Uw genade en Geest niet te hulp komt. Geef mij toch niet aan mijzelf over, maar neem mij zoals ik ben, opdat ik eeuwig de Uwe moge zijn. Trek mij, dierbare Jezus, opdat ik U moge nalopen. Ach, ontdek mij toch aan mijn diepe ellende, waarin ik buiten u verkeer, en bezoek mijn ziel met Uw uitnemende liefde.*

Is het Evangelie der genade u een kracht Gods tot zaligheid geworden en heeft de Heilige Geest aan uw hart verzegeld, dat de eeuwige Zoon van God om uwentwil ons vlees en bloed heeft aangenomen, en Zich aan de dood van de kruises heeft

overgegeven, opdat u vloek- en doodschuldige die u was, van vloek en hel zoudt verlost worden? O, dan zal het u ook geen last zijn, om uw dierbare Immanuël hartelijk in de geest te mogen omhelzen. O, nee, dan zult u de ogenblikken wel kennen, dat de liefde tot uw Heiland en Bruidegom, zo brandende in u werd, dat u wenste met uw dierbare Heiland en Zaligmaker verenigd te zijn. Het zal u dan ook een groot voorrecht zijn, om alles wat u hebt en zijt, aan uw Borg en Heiland op te offeren. Want als Jezus door het geloof ons deel geworden is, dan wordt door de dood van Christus de oude Adam gedood, opdat wij eenmaal de woorden van Paulus die wij bij Gal. 2 : 20 vinden opgetekend tot de onze zouden mogen maken: *Ik ben met Christus gekruist; doch ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij lief gehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.* Want van het ogenblik af dat Jezus door het geloof wordt omhelsd, wordt de oude mens ter dood verwezen. Daar wij echter daartoe geen kracht hebben in onszelf, zo bieden wij hem aan onze dierbare Heiland aan, die het volle recht en volkomen macht ontvangen heeft om hem op Zijn eigen tijd en wijze ter dood te brengen. En zo volbrengt onze Heiland en Zaligmaker door de kracht van Zijn genade in ons, de weg der heiligmaking, opdat wij eenmaal van alle zonden ontdaan en bevrijd eeuwig met en bij onze gezegende Heiland zouden mogen zijn.

Is Jezus nu zo door geloofsgenade de onze geworden, o, wat moest dan die genade ons niet neerbuigen, verootmoedigen en beschamen. Want wij kunnen onszelf dan niet anders aanmerken, dan als vrijgesproken misdadigers, die door en om de volmaakte, aangebrachte gerechtigheid van Jezus Christus, door de eeuwige Rechter, door genade zijn vrijgesproken. Ja, wij moeten onszelf dan aanmerken als de grootste zondaren, die door het dierbaar bloed en lijden van onze volzalige Heiland, genade en barmhartigheid hebben ontvangen. Want wij willen het dan ook graag bekennen, dat wij die genade niet hebben verworven door ons trouw ernaar zoeken, door er hartelijk naar te begeren, te hongeren en te dorsten, noch door onze zuchten en tranen. O nee, want had Jezus die genade niet eerst voor ons verworven, en daarna ons opgezocht en tot een gelovig omhelzen daarvan bekwaam gemaakt, wat zou er van alle geworden zijn? Nee, mijn vrienden, laat het ons maar met vrijmoedigheid bekennen; wij hadden niet Hem, maar Hij had ons uitverkoren, Hij had ons lief, toen wij Hem haatten. Hij stierf voor ons, toen wij Zijn vijanden waren, Rom. 5 : 8. Daarom valt dan ook alle roem weg, en er blijft niets over dan eeuwige, vrije ontferming. Dan krijgt ook het Lam dat geslacht is alleen de eer, en is Hij alleen de oorzaak van ons eeuwige behoud en zaligheid.

O mijn vrienden, mocht het woord van onze dierbare Heiland maar altijd in ons hart klinken: *Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren.* Joh. 16 : 16. En mochten wij Hem dan maar dikwijls antwoorden: *o ja, dierbare Heere Jezus, die de eeuwige liefde zelf zijt, ik beken het met geheel mijn hart, ik had U in eeuwigheid niet uitverkoren, als u mij niet getrokken en daartoe bearbeid had.* Want door een hart, dat door genade zó onder Jezus mag buigen, wordt Jezus en Zijn genade verheerlijkt. Voorwaar, het zou ons nooit berouwen, zo door de Heilige Geest bearbeid te zijn geworden. O, dat het ons maar veel gegeven mocht worden, het verbond met onze God en Heiland te vernieuwen, en te betuigen: *Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn.* Er zou dan van ons gezegd kunnen worden, dat wij even als Maria, *het beste deel hadden uitgekozen, dat niet van ons zou worden weggenomen.* Wij zouden dan met Jakob kunnen betuigen: *Ofschoon Ezau roemt op Zijn bezittingen, ik heb alles, want Jezus is*

mijn deel en mijn eeuwig goed. Hij is ons van God gegeven tot wijsheid, gerechtigheid, heiligmaking en volkomen verlossing, en daarom:

*Al heeft een ander nog zo veel,
Ik kies mijn Jezus tot mijn deel.*

Er zou dan ook geen nood te vrezen zijn, al kwam de wereld dan al eens met haar schijnvriendschap ons hart beproeven, en al zocht zij dan al eens door haar verleiding ons hart van Jezus af te trekken, zeggend: *Wie zal ons het goede doen zien?* De bede zou dan uit het binnenste van ons hart opstijgen: *Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere!* Ja, al dreigden zij ons dan met druk en vervolging, en de Heere deed ons zien, hoe Hij voor ons ten kruisdood werd geleid, dan zou het getuigenis van onze lippen vloeien: *De Heere is mijn licht en mijn heil, voor Wien zou ik vrezen? De Heere is mijn levenskracht, voor Wien zou ik vervaard zijn?* Zou ik om het kruis dat mijn Heiland mij oplegt, Hem verloochenen? O nee, want het is mij beter van de wereld veroordeeld, dan van haar geroemd en geprezen te worden. Men zou het de wereld dan niet zo euvel duiden, als zij ons kwalijk behandelde, terwijl zij veeleer ons een weldaad daarin bewijst: *Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen. Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben.* Maar tegenover Jezus was het: *Kruis Hem! Kruis Hem!* En zo zal het ook met ons gaan. Zo ging het ook met Paulus, toen hij getuigenis gaf van de hoop die in hem was: *Weg van de aarde met zulk een!* En zo zal het gaan met alle die Jezus, tot hun eeuwig deel en enig goed hebben verkoren.

En al is het dan ook, dat soms het inwendig verderf nog in ons komt woelen, namelijk de bewegingen van de oude Adam, en de zonde die in onze leden nog zijn overgebleven, die ons in de engte drijven en ons dreigen neer te storten! O, daar is nog raad, daar is nog een Helper, die ons niet zal begeven, die ons niet zal verlaten, want Hij houdt de wacht over Zijn schapen en zal hen door de helse wolf niet laten verscheuren. Maar Hij geeft de Zijnen op Zijn tijd genade om tot Hem te roepen: *kruis ze, o Heere Jezus, kruis ze!* En Hij zal ook niet nalaten, al onze vijanden op Zijn tijd onder Zijn voeten te verpletteren. O, dat wij dan maar veel tot de gekruiste Heiland onze toevlucht mogen nemen, want daardoor wordt de heiligmaking in ons volbracht in de vreze Gods.

O, mijn vrienden, als Jezus dagelijks heerschappij in onze leden voert, dan wordt het dagelijks ook klaarder en helderder voor onze geest, dat ons deel niet in deze wereld is, maar daar, waar Jezus zit aan de rechterhand van de eeuwige Vader. Van daar, waar onze Goël is, verwachten wij al onze rijkdommen van genade, die Hij ons met Zijn dierbaar bloed verworven heeft. Daar is bij Hem leven en overvloed van alle genade. En hoe meer men die nodig heeft en van Hem bidt, hoe meer men die in Hem vinden zal.

O, lieve vrienden, dat wij meer en meer mochten bekwaam gemaakt worden, om ons in niets te verblijden, dan in Jezus' dierbaar vergoten bloed, in Zijn dierbare kruis- en bloedwonden, opdat wij meer en meer met Hem mochten Avondmaal houden, opdat wij, hoe meer met Hem verworpen, gekruist en begraven wordend, ook meer en meer met Hem mochten opstaan en leven. Dan zullen wij ook eenmaal, als Hij geopenbaard zal worden in heerlijkheid, in eeuwigheid met Hem leven.

Dat schenke ons de enige, eeuwige en Drie-enige God, om het dierbaar bloedig lijden en sterven van onze dierbare Heiland en Zaligmaker, Jezus Christus wil. Amen, ja Amen.

12. De geseling en bespottung van Jezus' koninklijk ambt.

Zoals de volzalige God in al Zijn wegen openbaart, dat Hij genade en recht oefent, kan men dit in het bijzonder zien uitblinken in het zo wonderbaar gezicht van de gekruiste Heiland, dat allerbeminnelijkst en dierbaar Lam Gods. Daarin zien wij het allerklaarste bewijs van Gods ondoorgrondelijke genade en zondaarsliefde, die Hij hier in de allerbitterste kruisdood van zijn enig geliefden Zoon, Jezus Christus ten toon spreidt. *Want daarin bevestigt God Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog vijanden waren. Hoeveel meer dan, nu gerechtvaardigd zijnde door Zijn bloed, zullen wij behouden worden van den toorn!* Echter wordt ons hier ook in te zien gegeven, het aller ontzaglijkste en ondoorgrondelijke van Gods gerechtigheid, hoe God op het allerstrengst de straf der zonde, die ons, die er zich aan schuldig gemaakt hadden, had moeten verpletteren, op zijn enig geliefden Zoon, die onze Borg en Middelaar geworden was, heeft doen aankomen, en Hem in het allerbitterste lijden heeft laten inzinken, Hem overgevend om door Zijn vijanden geslagen, bespot, gesmaad en veracht te worden, om eindelijk aan het vervloekte kruishout te sterven.

Hier wordt ons de bloedende Heiland, als het ware verzoendeksel voorgesteld, om ons een betoning te geven van de onkreukbare Goddelijke gerechtigheid. Zo wordt Hij ons nog voortdurend in het Evangelie voorgehouden, om daaruit de grote en onpeilbare diepte van Gods genade en barmhartigheid te leren kennen, die God voor arme en zichzelf verloren zondaars heeft bereid. En ook, opdat wij daaruit de gruwel der zonden zouden leren kennen en vlieden, opdat wij in de vreze Gods zouden leren wandelen, onszelf leren verloochenen en vrede met God zouden zoeken, in het bloed der verzoening.

O, mijn zeergeliefde toehoorders, laat ons tezamen de Heere aanroepen, dat Hij ons licht, genade, kracht en bijstand moge schenken, dat Hij zelf Zijn dierbaar Woord aan ons hart moge komen heiligen, opdat de kracht en de vrucht van dat dierbaar en bloedig lijden, waarover wij in deze ure wensen te spreken, door ons alle mocht worden ondervonden. Roepen wij Hem daartoe dan met kinderlijk vertrouwen aan.

GEBED

Joh. 19: 1, 2 en 3. *Toen nam Pilatus dan Jezus, en geselde Hem. En de krijgsknechten, een kroon aan doornen gevlochten hebbende, zetten die op Zijn hoofd, en wierpen Hem een purperen kleed om. En zeiden: Weest gegroet, Gij Koning der Joden! En zij gaven Hem kinnebakslagen.*

Om met enig nut en voordeel voor onszelf, de geschiedenis van het lijden van de Heiland te betrachten, is het niet genoeg onszelf met enige verstands bespiegelingen tevreden te stellen. O nee, mijn geliefden, maar wij moeten trachten er door het geloof enige vrucht van te mogen wegdragen. Daarom vinden wij ook dat de Apostelen niet zozeer de omstandigheden van het lijden van Christus hebben uitgebreid, maar ons alleen het noodzakelijke hebben voorgesteld, opdat wij er de kracht van zouden mogen gevoelen, gelijk Petrus zegt: *Door Wiens striemen gij genezen zijt*, 1 Petrus

2:24. Als wilde hij zeggen: *Het komt er slechts op aan, gelovende in de gekruiste Heiland, te mogen ondervinden, waarom Hij zo gezeseld, verwond en geslagen is.* Want eerst dan, wanneer u de genezende kracht van Zijn dierbaar lijden aan uw ziel gewaar wordt mag u het daarvoor houden, dat u door Zijn striemen genezen zijt. En dan blijft het ook bij geen bloot beschouwen, maar dan gaat er kracht van uit, die zich aan uw ziel meedeelt.

Wij willen dan nu in deze ure meer trachten stil te staan bij de geselslagen, die onze dierbare Heiland en Borg zijn toegebracht, opdat wij door de beschouwing van Zijn wonden door een Goddelijk berouw mochten ontstoken worden over onze zonden. Want men moet zichzelf als een zondaar hebben leren kennen en gevoelen, zal de smaad en de smart die Jezus om onze zonden geleden heeft. ons tot de Goddelijke genade de toevlucht leren nemen, om in dat dierbaar bloed der verzoening genezing te mogen vinden.

Maar zal het ons gegeven worden in Jezus' wonden, striemen en etterbuilen genezing te vinden, dan is het nodig dat de Geest van God ons gezicht opklare, opdat wij de Zone Gods als onze Heiland en Zaligmaker mogen omhelzen, om met de Profeet van de oude dag te kunnen betuigen: *Wij dwaalden alle als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; maar de Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheid is Hij verbrijzeld.* Jes. 53 : 6. En heeft de Heere ons daardoor genade gebracht, dan komen er ook ogenblikken om met een verwijd hart te mogen betuigen: Heeft God zijn enig geliefde Zoon voor mij overgegeven, zo wil ik en zal ik ook voor tijd en eeuwigheid de Zijne zijn, en wil ik mijzelf ook geheel aan Hem overgeven. En zo worden wij dan door het geloof in Hem en met Hem verenigd, en Hij met ons, zodat wij de Zijne en Hij de onze wordt. Dan worden ook Zijn wonden, onze wonden, Zijn gerechtigheid, onze gerechtigheid, en Zijn Geest en leven, onze Geest en leven, en leren wij de apostel nastamelen: *Ik ben met Christus gekruist, en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij, en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij lief gehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.* Gal. 2 : 20. Dan leert men door eigene ervaring verstaan wat het zeggen wil, in Zijn striemen genezing te vinden. In deze vereniging vindt men rust voor zijn consciëntie en wordt ons hart gewaar, dat wij volkomen van schuld en straf zijn vrijgesproken. Dan wordt de vrucht van alles wat Jezus gedaan en geleden heeft, zó aan ons hart toegepast, alsof wij zelf dat alles gedaan en geleden hadden; onze zonden vinden wij dan in Zijn bloed uitgewist, alsof wij nooit een zonde gedaan hadden. Onze zonden zijn dan vergeven, en wij worden vrijgesproken in het gericht. De onreine vloed van onze zondebron wordt dan gestopt, en wij worden de reinigmakende kracht van Jezus' bloed in ons hart gewaar, omdat de liefde Gods zich aan ons hart meedeelt.

Dit nu is het mijn geliefden, *door Zijn striemen genezen te worden.* En zolang de kracht van deze genade niet enigermate aan onze ziel wordt toegepast, zal noch het prediken, noch het horen, ons iets nader brengen tot de eeuwige zaligheid.

O, dierbare en volzalige Heiland, kom tot ons en help ons in ons gebrek, opdat wij U zó mochten beschouwen, dat onze ziel er door genezen mocht worden. Dat wij door het geloof mogen krijgen te omhelzen, dat U onze zonden gedragen hebt op het hout, opdat wij van onze zonden gereinigd mochten worden, en wij onze oude mens mogen leren overgeven, om met U aan het kruis te worden genageld.

Het lijden van Christus stijgt al hoger en hoger. Eerst zagen wij Christus in Zijn zware strijd in Gethsémané, van daar in het huis van Kájafas, nu in het rechthuis van Pilatus. Wij zagen hoe door Zijn eigen volk, opgehitst door hun blinde leidlieden, Zijn dood geëist werd, terwijl Barabbas, de moordenaar werd losgelaten. Wij zagen hoe Pilatus door de eis en de wil van het volk overwonnen werd, en water eiste en Zijn handen wies voor de schare zeggend: *Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtvaardigen, gijlieden moogt toezien*. Hetgeen het volk beantwoordt met de uitroep: *Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!* Zo geeft dan eindelijk Pilatus Jezus over om eerst gegeseld en daarna gekruisigd te worden, hetgeen wij dan nu een weinig nader voor uw aandacht wensen te verklaren, en u daarbij te bepalen.

1. Ten eerste: Bij de bloedige geseling van onze Heiland.
2. Ten tweede: Bij de spot en smaad, die Jezus van de krijgsknechten moest ondergaan.

Laat ons er dan toe overgaan dit gedeelte van Jezus' lijden wat nader in te zien, en wel op een wijze als waartoe Johannes ons aanleiding geeft, hoewel hij van dit gewichtig stuk maar als in het voorbijgaan spreekt. Dit doet Johannes echter niet, omdat hij het niet gewichtig genoeg acht om er langer bij stil te staan. O nee, maar omdat hij als het ware zó in zijn gemoed geroerd werd, dat hij er geen woorden meer voor vinden kon. Het is alsof hij ook ons hiermee wil toeroepen, dat wij onszelf in betrekking tot dit bitter lijden van onze dierbare Heiland, niet met bespiegelingen zouden ophouden, maar met diepe eerbied er het hoofd voor zouden buigen, opdat de liefde van Christus tot Zijn arm volk, die hier zo ruimschoots wordt geopenbaard, ons met een diep zwijgende verwondering en aanbidding zou vervullen.

Johannes zegt dan: *Toen nam Pilatus dan Jezus en geselde Hem*. Alsof hij wilde zeggen: *Nu was de tijd daar, door de hemelse Vader bepaald om Jezus over te geven*. Daarom staat er dan ook geschreven, dat wanneer Pilatus tot Jezus zeide: *Weet Gij niet dat ik macht heb U te kruisigen, en macht heb U los te laten?* Jezus antwoordde: *gij zoudt geen macht hebben tegen Mij, indien het u niet van Boven gegeven ware*. Pilatus had dus geen macht over Hem, dan nadat Hij naar de voorbepaalde raad Gods aan hem was overgegeven, zoals ook Petrus zegt, Handel. 2 : 23.

O mijn medezondaren, is de Vader van onze Heere Jezus Christus zo gewillig geweest om zijn enig en eeuwig geliefde Zoon voor ons in de dood over te geven, o, wat moest er dan bij ons geen rusteloos zoeken en roepen tot God gevonden worden, om Hem door de Geest van de geloofs te mogen aannemen en omhelzen als onze Borg en Middelaar! O arme onbekeerde Adams kinderen, mocht de Geest der genade u hier eens mede biddend werkzaam maken; *want, heeft God zijn eigen Zoon niet gespaard, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven; hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?* Rom. 8:32.

De geseling was een heidense instelling, die aan dengene werd toegediend, die tot de kruisdood veroordeeld was, en die nog als een weldaad werd aangemerkt voor hen die gekruisigd moesten worden, opdat daardoor de dood te spoediger zou intreden. Die daad werd dan ook soms met zo'n ruw geweld toegepast, dat er velen onder het toebrengen der geselslagen reeds stierven. Hierin wordt dan opnieuw het woord der waarheid bevestigd: *De barmhartigheden der goddelozen zijn wreed*.

Pilatus had echter door Jezus te laten geselen, nog een ander oogmerk; hij hoopte namelijk, dat wanneer het volk de geseling en door die geseling misvormd lichaam

van de Heiland zou zien, met medelijden bewogen zou worden, en aldus hun bloeddorstige opgewondenheid zou worden bevredigd. Want hij was van de onschuld van Jezus volkomen bewust, waarom hij dan ook deze gelegenheid te baat nam om, was het mogelijk, Jezus van de kruisdood te bevrijden.

O, mijn geliefden, laat ons trachten een ogenblik, met heilige aandacht en diepe eerbied, bij deze geseling van onze dierbare Heiland stil te staan. O, welk een diepte van Gods geheimenis straalt ons hier tegen: de Zoon van God, de Heere der heerlijkheid, de van eeuwigheid gezalfde van de Vader, de Koning der koningen als een misdadiger gegeseld! Hij, die in geheel Zijn leven niet anders gezocht heeft, dan de zaligheid van arme en ellendige zondslaven, in Wiens mond nooit bedrog gevonden is, wordt hier als een ellendige en verachtelijke slaaf en misdadiger gegeseld.

Mijn geliefden, laat ons de oorzaak daarvan trachten op te sporen. Het is om onze zonden. Had Jezus niet als onze Borg en Plaatsbekleder, deze geselslagen op Zichzelf doen aanlopen, wij zouden eeuwig de toornslagen van een Almachtig en vertoornd Rechter hebben moeten dragen. Maar hier neemt dit dierbaar Lam Gods deze vrijwillig op Zich, en Hij doet Zijn mond niet open. Hij murmureert niet; hoe zwaar en smartelijk Hem ook door deze slag de rug wordt doorploegd, Hij laat het Zich welgevallen, want Hij wil tot de laatste penning toe, alles betalen. Hij wil voor alles boeten wat de Zijnen hebben misdreven. O, dat menige verwonde consciëntie, de troostrijke balsem daarvan mocht gewaar worden!

Had Pilatus nog gedachten gekoesterd, om het volk met een smartelijke geseling van de Heiland tevreden te stellen; bij het volk is geen ontferming of mededongen voor de Heiland te verwerven. Maar o, wondervolle en diepe verborgenheden Gods, God de Vader werd hierdoor met de wereld verzoend. Daardoor moest onze zonden als met een ijzeren griffie, in Jezus' wonden geschreven worden. Dit heilige lichaam, die heilige tempel, waarin de volheid der Godheid lichamelijk woonde, moest verbroken worden, zodat geen enkele steen op de andere staande bleef. Zijn ganse lichaam was als één striem en als één wonde. Zo moest dat dierbaar lichaam van onze Heiland door de riemslagen gekorven en verbroken worden, opdat Hij de door de zonden en de heilige Wet verbrijzelde consciëntie van Zijn volk, tot een ware balsem en een wáár levensbrood zou verstrekken. Want: *Het brood, dat Hij geeft, is Zijn vlees, hetwelk Hij geeft voor het leven der wereld*, Joh. 6. Ja, Jezus werd en moest gegeseld worden, opdat de wonden die Hem daarmede werden toegebracht, als zovele heiligende en reinigende bloedfonteinen, voor ons arme zondaars zouden kunnen wezen. Hij moest als met Zijn bloed worden geverfd, zou Hij onze Borg en Middelaar kunnen zijn, *want zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving*. Hebr. 9:22.

Zo liet dan Jezus Zijn dierbaar bloed vergieten, opdat Hij de genezingsbron zou kunnen zijn voor al onze zonden en ongerechtigheden. Maar zodra vloeide het bloed niet uit Jezus' wonden, of de sluizen des hemels en het hart van de eeuwige Vader, openden zich in liefde en barmhartigheid voor gevallen mensen. En waarlijk, indien Jezus door Zijn bloedwonden het hart van de Vader en de hemel voor ons niet geopend had, er was in eeuwigheid geen hoop voor ons geweest, de poorten van de hemel waren voor ons als met koperen grendels gesloten gebleven. Jezus' wonden moesten onze gewonde ziel genezen: want van onze voetzolen tot aan onze hoofdschedel toe, was er niets geheels aan ons. Deze Rots moest zo geslagen worden, opdat er de wateren van de levens zouden uitvloeien. Die Rots moest zo gespleten worden, opdat de ziel der vluchtende, arme tortelduif er een schuilplaats in zou vinden, Hoogl. 2, waar zij veilig en verborgen zou zijn voor Gods rechterlijke toorn. Maar tevens ook

zou kunnen roemen van *in de schuilplaats van de Allerhoogsten te zijn gezeten, en te mogen vernachten in de schaduw van de Almachtigen*; Psalm 91.

Hoe ellendig de toestand van onze dierbare Heiland zich hier ook doet kennen, hoe dierbaar en aanbiddeijk verschijnt Hij hier voor het oog van de geloofs? Want voor het geloof, staat Hij hier als de ware Bloed-Bruidegom, het Lam Gods, dat Zijn gemeente gekocht en hier met Zijn bloed betaald heeft. Waarom Hem ook eeuwig zal worden toegebracht, lof en eer en dankzegging, terwijl Hij eeuwig als de Koning van Zijn duurgekochte gemeente erkend en verheerlijkt zal worden, omdat Hij als een spotkoning is verguisd en mishandeld.

Heeft nu dit dierbaar bloed, dat warm uit Jezus' wonden vloeit ons ijskoude hart verwarmd, dan moest deze door Jezus hier geleden bespottung, ons diep in stof en as voor het aangezicht van een heilig en rechtvaardig, maar ook tevens goedertieren God doen neerbuigen en doen uitroepen: *o, wonder van genade en zondaarsliefde, dat de God van hemel en aarde, Zich hier zo van zulke diep verachtelijke mensen laat bespotten, en dat alleen om dezulken, die niet beter zijn dan deze, voor een eeuwige bespottung van de Satans te vrijwaren.*

Want let er op mijn geliefden, wat de tekst verder zegt: *En de krijgsknechten een kroon van doornen gevlochten hebbende, zetten die op Zijn hoofd.* Ziet hier dan Jezus aan de laagste willekeur van de krijgsknechten overgegeven. Hier wordt vervuld wat de profetische Psalmist reeds klagende had uitgeroepen: *Honden hebben mij omsingeld, een vergadering van boosdoeners heeft mij omgeven.* Psalm 22 : 17. En dit waren niet slechts alleen de bij Jezus de wachthoudende krijgsknechten die hun woest geweld tegen de Heiland bot vierden, maar zoals Mattheüs beschrijft, vergaderden zij over Hem de ganse bende, om hun moedwil aan Jezus uit te voeren, en met hen al de machten der hel en der boze geesten.

Ziet hier de Heere der heren, de Koning der koningen, de Heere der heerscharen, omringd van helse geesten, daar anders duizendmaal duizend, ja tienduizendmaal tienduizenden, Hem dienen, ja dag en nacht zijn troon omringen en op Zijn wenken en Zijn bevelen wachten. Zie hier, hoe onze Heiland, Borg en Zaligmaker, Zich op het allerdiepst laat vernederen, om arme en verloren zondaars te verlossen. De smart en smaad door onze zonden te voorschijn geroepen, werden hier op Jezus' schouders gelegd.

Hebben zij Hem eerst voor Kájafas bespot in Zijn *profetisch* ambt, nu bespotten zij Zijn *koninklijke* heerschappij. Maar zij kennen deze Koning niet, die de Vader over Sion, de berg Zijner heiligheid, gezalfd heeft. Maar hoe ook de Heiland door Zijn vijanden in Zijn koninklijk ambt bespot moge worden, laat het ons een gedurige behoefte zijn, Hem als onze God en Zaligmaker en Koning over ons hart te mogen erkennen.

Dat de goddeloze wereld niets onbeproefd laat wat Jezus tot spot en hoon kan verstrekken dat zien wij ook hier, want zo lezen wij: *Zij vlochten een kroon van doornen, en zetten die op Zijn gezegend hoofd.* Hiermee geven zij te kennen dat zij niet alleen Zijn Koninkrijk verachtten, maar tevens dat Hij een Koning was als die van het doornbos, terwijl zij de prikkelen en scherpe doornen in Zijn heilig hoofd doen dringen. Richt. 9 : 14.

O, wat heeft het onze Heiland al niet gekost om die grote schare van Zijn uitverkorenen te verlossen! De belofte was: *Hij zou zaad zien.* Maar moest alvorens Zijn ziel tot een schuldoffer stellen, en dat door zo'n ontzettende smart en smaad. O,

volk van de Heeren, buigt in ootmoedige vreze en kinderlijke dankbaarheid onder aan de voetbank van die dierbare Heiland, om Hem van nu aan eeuwig lof en aanbidding toe te brengen.

Wij weten dat doornen ons aan de vloek herinneren, over de zonden van het eerste mensenpaar in het paradijs uitgesproken. God zeide tot Adam: *Het aardrijk zij vervloekt om uwentwil, daarom zal het u doornen en distelen voortbrengen.* Gen. 3 : 17 en 18. Deze vloek nu moest Jezus dragen, opdat wij door Hem gezegend zouden kunnen worden. *Want Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons. Want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt. Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus.* Gal. 3 : 13 en 14.

In oude tijden was men gewoon een koning, die Zijn vijanden had overwonnen met laurieren te kronen, maar de Heiland kronen zij met doornen, tot spot en schimp van Zijn koninklijk ambt, Maar zij weten niet, dat zij juist hierdoor de Heiland als Borg en Middelaar ten triomf voeren. Want zo lezen wij, Kol. 2 : 14 en 15: *Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, heeft Hij datzelfde uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende. En de Overheden en Machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld en heeft over hetzelfde getriomfeerd.*

De Heiland zegt, Matth. 7 : 16: Leest men ook druiven van doornen, of vijgen van distelen? Alsof de Heiland zeggen wil: dat is immers een onmogelijke zaak, want doornen brengen geen vruchten voort. Maar de doornenkroon en het kruis van Jezus, brengen de gezegendste vruchten voort, die ooit door een sterveling worden genoten: want zij geeft ons druiven en vijgen uit het hemels Kanaan.

Hebben zij nu de Heiland met doornen gekroond, zij kleden Hem ook met purper; de koninklijke mantel werd Hem omhangen. De Heiland komt ons nu voor in Zijn derde kleed. Voor de grote Raad verschijnt Hij in Zijn eigen Priesterkleed, voor Herodes in een Profetisch kleed, en hier in een Koninklijk kleed. Al is het dat zij Hem tot smart en hoon met deze klederen omhangen wij hebben Hem in deze drieërlei kleed dagelijks nodig, waarom Hij dan ook deze spotklederen heeft willen dragen. Maar hebben zij Hem hiermee met de bitterste smart en spot willen beladen, hoe dierbaar is Hij ons hierdoor geworden, waar wij Hem als onze Profeet, Priester en Koning mogen omhelzen! Hebben zij Hem met een slecht en weggeworpen kleed omhangen, Hem daarmee tentoonstellende welk een arm Koning Hij was, mogen nochtans de dochteren Sions zich verheugen, want haar Koning komt, arm, rijdende op een veulen, een jong der ezelin. Zach. 9 : 9. Waarom zij dan ook mag zingen:

*Gij, ach, Gij hebt willen dragen
Laster, speeksel hoon en spot,
Banden, gesels, vuistesslagen,
O rechtvaardig Mens en God,
Om mij, arme, vrij te maken
Uit van de doods en 's duivels kaken.
Duizend, duizendmaal zijt Gij,
Jezus lief, gedankt van mij.*

De armoede die onze dierbare Heiland heeft willen dragen is ons tot rijkdom geworden. De armen heeft Jezus lief, want: *die arm zijn naar de wereld, zullen rijk zijn in God,* Jac. 2 : 5. Maar niet die slechts arm zijn naar de wereld, maar die daarenboven ook arm zijn van geest, want Jezus zegt, Matth. 5 : 3: *Zalig zijn de armen van geest: want hunner is het Koninkrijk der hemelen.* Onze dierbare Hemelkoning is

de rechte David, die alle armen en met schuld beladenen tot Zich verzamelt om hun tot een Overste te zijn.

Ach, wat moet ook dit smaad, de smart van Jezus vermeerderd hebben, daar zij dit vuile en ruwe kleet over Zijn verwond lichaam wierpen. Zo staat dan hier de Heere der Heerlijkheid en Gerechtigheid, op Wiens heilig en onbesmet lichaam al onze bloedrode en vuile zonden moesten geworpen worden, opdat Hij ons met de wisselklederen van Zijn gerechtigheid en heiligheid zou kunnen bedekken, en in de dag van de oordeels voor het aangezicht van een heilig en rechtvaardig God zouden mogen verschijnen.

Ja, eindelijk laat Hij Zich tot dat einde naakt aan het kruishout nagelen. Maar in dit laatste lag ook een getuigenis voor de goddeloze wereld en Zijn vijanden die Hem omringden, dat Hij voortaan geen aardse kleren meer nodig had, want nadat Hij het werk der verzoening had volbracht, is Hij heengegaan tot zijn hemelse Vader en heeft Hij Zich bekleed met het licht en de heerlijkheid die Hij had eer de wereld was.

Als zij nu onze Heere en Heiland met de purperen mantel bekleed hadden, gaven zij Hem een rietstok als scepter in Zijn hand, willende hiermede aantonen hoe zwak en onmachtig Zijn koninkrijk was, en dat het Zijn onderdanen als een rietstok de handen zou doorboren, en zij mitsdien bedrogen met Hem zouden uitkomen. Maar dit is nog tot op heden de praktijk van de vorst der duisternis. Want ook nu nog blaast hij de zwakken in het geloof nog zo gedurig in het oor, dat zij nog eenmaal bedrogen met Jezus zullen uitkomen, en dat eindelijk nog blijken zal, dat al hun hopen en steunen op Jezus en Zijn gerechtigheid, hun eenmaal als een rietstok de handen zal doorboren, en dat zij eeuwig zullen verloren gaan.

Maar die het geloof in een dadelijke onderwerping aan Zijn ziel mag gewaar worden, ondervindt hoe de Heere in tijden van nood nog wel eens de scepter van Zijn sterkte zendt uit Sion, en dat Hij nog heerst in het midden van Zijn vijanden. Psalm 110. En O, wat is de scepter van Hem dan zacht, en wat is Zijn last dan licht! Want dan bezoekt Hij Zijn liefhebbers met zijn genadescepter; maar Zijn vijanden verplettert Hij met een ijzeren roede.

Uit het 5^e vers van ons teksthofdstuk schijnt echter te blijken, dat de Heiland deze rietstok niet heeft willen dragen, waarom zij deze dan ook hebben genomen en sloegen Hem daarmede op het hoofd, waarop zij spottende op hun knieën zijn gevallen en Hem hebben aanbeden, alsof zij Hem als hun Heere en Koning wilden huldigen, zeggend: *Wees gegroet, Gij Koning der Joden!* O, welk een goddeloze en gruwelijke smaad, die zij hier de Heere van hemel en aarde, voor Wie alle knie zich eenmaal zal moeten buigen, hebben aangedaan! Toen de satan kwam om de Heiland te verzoeken in de woestijn, toonde hij Hem al de koninkrijken der aarde en hun heerlijkheid, en zeide: Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, neervallende, mij zult aanbidden. Doch Jezus zeide: *Ga weg satan, er staat geschreven: de Heere uw God zult gij aanbidden en Hem alleen zult gij dienen.* Maar hier komen de gezanten van de vorst der duisternis en vallen honend en spottend voor de Heiland op hun knieën, als willende Hem aanbidden.

Zo is het echter nog met de goddeloze wereld; wat biedt zij ons niet al aan, als men haar volgen wil in de uitgieting van alle ongerechtigheid: Maar als men zich van haar schijngoederen en valse heerlijkheid afkerig betoont, dan beloont zij ons met smaad en spot.

O, kinderen van God, u die onderdanen van deze Hemelkoning geworden zijt, bedenk het toch, zo menigmaal de wereld u eert en huldigt, zo menigmaal bespot zij u, maar komt zij u met smaad en spot tegen, dan spreekt zij eerlijk zoals het in haar hart omgaat. En dit laat de Heere toe opdat ons hoogmoedig hart zich zal vernederen en bukken voor het wijs beleid van onze getrouwe God en Zaligmaker.

TOEPASSING.

Ziet daar, mijn geliefden, u wederom iets stamelend van het bitter lijden van dit dierbare Lam Gods voorgedragen. O, mijn geliefden, moest onze ziel niet in aanbidding en verwondering wegzinken, over de ondoorgrondelijke zondaarsliefde van onze dierbare Heiland, die Zich om onzentwil zo laat geselen en bespotten? O, mocht onze ziel hier eens met het ware geloofslicht bestraald worden, om onze Heiland hier in Zijn uitnemende schoonheid te mogen aanschouwen. De wonden en striemen in de geselslagen Hem toegebracht, zijn de ware graveerselen, waarin wij de schoonheid van deze grote Hemelkoning zouden erkennen.

Want zo lezen wij Zach. 3:9: *Want ziet, aangaande dien steen, welken Ik gelegd heb voor het aangezicht van Jozua, op die steen zullen zeven ogen wezen; (of zeven fonteinen) ziet Ik zal zijn graveersel graveren, spreekt de Heere der heirscharen, en Ik zal de ongerechtigheden dezes lands op één dag wegnemen.* En hier ziet men niet alleen Zijn zeven ogen, maar ook tevens Zijn ontelbare wonden, die Hem aan Zijn dierbaar hoofd en lichaam zijn toegebracht; dit nu zijn alle graveerselen waaraan deze, onze dierbare en volzalige Hoeksteen, het algenoegzame Gods-Lam, dat Zich voor de zonden Zijns volks heeft overgegeven wordt gekend. Hij is dat dierbaar Offerlam, waarvan Jesaja had geprofeteerd, wanneer hij Hem sprekende invoert, zeggende: *Ik geef Mijn rug dengene die Mij slaat en mijn wangen dengenen die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor speeksel,* Jes. 50 : 6. Ja, hier staat Hij, die door de mond van de Psalmist reeds klagende moest uitroepen: *Ik ben een worm en geen man, een smaad van mensen en veracht van het volk.* Psalm 22:7. Hier is die tegenbeeldige rode koe. Hebr. 9 : 13. Hier is die tegenbeeldige ram in de doornstruiken verward, die God aan Abraham aanwees om hem in Izaks plaats te offeren. Gen. 22 : 13. zo is ook hier onze dierbare Heiland als het ware in de doornen van onze zonden verward. Hier is de Engel van de Heeren, die aan Mozes in het brandende braambos verscheen, hetwelk wel brandde maar niet werd verteerd. Exod. 3 : 2. En hoeveel voorbeelden vinden wij niet meer in de heilige oorkonden van de oude Testaments aangetekend, die ons alle op dat dierbare Gods-Lam wijzen, Die eenmaal in de wereld zou komen, en door Zijn bloed en wonden, voor de zonde Zijns volks zou boeten, en verzoening zou aanbrengen.

Dit was het strenge oordeel Gods, dat onze dierbare Heiland moest ondergaan, opdat wij van de strenge eisen der Goddelijke gerechtigheid zouden bevrijd worden. Want de toorn Gods, die wij met onze zonden rechtmatig verdiend hadden, had onze Borg op Zich genomen om die te dragen. O, dat wij alle verwaardigd mochten worden om zo op Hem te zien en Hem als zó door het geloof te omhelzen. Als de krijgsknechten nu hun moedwil en helse spotlust aan Jezus gekoeld hadden, brachten zij Hem naar buiten, en stelde Pilatus Hem in deze mishandelde toestand aan het volk voor, zeggende: *Ziet de mens!* Ziet ik breng Hem tot u uit, opdat u weet, dat ik in Hem geen schuld vind. Hier staat nu dit zachtmoedige Lam, Hij deed Zijn mond niet open. Hij klaagde niet over het Hem aangedaan bitter lijden. O nee, maar Hij leed geduldig en gewillig. Hij wilde zelfs niet beklagd zijn, want bij zijn uitgang naar Golgotha om

gekruist te worden, zeide Hij tot de over Hem ween de vrouwen: *Gij dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen.* Het is of de Heere hier zeggen wil: *Hetgeen Ik hier moet lijden, is niet voor Mijzelf, maar ziet voor uzelf toe, dat u aan Mijn kruis en lijden niet geërgerd wordt.*

En dat woord: *Zie de mens*, roept de Heere ons alle heden nog toe! Och dat de Heere het diep in ons alle mocht indrukken! Daarom dan ook gij, die tot op heden nog in uw natuurlijke zorgeloosheid voortleeft, die uw zondemast nog niet gevoelt, noch voor God, noch voor hel en dood vreest maar de zonde najaagt en liefhebt o, hoort des Heeren woord: *Zie de mens!* Want geschiedt dit aan het groene hout, wat zal dan aan het dorre geschieden? *Zie o mens*, wie u ook zijn mag, als u niet tot God en zijn Christus bekeerd wordt, dan zult u eeuwig de geselslagen van Gods toorn in de hel moeten verduren, en de Satan zal eeuwig de spot met u drijven. O mijn geliefden, ziet toch toe voor uzelf, dat u de genade Gods, die u nog heden wordt voorgesteld, niet verwerpt, maar dat u nog heden mocht worden opgewekt om genade en vrede te zoeken in het bloed van dit dierbare Gods-Lam.

Zie toch toe voor uzelf o mens, die God en uw consciëntie, met uw godsdienstigheid wilt bevredigen. Ach, zie toch, o mens, wat u doet, want zolang u niet door de Heilige Geest wordt wederom geboren, is en kan uw godsdienst niet anders zijn dan huichelarij. Uw bukken en het uitstorten uwer gebeden voor God, is niet veel beter als dat wat de krijgsknechten hier deden, want het is slechts een naderen tot God met de lippen, terwijl uw hart zich van Hem afkerig betoont. En hoewel dit uw dagelijkse verrichtingen zijn, verdraagt God u nog, en doet Zijn Zon nog over u opgaan, en voorziet u nog in alles, wat uw behoeften vereisen. O, laat u dan nog verbidden, en geef acht op het woord van Zijn genade, opdat de lankmoedigheid en de goedertierenheden Gods u nog tot bekering mogen leiden.

En u, die enigermate de bewustheid in uzelf omdraagt, dat u onder de zonden als met ketenen gevangen ligt, maar door de donderslagen van Gods wet niet verbrijzeld kunt worden, O, zie toch op dit Lam Gods! Maar zie op Hem, biddend, dat Hij u verlichte ogen des verstands moge geven, opdat u mag zien op Zijn bloed en wonden, die Hem om uw zonden geslagen zijn, opdat uw hart, dat nog harder is dan diamant, week worde, en u met een bloedend hart tot Hem mag gaan met de bede: *O Heere Jezus, mijn misdaden zijn veel, zij gaan over mijn hoofd, als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden, ik kan die niet langer dragen; o Heere, verlos er mij van om Uws dierbaar bloods en gerechtigheids wil.* Want het is niet genoeg de bewustheid in het hart om te dragen, dat men een zondaar is, en dan rust op de belijdenis daarvan. O nee, mijn geliefden, laat deze dwaasheid u niet verstrikken; want met buigen, bidden en tranen, kunt u uzelf van het strenge oordeel Gods niet vrijkopen. *Zie hier o mens*, welk een streng oordeel er over de Borg gaat. Ach, laat u toch ontkleden, laat het deksel uwer eigen gerechtigheid u toch ontvallen. *Zie op de naakte Jezus*, op Zijn bloed en de striemen, die Hem om de zonden Zijns volks geslagen zijn; want alleen daarin kunt u bij een heilig en rechtvaardig God verzoening vinden.

Kunt u uzelf echter geen handen van geloof verschaffen om deze Borg te omhelzen; daartoe is alleen raad bij God te vinden. *Zie, o mens*, zo roept onze tekst u toe, hoe aanbiddelijk uw God is in Zijn zondaarsliefde. Hij straft zijn enig geliefden Zoon in uw plaats, en dat eeuwig gezegend Gods-Lam, ondergaat dit alles zonder morren of tegenspreken, maar geheel vrijwillig en uit eeuwige liefde voor de Zijnen, opdat u door zoveel liefde verbrijzeld en beschaamd zoudt worden, en Hem als een liefhebbende Borg zou erkennen en omhelzen. O, dat u dan met uw ongelovig hart tot

Hem mocht vluchten, opdat Hij dat helse en Godtergende ongelooft van u moge wegnemen.

Viel Hij in Gethsémané neer voor zijn Vader, om voor uw zonden vergeving af te smeken, o, val u dan ook in Zijn armen, opdat Hij u van al uw zonden reinige en wasse in Zijn bloed, en u beklede met de klederen van Zijn gerechtigheid. Zie also, o mens, op de van God voor een arm en in zichzelf verloren zondaar, gegeven Heiland, opdat er in uw ziel plaats moge worden bereid voor de genade van geloof.

Zijn uw zonden groot en menigvuldig, o, vlied tot Jezus' wonden, want daarin alleen kunnen al uw zonden en smarten, al zijn die nog zo groot, verborgen worden, al waren deze zo menigvuldig als het zand en zo groot als de diepte der zee. Zie op Jezus, de tegenbeeldige Vrijstad, want in Hem alleen bent u veilig. De helen van deze tegenbeeldige Rots, Zijn dierbare bloedwonden, staan altijd open. O, verschrikte, en door uw zonden veroordeelde en vervolgte duif, vlied daarheen opdat u in deze kloven verborgen mag worden.

Gevoelt u uw onreinheid, dat u zoals Jozua voor de Engel des Heeren niet bestaan kunt, terwijl het kleed uwer eigen gerechtigheid u ontvallen is, en u naakt en bloot staat, o, zie op Jezus, hoe Hij in dit purper spotkleed, voor uw bloedronde zonden boeten moet, en wend u tot Hem en Zijn gerechtigheid. Indien u zo op het Lam Gods, mag zien, dan zult u ook geloofsvrijmoedigheid vinden, om uw Borg, God en Zaligmaker te omhelzen. Want de geloofs genade is een bevindelijke genade, en niet slechts maar inbeelding, en zij brengt voor de gelovige ziel niet alleen kracht, maar ook vrede aan.

En gij arme en door uw zonden vermoeide zielen, die al de smart voelt, die Jezus voor uw zonden heeft moeten laden, en die hier op uw Heiland ziet, door Zijn vijanden verwond, gelasterd en bespot, o, dat u in schaamte en walging van uzelf vanwege uw zonden, voor uw Heiland moge doen neerbukken en wegzinken in uw laagheid en nietigheid! Zie op uw Borg, op deze Gods en van Mensenzoon. Zie op Hem in Zijn vernedering, maar zie ook op Hem in Zijn heerlijkheid. Zie op dit Lam Gods, maar ziet niet op uzelf. Zie op Hem als uw Zaligmakende Borg, Die als uw Heiland en Koning voor u geleden heeft.

Vraagt u mij echter: *Hoe zal ik, zondeworm, op Hem zien?*

Ik antwoord: door Hem gelovig te erkennen in hetgeen Hij voor u gedaan heeft, en wat Hij nog dagelijks voor u doet. Want hoe klaarder dit voor uw geloofsoog mag worden, hoe vaster zal ook uw hoop op Hem gevestigd worden, en hoe meer zal de oude mens in u gedood worden. In het gedurig zien op uw gekruiste Heiland, zal uw geloof in Hem ook gedurig nieuwe kracht ontvangen. Hij moet het gedurige Voorwerp van onze meditatie en aanbidding zijn. En is dit ons leven bij de dag, dan zullen wij ook in Zijn wegen wandelen, en trachten te doen, wat Hem behagelijk is. Dan zal men ook volharden om wacht te houden aan de posten van Zijn deuren, om te luisteren naar hetgeen de eeuwige Wijsheid tot ons spreken zal. En hoe meer dit ons dagelijks werk is, hoe meer wij Hem zullen leren beschouwen in Zijn koninklijke schoonheid, en hoe meer wij met Hem zullen verenigd worden.

En hoe zwaar en moeilijk Zijn wegen dan ook voor ons zijn mogen, en hoe zware bezoeken ons dan ook mogen treffen, nochtans geen nood, mijn vrienden; want door de kracht van Zijn opstanding zullen wij toch eenmaal overwinnaars bevonden worden, door Hem Die ons heeft lief gehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven.

En gij, mijn geliefden, die door het geloof het eigendom van Jezus geworden zijt, ook u roept Jezus nog dagelijks toe: *Zie o mens, wat het Mij, uw Heiland, gekost heeft, om u te verlossen en vrij te kopen uit de zondebanden, waarin u van nature gebonden lag.* En daarom, laat de zonden nooit gering door u geschat worden; want als de zonden in uw oog gering worden, zal het bloed, dat uw Heiland voor u gestort heeft u ook geen nut doen. Hebben wij in Jezus' bloed vrede gevonden, dit bloed en de kracht van Zijn bijblijvende genade zal ons ook dagelijks in deze vrede moeten bewaren. Bent u eenmaal met Jezus' gerechtigheid bekleed, dan is ook het beeld in ons geplant, hetgeen uit al onze daden moet gezien worden. Dit kleed der Goddelijke gerechtigheid, zal onze ziel ook vervullen met Zijn Goddelijke liefde, want dan is ook de liefde Gods in onze harten uitgestort door de Heiligen Geest. En daarom, al is Jezus eenmaal ons eigendom geworden, wij hebben Hem nog dagelijks nodig.

Gevoelt u de diepte uwer ellende, waarin u gezonken ligt, Jezus is algenoegzaam om u voor wegzinken te bewaren. Is uw hart dikwijls ledig en koud, en kunt u geen hongeren of dorsten naar de gerechtigheid van uw Zielsborg in uw hart gewaar worden, o, daartoe heeft Jezus u de waartekenen van Zijn vlees en bloed, in het Avondmaal nagelaten, Zoekt daarin uw geloof te versterken, Hij wil daarmee uw ziel verkwikken. Laat daarom het gebruik van deze Zijn zielenspijs en drank niet na, het ongevoelig en koud hart moet u nooit van Jezus afhouden, maar integendeel naar Hem toe drijven; opdat Zijn dierbaar hartebloed, dat Hij voor u gestort heeft, uw ziel moge verwarmen. En mag u daarvan dan iets ervaren, o, hoe dierbaar wordt u dan Zijn bloed en lijden!

In Jezus' kruisdood, moet ons vlees gedood worden, of de Satan zou nog te eniger tijd over ons triomferen. En al moeten wij dan al eens een scherp doorn in het vlees gevoelen, en moet en wij de vuistslagen van de vijand onzer ziel al eens verdragen, de geselslagen, die Jezus voor ons verdragen heeft, kunnen ons tot vertroosting zijn, want Jezus roept Zijn gunstvolk nog geduriglijk toe: *Mijn genade is u genoeg!*

De doornenkroon, die Jezus gedragen heeft, verwekt ons een innige vrucht tot zaligheid. Heeft Hij de purperen spotmantel willen dragen, Hij zal ons eenmaal bekleden met de mantel van Zijn gerechtigheid. De bespotting en verachting, die Jezus heeft willen verduren, zal ons de eeuwige eerkroon doen wegdragen. O, mijn geliefden, dat wij door de Goddelijke ontferming alle daarin mochten delen, en dat het hier tot de dood veroordeelde Lam Gods, ons alle zo dierbaar mocht zijn of worden, dat de wereld met al, wat zij geeft en heeft, voor onze ziel daarbij in het niet mocht wegzinken. En dat het ons aller innigste begeerte en vreugde onzer ziel mocht zijn, dit dierbare Lam Gods, van nu aan te mogen lieven, loven, eren en aanbidden, en Hem als onze Koning en Zaligmaker te mogen erkennen en omhelzen in alle eeuwigheid. Amen.

13. Jezus' uitgang uit Jeruzalem naar Golgotha.

Als de Heere Jezus ten tijde van Zijn kruisgang naar Golgotha, tot de over Hem wenende vrouwen zegt: *Gij dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen*, dan wil de Heiland daarmee echter het wenen over Zijn lijden niet kwalijk nemen, alsof Hem dit mishagde, maar Hij wil er mee te kennen geven, dat, wanneer zij in Zijn lijden hun zonden en ellende niet kregen te zien, het dan voor hen niet genoeg zou zijn. Want het rechte wenen over Jezus' lijden, ontstaat uit de kennis onzer zonden en ellende, waarin wij van nature gezonken zijn.

Daar wij dan nu opnieuw in de gelegenheid worden gesteld om onze Heere en Heiland, in Zijn kruisgang van Jeruzalem naar Golgotha gade te slaan, is het mijn wens en bede, dat wij alle mogen verwaardigd worden, om in Jezus' dierbaar lijden onze zonden te gevoelen en van harte te bewenen. O, mocht menig nu nog verstokt zondaarshart er eens zó door getroffen worden, dat hij met een verbrijzelde ziel tot Jezus de toevlucht mocht nemen en van harte mocht geloven, dat de eeuwige Zoon van God dit alles om van Zijn zonden wil heeft moeten lijden, opdat de Heilige Geest, de Prediker van Jezus' lijden, oorzaak mocht vinden om zo'n verbrijzeld hart te komen genezen, te verwarmen, te vertroosten en te vervullen met al de volheid van Gods genade en zondaarsliefde. Dat er dan onder het spreken en horen een gedurig gebed tot de Heere uit ons midden moge opgaan, dat Hij het hart van velen onzer daartoe moge komen toebereiden, opdat het eeuwige zaad der wedergeboorte moge openbaar worden, en dat het wortel moge schieten, groeien en vruchten dragen!

Kom dan, zovelen er onder ons zijn, wie lust, begeerte en gedurig gebed voor de Heere en dat Jezus' koninkrijk worde uitgebreid en dat er nog duizenden tot Zijn kroon en arbeidsloon worden toegebracht, kom dan en verenigt u met mij in het gebed en roepen wij Hem aan, opdat Hij door Zijn Geest onder ons moge komen wonen en werken.

GEBED

Mark. 15 : 22, 23. ***En zij brachten Hem tot de plaats genaamd Golgotha, hetwelk, is, overgezet zijnde, Hoofdschedelplaats. En zij gaven Hem gemirreden wijn te drinken; maar Hij nam die niet.***

Het is een schone beschrijving van het ware volk van God, van de Kruisgemeente van onze Heere Jezus Christus, die wij opgetekend vinden, Openb. 14:4. *Deze zijn het, die met vrouwen niet bevlekt zijn: want zij zijn maagden. Deze zijn het, die het Lam volgen, waar het ook henegaat. Deze zijn gekocht uit de mensen tot eerstelingen Gode en het Lam.* Dit Lam, onze Heere en Heiland, is de volzalige Zoon van de eeuwige Vader, de waarachtige God en het eeuwige leven. Hij is de Schepper aller dingen, die Zich uit liefde voor Zijn volk aan de diepste vernedering heeft onderworpen, en Zich als een Schuld- en Zoenoffer voor hun zonden heeft laten slachten, opdat Zijn arm volk het eeuwig verderf zou ontkomen, waaraan zij vanwege hun zonden rechtvaardig onderworpen waren. De weg, die dit Lam gaat is een weg, die tegen alle verstand inloopt; die gaat door lijden en kruisdood tot de troon der

eeuwige heerlijkheid. En het volk, waarvoor Hij een Zoenoffer werd, volgt dit Lam ook na, waar het ook heengaat. Want zoals Jezus Zelf door lijden geheiligd, de heerlijkheid is ingegaan, en nu gezeten is aan de rechterhand Zijns Vaders, waar Hij van al de engelen en de geesten der volmaakte, uitverkorene heiligen wordt aanbeden, zo moeten ook de Zijnen door kruis en lijden worden geheiligd, opdat zij aan Zijn beeld gelijkvormig, zowel in lijden als in heerlijkheid, worden gemaakt. Zij volgen dit Lam, waarheen Hij hun ook leiden wil. Zij volgen Hem zonder bedenking of tegenstreven, gewillig en kinderlijk eenvoudig, gehoorzamende en volhardende tot het einde toe.

Maar vraagt u wellicht, door welke kracht volgen en kleven zij dit Lam zo getrouw aan? Alleen door de kracht van Zijn genade en Geest: want dit Lam is hun Bloed-Bruidegom en Broeder geworden. Zij zijn Zijn kruisloon, Hij heeft hen met Zijn bloed gekocht. *Hij heeft zich met hen ondertrouwd in eeuwigheid, in gerechtigheid en in gericht, in goedertierenheid en barmhertigheden.* Uit Zijn geopende zijde en bloedwonden, zijn zij geboren, zoals Eva uit de zijde van Adam. En nu zijn zij vlees van Zijn vlees en been van Zijn been. Zij kleven Hem aan als hun Maker en hun Man, en zijn één geest met Hem, en nu kan geen hoogte noch diepte hen meer van Zijn liefde scheiden. Dit Lam draagt hun banier, en deze banier volgen zij, gedurig roepende: *Trek mij, dan zullen wij u nalopen!* Zijn oog is gedurig op hen gevestigd, Hij raakt hen nooit uit Zijn ogen kwijt. Hij is hun Zoon en Leidster. Hij geeft hun licht om op Hem te zien als hun Overste Leidsman en voleinder des geloofs. Hij stort ook Zijn liefde in hun hart uit, zodat zij Hem aanhangen met een volkomen hart. Hun hart is altijd zuchtend en verlangend naar Hem, zij zouden Hem wel altijd bij zich willen hebben, en zijn soms van liefde krank. En terwijl Hij voor hun ziel het "een en al" is, blijft het lichaam er ook niet van buiten gesloten, omdat zij met ziel en lichaam beide Zijn eigendom geworden zijn; en zo willen zij Hem dan ook met ziel en lichaam verheerlijken. Zij wandelen hier als vreemdelingen, omdat Hij hen uit deze tegenwoordige wereld heeft gekocht. Zij trachten Hem na te volgen in alles, waarin Hij hen is voorgegaan. Moeten zij lijden om Zijnentwil, het is hun goed, als zij maar mogen beseffen, dat het de overblijfselen van het lijden van Christus zijn, die zij in hun leden moeten dragen.

En omdat zij noch van de wereld noch van iets anders weten willen, maar van Christus alleen, daarom worden zij beschreven als *maagden*, en als maagden volgen zij Hem na, terwijl hun oog op Hem, hun Ziels-Bruidegom gevestigd is, die zij in alles wat zij doen, zoeken te behagen en aan te kleven.

O, mijn geliefden, welk een zaligheid om zo altijd onze dierbare Heiland te mogen volgen! Ach, mocht het ons alle gegeven worden, iets van deze zaligheid te mogen genieten bij de betrachting van Jezus' kruisgang van Jeruzalem naar Golgotha. Mocht de Heere daartoe onze harten openen en mij een tong der geestelijk geleerden geven, opdat ook deze onze overdenking van Jezus' kruislijden, diep in onze ziel moge worden ingedrukt.

Twee stukken worden ons in onze tekst ter overweging aangeboden:

1. Ten eerste: De kruisgang van de Heiland, van Jeruzalem naar Golgotha, enz.
2. Ten tweede: De bittere mirre drank, die zij Hem gaven om te drinken.

1.

O, mijn geliefden, welk een gedachte, daar ziet u de Zoon van de levende Gods, de grote Profeet, Priester en Koning, als een ter kruisdood veroordeelden misdadiger, door de straten van Jeruzalem naar Golgotha heenleiden, om daar op de schandelijkste wijze aan het kruishout ter dood te worden gebracht. Daar gaat die ware Izak heen, door de duizenden, die Hem omringen, met spot en laster overladen. De menigten juichten, zoals de Filistijnen over Simson deden. Maar er zijn er ook onder die schare, die weenden. Velen was Hij tot een aanstoot en ergernis, maar ook anderen tot een opstanding in Israël. Daar gaat dat dierbare Lam Gods, met het kruishout beladen, terwijl de straten van Jeruzalem worden nat gemaakt vanwege het bloed, dat uit de met de geselroede geslagen wonden vloeit.

Zie, mijn geliefden, dit is de weg, die ieder kind des Heeren enigermate moet bewandelen. Dit is de smalle kruisbaan, waarop wij geroepen worden om onder de bloedvaandel van de gekruiste Heiland, ten strijde op te trekken en te volharden tot het einde toe. Er is geen andere weg ter zaligheid, want de brede wellustbaan leidt tot een eeuwig verderf. Maar langs deze weg gaat men met kruis en druk beladen tot de eeuwige gelukzaligheid. Zo gaat daar onze dierbare Heiland, in gewillige gehoorzaamheid aan de wil van Zijn eeuwige Vader, de dood van de kruises tegemoet. Als de grote Doorbreker, gaat Hij ons hier voor, om ons het pad, dat ten leven leidt af te malen, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen. Ook het beeld van Simon van Syrène heeft ons wat te leren. Want Simon van Cyrène wordt gedwongen om Jezus het kruis na te dragen, maar onze dierbare Heiland droeg het gewillig en zonder tegenspreken.

En zoals het Simon van Cyrène ging, zo gaat het ook met al Gods kinderen. Hebben zij er veel op tegen om in deze wereld kruisdragers te zijn, Gods leidingen met hen beschikken het zo, dat zij wel gedwongen worden om het kruis, dat de Heere goed en nuttig voor hen oordeelt, op te nemen. Want wie Jezus in Zijn heerlijkheid volgen wil, moet Hem ook in het kruisdragen volgen, zoals de mond van de Heiland zelf heeft uitgesproken in Luk. 9: 23: *Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op en volge Mij.* Wij horen het ongeloof dikwijls beweren, dat Jezus, die de machtige God zelf was, de smart van Zijn lijden wel kon verdragen. Maar hoewel Hij waarachtig God was, zo was Hij ook waarachtig mens, En terwijl de Godheid van de Heere Jezus onvatbaar was voor lijden, wordt het ons duidelijk, dat de mensheid van Jezus dit smartelijk lijden moest doorstaan. Dientengevolge kunnen wij ook verstaan, dat de mensheid van Jezus reeds zó door het folterend lijden was verzwakt, dat de Heiland ogenschijnlijk nog onder het kruishout zou bezwijken, en dan zouden de vijanden van Jezus hun doel hebben gemist om Jezus aan het vloekhout te doen sterven. O, mijn vrienden, wat zouden wij een walging aan onszelf gevoelen, als wij een ogenblik met het oog van de geloofs kregen te beschouwen, wat onze zonden aan onze dierbare Heiland al hebben teweeg gebracht. Hoe zij Hem in Gethsémané in het stof heeft doen kruipen, hoe zij Hem hier onder het kruishout tot bezwijken toe doet neerbukken, ja eindelijk op Golgotha op het vloekhout heeft genageld, en dat dit alles moest geschieden, opdat wij der zonde zouden afsterven en der gerechtigheid leven zouden, en opdat door Zijn striemen ons genezing zou worden aangebracht en wij met God verzoend zouden worden.

Maar was deze uitgang van onze Heiland uit Jeruzalem naar Golgotha bloedig en smartelijk, zij was ook heerlijk. Want zij was het gevolg van de onderhandeling in de eeuwige vrederaad, zoals wij zien kunnen in *Zijn verheerlijking op de Berg sprekende met Mozes en Elias, van de uitgang, die Hij zou volbrengen te Jeruzalem.* Luk. 9 : 31.

En voorwaar mijn geliefden, wie door de vrijmachtige genade van God verwaardigd zal worden om eenmaal dit Lam in Zijn heerlijkheid te mogen aanschouwen, zal zich ook eeuwig over deze uitgang moeten verwonderen en dit Lam aanbidden. En hoewel het ongeloof in zo'n voorgestelde beschouwing niets aantrekkelijks vindt, is zij nochtans voor het geloof de bron der geheimen van de Goddelijke liefde, die voor hen de inhoud der eeuwige verwondering en verheerlijking van de Drie-enige God zal zijn.

Voor het *ongeloof* was deze uitgang van de Heiland betreurenswaardig, want zij leidden de Heere der heerlijkheid als een misdadiger uit hun midden weg. Maar eenmaal zou van deze bloedstad, waarin de Profeten des Heeren werden gedood, al dit onschuldig vergoten bloed geëist worden. Ja eenmaal zou deze stad ervaren wat de Heiland had voorgezegd in Matth. 23: 37, 38 en 39: *Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de Profeten doodt, en stenigt die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen, en gijlieden hebt niet gewild. Ziet uw huis wordt u woest gelaten. Want Ik zeg u, u zult Mij van nu aan niet zien, tot dat u zeggen zult: Gezegend is Hij die komt in de Naam van de Heeren!*

Maar voor het *geloof* is deze bloedige uitgang van de Heiland tot een zalige vertroosting. Want zien wij hier hoe de Heere der heerlijkheid zelf, de enig wettige erfgenaam van de wijngaard, uit Zijn eigen wijngaard wordt uitgestoten. Zo zien wij ook dat dit also moest geschieden, opdat wij, die eenmaal uit het Paradijs waren uitgestoten, wederom een toegang zouden ontvangen tot de gemeenschap van de Drie-enige God, en eenmaal zouden mogen ingaan in Zijn eeuwig koninkrijk. Ja, onze dierbare Heiland liet Zich als een misdadiger uit deze bloedstad uitvoeren, opdat wij door Zijn dierbaar bloed en lijden, genade en heerlijkheid zouden verkrijgen. Ja, opdat wij eenmaal in de eeuwige vreugdestad zouden mogen ingaan, in het nieuwe Jeruzalem, waar onze macht zal zijn aan de boom des Levens.

O, mijn geliefden, mag ik met het oog van de geloofs, hier een ogenblik op onze dierbare Heiland staren, dan zie ik hoe Hij daar heen gaat gebukt onder de last mijner zonde, hoe Hij daarvoor gaat boeten op Golgotha's kruin; maar ook hoe Hij dezelve daar heeft weggedaan en geworpen in een zee van eeuwige vergetelheid. Hoe Hij daar het handschrift dat tegen ons was aan het vloekhout gaat nagelen. En o, dan zinkt mijn ziel in verwondering weg vanwege de onmeetbare diepte, hoogte, lengte en breedte van de liefde Gods, tegenover een arm en ellendig zondaar, die tot niets bekwaam is dan om kwaad te doen.

Op de vraag waarom dit offerlam, niet zoals de voorbeeldige offers in de tempel werd geslacht, geeft Paulus ons een duidelijk antwoord, als hij zegt: *Want welker dierenbloed voor de zonde gedragen werd in het heiligdom door de Hogepriester, derzelver lichamen werden verbrand buiten de legerplaats.* Hebr. 13: 11. Zulks geeft ons te kennen, dat het ware tegenbeeld dezer offers, buiten de poorten van Jeruzalem zou geslacht en aan het kruis geofferd worden. Want de voorbeeldige offers konden voor de zonden geen voldoening geven. Maar terwijl nu Christus gekomen was, die niet alleen voor Israël, maar voor de zonden van geheel de wereld verzoening zou aanbrengen, en voor al Gods kinderen het leven zou verwerven, nu moest dit ware en tegenbeeldige Offerlam ook buiten de poort geslacht worden, opdat Hij niet alleen Israël, maar geheel de wereld een Heiland en Zaligmaker zou zijn. Daarom zegt dan ook Paulus: *zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.* Hebr. 13 : 13. De Apostel vermaant ons hier om tot Christus uit te gaan, al

is het dat wij daarin kwaad en laster zullen moeten verdragen. Dit wil evenwel niet alleen zeggen een uitgaan uit de grove wereld der zonde, maar uit alles wat niet is naar de reinheid van Gods heiligdom, zoals wij ook door de Heilige Geest vermaand worden, Psalm 45 : 11: *Hoor, o dochter, en neig uw oor, en vergeet uw volk en uws Vader huis, zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid. Dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder.* Doch voornamelijk wordt hier gezien op de tempel, op het voorbeeldige offer en op de altaar, omdat de Joden daarin hun gerechtigheid zochten, terwijl zij door het Evangelie geroepen werden om alleen op dit Lam te zien en op Hem alleen te vertrouwen op de werken der wet.

Golgotha, waar zij onze Heiland heen leidden, wil overgezet zijnde zeggen, *Hoofdschedelplaats*, en was gelegen op een heuvel tegen het westen van Jeruzalem, en in de nabijheid van de Olijfberg. Wij willen ons over de velerlei gissingen omtrent deze benaming niet ophouden, alleen willen wij er dit van zeggen, dat de naam Hoofdschedelplaats niet slechts zijn grond en oorsprong vond in de vorm van de berg, maar omdat het de plaats was, waar de tot de dood veroordeelde kwaaddoeners de doodstraf ontvingen en waar de hoofdschedels van zulke ter dood gebrachten, tot een afgrijzen van de aanschouwers, bleven liggen.

Dit nu is de plaats waar onze dierbare Heiland werd heen geleid en aan het kruishout genageld. O, mensen siddert en beeft vanwege het toneel dat ons hier wordt voorgesteld. Want wie is het die wij hier deze berg zien beklimmen, met het vloek- en kruishout beladen? Het is de Engel van Gods aangezicht, de Engel des verbonds, die op Sinaï aan Israël, onder donder en bliksem de Wet gaf. Wie wordt bij het gezicht van zo'n toneel niet met schrik en beving aangegrepen? Wie moet hier niet uitroepen: *O, Heere, hoe is het mogelijk, dat Gij, de machtige God, die eenmaal hemel en aarde uit het niet heeft voortgebracht, Uzelf zó hebt willen vernederen en wilde sterven op het vloekhout, op de schandberg, op Golgotha, en dat alleen, opdat arme en doodschuldigen het leven zouden ontvangen in Uw naam?*

Zijn er op Sinaï vele wonderen geschied, op Golgotha zijn deze vermenigvuldigd. Op Sinaï heeft God op een ontzagwekkende wijze Zijn Wet aan Zijn volk geopenbaard. Maar op Golgotha heeft de Zoon van God zelf deze Wet vervuld. Op Sinaï werden de overtreders der Wet, met vloek en verdoemenis bedreigd. Maar op Golgotha werd door Christus Jezus die vloek weggenomen, opdat de zegeningen Abrahams ook over de heidenen zouden kunnen komen. Wanneer iemand de Berg Sinaï naderde gedurende de wetgeving, die moest sterven. Maar op Golgotha stierf de Heere der heerlijkheid, de Vorst van de levens zelf, die Zichzelf vrijwillig ter dood had overgegeven, om de scheidsmuur weg te nemen die wij met onze zonde hadden opgebouwd, en om ons de weg van de levens tot de stad van de levende God te banen, waarop de verlost des Heeren zouden wandelen. Van de Berg Sinaï ging een gestadige rook op als van een vurige oven, en vervulde het volk met een gedurige vreze van de doods. Maar op Golgotha vinden wij het gedode lichaam van onze Heiland en Zaligmaker. Op Sinaï openbaart God Zijn toorn tegen de zonde, door een regen van vuur en bliksemstralen. Maar op Golgotha vloeit een stroom van bloed van de Borg en Middelaar van de Verbonds, om dit vuur van Gods toorn uit te blussen en om alle dorstigen te drenken met de wateren van de levens. Op Sinaï verborg de God van de levens Zich in wolken en donkerheid. Maar op Golgotha ziet u de Vorst van leven en dood aan het kruishout genageld met Zijn armen als het ware uitgebreid om ootmoedige en naar Hem zuchtende zondaars in Zijn liefdearmen te ontvangen. Daar, op Golgotha, ziet u ogenschijnlijk de macht van de satan en van de dood zegevieren, in het gedode lichaam van de Heiland. Maar ook daar heeft de satan Zijn macht

verloren, omdat hij de Heere der heerlijkheid heeft gedood. Daar heeft onze Heiland de macht ontnomen van hem die de macht van de doods had, dat is de duivel. Daar heeft onze Borg de overheden en de machten uitgetogen, en in het openbaar tentoongesteld, en over hen getriomfeerd.

En deze waarheid ziet men nog gedurig bevestigen, wanneer een zondaar als een vuurbrand uit de klauwen van de satan wordt uitgerukt, en zo de satan zijn roof wordt ontnomen. Denkt slechts aan de moordenaar die met Jezus werd gekruist. Maar die als een arme smekeling genade vond in de ogen van de Heiland, en die in plaats van in het eeuwig verderf, mocht ingaan in het hemels paradijs.

Deze berg, dit Golgotha, heeft Jezus gemaakt tot een liefelijke reuk, terwijl Hij daar de zonde heeft teniet gedaan. Hierop zagen ook de offeranden en voorbeeldige ceremoniën. Is het oog van ons geloof nu in de gebeden naar deze berg gericht, dan ziet Jezus met welgevallen op ons neer, en roept ons toe: *Ziet, Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd, en uw muren zijn steeds voor Mij.* Op deze berg heeft de Heiland Zijn banier opgericht, waarnaar de heidenen zullen vragen. deze berg, waar Christus, de tweede Adam, werd gekruist, daar moet ook de eerste Adam, de oude mens der zonde gekruist worden; want die Christus toebehoren worden geroepen om het vlees te kruisigen met deszelfs begeerlijkheden.

2.

Maar wij hebben nog een ogenblik bij het tweede gedeelte van onze tekst stil te staan. Eer zij de Heere Jezus aan het kruis nagelden, wilden zij Hem nog gemirrede wijn te drinken geven, waarvan Mattheüs zegt, dat Hij, die gesmaakt hebbende, die niet wilde drinken. De gemirrede wijn die hier Jezus werd aangeboden, moet echter onderscheiden worden van die waarvan Johannes spreekt, toen Jezus, hangende aan het kruis uitriep: *Mij dorst!* Want dit was reeds door de Psalmist voorzeggd, Psalm 69:22, waar de Heiland sprekende wordt ingevoerd, zeggende: *Zij hebben Mij gal tot mijn spijs gegeven; en in Mijn dorst hebben zij Mij edik te drinken gegeven.* En hier wordt het Hem aangeboden, eer Hij nog aan het kruis genageld was.

Het was de gewoonte onder de Joden om misdadigers die tot de doodstraf veroordeeld waren, eer zij ter dood werden gebracht, gemirrede wijn te drinken te geven, opdat zij door de bedwelming, de smarten van de dood minder zouden gevoelen, naar de raad van Salomo: *Geef de treurige wijn te drinken, en sterken drank dengenen die verloren gaan.* Zij merkten dus de Heere Jezus hier aan als iemand die verloren ging, en rekenden de aanbidding van deze gemirrede wijn nog als een weldaad. Maar de weldaden die de wereld aan Gods kinderen bewijst zijn altijd zulke, waarvan Salomo zegt: *De barmhartigheden der goddelozen zijn wreed.*

O, welk een bittere druiven die Hem Zijn wijngaard heeft voortgebracht, die Hij toch zo trouw heeft bearbeid. Maar ach, wat kan een van God vervreemd hart, dat niet anders dan gal en bitterheid is, de Heiland anders geven, daar ook deze vriendschap niet anders dan vergif en bitterheid is? De Heere Jezus echter weigerde deze wijn. Hij wilde deze bedwelvende drank niet drinken. Hij wil de beker die Hem door de Vader in de hand was gegeven, en die Hij vrijwillig op Zich had genomen te drinken, tot aan de bodem toe ledigen. Hij wil de angsten en de banden van de dood niet ontgaan, opdat Zijn arme en ellendige schapen die niet eeuwig zouden behoeven te dragen, Hebr. 2 : 9: *Opdat Hij door de genade Gods voor alle de dood smaken zou.* Daarom behoeven dan nu ook Gods kinderen de dood niet meer te vrezen, want die is hun nu een aangename bode geworden, die hen tot de eeuwige gelukzaligheid heen voert.

TOEPASSING.

Zo hebben wij dan mijn vrienden, wederom een weinig mogen stilstaan bij de kruisgeheimen van onze dierbare Heiland en Zaligmaker. Hoe was het u nu hieronder te moede? Hebt u van harte mogen geloven dat dit Lam, dat Zich hier als een misdadiger naar de kruisberg liet leiden, om daar een van God vervloekte dood te sterven, uw God, Heiland en Zaligmaker is, en dat Hij, die eenmaal de hemel en de aarde uit niet heeft voortgebracht, en die in zo'n volheerlijke glans en majesteit op Sinaï verscheen, dit alles heeft ondergaan en gedragen opdat u het eeuwige leven en gelukzaligheid zoudt mogen deelachtig worden? Is uw hart onder de prediking enigermate verruimd geworden, zodat u in uw hart hebt mogen zeggen: *Christus, de eeuwig gezegende Zone Gods, heeft mij verlost van de vloek der wet, door dat Hij ook voor mij, als een vloek aan het kruis gestorven is?* Hebt u hiervan iets mogen ervaren, dan komt de Heere daarvan alleen de eer toe, die het u als een vrijmachtige genade heeft toebedeeld. Want niemand zal het ooit met het blote verstand kunnen omvatten, dat Hij, die dit alles doorstaan en geleden heeft, de eeuwige volheerlijke Zoon van de eeuwiglevende God Zelf is, tenzij het door de Heilige Geest zelf aan ons hart wordt geheiligd, en wij de zalvingsgenade van de Heilige Geest ontvangen. Nee, zelfs schaamt de natuurlijke mens er zich voor, zich bij diegenen te scharen of onder hen gerekend te worden, die zich aan Hem, die in Zijn leven zo gesmaad en verworpen is geweest en die eindelijk als een misdadiger aan het kruis gestorven is, als hun God en Zaligmaker vastkleven. Hoe zou het voor een natuurlijk mens ook mogelijk kunnen zijn, die verachten Nazarener voor zijn God en Bloed-Bruidegom te erkennen, daar hij geen lust heeft in de kruisverdiensten van onze dierbare Heiland, en een afkeer heeft van het bloed dat op Golgotha is gestort, terwijl hij van God geen genade ontvangen heeft om in dit bloed de oorzaak van Zijn eeuwige behoud te zien.

Daarom schrijft ook Paulus aan de gemeente van Korinthe: *Wij hebben niet ontvangen de geest der wereld, maar de Geest die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn.* 1 Kor. 2 : 12. En wat zijn dat voor dingen die een kind der genade van zijn God ontvangt? Het is de kennis aan de geheimen van het kruis van Christus, die voor een goddeloze wereld dwaasheid, maar voor hen die het zaligmakend geloof deelachtig zijn, een kracht is tot zaligheid. Het ongeloof wordt gewoonlijk daarin openbaar, dat zij, door haar vernuft, de kracht van het kruis van Christus zoekt te bedekken en te verdonkeren, terwijl de genade van de Heilige Geest, dengene die gelooft doet ondervinden, dat er in de gekruiste Christus, een Goddelijke kracht en wijsheid verborgen is. Want alleen door het geloof kunnen wij de ware wijsheid deelachtig worden.

Dat wij tegenover deze waarheid onszelf beproeven, is voor ieder onzer ten hoogste noodzakelijk. Want als de gekruiste Christus in ons hart geopenbaard wordt als de enig geboren Zoon van God, eenswezens met de Vader, en dat die in het vlees gekomen en aan het kruis gestorven is, om onzer zonden wil, en als wij Hem als in de geest daar zien heenleiden naar Golgotha, o, dan kan onze ziel zo met rouw en leedwezen vervuld worden over onze zonden! Ja dan krijgen wij te zien hoe verschrikkelijk onze zonden die heilige en rechtvaardige God vertoornd hebben, hetgeen klaar en duidelijk is uit wat Jezus voor onze zonden heeft moeten lijden. Zo'n gezicht op Jezus' lijden en op onze zonden, kan het hart meer verbrijzelen dan de donderslagen van Sinaï. Want die kunnen het hart wel met angst en benauwdheid vervullen, maar een gezicht op Golgotha en op het kruis van onze dierbare Heiland doet het hart buigen en smelten als was, omdat het oog van de geloofs het kruis op

Golgotha met de innigste liefde Gods ziet omstraald. Want daarin betuigt God Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren.

O, mijn geliefden, wie zal de diepte der liefde van de eeuwige Vader doorgronden, die zijn eniggeboren Zoon niet spaarde, maar Hem overgaf tot de dood van de kruises; en dat voor ellendige zondige Adamskinderen? Op Golgotha sterft het Voorwerp der eeuwige liefde van de Vaders, Zijn eigen geliefde Zoon; opdat diezelfde liefde het leven zou kunnen schenken aan diegenen die Zijn vijanden waren. Moet hier het wedergeboren hart niet in verwondering wegzinken? Ja, als mijn geloofsoog zo op Golgotha mag staren, dan zegt mijn ziel:

*Des Heiland striemen, banden en wonden,
Hebben mijn hart aan het Zijn gebonden.*

Dan brandt mijn hart van verlangen naar Hem, omdat ik weet dat ik Zijn eigendom ben. Dan zie ik dat dit dierbare Lam Gods, de vloek voor mij gedragen heeft aan het hout van de kruises. Dan kan ik met een verruimd hart mijn Goddelijke Verlosser, aanbedding en geestelijke lofzangen toebrengen.

Dan mijn geliefden, schamen wij ons de smaad van het Evangelie niet, maar wij gaan gewillig met Hem buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende. Al worden wij dan door de wereld gesmaad en veracht, het hindert ons niet, maar het doet ons temeer een afkeer hebben van de zonde en de ijdelheid dezer eeuw; want door het geloof in de kruisverdienste van onze Heiland en Zaligmaker, worden wij van alle aardse banden losgemaakt.

Het geloof in het dierbaar zoenbloed van onze Borg en Zaligmaker, is zo'n grote genade, dat het in ons een geheel nieuw en eeuwig leven verwekt. Ja alles wat tot het eeuwig leven en de gelukzaligheid behoort, wordt ons door het geloof in onze dierbare Heiland geschonken.

Daarom een woord van waarschuwing aan u, die tot heden toe hebt getoond, nog geen belang noch gevoel van Jezus' kruisdood te hebben, al wat aan u gedaan wordt om uw arme ziel voor een eeuwige rampzaligheid te behoeden, is tot op heden nog te vergeefs. Al wordt u nog zo dikwijls gepredikt van geloof en bekering, u zult de zonde niet laten noch haar banden verbreken. U zult de lusten der wereld niet versmaden en uit uw aards Jeruzalem niet uitgaan. Zolang de gekruiste liefde u er niet uittrekt. Want deze is het waarvan de Apostel spreekt. Gal. 1:4. *Die zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader.* Daarom mijn geliefden, zolang het kruis van Jezus geen trekkende kracht op u uitoefent, is alle prediking te vergeefs, wat u dan van het Evangelie der genade meedraagt, zijn slechts woorden, waar mede u soms vrijwel kunt schitteren, zodat u uzelf soms inbeeldt al heel wat gevorderd te zijn, omdat u er zo schoon over kunt spreken. Men kan ook wel afstand doen van enkele grove zonden, terwijl de meer fijnere zonden heimelijk worden vastgehouden, en men blijft een slaaf der zonde en van de satan, zolang men niet waarlijk door de Zone Gods wordt losgemaakt.

Ook is alle prediking te vergeefs, zolang uw oog nog op Sinaï blijft staren. Want daar kan uw ziel slechts met schrik en beving voor de rechtvaardigheid Gods vervuld worden. Want al zijt u nog zo met ijver vervuld om aan de eisen van Gods heilige Wet te voldoen, u zult de boosheid en verdorvenheid van uw natuur niet kunnen overwinnen. Al uw goede voornemens zullen schipbreuk lijden, omdat de gekruiste Christus er in gemist wordt, en omdat het bloed der verzoening u niet tot een

waarachtige bekering heeft geleid. Zolang het bloed van Jezus uw dode consciëntie niet heeft levend gemaakt en gereinigd, blijft uw verharde hart de zonde achteraan kleven. Wij willen daarom trachten u de ware weg van zelfverloochening en behoud van uw ziel aan te wijzen. Maar de Heere beware ons om iemand uit te sluiten, dan die de bekering en de zaligheid zoekt buiten Jezus' bloed. Want zonder verloochening der wereld en eigengerechtigheid, kan men het ware zalmakend geloof niet deelachtig zijn. Om een waar discipel van Jezus en een kind Gods te zijn, moet het hart van de zonde zijn afgetrokken, en zich aan God hebben overgegeven en toevertrouwd. Daarom, al gevoelt u nog zoveel aandrift tot de kennis der waarheid en om Gode welbehagelijk te leven, zolang u nog zonder waarachtige, bekering en zonder verloochening van al uw zelfheid zijt, en u nog niet tot Jezus zijt gekomen om door zijn Geest bearbeid te worden. Zolang blijft u nog in uw zonden. Hiervan geeft Jezus zelf getuigenis daar Hij zegt: *Indien iemand Mijn discipel wil zijn, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.*

Maar, zo zal misschien iemand van u zeggen: *hoe kom ik daartoe, want zolang mijn hart nog aan de ijdelheid van de wereld onderworpen is, kan ik toch immers niet tot de ware rust in Jezus komen?*

Dat is ook zo. Want alleen dan, als het hart de dienst der zonde moe is, en men niet langer leven kan zoals men voorheen geleefd heeft, dan ziet men dat men zonder Jezus niet van de zonden kan worden verlost. Dan leert men roepen uit de nood des harten. Dan kan ons een schone geleerde prediking waarin de Geest Gods gemist wordt niet meer helpen. Dan ziet men dat alleen het geloof in de zoenverdienste van Jezus ons redden kan. Nu zal een ziel dikwijls pogingen aanwenden om te geloven en zichzelf te verloochenen; om de wereld met al haar begeerlijkheden vaarwel te zeggen, en Jezus na te wandelen. Maar zij tracht dit te doen in eigen kracht. Zij kan daarin zelfs al heel wat gevorderd zijn, zodat zij meent te mogen besluiten, dat zij het ware geloof deelachtig is geworden en dat Christus ook haar zonden verzoend heeft. Maar de ziel komt gedurig met zichzelf in strijd, omdat zij tot de ware vrijheid in Christus niet komen kan.

Daarom prediken wij u de zalmakende genadeleiding Gods in Christus, zoals ook Paulus dit deed, alleen door de verzoening in Jezus' bloed. Door een nieuwe geboorte die uit God is door de Geest der genade in het hart gewerkt, en door een algehele verloochening van eigengerechtigheid.

Wij hebben dan ook getracht het Lam Gods voor ogen te stellen, als geslacht voor de zonde van Zijn uitverkorenen en hebben u Zijn liefde en barmhartigheid trachten aan te prijzen, om ware het mogelijk, u daardoor te lokken tot Zijn bloedwonden. En wanneer het nu de Heilige Geest mocht behagen het Lam Gods zo in uw ziel te komen uitschilderen en u de lijdende Borg zó door het geloof mocht krijgen te beschouwen als wij u hebben trachten voor te stellen, en u met de gekruiste Heiland te doen mocht krijgen, zodat er niets begeerlijker voor u mocht zijn dan deze Jezus in uw hart te hebben. Dan kan het ook niet anders of alles wat daar buiten is zou u uit uw hart verbannen wens, dan zouden alle zonden u tot vijand zijn. Dan zou ook u wens uit het werelds Jeruzalem der zonden verlost te zijn. Dan zoudt u leren verstaan wat het betekent als Jezus zegt: *Zo iemand Mijn discipel wil zijn, die neme zijn kruis op en volge Mij.*

Het is echter nodig dat wij acht geven op hetgeen Jezus hier zegt: *zo iemand Mijn discipel wil zijn;* want men maakt van de evangelische genade dikwijls een té wettisch gebruik. Wie echter het eigendom van Jezus wil zijn en de Heiland wil navolgen, die

stemt er ook in toe om Zijn kruis op zich te nemen. Men moet dus waarlijk eerst door het geloof tot Jezus gekomen zijn, eer er een ware zelfverloochening bij ons kan plaats hebben, en eer men waarlijk bewust kan zijn, dat men Jezus in alles nodig heeft.

Maar tot roem van Gods genade mag het gezegd worden, dat er onder ons nog gevonden worden die door de genade van de Heilige Geest zijn vrij gemaakt van alle eigengerechtigheid, en die wel niet veel roemen, maar die met de daad tonen, dat zij door het dierbaar bloed van Christus zijn vrijgemaakt; terwijl anderen wel veel vertoon maken, maar zich alleen met de schijn kunnen vergenoegen. Daarom dan ook u wankelende zielen in ons midden, wie de zonden tot een zware last zijn geworden, o, wat ik u bidden mag, tracht door het geloof op uw dierbare Heiland te zien, hoe Hij hier gebukt gaat onder het kruis, beladen met al uw schuld en zonden. O, dat u door het geloof met Hem op Golgotha mocht vertoeven, u zou alras de kracht van Zijn dierbaar kruislijden ondervinden, en u zou met de liefde Gods vervuld worden. O, wat zou u uzelf daar zalig gevoelen, en wat zou u met de Apostel Paulus kunnen instemmen en uitroepen: *Het is verre van mij, dat ik zoude roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus!*

En uit dezelfde grond, o kinderen Gods, die van uw aandeel in Jezus Christus verzekerd zijt, moet u de weg der heiligmaking leren beoefenen. Want door gedurig op Jezus te zien als op uw Overste Leidsman en Voleinder uws geloofs, wordt de liefde in u ontstoken om opgebouwd te worden in een Godzaligen handel en wandel. Want er zijn nog vele gebreken en ellenden in ons overgebleven, die door het licht van de Heilige Geest al meer en meer openbaar worden, wat ieder kind van God graag zal willen erkennen, en dat zij daardoor alleen, in zichzelf doem- en vloekwaardig zijn. Maar o, mijn vrienden, daarentegen is deze verhoogde Slang zo een zeker en machtig hulpmiddel, die wij ook nodig zullen hebben zolang wij in deze wereld zullen moeten verkeren, en dit zondige lichaam zullen moeten omdragen. Want al zijn wij door het geloof vrijgemaakt van de schuld en straf der zonden, wij hebben nog gedurig de gekruiste Jezus nodig, en alleen Zijn bloed en wonden kunnen onze ziel reinigen van de besmetting van zonden, en ons doen voortgaan in de weg van ware heiligmaking. Dit is de weg waardoor alle kinderen van God, door alle eeuwen heen, zijn zalig geworden.

Maar dat deze geloofsgenade niet altijd door de kinderen Gods beoefend wordt komt daar vandaan, dat zij niet voortdurend in de nabijheid van Golgotha verkeren. O, dat het ons toch meer gegeven mocht worden om op het gekruiste Lam Gods te zien!

Het moet u nimmermeer uit uw gedachten gaan,

't Heeft Jezus bloed gekost, Hij kocht u daarvoor, zielen.

Houdt deze waarheid vast, wilt voor uw Heiland knielen,

Gij zijt Zijn eigendom, denk daar gestadig aan.

Opdat gij dagelijks met Jezus' bloed besprengd en overstroomd mag worden. Door deze weg gestadig te bewandelen, zal de verloochening van eigen zelfheid, niet zo'n moeilijke taak zijn, en zal datgene wat van ons oude element waarin wij geboren zijn nog in ons is overgebleven, ons wel doen zuchten, maar het zal tevens het verlangen in ons verwekken naar het hemels vaderland. En al is het dan, dat ons, zolang wij nog in van de vijands land zijn, op duizenderlei wijzen strikken worden gespannen, er is nochtans geen nood, want de Heilige Geest zal ons om het dierbaar bloed van Jezus wil, de maagden gelijk maken die door Zijn kracht het Lam volgen, waar het ook heengaat. En het woelen van de oude mens der zonden die nog in ons woont, zal door de kracht van het dierbaar bloed van Jezus worden verbroken, en de gerechtigheid van

Jezus Christus ten eeuwige leven zal zo geweldig over ons worden, als de zondvloed die alle heuvelen en bergen overstroomde.

Als men dan om Jezus' naams wil een weg van lijden moet gaan, dan is ons dit tot zaligheid, omdat wij daardoor meer en meer met Jezus worden verenigd. Dan krijgen wij te ervaren dat Jezus uit het lijden dat wij moeten verduren, de bitterheid heeft weggenomen, en leren wij met zeker dichter uitroepen:

*Dit kruis ik dag aan dag dus draag;
Maar niet als der goddelozen plaag;
Mag Uw genâ mij ondersteunen,
Hoe meer dat dan Uw kruis mij drukt,
Temeer Uw liefde mij verrukt.
Als ik op U gelovig steune.*

Ja, al zouden wij dan ook een martelaarsdood moeten sterven, het zou ons tot zaligheid zijn. Al werden wij dan van de wereld uitgeworpen, het zou ons niet schaden, want de zaligheid die wij in Jezus zouden vinden zou ons zelfs in het vuur of onder het staal, Psalmen doen zingen tot lof en eer van Hem, Die ons gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed. O, dat het ons maar veel gegeven mocht worden, de vrije genade en eeuwige zondaarsliefde van onze dierbare Heiland te roemen en Hem te verheerlijken, voor zoveel en zo'n onuitsprekelijke genade aan ons bewezen om *kinderen Gods* genoemd te mogen worden. Dat wij Hem dan maar veel mochten prijzen en lofzingen op de kruisweg die Hij ons heeft opgelegd. Want het kruis is het veldteken dat ons geleiden zal tot dat wij eenmaal het einddoel zullen hebben bereikt, namelijk, het eeuwige leven en de eeuwige zaligheid. Daar zal het ons dan gegeven worden, Hem, die ons zo heeft lief gehad, onverstoord en onvermoeid toe te brengen, de lof, de eer en de aanbidding tot in de eeuwigheid der eeuwigheden. Amen.

14. Het opschrift boven het kruis.

Zeer geachte toehoorders.

Zo zijn wij dan wederom door de genade van de allerhoogste en volzalige God, bij elkaar aan deze plaats vergaderd, om een gedeelte van de onnaspeurlijke en grondeloze zondaarsliefde van onze dierbare Heiland na te speuren. Het was een schoon en zeer gepast woord, dat Ignatius van Hem getuigde in Zijn geloofsbelijdenis die hij aan de gemeente te Rome schreef: *mijn Liefde is gekruist*. Dit woord geeft het veldteken te kennen waaronder alle ware discipelen van de gekruiste Heiland zich verenigen, om onder deze banier van Koning Jezus tot de strijd en de overwinning te worden gevoerd.

Dit woord: *mijn Liefde is gekruist*, moet ons aller wachtwoord zijn; want die God, die de eeuwige liefde zelf is, en die door Zijn gunstvolk niet anders als uit Zijn liefde waarlijk wordt gekend, heeft Zich uit eeuwige zondaarsliefde zo diep willen vernederen, dat Hij de gestalte van een mens heeft willen aannemen, en in die gestalte Zich als een Lam heeft willen laten slachten; en heeft willen sterven aan het vloekhout van de kruisen op Golgotha. En zouden zij, voor wier zonden Hij heeft willen gekruisigd worden, Hem dan niet hartelijk liefhebben; die hen zo lief heeft gehad, terwijl zij nog zondaars waren, dat Hij Zichzelf om hun zonden uit te delgen, heeft willen overgeven aan zo'n smartelijke kruisdood?

De liefde van Jezus voor Zijn volk, wordt het meest door hen gekend uit Zijn bitter kruislijden. In de overpeinzing daarvan vinden zij hun lust, dit is hun levenselement. Hierin leren zij verstaan dat Zijn juk, een waarlijk liefde juk is, hetwelk zacht is en liefelijk, en waarin Hij hun heil en zieleleven schenken wil. Hierin worden dan ook al de ijdelheden dezer wereld en alle eigenliefde om Jezus' wil gekruisigd. Alle schatten en rijkdommen dezer wereld worden voor niets geacht, en men acht het beter en kiest liever met het volk van God verdrukt te worden, dan alles te bezitten wat de wereld aanbieden kan. *Want men wordt door de liefde van Christus gedrongen, als die dit oordelen, dat indien Jezus voor hen gestorven is, zij dan ook in Hem alle gestorven zijn. En Hij is voor alle gestorven, opdat degenen die leven, niet meer zichzelf leven zouden, maar Dien, die voor hen gestorven is, en Zichzelf voor hen heeft overgegeven.* En waarlijk, om tot Deze gekruiste Liefde, niet alleen alle morgen en avond, maar zo gedurig hart en oog te mogen opheffen, is de grootste zaligheid die in dit leven gesmaakt kan worden. En dit wil de Heere nog wel eens bij ogenblikken aan Zijn gunstgenoten schenken, zodat zij zich dan in die eeuwige liefde komen te verliezen.

In dit morgenuur worden wij dan ook wederom in de gelegenheid gesteld om ons in deze zo onnaspeurlijke zondaarsliefde te verlustigen. O, dat de Heere, het getuigenis van Zijn liefde dat in deze ure tot ons zal gepredikt worden, nog dienstbaar mocht maken om van velen onder ons het hart in vlammen der wederliefde te doen ontsteken. Komt, laat ons dan tezamen Hem daartoe aanroepen, opdat Hij Zijn liefde aan ons hart mocht mededelen.

GEBED

Joh. 19 : 19-22. En Pilatus schreef ook een opschrift, en zette dat op het kruis, en daar was geschreven: Jezus de Nazarener, de Koning der Joden. Dit opschrift dan

lazen vele Joden; want de plaats daar Jezus gekruist werd, was nabij de stad, en het was geschreven in het Hebreeuws en in het Grieks en in het Latijn. De overpriesters dan der Joden zeiden tot Pilatus: Schrijf niet: De Koning der Joden, maar dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden. Pilatus dan antwoordde: Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven.

Wonderbaar en gewichtvol is de goede boodschap van het Evangelie, die God Zelf ons uit de hemel heeft geopenbaard. Die goede tijding uit een ver land, waarvan Jesaja uitroept: *O Sion, u verkondigster van goede boodschap, klim op een hogen berg; o Jeruzalem, u verkondigster van goede boodschap, hef uw stem op met macht, hef ze op en vrees niet, zeg de steden van Juda : Ziet hier is uw God!* De wet der natuur, die zelfs in het hart van de heidenen geschreven is, leert ons, dat er een God is, een eeuwig Opperwezen, die alles geschapen heeft en regeert. Maar deze evangelische boodschap leert ons, waar die God te vinden is, en *Wie* Hij is die hier door de mond van de Profeet doet uitroepen: *Ziet, hier is uw God!* Het is die God waarvan de Apostel getuigt en die Hem *het Woord* noemt, als hij zegt: *Het woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeboren van de Vader, vol van genade en waarheid.* Het is onze Heere Jezus Christus, de Zoon van de levende God. Hij is het, waarvan de Schrift zegt: Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven.

Deze volzalige en genoegzame God, is geopenbaard in het vlees. Hij is in een beeststal geboren en neergelegd in een kribbe, omdat er geen andere plaats voor Hem beschikbaar was. Te Nazareth opgevoed, heeft Hij omgewandeld op aarde, overal goeddoende en is eindelijk na het bitterste lijden geleden te hebben, aan het kruishout gestorven op Golgotha.

Ja, zegt het gelovig hart: Deze is onze God, Hij is mijn Borg en Zaligmaker, want om mij, arm zondaar, van een eeuwige rampzaligheid te verlossen, heeft Hij Zich alzo willen openbaren en voor mij aan het kruishout willen sterven. Wij zien dan ook in Hem, Die aan het kruis is genageld, de God der heerlijkheid, de Christus, in Wie al de volheid Gods lichamelijk woont, van Wie al de Profeten hebben getuigd en Wiens getuigenis nog tot ons spreekt tot op de huidige dag.

Als Sion hier dan wordt opgewekt om uit te roepen: Ziet hier is uw God, dan ziet dit op onze dierbare Immanuël, op Hem, van Wie de Profeet ook in het derde vers van dit hoofdstuk had gesproken, als hij zegt: *Een stem van de roependen in de woestijn: Bereidt de weg van de Heeren, maakt recht in de wildernis een baan voor onze God.* En van Wie hij in het 12^e vers de vraag voorstelt: *Wie heeft de wateren met Zijn vuist gemeten, en van de hemelen de maat genomen? En heeft met een drieling het stof der aarde begrepen? De bergen gewogen in een waag, en de hemelen in een weegschaal? Wie is die God? Hoe is Zijn naam, en hoe is de Naam Zijns Zoons, zo gij het weet?*

Dit nu is onze dierbare Immanuël, en deze aankondiging is de blijde boodschap aan alle volkeren. *Want, het is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaars zalig te maken.* En daarom nog eens: *O Sion, klim op een hogen berg, verhef uw stem als een bazuin, en zeg: Ziet, daar is uw God, in Wie alle heil en zaligheid te vinden is, terwijl er buiten Hem, geen verlossing voor een arm zondaar mogelijk is!*

En opdat deze blijmare nu met alle macht zoude verbreid worden zendt de Heere, de God van alle genade, nog gedurig en overal Zijn boden uit, om dit woord der waarheid en der zaligheid uit te roepen, opdat er nog arme en verlorene zondaars door uit de

duisternis zouden worden gebracht tot Zijn wonderbaar licht. En daarom is er dan ook niets waartegen de Satan meer raast en tiert dan tegen de verbreiding van deze blijde boodschap. Doch, opdat de verkondigers van deze blijmare, door het geraas en getier van de vorst der duisternis niet ontmoedigd zouden worden, voegt de Profeet er nog bij : *Vreest niet*, want de Heere heeft het gesproken. *Ziet, de Heere Heere zal komen tegen de sterken, en Zijn arm zal heersen. Ziet Zijn loon is bij Hem en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht.*

Door de prediking van dit Evangelie, door de verbreiding van dit woord van de kruises, moet hem, die als een bliksem uit de hemel is gevallen, Zijn prooi worden ontnomen. Hierdoor moet dan ook het woord, dat door Gods wijs bestuur boven het kruis werd geplaatst namelijk, dat Jezus waarlijk Koning is, die heersen zal totdat Hij al Zijn vijanden gezet zal hebben tot een voetbank van Zijn voeten, bevestigd worden. O, mijn geliefden, mocht het ons aller voorrecht zijn, Hem als onze Heere en Koning te mogen erkennen en omhelzen.

Om onze tekstwoorden wat nader in te zien en te overwegen staan ons twee stukken aan te merken:

1. Ten eerste: willen wij u met korte woorden, het geschiedkundig gedeelte van onze tekst trachten open te leggen, en het nuttige en de gewichtigste zaken daarin vervat trachten aan te tonen, en
2. Ten tweede: voor zover de Heere ons daartoe licht en wijsheid moge schenken, de betekenis en inhoud van het opschrift trachten na te speuren.

O, dat de Heere het als met een ijzeren griffie in onze harten wilde schrijven, dat Hij ons moge leren en ons geloofsgenade wilde schenken, om onze God en Heiland recht te mogen leren kennen, omhelzen en liefhebben. Amen.

1.

Het is ons door de vrijmachtige genade van onze God, de vorige maal vergund, om met elkander stil te staan bij de zware en smartelijke kruisgang van onze dierbare Heiland, en bij de bittere mirredrank die onze gezegenden Immanuël te drinken werd aangeboden; waaruit wij u hebben aangetoond, dat dit voor ons een bewegende oorzaak behoorde te zijn, om met Hem te gaan buiten de legerplaats, om alzo met Hem Zijn smaadheid te dragen. En wat ons nu verder daartoe moet aandringen, vinden wij in onze tegenwoordige tekstwoorden, waarin wij ruimschoots reden en oorzaak zullen vinden om de gekruiste Christus, onze grote God en Koning, in verloochening van onszelf en al wat buiten Hem is, onder opneming van Zijn ons opgelegd kruis, van harte na te volgen.

Als nu onze gezegende Heiland, op Golgotha was aangekomen en Hem de gemirrede wijn was aangeboden, werd Hij tussen moordenaren, aan het kruis genageld en als een vervloekte en verworpene openlijk tentoongesteld. Maar in deze allerdiepste vernedering van de Zoon van God, wil de Vader ook Zijn aanstaande verheerlijking ten toon spreiden, en wel door *een opschrift*, dat zowel Zijn onschuld als Zijn toekomstige heerlijkheid aanwijst. Dit nu kan tot troost van alle gelovige en ware discipelen van Jezus verstrekken, maar ook tot schrik en beving van al Zijn vijanden.

Vooraf wil ik u mijn geliefden, echter ernstig vermanen deze zaak niet gering te achten, en dat te meer daar de Geest Gods het zo gewichtig acht, dat Hij het door al de evangelisten heeft doen optekenen . En o, mochten wij iets van de geest van Mozes of

Johannes hebben, om de verborgenheid die daarin ligt opgesloten, enigszins tot onze vertroosting te mogen aanschouwen!

Dit *opschrift* moet op Johannes dan ook wel een zeer gewichtige indruk hebben gemaakt, dewijl hij het zo omstandig heeft opgeschreven. Johannes zegt: *En Pilatus schreef ook een opschrift Jezus de Nazarener, de Koning der Joden*. Pilatus schreef dit opschrift uit voorzichtigheid, want hij had niets in Jezus gevonden dat van de doods waardig was; maar zij hadden Hem aangeklaagd als een rebel en oproermaker, die gezegd had, dat Hij de Koning der Joden was. En deze beschuldiging was alléén genoeg, om voor de keizer deze doodstraf te rechtvaardigen, en zijn onrechtvaardige bloedvonnis te bedekken.

Op gelijke wijze handelt echter de tegenwoordige wereld nog; want om tegen licht en beter weten in, met woord en daad zonde te bedrijven, dat wordt licht geacht en men maakt er zich geen bezwaren van, maar men zoekt het met het blanketsel van wereldse lof en eer te bestrijken. Maar eenmaal zullen de vijanden van Jezus en van Zijn volk, het toch moeten gevoelen en erkennen dat Jezus de Nazarener is gekruist, omdat Hij de Koning der Joden was. Daarom kwam er ook om dit opschrift zoveel twist onder het volk, en brengt het ook nog heden de gehele wereld in beroering. En dit is niet alleen nu, en toen Christus gekruisigd werd, maar al reeds van het Paradijs af openbaart zich deze vijandschap tegenover Christus, en tegenover hen die Hem met hun gehele hart wensen na te volgen.

Dit opschrift dan, zo gaat Johannes voort, lazen velen van de Joden, want de plaats, waar Jezus gekruist werd, was nabij de stad. De gekruiste Christus werd dus door de Joden aanschouwd, en het opschrift werd door hen gelezen. Maar ach, hadden zij het kunnen geloven, dat het Koninkrijk der hemelen hen zo nabij was, zij hadden tot Jezus om hulp geroepen. Maar nee, zij begeerden geen hulp van Hem, die daar aan het vloekhout hing; zij wilden Hem niet als hun Koning erkennen, maar verwierpen Hem. Dit opschrift was echter niet alleen voor de Joden bestemd, want het was geschreven *in het Hebreeuws, in het Grieks en in het Latijn*. En dit was geschied opdat dit opschrift door de gehele wereld bekend gemaakt zou worden.

En hiermede stemt ook overeen, wat Petrus getuigt: Handel. 2 en 3. De eerste, de Hebreeuwse taal, was de taal der Joden; de tweede, de Griekse taal, werd door de uitgebreide handel der Grieken door de meeste natiën verstaan en gebruikt; terwijl de derde taal, de Latijnse, de taal was die in de rechtzaken werd gesproken. En zo werd dan in de gehele wereld dit opschrift tot een getuigenis en vermaning, zowel in lering als in nering en in de behandeling van een iegelijk met zijn naasten, om er wel acht op te geven hoe nodig het voor ieder mens is, om Jezus tot zijn Koning te mogen erkennen.

Er zullen er ook zeker velen onder het volk geweest zijn, die door eigene blindheid verleid, hun blinde leidlieden maar gevolgd waren, maar die zichzelf daarna rekenschap afvraagden, wat Jezus dan toch wel had gedaan? Want als Jezus toch de Koning der Joden is, dan is Hij ook die Koning, die de Vader gezalfd heeft over Sion, de berg Zijner heiligheid, van Wie David getuigenis heeft gegeven. Maar de meesten der oversten toonden zich vijandig tegenover dit opschrift, en gingen tot Pilatus en zeiden: *Schrijf niet, Jezus de Nazarener, Koning der Joden; maar dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden*. Want de schijn mocht bij het volk eens ingang vinden, dat zij Hem daarvoor erkend hadden, en dit zou een krenking van hun eer zijn; en dus vervolgden zij de Heiland tot het einde van Zijn leven toe.

Maar vruchteloos stelden zij hun begeerte aan Pilatus voor, want Pilatus gaf hun ten antwoord: *Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven*. Heeft hij zich eenmaal laten bewegen om het recht te buigen, hij wil nu zijn recht handhaven, om hetgeen hij eenmaal heeft gedaan, om hunnentwil niet te veranderen. En zo gaat het in de wereld nog, men zuigt de mug uit en de kemel zwelgt men door. En juist daarin, dat Pilatus hier zijn recht handhaaft en het opschrift niet wil veranderen, ligt het Godsgeheim opgesloten. En is het ons te wonderlijk en kunnen wij deze verborgenheid niet verstaan. laat ons tot God om licht en genade bidden, dat Hij het ons te verstaan moge geven. Want voorwaar, dit opschrift is maar niet alleen een teken van Jezus' onschuld, want daarvan had reeds de rechter zelf Hem getuigenis gegeven. Maar Zijn misdaad was voor deze macht der duisternis alleen daarin gelegen, dat onze dierbare Heiland, Koning wilde zijn over arme zondaren. De vijanden van de Heiland konden de glans van dit opschrift even weinig verdragen, als hun vaders het glinsterend aangezicht van Mozes.

Dit opschrift veroordeelde hen als koningsmoordenaars, hetgeen hun als een vlammend lemmet door de ziel moest gaan; zoals ook later Petrus tegen hen getuigt, zeggende: *de Vorst des levens hebt gij gedood*. Want als Pilatus oordeelde dat men Hem los zoude laten, hebt u begeerd dat u een man, die een doodslager was, zoude geschonken worden.

Maar wij hebben ook op te merken, dat in dit opschrift ook de inhoud van het ganse woord van God ligt opgesloten. Want tot op heden getuigt het nog tot een iegelijk van ons, wat ook door de Profeten en de Apostelen zo luid is verkondigd, dat Jezus die Koning is, die door de eeuwige Vader is uitverkoren en gezalfd, om niet alleen te heersen over de Joden, maar wiens heerschappij zich zou uitstrekken tot aan het einde der aarde. En wat is dat niet een krachtige troost voor alle Godzoekende zielen, dat Jezus de Koning is der Joden, de Koning van al diegenen die de Vader aanbidden in geest en in waarheid.

In de inhoud van dit opschrift is niets, dat niet lievens- en beminnenswaardig is om door een arm zondaar te worden omhelsd. Want het roept een iegelijk onzer luide toe, dat deze Jezus de Nazarener, aan het kruis gehecht op Golgotha de Zaligmaker is, die gestorven is om Zijn volk zalig te maken van hun zonden. En als wij in zijn Naam mogen geloven, dan zullen wij het ook soms wel eens mogen ondervinden, door de kracht van Zijn dierbaar bloed, dat Hij voor ons vergoten heeft, aan ons hart te heiligen, dat Hij die gekruiste Heiland is, die ons door het dierbaar offer van Zijn lijden met de Vader verzoend en ons van al onze zonden verlost heeft. Ja dat Hij die Jezus is die ons ook verlost van al onze zondebanden, die ons nog zo gedurig komen verontrusten en aankleven, en die ons naar de rijkdom van Zijn barmhartigheid, ook nog bij tijden en ogenblikken komt vervullen met vrede en blijdschap door de Heilige Geest. Ja, Hij doet ons dan ook nog wel eens door het geloof ervaren, dat Hij diezelfde Jezus bestendig voor ons is en eeuwig blijven zal tot onze troost, hulp en verkwikking in alle moeilijkheden van ons leven, en die ons eindelijk en eenmaal van alle druk, kwaad en droefenis zal verlossen, en overbrengen in Zijn eeuwig heerlijk Koninkrijk. O ja mijn vrienden, deze naam: Jezus de Nazarener, is ons dan als een uitgestorte olie, voor Wie zich eenmaal alle knieën zullen buigen dergenen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn.

Het geloof vindt in Jezus de Nazarener, de profetie van Jesaja vervuld, die van Hem getuigt: *Want Hij is als een rijsje voor Zijn aangezicht opgeschoten, en als een wortel uit een dorre aarde. Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen*

zo was er geen gestalte in Hem, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Jes. 53 : 2. En daarom is Hij dan ook die boven alles dierbare Heiland, die alleen het bekommerde hart kan vertroosten. Het hart der gelovigen ziet in Jezus van Nazareth, dengene die, hoewel Hij rijk was, om hunnentwil arm is geworden; zodat van Hem, die het geen roef behoefde te achten Gode evangelijk te zijn, gezegd kon worden: *Is deze niet de Zoon van de timmerman?* Ja, die om hen rijk te maken, zo arm is geworden dat Hij niets had, om Zijn hoofd op neer te leggen. Hoe meer ook deze Hemelkoning, door de wereld wordt veracht en bespot, hoe dierbaarder Hij voor het geloof is. En al wil de wereld en het ongeloof Hem niet als Koning erkennen, Hij zal nochtans eeuwig als Koning heersen, en Hij zal eeuwig door al Zijn duurgekochte volk als hun Koning en Hogepriester worden aanbeden. Want dat is de wil van de eeuwige Vader die van Hem getuigt: *Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid. Gij zijt Mijn Zoon, eis van Mij, en Ik zal de Heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot uw bezitting.* Psalm 2 : 6 en 8. Hem zullen eenmaal alle dingen onderworpen zijn. Hij is het Woord van de eeuwige Vader, door Wie alle dingen zijn, en die ook alle dingen draagt door het woord van Zijn kracht. Hij is de Koning der koningen en de Heere der heren. Hij is die Koning, die Zijn Koninkrijk met Zijn Eigen dierbaar bloed heeft gekocht, waarvoor Hem door al Zijn begenadigde onderdanen eeuwig eer zal worden toegebracht.

2.

In deze troostrijke leer worden wij bij een gelovige beschouwing van het kruis op Golgotha onderwezen, in verband met Mozes en de Profeten. Want alleen door het licht van de Heilige Geest kan ons de Heilige Schrift de verborgenheden van de kruises leren verstaan. Maar dan ook vinden wij daarin alles wat een arm zondaar tot zijn eeuwige gelukzaligheid nodig heeft.

- De koningen der aarde, worden door de dood van troon en kroon beroofd, en de dood maakt de Vorst met de bedelaar gelijk. Maar Jezus, de Koning van hemel en aarde, neemt na Zijn dood eerst bezit van Zijn koninkrijk. Zijn Koninkrijk begint, waar dat der aardse koningen eindigt. De macht van een koning der aarde strekt zich niet verder uit, dan dat hij Zijn onderdanen beveelt en aan Zijn wetten onderwerpt. Maar Jezus is een Koning, die zelfs de Satan Zijn macht ontnemt en die door het offer van Zijn dierbaar bloed, uit de macht van die tiran verlost, degenen die anders in eeuwige slavernij onder Zijn heerschappij hadden moeten zuchten. Daarom kon ook een der moordenaren die met Jezus gekruist werd, door de Geest der genade geleid, bidden: *Heere gedenk mijner, als Gij in Uw koninkrijk zult gekomen zijn!* En daarom kon ook de stervende Heiland, hem antwoorden: *Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.*
- Het Koninkrijk van Jezus, is een geestelijk en hemels koninkrijk, hetwelk door niemand gezien of gekend kan worden, dan door degenen, die door de Geest Gods zijn wedergeboren, Joh. 3 : 3. Alleen door verstandslicht kan de heerlijkheid van deze Koning niet gezien, noch gekend worden; maar komt de Geest des Heeren het hart van een arme zondaar bestralen, dan wordt niet alleen de heerlijkheid van deze Koning, maar ook die van Zijn heerlijk koninkrijk ontdekt. En al is het waar, dat al de onderdanen van dit koninkrijk, zolang zij in dit eendenrond moeten verkeren, *kruisdragers zijn*, omdat zij de overblijfselen van het kruis van hun Koning in hun lichaam moeten omdragen, worden nochtans zelfs de grootste kruisdragers, door dit licht bestraald zeer wonderlijk op dit koninkrijk verliefd.

Zodat zij het minste aandeel dat zij door het geloof er zich van mogen toe-eigenen voor de gehele wereld niet zouden willen ruilen.

- Jezus heeft dit koninkrijk verworven, door bij de eeuwige Vader, met Zijn hart Borg te worden voor de arme zondaar. In Adam waren alle onderdanen van dit Koninkrijk van God afgevallen, en moesten nu zuchten onder de macht van de satans, die nu over hen heerste naar zijn wil. Zou Jezus nu een rijksvolk bezitten, zo moest Hij het eerst vrijkopen van onder de macht waaronder het gebonden lag: dan moest Hij Zich dit volk door Zijn dierbaar bloed en lijden tot een eigendom verwerven. Hij moest in hun plaats, aan de gerechtigheid Gods voldoen, en door zijn dood de satan Zijn prooi overweldigen.
- Daarom zendt Hij dan ook Zijn gezanten niet met woorden van menselijke wijsheid, maar om te verkondigen de kracht van het Kruis van Christus. Alleen door woorden van menselijke wijsheid, wordt de satan niet uit het hart gebannen, maar voor de kracht van Jezus' bloed en Geest moet hij zwichten. Door dat woord van de kruises, wordt Jezus' Koninkrijk in de ziel opgericht. Want als wij door het geloof tot bekering komen, dan worden wij getrokken uit de macht der duisternis, en overgeplant in het Koninkrijk van Gods liefde. Zodra echter de ziel in dit Koninkrijk is overgeplant, ontstaat er een strijd tegen de satan, de wereld en de zonden. Dan ontstaat er een worsteling tussen het Vrouwenzaad, en tussen het slangenzaad. En hoe meer nu de ziel in de kennis van Jezus' Borggerechtigheid wordt ingeleid, en hoe inniger de ziel door het geloof in de gemeenschap met zijn Borg en Middelaar wordt bevestigd, hoe meer hij dan ook gemeenschap krijgt aan Jezus' lijden. En hoe meer door lijden geheiligd, hoe meer ook dit Godsrijk in de ziel wordt opgericht. Hoe meer wij met Christus worden gekruist en in en aan ons eigen zelfzijn worden gedood, hoe meer het leven van de Zoon van God met kracht in onze ziel toeneemt, zodat wij dan wel eens mogen gewaar worden, dat Jezus als Koning heerschappij in onze ziel voert.
- Bij het oprichten van Jezus' Koninkrijk in de ziel, gaat het veeltijds al heel wonderlijk en tegenstrijdig toe; het verstand vat er niets van. De Koning verschijnt hier in de gestalte van een knecht, opdat arme satansslaven zouden worden vrijgesproken. Daarom is dan ook de Rijkswet van die grote Koning: *Die Mijn discipel wil zijn, die zij aller dienstknecht*. Klein in eigen kracht is het grote veldteken, en kinderlijke ootmoed en heilige vreze is de livrei van de onderdanen van dit Koninkrijk. Het kind dezer eeuw bemint hoogheid, eer en aanzien; maar in het rijk van Koning Jezus, verkiest men het kruis, smaad en verachting, boven de schoonste paarden der wereld. Ja, men mag in waarheid zeggen, dat het kruis dikwijls het noodzakelijkste en kostelijkste is, wat deze Koning ons geven kan, terwijl het soms de blijde getuigenis van de harten ontlokt: *Het is ons uit genade gegeven, niet alleen in Jezus Naam te geloven, maar ook om Zijns Naams wil te lijden*. En o, wat een heerlijk voorrecht om zo met Jezus één te mogen zijn in het lijden, want aan deze heeft Hij beloofd ook één met Hem te zullen zijn in Zijn heerlijkheid. Want Hij heeft immers gezegd: *Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon*.

Zo vinden wij dan in dit opschrift boven het kruis, de geheimen van het dierbaar kruislijden van onze Heiland verklaard. Maar waarom moest dit opschrift, in het Hebreeuws, in het Grieks en in het Latijn geschreven worden?

- Dit moest aldus geschieden, omdat deze talen de meest gebruikelijke talen der wereld waren, en dit opschrift zodoende aan al de volken der wereld zou bekend worden en omdat het volk dat Jezus Zich ten eigendom gekocht heeft, verstrooid was onder alle volken der aarde. Werden bij de torenbouw van Babel de spraken verward, hier bij het kruis van onze Heiland, worden deze alle wederom één. Want waar de kracht van dit kruislijden aan het hart geheiligd wordt, leren alle als uit één mond belijden: *Jezus is mijn, en ik ben de Zijne, Jezus de Nazarener, de gekruiste Koning is mijn liefste*. Zo wordt dan ook door Jezus' kruislijden, weer verenigd, wat anders eeuwig gescheiden zou zijn geweest. Daardoor zullen dan ook allen, die Hij van eeuwigheid heeft liefgehad, tot Hem komen. *Want, in de Heere zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen het ganse zaad van Israël*. Hij is de Wortel van Isaï, die tot een Banier der volken gesteld is, waarnaar de heidenen zouden vragen. Jes. 11 : 10. *Ja, Hij zal een Banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen Israëls verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen van de vier einden des aardrijks*, Jes. 11 : 12. Alle die nu het onderwerp van deze beloften zijn, worden één van hart en één van geest.
- Dit opschrift boven het kruis, verwekte ook veel strijd, omdat het niet beantwoordde aan hetgeen de vijanden van de Heiland hadden gewild; zo is het echter heden nog. Het woord des kruises, het Evangelie der genade, het woord, dat ons de zaligheid predikt door het geloof in de gekruiste Christus, verwekt nog veel strijd tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad. Waarom Jezus dan ook zegt: *Meent niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde; neen, zeg Ik u, maar veeleer verdeeldheid; ja, het zwaard*, Matth. 10 : 34. Voor de Joden was dan ook niet alleen dit opschrift een aanstoot, maar zij vervolgden al diegenen, die er hun heil in zochten en deze vervolging is ook door hun kinderen getrouw opgevolgd. Nochtans zal Jezus als Koning heersen, en zal al Zijn vijanden zetten tot een voetbank van Zijn voeten. Want die in de hemel woont belacht het woeden van de vijanden van onze Heiland, omdat Hij Hem als Koning over Sion heeft uitverkoren en gezalfd. En evenals Pilatus zei: *wat ik geschreven heb, heb ik geschreven*; zoo zegt ook de eeuwige Vader van de Heere Jezus: *Ik toch heb Mijn Zoon tot Koning gezalfd over de berg Mijner heiligheid*. Want, zo zegt God bij Jesaja 46:10: *Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen. De Heere vernietigt de raad der heidenen, en Hij verbreekt de gedachten der volken*.
- En als is het nu ook dat al wat God in Zijn dierbaar woord heeft laten beschrijven, en dat ook eeuwig en onveranderlijk blijven zal, voor velen een dwaasheid is, het is nochtans voor de Zijnen een woord van zaligheid, omdat God hun de verborgenheid ervan leert verstaan; *want de verborgenheid van de Heeren, is voor degenen die Hem vrezen*. Daarom moeten dan ook de dienstknechten Gods, de eer van deze Koning overal aan het volk bekend maken, opdat Hij eenmaal voor Zijn duurgekochte volk alles en in allen zij. En dat niet door kracht noch geweld, maar door zijn Geest zal dit geschieden, tot dat eenmaal alle koninkrijken der wereld, Gode en Zijn Christus zullen geworden zijn. Het is dan ook de ervaring van alle kinderen van God, dat wanneer zij eenmaal door genade hebben leren belijden: *Ik ben des Heeren*, dat alles tegen hen opkomt;

de satan, de wereld, en eigen vlees en bloed gorden zich dan tegen hen aan. Maar geen nood; want die eenmaal door genade het eigendom van Jezus geworden is, zal in die strijd niet beschaamd worden; want als eenmaal door hun dood, ook deze strijd, en al hun vijanden zullen teniet gedaan worden, dan zullen zij de kroon van eeuwig leven ontvangen, die God, de rechtvaardig Rechter, hun alle geven zal.

TOEPASSING.

Ziet daar, mijn geliefden, zo hebben wij dan enigszins mogen inzien, hoe het God de Vader behaagd heeft te zorgen dat het geloof zich niet aan de smaad, onze dierbare Heiland en Zaligmaker aangedaan, zou stoten. Kájafas zeide eens in de vergadering van de grote Raad: Gijlieden verstaat niets, noch u overlegt niet dat het ons nut is, dat één mens sterft voor het volk en het gehele volk niet verloren ga. En dat wij dit weten en van harte geloven, hoewel in een anderen zin als Kájafas dit bedoelde, is voor ons alle een diepe noodzakelijkheid. Voor ons alle is het een getrouw en aller aanneming waardig woord, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is, om zondaars zalig te maken. En dat dit woord nog door de genade Gods en de kracht van de Heilige Geest onder ons gepredikt wordt, daarvan zijn de tekenen nog aanwezig in ons midden. Hij heerst nog onder ons, Hij doet ons in de boodschap van Zijn dierbaar kruislijden nog horen dat Hij, Jezus de Nazarener, de Koning der Joden, Zichzelf heeft willen overgeven aan de dood van de kruises, opdat armen en verlorenen in zichzelf, in Hem de eeuwige zaligheid zouden beërven.

En o, hoe zalig zou het zijn, als wij dit alles van harte mochten geloven en omhelzen, en dat het ons aller voorrecht mocht zijn, om deze gekruiste Heiland als onze Koning, Borg en Middelaar te mogen erkennen! O, dat u dan eens met biddende ernst uzelf mocht afvragen: Hoe sta ik tegenover deze Koning en Zijn dierbaar kruislijden? Kan ik in waarheid zeggen dat ik van ganser harte geloof en vertrouwen dat deze Jezus de Nazarener, de waarachtige God en het eeuwige leven is; dat deze gekruiste Jezus, de Heiland der wereld en de Koning Israëls is? Heb ik Zijn heerlijkheid gezien, als de heerlijkheid van de Eengeboren van de Vader, vol van genade en waarheid? Want als deze waarheden niet aan ons hart geheiligd zijn, wat zal ons dan nog alles baten; want de blote wetenschap van deze dingen geeft ons geen deel aan de gelukzaligheid.

Mogen wij echter zó in Hem geloven, dat wij onszelf geheel en al op Zijn kruisverdiensten, bloed en gerechtigheid mogen verlaten en toevertrouwen; dat wij met die Jezus de eeuwigheid wel durven tegemoet treden; is ons geloof zó op Hem grondvest, dat onze ziel met al haar genegenheden zich voor Hem als onze dierbare Heiland en Koning neerbuigt, dat wij door de genade en invloed van zijn Geest Zijn juk op ons mogen nemen om Hem na te volgen waar Hij ook heengaat, opdat Hij ons behere en regere, en Hij alleen Heere en Meester over ons zij? Ja, dat wij met de profeet mogen zeggen: *De Heere is onze Richter, de Heere is onze Wetgever, de Heere is onze Koning, Hij zal ons behouden.* Jes. 33 : 22. Wie zich zo met deze Koning verenigd gevoelt, die is waarlijk gelukzalig.

Maar ach, wat is het geheel anders gesteld met diegenen, die zich beroemen Jezus vrienden te wezen, daar zij nochtans niets anders dan vijanden van Hem zijn. O, wat is het niet diep te beklagen, dat er nog zoveel onder ons zijn, die onder de verkondiging van al deze heilswaarheden nog even koud en gevoelloos zijn als Pilatus was, die dit opschrift schreef, hoewel hij er zelf de betekenis niet van verstond!

Het ligt dan ook niet in het prediken van woorden van menselijke wijsheid, hoewel de wetenschap der talen een heerlijk middel is in Gods hand, om het woord der waarheid overal te doen verkondigen. Het is dan ook diep betreurenswaardig als het maar alleen dient om het gehoor te strelen of om geleerdheid te verzamelen. Want als het Evangelie van de Kruises niet door de Geest van Jezus en Zijn dierbaar bloed aan het hart geheiligd wordt, en deze gekruiste Koning Zijn liefde aan het hart niet meedeelt, dan zal het woord der prediking ons eer leiden tot veroordeling dan tot ons eeuwig behoud. Maar helaas, wat is het niet betreurenswaardig dat er zo weinig zondeslaven door die dierbare prediking van het Evangelie der genade, uit de klauwen van de satans worden verlost en gered. Dat er zoveel zijn die zichzelf tevreden stellen met het horen van een predikatie, al wordt er voor hen geen volkomen Jezus tot zaligheid in gevonden. Men heeft geen kennis aan de smaad van Jezus, omdat men de kracht van het kruis niet kent, en nu vergenoegt men zich maar met de schil, terwijl men de kern zelf mist. En wanneer de geheimen van het kruis van Christus in de Schrift niet worden ontdekt, dan is de Schrift voor u nog verborgen, en alle wijsheid is nog dwaasheid te achten, en alle licht anders niet dan donkerheid.

Och, mijn geliefden, voor wie de Schrift nog verborgen is, ach, dat u tot uw eeuwig heil eens in de geest, met Jezus aan het kruis gehecht werd. Ach dat u de Schrift eens mocht leren onderzoeken. Jezus roept het u toe: *Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het die van Mij getuigen.* Maar ook zegt de Heiland: *Gij wilt tot Mij niet komen, opdat Ik u het eeuwige leven geve.* Ach, dat wij toch om de kennis van deze gekruiste Liefde, alles voor schade en drek mochten leren achten, en dat die gekruiste Koning, onze Heere en Heiland, ons licht en ons heil mocht worden. Dan zou de schrift ons ook klaar en duidelijk worden en zou ons zoeter smaken dan honigzeem. Dan zouden wij ook op iedere bladzijde der Schrift, het beeld van onze Koning vinden afgemaald, hoe ook de vijandschap van ons eigen hart tegen het licht en de waarheid der Schrift mocht aanlopen.

Want waarlijk, als de Heere ons enigermate de ogen heeft geopend, moeten wij het met schaamte erkennen, dat wij het licht der Schrift niet kunnen verdragen. Wij willen zoals alle naamchristenen de schrift verdraaien. Wij zouden willen dat het Evangelie gepredikt werd, zoals onze oude mens dit graag had, want de weg die ons door de Schrift wordt voorgesteld is ons te eng, men kan daarbij niet leven. Het kruis dat ons daarin wordt opgelegd, moet weg. Dientengevolge zijn wij vijanden van het kruis; en nochtans wil men christen zijn. Men zegt nu juist wel niet met woorden, zoals de Joden dit deden: *Zeg niet dat Hij de Koning is; maar dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden;* maar men toont het met de daad.

Sommigen horen nog wel graag Christus als Koning prediken, en zelfs dat deze waarheid met ernst op het hart wordt gebonden, ja dikwijls hoe ernstiger hoe liever; maar men moet niet tot onderzoek van de praktijk komen. Men wil nog wel horen dat de poort eng is en de weg nauw; *maar tot het aandringen en het aantonen van de noodzakelijkheid om dezelve in te gaan moet men niet komen.* Men roept nog wel, *Heere, Heere,* maar op niets wordt minder gelet dan op de geboden van onze grote God en Koning; men verscheurt Zijn banden en werpt die verre van zich. Ach mocht dit eens anders worden, mochten wij ons alle eens als een enig man aan deze grote Koning onderwerpen. Door de waarheid der Schrift door het ongeloof te verwerpen, kunt u echter die Koning geen schade aanbrengen, maar wel uw eigen ziel verderven. De waarheid der Schrift blijft onveranderlijk: *Jezus de Nazarener is de Koning der Joden.*

Deze waarheid zal eeuwig blijven, maar als u in uw ongeloof volhardt, dan zult u eenmaal door de waarheid van de Schrift geoordeeld worden. Hij zal eeuwig als Koning heersen, en u zult Hem ook eeuwig daarvoor moeten erkennen. Maar ach, dat u Hem nog door Zijn heerschappijvoerende genade mocht leren erkennen eer het voor u voor eeuwig te laat zal zijn, en eer Hij zal wederkomen op de wolken van de hemels, en u Hem als uw Rechter zult ontmoeten.

O, mensen, bedenkt het toch, het zijn woorden van de waarachtige God. Jezus is Koning, en zal eeuwig als Koning heersen. Wel degenen die zich gewillig onder zijn scepter leren buigen: want hun Naam zal worden geschreven in het boek des levens. Is de schrift echter nog voor u verborgen, en is het u tot smart dat u de verborgenheden van Jezus' lijden die daarin geopenbaard worden u niet aantrekken.

Och, neem dit woord dan in uw hand en valt er mede op uw knieën voor God, en smee Hem om licht en genade, totdat het Hem moge behagen Jezus de gekruiste, Die ook om uw zonden aan het kruishout geleden heeft, aan uw zielsoog te openbaren. Wie Jezus niet nodig heeft omdat hem de zondelast niet drukt, die vraagt ook niet naar Jezus; maar die vanwege zijn menigvuldige zonden en ongerechtigheid met God verzoend moet worden, die wordt door de nood tot de gekruiste Jezus gedreven; want door Jezus' bloed en kruisdood, leidt de weg tot verzoening en vrede met God. Daarom, *bekommerde zielen*, vliedt maar tot Jezus en Zijn bloedwonden, en bidt uw Rechter om genade en een rein hart. Laat echter de satan u niet wijs maken dat Jezus met u niet te doen zal willen hebben, want Hij heeft zich gewillig overgegeven om Zich voor u te laten kruisigen, en nu behoeft zelfs de grootste der zondaars aan Jezus' bereidwilligheid, om hen van schuld en zonde te verlossen niet te twijfelen. Ja tot op heden werkt die grote Koning nog aan uw hart. Hij roept het u nog gedurig toe: *o zoon, of dochter geef Mij uw hart!* Gaat dan ook tot Hem, en geeft uzelf geheel en al aan Hem over.

En laat Jezus' nederige gestalte u toch niet van Hem terug houden; want het is voor u, en om uwentwil dat deze grote Koning en Heiland Zich heeft laten kruisigen. Maar loopt Hem aan in het gebed dat Hij uw ziel met Zijn licht moge komen beschijnen, opdat ook u Zijn heerlijkheid mag zien.

O, mijn geliefden, die nu nog door het beklaaglijk ongeloof zo geheel zijt ingenomen, mocht u het eens weten wat een gelukzalig leven het is zo geheel aan deze Hemelkoning verbonden te zijn, en wat een zielzaligend genot men smaakt als men in gemeenschap met Hem mag leven. Want dan eerst mag men ondervinden wat het zeggen wil, vergeving der zonden te hebben ontvangen om dezes Konings wil, en onze consciëntie gereinigd te mogen hebben in Zijn dierbaar bloed: om door Hem licht en genade te mogen ontvangen en eindelijk een eeuwig gelukzalig leven. Daardoor wordt de oude mens gedood en aan het kruis genageld.

- En hebben wij dat mogen ervaren, en zijn wij tot Hem getrokken, dan zullen wij ook van harte dit opschrift omhelzen: *Jezus, de Nazarener, de Koning der Joden*. En wij zullen met blijdschap, van harte er kunnen bijvoegen: *Deze is onze Koning, onze Heere en onze Wetgever*. En wij zullen met de Bruidskerk kunnen instemmen en uitroepen: *Mijn liefste is mijn, en ik ben de Zijne!*
- En om onze ziel meer en meer in Jezus' dierbaar kruislijden gegrondvest, en om in Zijn dierbare bloedwonden genezing en vrede te vinden, is het nodig dat dit opschrift dagelijks in onze harten gedrukt en verzegeld wordt. En hoe het dan ook moge gaan in dit leven, tracht nooit dit dierbaar kruislijden van uw Algenoegzame

Heiland en Zaligmaker uit het oog te verliezen. Want dan alleen bent u veilig. U hebt niets anders nodig dan door het geloof op uw lijdende Borg en Heiland te zien. En waar gij u ook mag wenden, u zult het ervaren dat buiten Jezus alles dood en koud is. Daarom mijn geliefden tracht bij Hem te schuilen, want Hij is uw enig troost in al uw ellende. Want daarin bevestigt God Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is. Dat de liefde van Christus ons dan moge dringen, als die dit oordelen, dat, indien EEN voor ons alle gestorven is, wij dan alle gestorven zijn. En Hij is voor al degenen gestorven die Hem in onverderfelijkheid liefhebben. Dat wij dan ook alle in Hem gestorven mochten zijn, opdat wij ook alle in Hem mochten leven.

- Hangende aan het kruis, bood die liefderijke Koning Zichzelf als onze Verlosser aan, en nog heden is Hij onze Voorspraak bij zijn hemelse Vader. Hebt u bekeringsgenade nodig, door Zijn almachtige kracht heeft Hij zelfs een moordenaar aan het kruis bekeerd. Nog heden heeft Hij dezelfde kracht om de werken van de satan in ons te verbreken; en naar de rijkdom van Zijn genade zal Hij alle die Hem daarom bidden de genade ten leven niet onthouden.
- Zijn wij bekommerd en verlegen vanwege onze zonden, alleen met het oog des geloofs op Jezus' kruis en trouwe zondaarsliefde te zien, kan onze ziel vertroosten. En Hij kan en wil ons alles geven wat wij nodig hebben. Hij heeft aan Zijn kruis ons niet vergeten, en daarom zal Hij ons nu niet vergeten. Hij zorgt voor al de Zijnen tot in eeuwigheid; want Hij heeft ze alle in Zijn handpalmen gegraveerd.
- Heeft lauweheid en harteloosheid u. bevangen, o, bedenk dat Jezus voor u aan het kruis uitriep: *Mij dorst!* Want evenals Jezus' tong aan het kruis smachtte naar een druppel lafenis, zo dorst Zijn ziel naar het heil en de zaligheid van al de Zijnen. O, mochten wij dan maar dikwijls onze ziel afvragen en zeggen: *O, mijn ziel, heeft de Heiland zo gedorst naar uw heil, en dorst gij nu niet naar Hem en Zijn gemeenschap?* En dat het antwoord dan maar steeds mocht zijn: *O ja, mijn dierbare Heiland, mijn ziel dorst naar U, mijn vlees verlangt naar U. Zoals een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Wanneer zal ik ingaan en voor Uw aangezicht verschijnen?*
- En mocht de vijand onzer ziel ons te enigertijd onze zonden nog weer voor ogen stellen, geen nood mijn vrienden, want het handschrift der zonde dat tegen ons was, heeft Christus aan het kruis teniet gedaan, en Hij zal in ons alles volbrengen, wat het Goddelijk welbehagen te voren heeft vastgesteld.
- Heeft Jezus eenmaal aan het kruis uitgeroepen: Het is volbracht! Tot een teken dat Hij alles gedaan had wat Hij op Zich genomen had om te doen *voor* ons; zo zal Hij ook alles volbrengen *in* ons. Ja, het is volbracht, alles wat de Vader eiste is door Jezus volbracht, wat wij hadden moeten doen, maar niet konden. Het is volbracht, alles wat wij nog zouden moeten doen, en in Zijn kracht zal Hij alles in ons en voor ons volbrengen, tot in alle eeuwigheid.
- Mochten wij het opschrift dat boven het kruis van Jezus stond geschreven, maar dagelijks meer leren kennen en beoefenen. O, dat wij deze Koning maar meer en meer in Zijn schoonheid, in de staat van Zijn vernedering en in de staat van Zijn heerlijkheid mochten leren aanschouwen! O, wat zouden wij dan ook een diep neerbuigen voor Hem in onze ziel gewaar worden. O, dat wij dit Goddelijke Lam, dat blank en rood is, en de banier draagt boven tienduizenden, meer door het geloof mochten leren kennen.

En nu mijn vrienden, als ons dit alles het kruis van Jezus leert, moeten wij dan niet bekennen, dat al onze wijsheid dwaasheid is, en dat al onze eigen zin en wil moet

verbroken worden? Moeten wij dan niet erkennen dat onze Koning Zijn Koninkrijk duur heeft gekocht? O, dat Hij ons dan ook maar bekwaam moge maken, dat wij Hem in gewillige gehoorzaamheid achteraan mogen kleven. En al is het dan ook dat onze weg door dit leven met veel kruis en druk Zowel van binnen als van buiten, als bezaaid mocht zijn; dat wij dan ook mochten bedenken dat ons niets vreemds overkomt, en dat deze onze gekruiste Koning ons kracht en genade zal schenken om dit kruis te kunnen dragen. Onze tijden zijn in Zijn hand, en onze Koning die alles voor ons volbracht heeft, zal ook alles in ons volbrengen wat te volbrengen is. Want het is Zijn wijsheid om door de tegenstrijdigste dingen, het heil van onze ziel te volmaken.

En is dit onze ondervinding op de weg van ons kruis, dan leren wij ook dat de last die Hij ons oplegt, altijd licht is. Want dan zullen wij ook ondervinden, dat Jezus altoos nabij ons is, en dat Hij, onze Koning en onze God, een levende Fontein is. En zouden wij dan niet alles met Hem durven wagen? Zouden wij ons dan niet geheel aan Hem overgeven en toevertrouwen, hoezeer de satan daar ook tegen aan mocht druisen? Want terwijl Jezus uw Koning is, hebt u voor niets te zorgen. Hij zelf zal voor ons strijden, tot dat Hij al onze en Zijn vijanden aan Zijn voeten zal hebben gebracht en onderworpen.

Daarom, mijn geliefden, weent niet, want ziet, de Leeuw uit de stam van Juda, de wortel Davids, heeft overwonnen, en zal overwinnen. Hij zal geen enkel schaap van Zijn kudde laten verloren gaan. Werpt uzelf dus met al uw bekommernissen maar op Hem, want Hij alleen is de vaste grond waarop u kunt vertrouwen. Laat de wereld maar twisten over de verscheidenheid der talen, maar houdt u uzelf maar aan de taal van het kruis. Een waar Christen, hetzij hij komt van het oosten of van het westen, de taal die hij spreekt, is de taal van het kruis, en de strijd die hij strijdt is de kruisstrijd der liefde.

En als wij Hem als onze Koning belijden, moeten wij ook als getrouwe onderdanen voor Zijn Koninkrijk strijden. En al moeten wij dan ook door strijd en vervolging, om Zijns Naams wil lijden, laat ons trachten trouw bevonden te worden, in Hem te belijden voor Zijn vijanden. Maar laat altijd Jezus en Zijn dierbaar kruislijden, de grond en de hoop van onze belijdenis zijn.

En als dan eenmaal de ure zal gekomen zijn dat wij de laatsten strijd zullen moeten strijden, dan zal de barmhartigheid van onze God, alles in ons volbrengen om onzes dierbare Heiland wil, die voor ons aan het kruis heeft geleden. De dood zal dan onze beste vriend zijn, die ons van alle strijd en moeite zal komen verlossen. En als ons lichaam dan in het stof der aarde zal worden neergelegd, dan zal onze ziel met onze volzalige Ziels-Bruidegom eeuwig worden verenigd! Amen.

15. De drie-urige duisternis.

De liefde van onze dierbare Heiland, waarin de Godlievende ziel haar rechte weide vindt, wordt door de Apostel zeer zoet uitgedrukt, als hij zegt: *Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zal Zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees wezen.* Efëze 5 : 31. De Apostel spreekt hier van de gemeente die de Heiland, onze dierbare Zaligmaker, de Zoon van de levende God, onze Bloed-Bruidegom, voor Zichzelf heeft uitverkoren, hetgeen in het 32ste vers nader wordt uitgedrukt met deze woorden *Deze verborgenheid is groot; maar ik zeg dit ziende op Christus en op Zijn gemeente.*

De eeuwige Zoon van de levende God, die eenswezens is met de Vader en de Heilige Geest, heeft Zich uit de kinderen van Adam, die niet anders dan zondige maden en verdoemelijke voorwerpen in zichzelf zijn, een bruid uitverkoren. Om echter deze onbesnedenen tot Zijn bruid te maken, moest Hij Zijns Vader schoot en de troon van Zijn heerlijkheid verlaten en ons vlees en bloed aannemen; Hij moest Zichzelf drieëndertig jaar aan de dienstbaarheid onderwerpen, waaronder zij vanwege het rechtvaardig oordeel Gods gebukt ging. Maar niet alleen dit, maar Hij moest Zichzelf in dezelfde diepte laten neerzinken waarin zij gezonken lag. Zodat Hij moest uitroepen: "Mijn God Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" De liefde waarmee Hij deze Zijn bruid liefhad, drong Hem om Zichzelf in hun uiterste nood en ellende te begeven. Hij wilde Zijn bruid omhelzen en haar in Zijns Vader huis brengen, om daar eeuwig met Hem verenigd te mogen zijn. En waarlijk, mijn geliefden, wanneer de Heilige Geest, deze waarheid klaar en duidelijk aan een arm zondaarshart komt te openbaren en toe te passen, dan kan het niet anders of zo iemand is dadelijk gereed zichzelf aan zo'n Man te verbinden en toe te vertrouwen. En wanneer zij dan leert verstaan wat de Psalmddichter zegt, Psalm 45 : 11 en 12: *Hoor o dochter, en zie, en neig uw oor, en vergeet uw volk en uws Vader huis, zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid; dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neer*, dan is zo'n ziel dadelijk genegen om vader en moeder te verlaten, en zo wordt zij één geest met Hem, en vindt rust en gevoelt zich veilig in Zijn armen.

O, mocht de lijdende Liefde ons in deze ure eens zó overweldigen, dat wij Zijn liefdestem mochten geloven, opdat ook wij door Zijn alles overwinnende genade mochten bekwaam gemaakt worden, alles te verlaten wat van deze wereld is, en Hem achteraan te kleven Die om onzentwil, voor een tijd alles verlaten heeft! Mocht de Heere Zijn dierbaar woord aan ons hart komen te heiligen en daartoe met zijn Geest krachtig in ons werken. Kom dan gelovig zondaar die bidden geleerd hebt, dewijl Hij dan uw Heere is, zo buig u voor Hem neer, en laat ons Hem tezamen met hartelijke en kinderlijke eerbied aanroepen.

GEBED

Matth. 27 : 45-49. *En aan de zesde ure aan werd er duisternis over de gehele aarde tot de negende ure toe. En omtrent de negende ure riep Jezus met een grote stem, zeggende: Eli, Eli, lama sabachtani? dat is: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? En sommigen van die daar bij stonden, zulks horende zeiden: Deze*

roept Elias. En terstond een aan hen toelopende nam een spons en die niet edik gevuld hebbende, stak ze op een rietstok, en gaf Hem te drinken. Maar de anderen zeiden: Houd af, laat ons zien, of Elias komt om Hem te verlossen.

Als de Apostel Paulus, Efëze 4: 8, 9 en 10, de woorden van de dichter van Psalm 68 aanhaalt, zeggend: *Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft den mensen gaven gegeven. Nu dit, Hij is opgevaren, wat is het, dan dat Hij ook eerst is neergedaald in de nederste delen der aarde? Die neergedaald is, is Dezelfde die ook opgevaren is ver boven al de hemelen.* Dan is dit een allergewichtigste opmerking, dienend tot een onomstotelijk bewijs dat die God, die Paulus predikte, dezelfde God was waarvan ook de Psalmidichter getuigenis had gegeven. Die ook nog op een andere plaats zegt: *O God, toen Gij voor het aangezicht Uws volks uittoogt, toen Gij daarheen traadt in de woestijn, Sela!* Toen U de wet gaf op Sinaï (Ex. 19), *daverde de aarde, ook dropen de hemelen voor Gods aanschijn; zelfs deze Sinaï, voor het aanschijn Gods, de God van Israël.* Alsof hij zeggen wilde: Die God, die in Israël de lofzangen werden toegezongen, is dezelfde God Die neergedaald is in de nederste delen der aarde. En waarlijk, die heerlijke en volzalige God, die groot was in de lofzangen Israëls, heeft Zich in de diepste staat van vernedering neergelaten. Hij heeft niet alleen de gestalte van een dienstknecht aangenomen, maar heeft Zichzelf zelfs aan de dood des kruises onderworpen, en is alzo een vloek geworden voor vervloekten. Hij heeft de verschrikkelijkste helleangsten willen verdragen, en heeft Zich doen neerleggen in de groeve der aarde, opdat Hij alle dingen vervullen zou. De Apostel wil zeggen, deze hoogte en deze diepte is in een en dezelfde Persoon verenigd: *Die neergedaald is, is dezelfde die ook opgevaren is.*

Deze dingen kunnen echter door het natuurlijk verstand niet omvat worden, al verbeeldt men zich veel licht in de verborgenheden van Gods Woord te hebben. De natuurlijke kennis en wetenschap stoot er zichzelf aan, men vindt het te ongerijmd en te gering gedacht van de allerhoogste God, voor wiens Majesteit zelfs de serafijnen zich neerbuigen. Maar aan het eenvoudig zondaarsgeloof is het gegeven deze dingen te mogen verstaan en te erkennen. Ja het geloof vindt er de zaligheid in: en vanwege de Goddelijke volheid, die het geloof er in te genieten krijgt, wordt de ziel zelf vervuld met de volheid Gods; want alleen door het geloof wordt deze zaligmakende kennis in het hart geboren. Te geloven dat er een almachtig God is, die alle dingen bestuurt en regeert, dit is zelfs de natuur eigen, dit is aan Joden en heidenen gemeen. Maar in een God te geloven Die van de hemel is neergekomen, die Mens geworden, en als een vervloekte aan het kruis gestorven is: *dit is alleen aan het arm zondaarsgeloof gegeven te omvatten.*

En mag het geloof zich dan eens bij ogenblikken in deze zaligende kennis verlustigen, dan openbaart zich ook een innige en hartelijke liefde in het hart tot die God die Zijn gemeente met Zijn bloed heeft gekocht; dan kan soms de heerlijkheid van die volzalige God zó in het hart neerstralen, dat de ziel zoals de waarheid daarvan getuigt: *wordt veranderd naar Zijn beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door des Heeren Geest.*

Het grote onderscheid dat er is tussen natuur en genade, wat de Geest der wereld, of wat de Geest die uit God is leert, ziet u klaar in onze tekstwoorden. Want door de woorden die Jezus aan het kruis uitriep, werden de vijanden des Heeren gesterkt in het ongelooft; het komt niet in hen op dat die Jezus hun God en Schepper, de God van Abraham, Izak en Jakobs was. Met de door de Heilige Geest bekeerde moordenaar

aan het kruis was dit geheel anders. Hoewel het voor hem een zware geloofsbeproeving was dat hij die Jezus, Die hij voor zijn Hemelkoning, God en Zaligmaker had erkend, en op Wie hij zich met zijn ganse ziel had opgeworpen en aanbevolen als Hij in Zijn koninkrijk zou gekomen zijn, nu hoorde klagen als een die van God is verlaten. Maar de Heilige Geest bewaarde hem in het geloof; en met dit geloof is hij ook met Jezus het eeuwige paradijs Gods ingegaan. O, dat wij alle dit zelfde geloof mochten deelachtig zijn, dan zouden wij ook alle eenmaal van dezelfde zaligheid deelgenoot worden, die deze moordenaar nu reeds geniet.

O, Heere onze God, schenk ons daartoe de onmisbare werking van uw Geest, die alleen machtig is om de verkondiging van Jezus' kruis- en bloedwonden, tot onze zaligheid dienstbaar te maken. Amen.

In onze laatste beschouwing over het lijden van onze dierbare Heiland, hebben wij gezien hoe Pilatus onze Heiland vereerde door het opschrift boven Zijn Kruis: *Jezus, de Nazarener, de Koning der Joden*. Nu worden wij met onze gedachten bepaald bij de drie-urige duisternis, waarin die eeuwige Zoon der gerechtigheid moet klagen, dat Hij ook van God was verlaten. En waarlijk mijn geliefden, ofschoon bij ieder gedeelte van de geschiedenis van Jezus' lijden het gelovig hart zich moet verwonderen over de volheid der Goddelijke liefde tegenover arme zondaars in dit lijden geopenbaard, zo moet men toch bij de beschouwing van dit gedeelte, waar die eeuwige Zoon der gerechtigheid als het ware ondergaat als van verbazing verstomd staan, bij het feit, dat *God hier klaagt van God verlaten te zijn*. Het scheen hier alsof deze Morgenster voor eeuwig al zijn glans en luister had verloren.

Om dit nu wat meer van nabij te beschouwen, zo letten wij eerst op de duisternis, waarin ons twee stukken voorkomen:

1. Ten eerste: De duisternis van de geschapen zon.
2. Ten tweede: De duisternis van de ongeschapen Zon, onze dierbare Heiland; om daarna onze aandacht te vestigen op het spotten der vijanden en van des Heilands angstig klagen.

1.

Van het eerste lezen wij: *En van de zesde ure aan werd er duisternis over de gehele aarde tot de negende ure toe*. Zie hier, hoe de lijdensuren van onze Heiland worden afgemeten. Zo heeft God de Heere ook de lijdensuren van Zijn kinderen bepaald, want ook deze zullen geen ogenblik langer duren dan de Heere daarvoor nodig oordeelt. En al schijnt het ons wat lang, het zijn nochtans in vergelijking van de zaligheid die ons eenmaal te wachten staat, maar slechts ogenblikken. Want na het lijden van deze tegenwoordige tijd, zullen wij worden overgebracht tot het genieten van een eeuwigdurende heerlijkheid. Daarom zegt dan ook Paulus 2 Kor. 4: 17: *Want onze lichte verdrukking, die zeer ras voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid*.

Ter derder ure in de morgen, zijnde bij ons de negende ure, werd onze Heiland, met de handen en voeten doornageld, aan het kruis gehecht; en ter zesder ure, zijnde bij ons de twaalfde uur op de middag, ging de Zon onder en werd het duisternis tot de negende ure toe, zijnde bij ons in de namiddags te drie uren. Op welk ogenblik onze Heiland het hoofd boog en de geest gaf. Zodat de Heere Jezus zes volle uren aan het kruis hing, tot een schouwtoneel voor engelen en mensen. Dit was de gestelde tijd van het morgen- en avondoffer.

Reeds van het begin der wereld af, was de Zone Gods afgeschilderd als dat bloedig Lam, Wiens bloed tot God riep om genade en barmhartigheid. Reeds van het bloed van Abel af, dat tot God om wrake riep, werd dit bloedige Gods-Lam voorgesteld, roepend om genade en geen recht. En dit zal zo blijven zolang de wereld zal rusten op Zijn grondvesten. Zolang er nog zondaars op deze wereld zullen zijn, zal Hij gepredikt en voorgesteld worden als de verhoogde Slang, bij Wie genezing voor alle zielsellende te vinden is. Want Hij is dat Zoenoffer, dat opgeofferd is voor de zonden van al Zijn Volk, zodat Zijn kinderen zich de ganse dag en te alle tijde in Zijn liefde mogen verblijden. Hij is dat waarachtige Lam, waarop het lam dat alle morgen en die avonden in de tempel moest geslacht en geofferd worden, Israël heen wees.

Er dient ook te worden opgemerkt, dat in de drie eerste uren onze Heiland in Zijn kruislijden nog veel spot en smaad van Zijn vijanden had te verduren, terwijl zij in de laatste drie uren in hun boosheid scheen gestuit te zijn. Alles scheen van verbaasdheid stil te staan, terwijl Jezus, die waarachtige Hoge priester, kampte en worstelde aan het kruis met zijn eeuwige Vader, om onze zaligheid uit te werken.

Het is ook opmerkelijk dat, - hoewel ongewijde en ongelovige schrijvers aan deze drie-urige duisternis allerlei uitlegging hebben willen geven, als zou deze zijn veroorzaakt door de gewone zonsverduistering of eclipsen door tussenkomst der maan, - deze echter nooit anders plaats vinden dan met nieuwe maan, terwijl het geval dat zich hier voordeed plaats had op Pascha, dat altijd inviel ten tijde van volle maan. Zodat dit wonder Gods in geen geval is kunnen weersproken worden door deze schrijvers. Wij willen dan ook deze ongeloofsprofeten aan hun plaats laten, en willen ons liever met een gelovig hart bij dit Goddelijke wonder bepalen.

Het is dus een wonderteken Gods dat de zon op de middag werd verduisterd en haar schijnsel verloor, en dat zolang de wereld had bestaan zoiets nog nooit had plaats gehad, en ook nooit meer plaats hebben zal, totdat dit Lam Gods zal wederkomen, om het gericht te houden over alle die de aarde bewonen. Dan zal de zon en de maan haar schijnsel verliezen, zoals door de Heiland voorzegt is, Matth. 24 : 29, en zoals aan Johannes op Patmos getoond is, bij de opening van het zesde zegel, Openb. 6 : 1. Met dit wonderteken heeft echter God de Vader aan zijn Zoon, onze dierbare Heiland, een heerlijk getuigenis willen geven waardoor zelfs heidenen zijn overtuigd geworden dat deze Jezus die daar aan het kruis was gestorven waarlijk Gods Zoon was. Dit is openbaar geworden door de Hoofdman die bij het kruis staande en dit wonder aanschouwende uitriep: *Waarlijk deze mens was Gods Zoon, deze mens was rechtvaardig*. Terwijl al de scharen, die tezamen gekomen waren om dit te aanschouwen, en ziende de dingen die geschied waren, wederkeerden slaande op hun borsten. Een heidens schrijver schreef hierover: *óf de wereld en al het geschapene ver gaat, óf de Schepper van het heelal verkeert in nood*.

En waarlijk mijn geliefden, het scheen zo te zijn; want het eeuwige Woord van de Vader, waardoor alles gemaakt is; die God, van Wie de zon haar licht en de maan haar schijnsel ontving, leed en stierf hier aan het kruis. En daarom verborg zij zich voor het oog der wereld, terwijl haar Schepper en Formeerder in nood was.

Zo behaagde het dan de eeuwige Vader, een zwarte sluier te werpen over dit lijden van zijn eeuwig geliefde Zoon. In deze ogenblikken scheen alles verbaasd en verschrikt, want zelfs de vijanden van Jezus verroerden zich niet, alles zweeg stil. Maar in deze heilige stilte ging deze grote en eeuwige Hoge priester in het binnenste heiligdom met het reukwerk van Zijn gebeden, en worstelde met zijn eeuwige Vader,

om ons arme zondaars met Hem te verzoenen, totdat bij vernieuwing de zon weer aan de hemel verscheen. Evenals Jacob eenmaal worstelde met de Engel des Verbonds, totdat de dageraad opging, zo worstelt hier deze Verbonds-Engel met Zijn Vader, totdat Hij uitriep: *Het is volbracht!*

Toen in de beginne de wereld door het eeuwige Woord uit het niet werd voortgebracht, werd eerst de aarde op haar grondvesten gesteld, en daarna werd de zon aan het firmament geschapen om deze nog duistere aarde te verlichten. Zo is het ook hier. Want nu Jezus door Zijn dierbaar lijden alles heeft volbracht wat Hem door de Vader op Zijn hand gesteld was om als Borg en Middelaar te doen tot verzoening onzer zonden, en nu Hij voor een nieuwe hemel en een nieuwe aarde de grondvesten gelegd heeft, nu schijnt die eeuwige Zon der gerechtigheid aan het firmament van Zijn duur gekochte Kerk, om de duistere harten van Zijn gunstvolk te verlichten.

O, dat dan het licht dat van het aangezicht van onze dierbare Heiland en Zaligmaker afstraalt, ons aller hart mocht komen te verlichten, totdat ook wij de dagen van ons lijden zullen hebben voleindigd, totdat wij daar zullen zijn waar noch zon .noch maan haar schijnsel ooit meer zullen verliezen, maar waar eeuwig deze Zon over ons zal schijnen, die hier aan het kruis op Golgotha heeft uitgeroepen: *Het is volbracht!*

Zo verkondigt deze drie-urige duisternis voor de gelovigen een waarlijk licht en eeuwig zielenheil; maar voor de ongelovigen voorspelt ze het vreselijk oordeel, dat die Zon, die nu haar liefelijke stralen in het woord der genade nog over hen uitspreidt, eenmaal voor eeuwig voor hen zal ondergaan; zoals God de Heere door de mond van de profeet Amos getuigt: *En het zal te die dage geschieden, spreekt de Heere, dat Ik de zon op de middag zal doen ondergaan, en het land bij lichten dage zal verduisteren. Dan zal Ik een honger in het land zenden; niet een honger naar brood, noch een dorsten naar water, maar om te horen de woorden des Heeren.* O mijn geliefden, ik wenste wel dat er nu, terwijl het nog het heden der genade is, zo'n honger en dorst onder ons openbaar werd, dan zouden uw ogen niet zo overal heenzwerfen. Want als de Heere hier dreigt met het ontzettend oordeel, dat de zon op de middag zal ondergaan, is dit dan niet het smartelijk gevolg daarvan, dat onze ogen zich overal heenwenden behalve naar de Heere onze God en Zaligmaker, die alleen onze ziel behouden kan van het eeuwig verderf. En als eenmaal deze Zon der gerechtigheid voor ons zal zijn ondergegaan, dan zal de eeuwige nacht voor ons aanbreken.

2.

Maar laat ons voortgaan en zien wat onze tekst ons verder te kennen geeft, als hij zegt: *En omtrent de negende ure riep Jezus met een grote stem, zeggende: Eli, Eli, lama Sabachtani? Dat is: Mijn God, Mijn God, waarom hebt u Mij verlaten?* Onze tekst zegt: *Jezus riep met luider stem.* In het Grieks staat er, het was als een brullen. Zo laat dan de Leeuw uit de stam van Juda Zijn stem horen vanwege de benauwdheid Zijns harten. In dit geroep, kind van God, erkent u de stem van uw Offerlam, dat voorbeeldig in de oude dag op dit uur in de tempel werd geslacht, en waarvan het brullen vanwege de verschrikkingen van de dood, tot buiten de muren van de tempels kon worden gehoord. Dezelfde woorden die de Heere Jezus hier uitriep, werden iedere morgen bij het morgenoffer in de tempel gezongen, tot een bewijs dat Hij Wie deze offers afschaduwden, met Zijn eigen bloed de ganse wet vervullen zou, tot troost van de arme zondaar, die gevoelde deze verzoening nodig te hebben.

Dit angstig roepen van onze dierbare Heiland, was ook het einde van Zijn geloofsstrijd, waarin Hij worstelende in de gebeden met God de Vader, de wet heeft overwonnen. Er wordt echter ook in openbaar welk een bitter zielslijden Hij aan het kruis heeft moeten doorworstelen, en welk een onpeilbare smart het voor onze Heiland moet geweest zijn, Zich van Zijn eeuwig geliefde Vader verlaten te gevoelen. Dit kan enigermate worden verstaan door een aangevochten ziel die met Sion haar klacht tot God moet opheffen: *De Heere heeft mijn vergeten, de Heere heeft mijn verlaten*. En zo is Jezus ons ook hierin als een verlatene geworden.

Sta ik echter hier een ogenblik met mijn gedachten stil, mijn geliefden, dan verliest mijn tong haar spraak, als ik hoor dat de Heere der heerlijkheid, de eeuwig geliefde Zoon van God, zich hier van God verlaten moet klagen. God verlaat immers Zijn kinderen niet. Wie op God vertrouwde is immers nooit van Hem verlaten geweest; en hoe hoor ik hier dan Gods eigen en eniggeboren Zoon, die de waarachtige God en het eeuwige leven zelf is, en in Wie al de volheid Gods lichamelijk woont, zo droevig en smartelijk klagen dat Hij van God verlaten is.

Ja mijn geliefden, dit wonder is voor ons te diep om te peilen. Denkt echter niet dat de Heiland hier van Zijn eeuwige Godheid was gescheiden, want die heeft Hem ondersteund in al Zijn lijden. Maar omdat Hij onze Borg was, heeft Hij in onze plaats het liefelijk aangezicht Zijns eeuwig geliefden Vader moeten missen. En omdat Hij onze Goël, Broeder en Vriend was, heeft Hij de smart van deze Godsverlating moeten dragen, waaronder wij anders eeuwig hadden moeten zuchten. Daarom zal dan ook de gemeente Gods, die Christus door zijn dierbaar bloed en kruislijden gekocht en verlost heeft, nimmermeer van God verlaten worden.

Er is echter nooit een kind van God geweest die er zich zó van God verlaten heeft kunnen gevoelen, als hier onze dierbare Heiland aan het kruis; zij zouden dat ook niet hebben kunnen dragen. En hoe diep het met een kind van God in de weg van lijden ook moge gaan, er zal altijd nog enig hoop tot ondersteuning in het hart overblijven, al moeten zij dikwijls lange tijd het gevoel van de dadelijke vertroosting Gods aan hun hart missen. Maar zie hier onze Heiland, naakt en ontbloot aan het kruis genageld ten prooi aan de spot en schimp van Zijn vijanden. Verlaten van al Zijn vrienden en bekenden was Hij overgegeven aan alle boos geweld en helse moordlust. Hij moest verdelgd worden uit het land der levenden, Hij moest sterven. En dan boven dit alles nog van God verlaten.

O mijn geliefden, wie zal de zielensmart die onze dierbare Heiland hier moest dragen, maar voor een duizendste gedeelte verstaan? En dit alles moest Hij lijden, opdat Hij ons weer tot God zou kunnen brengen, van Wie wij zo snood en zineloos waren afgevallen. Opdat wij vertroost zouden kunnen worden met de Goddelijke vertroosting, die wij voor eeuwig verbeurd hadden, moest Hij de troost van het Goddelijk liefdehart van Zijn eeuwige Vader missen. Zo zonk onze Heiland als het ware weg in weedom van hart, en werd in Hem bewaarheid wat de Psalmist had uitgeroepen Psalm 40: 13: *Mijn hart heeft Mij verlaten*.

Gans hulp- en radeloos hangt Hij daar, omringd van alle zijden door de macht der duisternis; en nochtans vertrouwende op Zijn God, zoals Hij dan ook klagende en roepende, tot Zijn eeuwige en geliefde Vader, door de Psalmist wordt afgeschaduwd, Psalm 69: *Verlos Mij, o God, want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel; Ik ben gezonken in grondeloze modder, daar men niet kan staan; Ik ben gekomen in de diepte der wateren, en de vloed overstroomt Mij; Ik ben vermoeid van Mijn roepen, Mijn keel is ontstoken. mijn ogen zijn bezweken, daar Ik ben hopen op Mijn God*.

Het lijden van onze dierbare Borg, mijn geliefden, was hier veel verschrikkelijker dan in Gethsémané. Daar kon de Heiland nog uitroepen: *Abba Vader, lieve Vader!* Maar hier barst Hij als het ware uit in angstig geschrei, vanwege het gemis van dat lieflijk aangezicht. In Gethsémané ging Zijn roepen nog gepaard met het uitroepen van de Vadersnaam: *Mijn Vader*. Maar hier is het: *Mijn sterke God, Mijn sterke God!* Hier was de strijd tot zijn hoogste toppunt genaderd, hier moest de laatste strijd gestreden worden. In Gethsémané waren er nog tussenpozen, maar hier is geen tijd van ademhaling meer.

Maar hoe ook de golven en woeste baren zich verheffen Hij wijkt niet terug; de conditie in de Raad van de Vredes op Zich genomen, wil Hij tot zijn uiterste einde toe vervullen. Hij wil de beker die de Vader Hem op de hand gezet heeft tot aan de bodem toe ledigen. Hij wil Zijn arm en ellendig volk verlossen. En terwijl het liefelijk aangezicht van Zijn lieve Vader voor Hem verborgen is, en er geen andere troost voor Hem overblijft, nu neemt Hij Zijn toevlucht tot de sterkte van Zijn God.

Als een arme en ellendige, die gans uitgeteerd is en wiens hart gesmolten is, zo hangt onze Heiland daar aan het kruis. Zo had Hij, Psalm 22 al reeds klagende uitgeroepen: *Ik ben ellendig en nooddruftig, maar Heere gedenk aan Mij, Gij zijt Mijn hulp en Mijn Bevrijder. O, Mijn God vertoef niet.* Zo moest nu onze dierbare Heiland en schuldovernemende Borg, als de overste Leidsman en voleinder onzes geloofs, Zich met Zijn ganse ziel op de sterke God wentelen, om verzoening en barmhartigheid voor ons te verkrijgen. De Geest der profetie had al reeds van dit lijden getuigd, waar de lijdende Borg smekende en worstelende in de gebeden wordt ingevoerd, uitroepende: Psalm 69: *Verhoor Mij, o Heere, want Uw goedertierenheid is goed; zie Mij aan naar de grootheid Uwer barmhartigheden, en verberg Uw aangezicht niet van uw knecht: want Mij is bang. Haast U, verhoor Mij.*

In dit smartelijk en hartverscheurend roepen tot de sterke God, die alleen machtig was Hem uit te helpen, is onze dierbare Heiland en Zaligmaker dan ook niet beschaamd geworden. Want God heeft Hem verhoord als Hij in Zijn ellende tot Hem riep; en heeft alsozoo voor al Zijn gunstvolk de weg geopend en de genade verworven, om zich met al hun noden en behoeften tot de eeuwige Vader van onze volzalige Borg te mogen wenden om vanwege het dierbaar bloed en gerechtigheid van Jezus Christus wil geholpen te worden en barmhartigheid te verkrijgen te Zijner tijd. Hiervan mocht reeds de oude kerk zingen, Psalm 22: *Op U hebben onze vaderen vertrouwd, zij hebben vertrouwd en Gij hebt hen uitgeholpen; tot U hebben zij geroepen en zijn uitgered. Op U hebben zij vertrouwd en zijn niet beschaamd geworden.*

En dat nu een kind van God bij ogenblikken hetzelfde geloof nog mag oefenen, zijn de bewijzen van de eeuwige liefde van de Vader, omdat Christus die verzoenende liefde voor de Zijnen verworven heeft. Daarom wordt Hij dan ook door de dichter van de 69ste Psalm zo klagende ingevoerd: *O God, Gij weet van mijn dwaasheid, en mijn schulden zijn voor U niet verborgen.* Alsof Hij wilde zeggen: *O, Mijn Vader, U weet voor wie Ik Borg geworden ben, voor wie Ik zo bitter moet lijden; zij waren de Uwe, maar Gij hebt ze Mij gegeven, opdat Ik ze verlossen zou.*

Hiermee wil Jezus ook ons opwekken, opdat wij de oorzaak van Zijn lijden zouden naspeuren, hetgeen wij in onze ganse leeftijd niet genoeg kunnen doen. Wij zullen dit nimmer kunnen doorgronden, de eeuwigheid zal daartoe nodig zijn, en het zal stof genoeg opleveren voor Zijn gunstgenoten om Hem daarvoor eeuwig lof en aanbidding toe te brengen. Het geloof zal er hier nochtans zoveel van krijgen te verstaan, dat het

bij ogenblikken de vraag doet: *Waarom hebt u toch zoveel voor mij willen lijden, mijn dierbare Heiland?* Het antwoord zal dan altijd weer zijn, omdat Jezus arme zondaars liefhad, die Zijns Vader wet en eer hadden geschonden, en dat die eer moest hersteld worden en aan de wet voldoening moest worden gegeven, zou het niet eenmaal blijken dat de mens tevergeefs zou zijn geschapen.

Omdat Jezus dus in onze plaats was getreden, moest Hij van God verlaten worden, opdat wij wederom tot God zouden worden gebracht, en nimmermeer van Hem zouden worden gescheiden. Omdat wij van God afgevallen waren, moest Jezus Zich aan die smartelijke ervaring onderwerpen, dat Zijn eeuwig liefhebbende Vader Zijn aangezicht voor Hem verborg. Hij wilde Zich in de uiterste ellenden begeven, die wij eeuwig rechtvaardig verdiend hadden, opdat Hij een toevlucht en burcht voor ellendigen zijn zou. Het was Jezus' welbehagen Zich een Bruid te verwerven, voor wie Hij een schaduw en sterke toren zou kunnen wezen. O, dierbare kruisgeheimen van het lijden van onze Heiland!

Heeft bitter lijden Hem getroffen, zodat Hij met sterke roepingen Zijn klacht voor de sterke God moest uitstorten, *Hij is ook verhoord geworden uit de vreze*, Hebr. 5. Het lieflijk aangezicht van Zijn gezegende Vader brak weer door de donkere wolk van Zijn lijden en Hij mocht eindelijk uitroepen: *Het is volbracht, Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest*. Onze dierbare Heiland had Zich door de angst en benauwdheid heen geboden. Maar hoe groot ook het lijden van onze Heiland was dat Hij voor het oog van engelen en mensen aan het kruis had doorworsteld, de geest van ongeloof en van duisternis bleef volharden; want toen Zijn vijanden hoorden dat Jezus uitriep: *Eli, Eli, Mijn sterke God, Mijn sterke God*, zeiden sommigen die daarbij stonden: *Deze roept Elias. En terstond een van hen toelopende, nam een spons, en die met edik gevuld hebbende, stak ze op een rietstok, en gaf Hem te drinken. Maar anderen zeiden: Houd op, laat ons zien of Elias komt om Hem te verlossen*. Alsof zij wilden zeggen: Hij heeft Zich voor Gods Zoon uitgegeven, en nu roept Hij tot Elias. Hij geeft Zelf Zijn hoop op God reeds verloren,

Ach wat een beklaglijke blindheid van deze blinde leidslieden! Wij kunnen hieruit klaar zien, dat de verhevenste wonderen van God, zonder dat er zaligmakende kracht mee gepaard gaat, de mens, die aan de banden van het ongeloof ligt gekluisterd, het geloof niet kunnen geven. Al geschiedden er ook duizenden wonderen, die uitblonken als de sterren aan de hemel en als de zon aan het firmament, het zou niet baten als er geen hartveranderende genade bijkwam. Daarvan hebben wij hier een onweersprekelijk bewijs, want nauwelijks is het wonder van de drie-urige duisternis voorbij, of het onwedergeboren en verstokte hart wordt bij vernieuwing met lust bevangen om de spot met de lijdende Borg te drijven. Alsof zij er genoegzaam van verzekerd waren, dat Elias niet zou komen en dat daardoor voor een iegelijk blijken zou, dat Jezus de Zoon van God niet was.

Hierin wordt de waarheid openbaar van wat Mozes had gezegd, Deut. 29: *Gij hebt gezien al wat de Heere in Egypte voor uw ogen gedaan heeft aan Farao en aan al Zijn knechten en aan zijn land; die grote verzoeken, die uw ogen gezien hebben, die tekenen en grote wonderen. Maar de Heere heeft ulieden niet gegeven een hart om te verstaan, noch ogen om te zien, noch oren om te horen tot op deze dag*. Het ongeloof snijdt alle leven af. Het wil zelf niet ingaan, maar verhindert ook ieder om in te gaan. Daarom zegt ook de waarheid: *Die niet gelooft, maar de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien; maar de toorn Gods blijft op hem*. Joh.3.

O, welk een treurig schouwspel levert hier de verharding van hart op. Hoort David daar reeds van klagen, Psalm 42 : 4: *Mijn tranen zijn mij tot spijszake dag en nacht, omdat zij de gansen dag tot mij zeggen: Waar is uw God?* Dit alles, mijn geliefden, heeft onze dierbare Heiland geleden voor Zijn arm en ellendig volk, dat zulks dubbel verdiend had, opdat het niet eenmaal zou moeten horen: *Bindt hem zijn handen en zijn voeten en werpt hem uit in de buitenste duisternis, daar zal zijn wening der ogen en knersing der tanden, daar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt.* Waar de last van Gods eeuwige toorn de ziel tot een eeuwige vertering zal verstrekken, vergezeld van de bespotting van de satan, die de zielen bedrogen heeft.

TOEPASSING.

Nu, mijn geliefde toehoorders, moeten wij met hetgeen wij in deze ure tezamen hebben overdacht, tot onszelf inkeren met de vraag: hebben wij voor onszelf enig deel aan dit lijden? Hebben wij voor onszelf enig betrekking op hetgeen daar op Golgotha is geschied en dat door de heilige mannen Gods, door de Heilige Geest gedreven, is beschreven. En hebben wij door het waarachtig geloof deel en gemeenschap aan dit zo bitter lijden van onze dierbare Heiland, dan zal ons dit gewis tot arme en aan alles behoefte hebbende mensen maken. Want krijg ik door het geloof te zien dat Hij, Die daar in de drie-urige duisternis aan het vloek- en kruishout hangt, mijn Borg, mijn Jezus, de eeuwige Zoon van God is, die hemel en aarde eenmaal uit het niet heeft voortgebracht; de Zoon van de eeuwige Vader, de Zoon van de levende Gods, de Koning der koningen en de Heere der heren, die de zon en de maan aan het firmament heeft geschapen; en dat Hij, mijn Borg en Zaligmaker, zich hier aan het kruis, van zijn eeuwig geliefde Vader verlaten moet klagen, en dat om mijner zonden wil, o dan krimpt mijn hart ineen; de koude rillingen doorwoelen mijn leden vanwege de ellende en de gruwel mijner zonden; dat verbrijzelt mijn hart meer dan al de vloeken der wet. Dan zink ik weg van droefheid en schaamte, vanwege mijn zondig bestaan, dat ik zo ver van zo'n liefhebbend God ben afgeweken, en dat ik de oorzaak ben dat mijn dierbare Borg zo bitter moest lijden om de breuk tussen ons en onze God weg te nemen. Want nu eerst zie ik hoe bitter en droevig het is, dat mijn zonden mij van mijn God hebben gescheiden en daardoor mijn dierbare Heiland van zijn lieve Vader moest gescheiden worden. En o, mijn geliefden, dan valt alle hooggevoeligheid als in het niet weg en er blijft niet anders over dan bidden en tranen.

Als men er aan denkt welk een bitter lijden en zielenangst er nodig was te doorworstelen, en dat door mijn dierbare Heiland en Zaligmaker Jezus Christus, om onze schuld voor een heilig en rechtvaardig God te verzoenen, o, dan valt de laatste vezel van eigen doen en begeren als in het niet weg. Dan krijgen wij enigmater te zien welke onnutte en zondige maden wij zijn, en dat er geen andere weg tot zaligheid is, dan geheel en al in Jezus Christus gevonden te worden, die een volkomen zaligheid voor al de Zijnen heeft aangebracht. O, dan worden Jezus' tranen, Zijn bloedig worstelen, Zijn zielsangst en ontroering, Zijn striemen en wonden ons zo dierbaar. Als wij daar dan in de geest, onze dierbare Heiland, in deze nacht van diepe duisternis zo angstig horen klagen dat Hij van God, zijn lieve Vader, is verlaten, dan overstroomt onze ziel van liefdetranen, zodat ons hart als in een vuurgloed wordt gezet, en dan wensen wij met ons ganse hart in dat liefdehart van onze Heiland als verzvolgen te worden. Dan vindt ons hart troost in Zijn verdrukking, en wordt de hoop in ons hart gevestigd, dat wij nimmermeer van God verlaten zullen worden, want dan gevoel ik de liefelijke omhelzing van de volzalige God, wiens welbehagen het was, dat Zijn

eeuwig geliefde Zoon in zo'n afgrond van ellende zou afdalen dat Hij Zich eindelijk van zijn eeuwige Vader verlaten moest klagen, opdat wij, arme zondige wormen, verzekerd zouden mogen zijn van Zijn eeuwige liefde en barmhartigheid.

Wat een zekere troost en wat een anker der hoop brengt zo'n gelovig zien op dat dierbare lijden van Jezus dan in een arm zondaarshart. Dan leren wij met de Apostel uitroepen: *dat noch hoogte, noch diepte, noch dood, noch leven, noch enig ander ding ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke daar is in Christus Jezus onze dierbare Heere en Heiland.* Want dan leren wij verstaan dat wij niet om iets dat in of aan ons is tot Zijn kinderen zijn aangenomen, maar alleen om de liefde en het dierbaar bloed van Christus wil, en dat niemand ons uit Zijn handen rukken zal. Zo'n geloof maakt ons hier reeds zalig.

Wie echter aan dit geloof geen kennis heeft, is een onzalig en diep ongelukkig mens. Want wie die gekruiste Heiland niet kent, en dientengevolge ook niet in Hem kan geloven, en wie zich Zijn smartelijk lijden en dood, dat Hij om onzer zonden wille geleden heeft, niet aantrekt, die heeft ook geen deel aan Hem. En al had zo'n nog zoveel verstandsgaven en wijsheid, hij zal nochtans met dit alles eeuwig moeten omkomen, omdat hij niet heeft geloofd in de eniggeboren Zoon van God, die, om mensen met God te verzoenen, dit bitter lijden op Zich nam. Zo iemand staat dan ook nog tegenover een heilig en rechtvaardig God, aan Wie hij eenmaal rekenschap zal moeten geven van al Zijn zondige daden, gedachten en gebaren, terwijl hij, zo stervende, eeuwig zal verstoken zijn van dat leven dat Jezus voor de Zijnen verworven heeft.

Zal echter de Heiland, als de overste Leidsman en Voleinder van de geloofs door het arm en ellendig zondaarshart worden gekend en beleden, dan zal deze waarachtige Zoon der gerechtigheid, de duistere ziel met Zijn genadelicht moeten komen beschijnen. Want door alleen met eigen licht en verstandsoefeningen, het geloof in Jezus tot zaligheid deelachtig te willen worden, kant men zich eerder tegen Jezus aan, en men verhardt zich tegenover Jezus' kruis en bloedige wonden. Met één woord: men zich ergert aan Jezus' dierbaar lijden. En dat geeft het bewijs dat men wordt de arme ziel door haar eigen duisternis misleid en bedrogen. En helaas, wat wordt het niet dikwijls openbaar dat mensen, waarvan men vermoedde dat zij waarlijk christenen waren, openbaar worden als slaven hunner eigene gerechtigheid.

Want wanneer aan dezulken het dierbare Lam Gods als de Enige grond der zaligheid wordt voorgehouden, met verloochening van alles wat van de mens is, dan spot men daarmee en lastert men diegenen die alleen hun zaligheid zoeken in het bloed en de gerechtigheid van Jezus Christus. Men veracht het arm zondaarsgeloof, en de vergeving der zonden door het bloed des Verbonds. Men veracht mitsdien ook Christus zelf, terwijl men Zijn volk veracht. En zo verloochenen zij Hem met de daad, hoewel zij hem met hun mond belijden. En zo vertonen zij dat zij door de geest van de satans, en niet door de Geest Gods geleid worden. Eenmaal zal dan ook het rechtvaardig oordeel Gods over dezulken komen, omdat zij die eeuwige Zone Gods zo smadelijk verworpen hebben, die Zijn dierbaar bloed voor de Zijnen heeft gestort.

Maar gij, o kinderen Gods, behoeft dit oordeel niet te vrezen, al moet u hier nog gedurig klagen: Ach, mocht ik die gekruiste Heiland maar meer in Zijn volheid kennen! Mocht Zijn dierbaar lijden en dood, mij daar meer tot een kinderlijke verootmoediging verstrekken! Maar helaas, wat gevoel ik mij niet dikwijls als vervreemd van het leven Gods; wat verschrikt mij nog niet dikwijls Gods rechtvaardige toorn en vloek, en wat leef ik niet onder het gemis van de liefde van Jezus in mijn

hart! O ja, geliefde vrienden, al deze dingen bedroeven het oprecht gemoed van de ware discipelen van Jezus. Maar u beklaagt dit ongeloof, en u hebt geen vrede met dit koud en ongevoelig hart; maar juist voor zulke klagers is Jezus gestorven, ja voor dezulken heeft Hij Zich in zulk een afgrond van ellende willen begeven, dat Hij Zich als onze Borg van God verlaten moest klagen.

En nu roept Zijn uitnodigende liefdestem u toe in het Evangelie der genade: *Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden, alle gij eindigen der aarde; want Ik ben God, en niemand meer.* Jes. 47:22. En Matth. 11 :28: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven.* Deze roepstem wordt u immers wel eens aan uw hart gewaar? Welnu dan, buig dan uw knieën voor Hem, en maak Hem uw noden bekend en leg uw begeerten voor Hem bloot. Zeg nu niet: ik ben zo blind, ik ken de Heiland niet; want hoe blinder u uzelf gevoelt van de te meer hebt u deze Zon der gerechtigheid nodig. Wend u dan maar naar Hem toe, wie weet hoe spoedig Hij Zijn licht in uw ziel doet opgaan. Want de waarachtige kennis en het ootmoedig betreuren van onze geestelijke blindheid is reeds de aankondiging dat welhaast de dageraad zal opgaan in ons hart. En dan zult ge niet meer behoeven te treuren dat ge uw Jezus, die u zo innerlijk liefhebt niet kent. Want dan zal de gekruiste Heiland, met al Zijn wonden en striemen, die Hem om uwentwil geslagen zijn, geen vreemdeling meer voor u zijn. Dan zult ge uzelf over niets meer hebben te bekommeren, want de komst van uw Heiland, dat dierbare Lam Gods, zal al uw heil volmaken.

Geef de satan toch geen gehoor als hij u in het oor fluistert dat u een te groot zondaar bent, en dat Jezus met u niet te doen zou willen hebben. Want juist om uw zonden te verzoenen is Jezus, hangende aan het kruis, van God verlaten geweest opdat u nimmermeer van Hem verlaten zou zijn, en u nu als een verlaten wees bij Hem ontferming zou vinden. Het is Jezus grote vreugde en zielsblijdschap als Hij zulke verlatene en van de satan aangevochten zielen tot zijn Vader kan brengen.

En nu vraag ik u, bestreden en met satan en uw eigen ongeloof worstelende zielen, wilt u nu die dierbare Heiland die vreugde niet graag gunnen? Wilt u Hem niet graag als uw Ziels-Bruidegom omhelzen? Welnu, hebt dan maar geen vrees dat Jezus Zich van u niet zal laten vinden, o nee, want Hij heeft u reeds gezocht van het uur uwer geboorte af. En nu Jezus door Zijn dierbaar lijden de scheidsmuur tussen God en onze ziel heeft weggenomen, zal Hij te van Zijn tijd ook de zwarte floers die er nog over uw ziel ligt uitgespreid, wel wegnemen. De Heere die u al door zoveel benauwdheden heeft heen gered, zal u ook hier wel door helpen. Al die angsten en benauwdheden komen uit het ongeloof voort, en om al deze angsten en benauwdheden van u te kunnen wegnemen, heeft Hij zoveel angst en benauwdheden aan het vloekhout willen dragen.

Het ongeloof is de grootste oorzaak dat veel kinderen van God nog zoveel angst en benauwdheid hebben te doorworstelen; want terwijl de satan hun wijsmaakt dat ze dit of dat hebben gedaan, dat ze niet mochten doen, of dit of dat niet hebben gedaan, dat ze wel hadden moeten doen. En zij, niet ziende op Jezus de Voleinder des geloofs en der zaligheid, keren tot zichzelf in en treuren en zitten stil, zoals wij dit van David lezen, Psalm 32: Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd in mijn brullen de ganse dag. Maar ik zeide: *Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de Heere.* En Gij vergaaf de ongerechtigheid mijner zonden, Sela. Als de verlorene zoon wederkeerde tot zijn vader, nog verre van hem was, kwam zijn vader hem reeds tegemoet en omhelsde hem.

En gij mijn vrienden, die genade hebt gevonden in het dierbaar bloed van onze Heere Jezus Christus, door wiens bloed en striemen gij genezing hebt gevonden, zult dit graag willen toestemmen. Want toen onze ziel was weggeworpen op de vlakte des velds, en wij daar als vertreden lagen in ons bloed, terwijl niemand medelijden met ons had, heeft de eeuwige liefde ons op- en aangenomen, en in Zijn liefdearmen gedragen en gebracht in de binnenkamers van het huis Zijns Vaders, en daar hebben wij Hem in Zijn liefde mogen omhelzen. En nu heeft Hij ons genade gegeven om in het bewustzijn van die liefde en Goddelijke vrede te mogen wandelen. Dit is ook wat de Heere aan Zijn gunstvolk heeft toegezegd, Joh. 14: *Mijn vrede laat Ik u. Mijn vrede geef ik u.* Hiervan roept de Psalmist uit: Welgelukzalig is het volk hetwelk het geldank kent; o Heere, zij zullen zich de ganse dag verheugen in uw naam, en door uw gerechtigheid verhoogd worden. Psalm 89 : 16 en 17. Om aan dit grote voorrecht, om in dit geloofslicht te mogen wandelen, uitdrukking te geven, zegt David: *Ons hart is in Hem verblijd omdat wij op de Naam van Zijn heiligheid vertrouwen.* Psalm 33 : 21.

En Paulus roept de gemeente van Christus toe: *Verblijdt u in den Heere ten alle tijde, wederom zeg ik verblijdt u.* Filip. 4. En waarlijk, kinderen van God, wij hebben niet te vrezen dat wij ooit weer van God verlaten zullen worden, omdat Christus, onze dierbare Borg en Middelaar, in onze plaats van God verlaten is geweest. Nu roept Jezus al Zijn hulpbehoevend volk toe: *Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermt over de Zoon haars buiks? Ofschoon deze vergete, zo zal Ik toch uwer niet vergeten. Ziet, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij,* Jes. 49.

En waarlijk, mijn geliefden, deze Goddelijke waarheid wordt nog gedurig door de ondervinding bevestigd. Laat u daarom niet wijs maken dat de Heere Zijn kinderen in de duisternis leidt, want dit vind ik in Gods Woord niet. Wanneer men dit aan Gods vrijmacht zou willen toeschrijven dan zou dit een verloochening van Zijn Goddelijke liefde zijn. Maar wanneer wij in de duisternis moeten wandelen, *dan ligt de schuld daarvan aan onze zijde*, en dit zou men bekwapelijk kunnen bevinden de waarheid te zijn, als men niet zo genegen was om zijn eigen schuld met vijgenbladeren te bedekken.

Want hoe menigeeen gaat daar niet heen , altijd klagende over de duisternis waarin zijn ziel verkeert, die nochtans dikwijls in zijn hart overtuigd is, dat de grond van zijn hoop tot zaligheid niet anders zijn dan zandgronden, al zijn ze met een schijn van ernst en ware vroomheid overtogen. O, wat een zalig voorrecht zou het zijn als dezulken eens door de genade en het licht van de Heilige Geest aan de voeten van Jezus mochten worden gebracht, en in Zijn dierbare bloedwonden schuiling mochten vinden.

Ach, dat de menigte van voorbeden die voor zulke in de duisternis wandelende en bestreden zielen van de kansel naar de hemel worden opgezonden, eens door de Heilige Geest mochten gebruikt worden tot waarachtige overtuiging, en tot een overzetting van menige duistere ziel, in het zalig licht van de Zoon van Gods eeuwige liefde.

Moeten Gods kinderen al eens in de donkerheid daar heen dwalen, schrijf dit dan nooit toe aan de vrijmacht Gods; want zij hebben een genadig en barmhartig God, die hen uit eeuwige liefde als Zijn kinderen heeft aangenomen; en zij hebben een liefdevolle Jezus die Zich om hunnentwil in de diepste ellende heeft willen overgeven, zodat Hij heeft moeten uitroepen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij*

verlaten? Maar zij voeden wel eens heimelijke zonden in hun hart, die hun geketend houden aan het ondermaanse. En nu komt de Heilige Geest hun dikwijls verontrusten, door hen in hun consciëntie te overtuigen dat hun weg niet goed is en dan wordt het hun bang en zij verliezen die vrijmoedigheid die zij tevoren hadden om tot God te naderen. En nu onttrekt Zich de Heere aan het hart en laat hen soms voor een tijd omdwalen in hun eigen duisternis, opdat zij door het gemis van Zijn liefde en troost bij vernieuwing die toevlucht zouden leren zoeken tot Zijn dierbaar bloed en gerechtigheid om van hun zondebanden verlost te mogen worden. En zo onttrekt de Heere Zich dan aan hen tot hun nut en zaligheid, opdat Hij hun wederom bij vernieuwing Zijn liefde zou kunnen doen smaken.

Het gebeurt ook wel eens dat een waarlijk tot God in Christus bekeerde ziel nadat zij zich in Gods vrije genade en de verzoenende liefde die er in Jezus' bloed en lijden voor haar zielsoog geopenbaard is, heeft mogen verheugen, wederom in haar eigen duisternis komt te wandelen, omdat zij op het enig fundament der zaligheid, dat bij aanvang in haar hart was geplant, stro en stoppelen van eigen wijsheid en van eigengerechtigheid is gaan bouwen; omdat men een groot heilige wilde worden door eigen kracht en streven, zonder de toegepaste kracht van het dierbaar bloed van Christus aan het hart, verlatende de eerste liefde.

In zo'n hart komt dan wel eens een angstig vuur en een oordelende consciëntie dit stro en die stoppelen verteren opdat het fundament zou behouden worden. En zo komt de eeuwige Liefde zo'n hart dan wederom reinigen van de drekgoden. Hiertoe moesten ook de beproevingen van Job en van Hiskia dienen. Zij voedden te grote gedachten van zichzelf, terwijl zij als arme zondaars moesten gerechtvaardigd worden, Job. 42:6 en Jes. 38:14. Dit is nu geen openbaring van de vrijmacht Gods, maar veeleer de meer dan moederlijke liefde van de Heilige Geest, die onze ziel wil heiligen en reinigen van leunsels en steunsels die buiten Jezus zijn, opdat meer en meer de behoefte in onze ziel zou openbaar worden vonden worden tot onze zaligheid.

O, mijn geliefden, mocht dan alles maar bij ons wegvallen, opdat Jezus alleen de grond der hoop onzer zaligheid moge worden. Maar verlaten wij de fontein onzes levens, en worden wij onverschillig en ongevoelig omtrent het lijden van onze Heiland, dan zal de Heere ook ons verlaten en Zijn liefelijk aangezicht voor ons verbergen, en Hij zal ons doen omdolen in ons eigen nachtelijk duister, totdat het gevoel van het gemis van Zijn dierbare nabijheid, onze ziel vervult met ootmoed en smart, en ons met de Bruid doet uitroepen: *Hebt ge Hem ook gezien die mijn ziel liefheeft?* Hoogl. 3. En hoewel de Heere Zich niet voor altijd zal blijven onttrekken, kunnen daardoor echter toch lange tijden van geloofsbeproevingen over ons hoofd moeten gaan, eer het de Heere behaagt Zijn liefelijk aangezicht bij vernieuwing over ons te doen lichten en Hij ons bij vernieuwing in Zijn dierbare bloedwonden komt verbergen.

Het kan echter wel eens gebeuren dat een ziel die enige tijd in zoete gemeenschap met Jezus heeft mogen wandelen daarna met Sion moet klagen: *De Heere heeft mij verlaten*, hoewel zulks het geval toch niet is. Maar de Heere wil wel eens voor een tijd Zijn gevoelige tegenwoordigheid van ons terughouden om ons te leren in onze armoede op de Naam des Heeren te vertrouwen, en om ons te leren steunen op onze God.

En gebeurt het soms dat de Heere ons in buitengewone beproevingen komt te leiden, die nochtans zeer kort zijn vergeleken met de eeuwige heerlijkheid die eenmaal aan

ons zal geopenbaard worden, dan doet de Heere dit om ons dieper in te leiden in de verborgenheid van Zijn dierbaar lijden en kruisverdiensten, waarom de Heere dan ook zegt, Jes. 54 : 8. *In een kleine toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de Heere uw Verlosser.*

Ik voor mij deel dan ook in de heiligste overtuiging dat een kind van God zich niet te veel behoeft te bekommeren over hetgeen nog over hem mocht komen; want Jezus zegt zelf: *Zorgt niet voor de dag van morgen, want uw hemelse Vader weet alle dingen, ook de haar uws hoofds zijn alle geteld.* Het komt er maar op aan dat wij onze ganse weg op Jezus mogen wentelen, Die het beste weet wat goed voor ons is. En dat wij ons veel meer daarover mogen bekommeren, waarom Jezus zo droevig heeft moeten lijden; waarom Hij gekruisigd is moeten worden, en waarom Hij boven dit alles nog ook van Zijn lieve Vader is verlaten geweest, opdat wij immer dieper in de verborgenheid van dit dierbaar lijden onzes Heiland mogen worden ingeleid. Want door veel aan het lijden van Jezus, onze Borg en Zaligmaker te denken, zal onze ziel voor hoogmoed en eigengerechtigheid bewaard worden. en onze diepe armoe en afhankelijkheid zal ons meer en meer onze getrouwe en volzalige Heiland doen achteraan kleven, en dan zal ook meer en meer Zijn licht in onze duisternis opgaan. Want die hier met veel tranen moeten zaaien, zullen eenmaal zoveel te meer met gejuich maaien. Dit is de zalige hoop die weggelegd is voor alle die de Heere vrezen.

Komt uw ziel dan ook al te eniger tijd in buitengewone en bangen nood, denk dan aan hetgeen de Heere aan de Zijnen heeft toegezegd: *In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.* Want in al onze benauwdheden was Hij benauwd. Hij heeft medegevoel in al ons lijden, en slaat er nauwkeurig acht op. Hij bewaart al onze tranen in Zijn flessen en schrijft ze in Zijn gedenkboek.

Hebben wij in dit leven veel te lijden, Hij zal ons de kracht verlenen dat wij er niet onder bezwijken voordat de tijd daar zal zijn dat Hij ons zal willen inleiden in de eeuwige tabernakelen. Maar Hij zal ons ook Zijn liefelijke nabijheid niet altijd onthouden: want Hij heeft onder het bitterste lijden, dat Hij naar ziel en lichaam aan het kruis heeft geleden, zelfs van de allermiste troost verstoken moeten zijn, opdat Hij ons op Zijn tijd zou kunnen vertroosten met Zijn liefelijke vertroosting.

Laat ons dan ook zelfs in de diepste nood en verlating het oog van de geloofs op Hem gevestigd houden, Die ons nimmermeer zal verlaten, en Die met ons zal zijn zelfs dan, wanneer ons pad zal leiden door de schaduwen van de dood, en Hij ons zal heen voeren daar, waar het in eeuwigheid geen nacht meer zijn zal.

En o, mijn geliefden, wat zal dat zijn, als wij dan eeuwig zullen mogen rusten in Zijn liefdearmen. Dan zal er geen bange doodsnacht meer voor ons aanbreken, maar wij zullen ons eeuwig in het licht van Zijn liefelijk aangezicht mogen verblijden. Het licht van dat eeuwig zalig leven, om eeuwig met Hem te mogen zijn, straalt ons nu bij ogenblikken al reeds in de ogen, wanneer wij met eeuwige vreugde onze dierbare Bruidgom tegemoet zullen mogen gaan om eeuwig door Zijn liefde verkwikt en verblijd te worden.

AMEN.

16. Het breken van Jezus' beenderen.

Hebben wij in onze vorige beschouwingen onze dierbare Heiland in Zijn gewichtig en smartelijk lijden mogen gadeslaan mijn geliefden, zo worden wij nogmaals in de gelegenheid gesteld een ogenblik stil te staan bij de geschiedenis van dit droevig lijden, waarin wij niet alleen zullen zien de gruwel onzer zonden, maar ook de onnaspeurlijke liefde Gods in het volkomen rantsoen en losgeld dat de Zone Gods voor onze zonden heeft opgebracht. Maar dat wij dit dan ook zó mochten doen en het oog onzes geloofs zó daarop gevestigd moge worden, dat onze ziel ruste moge vinden in de geopende zijde en bloedwonden van onze gezegende Heiland, en dat ons hart als het ware brandend moge gemaakt worden in Zijn liefde.

In dit morgenuur zullen wij dan trachten met elkander het nut en de vrucht van dit dierbaar lijden en sterven van onze Heiland, Jezus Christus, te overwegen; en hoe dit geslachte Lam Gods, een algenoegzame fontein en bron van alle heil en zaligheid geworden is voor alle naar heil dorstende en naar genade hongerende zondaren, die ons nu van Zijn genadetroon als het ware toeroept: *O, alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk. Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. En die wil, neme het water van de levens om niet.*

Wie dan zijn zielsgebrek gevoelt en die door zijn eigen zondegif als het ware is uitgeteerd; die zijn ziel nu niet langer bij het leven kan houden, en daar als versmachtend heen gaat, dorstende naar een enkele druppel van de wateren des heils, die kome nu en neme Zijn toevlucht tot deze gekruiste maar nu verhoogde Borg en Middelaar Jezus Christus, uit Wiens geopende zijde stromen van levendmakende genade vloeien, om alle dorstige zielen te verkwikken en te verzadigen. Wie nu geleerd heeft dat hij door eigen kracht niet komen kan, die neme nu Zijn toevlucht tot Hem, opdat Hij u door genade en de kracht van Zijn Geest datgene schenke wat tot uw zaligheid nodig is. Opdat uw arm hart mag gelaafd worden aan deze eeuwig vloeiende Bron, en opdat uw ziel moge vervuld worden met de levende wateren van Christus' gerechtigheid, waarin alle genade, troost en heerlijkheid voor een arm zondaar te vinden is.

O, dat hier dan in deze ure maar vele zielen mochten gevonden worden, die dorstende zijn naar de genadewateren die van de troon Gods en van de Lams afvloeien. Waarlijk wij zouden het ondervinden dat Jezus, dat dierbare Lam Gods, het eeuwige Woord van de Vader is, in Wie leven en zaligheid voor een alles verbeurd hebbend zondaar te vinden is. Komt, laat ons dan met al ons gebrek neerbuigen voor de genadetroon van dit dierbare Lam Gods, en Hem aanroepen en van Hem afsmecken, dat Hij onze ziel dorstig make, en ons lere Hem daartoe in geest en in waarheid aan te roepen.

GEBED

Joh. 19 : 31-37. *De Joden dan, opdat de lichamen niet aan het kruis zouden blijven op de sabbat, terwijl het de voorbereiding was, want die dag van de sabbats was groot, baden Pilatus, dat hun been zouden gebroken en zij weggenomen worden. De*

krijgsknechten dan kwamen en braken wel de been van de eersten en van de anderen, die met Hem gekruist waren; maar komende tot Jezus, als zij zagen dat Hij nu gestorven was, zo braken zij Zijn benen niet. Maar een der krijgsknechten doorstak Zijn zijde met een speer, en terstond kwam daar bloed en water uit. En die het gezien heeft die heeft het getuigd, en Zijn getuigenis is waarachtig, en hij weet dat hij zegt hetgeen dat waar is, opdat ook u geloven moogt: Want deze dingen zijn geschied, opdat de Schrift vervuld worde: Geen been van Hem zal verbroken worden; en wederom zegt een andere Schrift: Zij zullen zien in welken zij gestoken hebben.

Aangezien mijn geliefden, de kruisdood van onze Heere en Heiland Jezus Christus de enige grond van onze zaligheid, ja de enige troost in nood en dood, in leven en sterven is, en doordat de satan alles in het werk stelt om in het hart van een kind van God deze troost te verduisteren of zo mogelijk weg te nemen, zodat het schijnt dat er voor een arm zondaar geen hoop op zaligheid te zoeken of te vinden is, wilde de Apostel de gemeente Gods deze grond van hoop krachtig op het hart drukken, zoals wij vinden in de drie eerste verzen van de eerste brief aan de Korinthiërs het 15^e hoofdstuk; waar de Apostel zegt: *Voorts broeders, ik maak u bekend het Evangelie dat ik u verkondigd heb; in hetwelk gij ook staat, door hetwelk gij ook zalig wordt indien gij het behoudt op zodanige wijze als ik het u verkondigd heb, tenzij dan dat gij te vergeefs geloofd hebt. Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven hetgeen ik ook ontvang heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften.*

Dit is de grond waarop het ware zaligmakend geloof rust, hetwelk onze dierbare Heiland voor al de Zijnen met Zijn dierbaar bloed heeft verworven en verzegeld. En om dit geloof Zijn gunstvolk te kunnen deelachtig maken heeft Hij dit zo bitter en gewichtvol lijden in gehoorzaamheid volbracht. Hij is gehoorzaam geworden tot de dood, ja tot de dood van de kruises. Omdat anders voor onze zonden niet kon betaald worden, dan door de dood van de Zoon van God, heeft onze dierbare Borg Zich aan dit bitter lijden en dood overgegeven, opdat Hij voor al de Zijnen de dood smaken zou. Er was geen ander middel om de toorn Gods die tegen het ganse menselijk geslacht ontstoken was te verzoenen, dan door zijn dood. Daardoor heeft Hij dan nu ook de satan Zijn macht ontnomen, en voor al Zijn volk het leven en de zaligheid teweeggebracht. Is dit geloof in deze Borg, nu onze Steun en Toevlucht geworden, dan wordt de Schrift in ons vervuld die zegt: *Christus is voor ons gestorven naar de Schriften.* Dan leren wij ook verstaan dat Hij ons, die Zijn vijanden waren, met Zijn eigen dierbaar bloed ten eigendom heeft gekocht. En zo worden wij één plant met Hem, in de gelijkmaking Zijns doods, opdat wij ook eenmaal in de gelijkmaking van Zijn opstanding, Zijn heerlijkheid zouden mogen deelachtig worden. En daarom wordt ons nu reeds bij tijden en ogenblikken een voorsmaak daarvan gegeven. opdat we zijn dood zouden verkondigen. Daarom zegt dan ook de Apostel: *De liefde van Christus dringt ons, als die dit oordelen, dat indien Eén voor allen gestorven is zij dan alle gestorven zijn; en Hij is voor allen gestorven, opdat ook wij met Hem sterven en leven zouden.* Dezelfde Apostel vermaant ons in al Zijn brieven dat wij trachten zouden deze grond der hoop vast te houden die door al die schriften van Mozes en de Profeten wordt bevestigd.

In deze ure hebben wij ons voorgesteld twee voornamen stukken daarvan wat nader te overwegen, die door de Goddelijke voorzienigheid zijn beschreven.

1. Ten eerste: om de gelovigen van de waarheid van Jezus verzoenend lijden en dood te verzekeren; en

2. Ten tweede: om ons de vrucht van dit lijden en sterven aan te wijzen.

Dat Jezus waarlijk aan het kruis gestorven is, al is er geen been van Hem gebroken, verzekert ons het feit dat toen zij Zijn zijde met een speer hadden doorstoken er bloed en water uit de wonde vloeide. En doordat er geen been van Hem is gebroken is in Hem vervuld geworden hetgeen in het Paaslam van Hem was afgeschaduwd; want ook daarvan mocht geen been worden gebroken; en zo is in Hem openbaar geworden dat Hij het waarachtige Lam Gods was, dat voor de zonden Zijns volks is geslacht geworden. In dit eerste gedeelte zien wij dus twee zaken in vervulling komen, die van onze Heiland en Zijn kruislijden waren voorzien.

In de eerste plaats, dat van Hem geen been is gebroken; en in de tweede plaats, dat ze Zijn zijde hebben doorstoken. Twee zaken die Zoveel gewicht bevatten dat het noodzakelijk is er al onze aandacht aan te wijden.

O, dat wij door de Heilige Geest mochten bekwaam gemaakt worden om dit tot nut van onze onsterfelijke ziel, op een recht geestelijke wijze te mogen betrachten, opdat wij met het oog van geloof mochten zien wat Jezus tot verzoening van onze zonden heeft moeten lijden. *Dat wij dan biddende mochten horen, en horende mochten bidden.*

*Het water, 't welk door de stoot
Van de speer uit Zijn zijde vloot,
Dat zij mijn bad, en ook Zijn bloed
Verkwikk' mijn hart en mijn gemoed.*

O dierbare Heiland, maak dit waarheid aan onze ziel, Amen.

1.

Het eerste gedeelte dan waarbij wij met onze gedachten hebben stil te staan is, dat er geen been van onze Heiland is gebroken, en dat Zijn vijanden hierin in hun woede werden gestoord, want de Joden begeerden van Pilatus, omdat de sabbat naderde, dat de been van Jezus en die met Hem gekruisigd waren zouden gebroken worden, en de dode lichamen zouden worden weggenomen van het kruis; zo veinsden de Joden bezorgd te zijn voor de heiliging van de sabbat. Maar moesten daardoor te zoals de raad Gods in vervulling brengen, Die alles zó bestuurde, dat het lichaam van Jezus naar de wet van God, voor zonsondergang begraven werd. Want God had in Zijn heilige wet bevolen, dat de dode lichamen van hen die gekruisigd waren niet aan het kruishout mochten vernachten, maar nog op dezelfde dag moesten begraven worden, opdat de vloek zou worden weggenomen van de aarde. Deut. 21 : 23. Dit dan werd hier in Jezus vervuld; en zo mocht het lichaam van onze dierbare Heiland, die nu alles had volbracht wat Hem door de Vader op Zijn hand was gesteld, op de sabbat rusten in het graf.

Pilatus dan bewilligde in de schijnheilige bede van de Joden, om de dood van onze dierbare Heiland door het breken van Zijn been te verhaasten, opdat eer die grote dag van de sabbat zou aanbreken de dode lichamen zouden kunnen begraven worden. En inderdaad mocht die dag de grote sabbatdag genoemd worden, want het was die grote verzoendag waarvan God had gezegd door de mond van Zijn profeten, dat de zonde van de lands zou worden weggenomen, Zach. 3 : 9. Het was die grote dag der ruste waarop die grote Borg van de Verbonds, het werk der verzoening had volbracht en voor al Zijn volk een eeuwige rust had bereid. Wel werd het de gekruisigden voor een weldaad aangerekend dat door *het breken van hun benen de dood werd verhaast. Maar dit was een helse ontferming, want de barmhartigheden der goddelozen zijn*

wreed, Spreuk. 12. En zo staat het helaas in de tegenwoordige tijd nog veeltijds met de barmhartigheden die de wereld aan Gods kinderen bewijst.

Hoewel echter Pilatus aan de Joden had toegestaan dat de benen van de gekruisigden zouden gebroken worden, zo was dit toch de wil van God niet; en Gods raad moet bestaan en Hij doet al wat Hem welbehaaglijk is, en Hij vernietigt de raad der goddelozen. En dit wordt ook hier duidelijk openbaar; want wel werden van de twee moordenaars die met Jezus gekruist waren de been gebroken, maar komende tot Jezus zegt ons de Evangelist, als zij zagen dat Hij nu gestorven was zo braken zij Zijn benen niet.

Het is opmerkelijk dat de Evangelist niet zegt: zij kwamen en braken hun benen, maar dat hij onderscheiden zegt: *De krijgsknechten dan kwamen en braken wel de benen van de eersten en van de anderen, die met Hem gekruist waren.* De Evangelist maakt een kennelijk onderscheid tussen die twee moordenaars. Wel waren zij met Christus in hetzelfde lijden, maar de dood van de een die met Christus gekruist was, was opmerkelijk onderscheiden van die van de anderen aangezien deze nog ter elfder ure en hangende aan het kruis door een waar geloof tot bekering was gebracht; en nu met Paulus mocht zeggen: *Ik ben met Christus gekruist en ik leef; doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.* Hieruit kunnen wij leren, dat de genade wel grotelijks onderscheid maakt van de een mens tegenover de anderen. Maar dat deze onderscheiding zich het meest in de inwendige mens openbaart; want de lotgevalen van dit tijdelijke leven treffen zowel de rechtvaardigen als de goddelozen. Deze twee, moesten beiden dezelfde straf ondergaan, zij moesten een en dezelfde dood sterven; Maar de één gaat naar de plaats van eeuwige pijniging, en de ander sterft om eeuwig te leven, om eeuwig met Jezus in het Paradijs te zijn. O, wat een onnaspeurlijke rijkdom ligt er dan niet in de genade, die zo'n groot onderscheid teweeg brengt! Daar deze beiden zich toch aan dezelfde misdaad hadden schuldig gemaakt, en beiden rechtvaardig dezelfde straf hadden verdiend.

Laat ons echter trachten de bijzondere leiding van Gods aanbiddelijke voorzienigheid die hier zo kennelijk geopenbaard wordt wat nader in te zien. Zij zijn dan, naar luid van onze tekstwoorden, eerst gegaan tot de één en daarna tot de andere, en hebben van deze beiden hun benen gebroken; maar komende tot Jezus zagen zij dat Hij reeds gestorven was. Hij had Zijn ziel reeds in de hand van Zijn hemelse Vader overgegeven. Het oog van de eeuwige Vader was op Zijn dierbaar Kind gericht. Hij beteugelde de hand van Zijn vijanden. En terwijl Jezus nu reeds gestorven was, trok hun Zijn Persoon niet meer aan. *De Rechtvaardige komt om, en de weldadige lieden worden weggeraapt, zonder dat er iemand op let, dat de Rechtvaardige wordt weggeraapt voor het kwaad.*

De vijanden van Jezus worden beteugeld om aan Hem te volbrengen hetgeen zij zich hadden voorgesteld, maar moesten door de Goddelijke voorzienigheid geleid, juist datgene doen waarop zij niet hadden gedacht. Want een van de krijgsknechten kwam en doorstak de zijde van Jezus met een speer, zodat er een diepe wonde ontstond, hetgeen wij kunnen merken uit dat wat plaats had na de opstanding bij de ontmoeting van Jezus met Thomas, Joh. 20:27. Toen de Heere tot Thomas zei: *Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde.* De krijgsknecht wil er zich van verzekeren of Jezus wel waarlijk dood was; hij wist niet dat Jezus macht had om Zijn leven af te leggen, en het weer aan te nemen. En indien er nog enig leven in Jezus mocht zijn, dan zou hij Hem de benen breken. Maar ziende dat uit de wonde die hij in Jezus' zijde gestoken had, bloed en water vloeyde was hij volkomen

van Jezus' dood verzekerd. Of dit feit nu, dat er bloed en water uit die wonde vloeide tot de wonderen moet gerekend worden, willen wij liever niet onderzoeken.

Maar om dit alles maar slechts zo oppervlakkig te beschouwen, zal ons geen nut aanbrengen. Het oog des geloofs vindt hierin echter grote verborgenheden opgesloten. Johannes geeft het in de eerste plaats als een gewichtige zaak te kennen, dat deze dingen kunnen bevestigd worden van dengene die het heeft gezien: *En die het gezien heeft, die heeft het getuigd, en zijn getuigenis is waarachtig*. Niet alsof het gewicht der zaak aan zo'n lichamelijk zien hing; want het geloof rust op de onfeilbaarheid Gods, en niet op de getuigenis van mensen. Als Johannes hier echter zegt dat hij hier het getuigenis van een ooggetuige voortbrengt, dan bedoelt hij hier zichzelf mee, zonder echter zijn Naam te noemen, wijzende op de vrucht van zijn achteraanlevend geloofsleven waarmede hij boven andere discipelen die gevlucht waren was bevoorrecht geworden, evenals ook Maria dat mocht ten deel vallen.

En werkelijk mijn geliefden, wie in nood en dood Jezus maar mag blijven achteraanlevende die ons niet alleen kan uitredden, maar die ook als de barmhartige Hogepriester medelijden kan hebben met onze zwakheden, die zal ook leren ervaren dat veeltijds onder het gebukt gaan en het gewillig dragen van het kruis door Jezus ons op de schouders gelegd, ook de meeste liefde van Jezus wordt erkend en genoten. Het getuigenis dat Johannes hier geeft, is het sprekend getuigenis der waarheid van het innig gevoel der Goddelijke overreding. En dit zijn dan ook de beste getuigen van wat Jezus voor Zijn volk is, die er zelf de zalige ervaringen van hebben opgedaan; die met Johannes mogen zeggen: *Hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben van het Woord des levens, dat verkondigen wij u*.

Om dit getuigenis nu echter maar niet slechts als een bloot verhaal te laten voorbijgaan, zo voegt de Apostel er de reden bij waarom hij dit getuigenis aan hen geeft, zeggende: *Opdat ook gij geloven moogt*. Hij zegt niet, opdat gij dit gelooft, maar: *opdat ook gij gelooft*. Om zo door het waarachtig zaligmakend geloof zalig te mogen worden. Op een andere plaats zegt ons deze getuige van het Evangelie van onze Heere Jezus Christus. Deze dingen zijn geschreven, opdat u gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam. De Apostel wil dan met enigszins andere woorden zeggen: *Deze Jezus, die ik u hier verkondig, betuig ik u, dat de Heiland der wereld is, die voor arme zondaars aan het kruis op Golgotha gestorven is*. Dit is dan ook de alleen ware Apostolische Evangelieprediking. Alleen door geloofsomhelzing van dit Evangelie, kan Jezus waarlijk als de schuld overnemende Borg van een arm zondaar worden erkend en aangenomen. Maar daar kan het blote gepredikte woord het niet brengen; want zal dit woord ons tot zaligheid kunnen gedijen dan zal Christus Zelf dit woord door Zijn Geest aan de consciëntie moeten heiligen. Als Jezus niet Zelf medewerkt met Zijn Geest om de consciënties van de toehoorders van de waarheid te overtuigen, dan zal al het preken geen nut aanbrengen.

De Apostel wijst er ons op dat het geheim en de kracht der Schrift is, dat wij door het geloof leren verstaan dat dezelve vervuld is en dat Christus niet alleen alles heeft volbracht wat tot onze zaligheid nodig is, maar dat in Hem ook alles vervuld is, wat te voren van Hem is beschreven. Laat ons dit een weinig nader trachten in te zien.

De Apostel zegt: *Want deze dingen zijn geschied opdat de Schrift vervuld worde: Geen been van Hem zal verbroken worden; en wederom zegt de Schrift op een andere*

plaats: Zij zullen Hem zien in welken zij gestoken hebben. Het eerste wijst ons heen naar Exod. 12: 46, waar gesproken wordt over de bereiding van het Paaslam en waar door de Heere bevel wordt gegeven: u zult geen been daaraan breken. De geest des Heeren deed Johannes door het geloof zien dat dit Paaslam slechts een beeld en schaduw was van het waarachtige Lam Gods. Daarom getuigt hij, dat het ware Paaslam nu was geslacht om Zijn volk uit de slaafse dienstbaarheid van de helse Farao en uit het Egypte dezer wereld te verlossen, opdat Zijn bloed ons nu waarlijk tot drank en Zijn vlees ons tot een geestelijke zielenspijs zoude zijn. En dat er geen been van Hem gebroken mocht worden, daarin wordt ons te kennen gegeven dat wij de gehele Christus in al Zijn ambten tot onze zaligheid nodig hebben.

Tussen twee moordenaars aan het hout van de kruises genageld, is de Eeuwige, Heilige en Rechtvaardige, onder de misdadigers gerekend geworden; hoewel er geen onrecht in zijn mond was gevonden. Maar daar Hij de eeuwige Zoon van de Vader was, en Hij het leven kon afleggen en wederom aannemen wanneer Hij wilde, kon Hij van de dood niet gehouden worden. De lichamen van de beide moordenaars die met Jezus waren gekruisigd, werden aan de vertering overgegeven. Maar Jezus heeft, na drie dagen weer opgestaan zijnde, over het stof getriomfeerd. Hij is gekruist in onze zwakheid. Hij leeft in de kracht Gods, van de eeuwig gezegende Vader. Daarom had Hij reeds tevoren door de mond van de Psalmddichter gezegd, als de Zoon: *Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten, Gij zult niet toelaten dat Uw Heilige de verderving zie.* Psalm 16. Hij is wel gedood naar het vlees, maar Hij is weer levend gemaakt naar de Geest. Is Zijn lichaam bezweken onder de martelingen aan het kruis, Hij is nochtans overwinnaar gebleven en heeft de hel en het graf overwonnen in Zijn eigen kracht.

Zij hebben wel Zijn vlees met een speer kunnen doorsteken, maar Zijn benen, het symbool van menselijke kracht, hebben zij niet kunnen breken. Zoals de benen het steunsel en het sieraad van het menselijk lichaam zijn, zo is Christus het steunsel en het sieraad van Zijn bruid: want zij is vlees van Zijn vlees, en been van Zijn been. Zij staat door Zijn kracht, en vindt in Hem, de eeuwige Jehovah, haar gerechtigheid en sterkte. Zij is versierd met Zijn beeld en bekleed met Zijn gerechtigheid. In Hem zijn zij wat zij zijn, en in Hem leven zij en bewegen zij zich. Hij is het die de moeden kracht geeft; Hij is de sterkte en het vermogen degenen die geen kracht heeft. En hoewel onze Heiland moest klagen dat Hij van alles was verlaten, heeft God de Vader over Hem gewaakt, zodat Hem geen been gebroken werd.

2.

En werkelijk mijn geliefden, dit is een grote troost voor al Gods arm volk, want hoewel de tegenspoeden der rechtvaardigen veel zijn, zal nochtans de eeuwige Vader van onze dierbare Heiland er zorg voor dragen, dat er ook geen enkele van hen, die Hij door Zijn dierbaar bloed heeft vrijgekocht, verloren gaat. Gods kinderen krijgen wel gemeenschap aan Jezus' lijden; al gaat dit echter nog zo hoog, zal nochtans de Heere er zorg voor dragen, dat ze niet geheel door de vijand van hun ziel vernietigd worden. God de Heere zal hen niet laten verzocht worden boven vermogen.

Zo vinden wij dan in de eerste plaats, dat Jezus het waarachtige Paas-Lam is, maar verder ook dat in Hem een eeuwige volheid en onuitputbare bron van heil en zaligheid is geopenbaard. En welgelukzalig hij die even als Johannes daarvan iets mag ondervinden. Want toen Johannes zag dat er bloed en water uit de doorstoken zijde van de Heiland vloeide, werd hij door de Geest van God ingeleid in de profetie van

Zacharia, waar deze van Hem had geprofeteerd: *En zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben*, Zach. 12: 10.

A. Dit profetische woord spreekt hier in de eerste plaats van de bekering der Joden, die eenmaal zouden erkennen dat deze verachte Jezus die zij doorstoken hebben, de Rotssteen huns heils, de waarachtige Jehovah, God, en het eeuwige leven is.

Want de Heere, Jehovah, spreekt hier door de mond van de Profeet, en zegt: *Ik zal uitstorten de Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben*. Hier spreekt dus de eeuwige God zelf: *Zij zullen Mij aanschouwen, die zij doorstoken hebben*. Zo is dan dit profetisch woord ook naar de letter in onze Heiland vervuld geworden. Er ligt dus in deze waarheid een belofte opgesloten dat eenmaal ook de Joden de gekruiste Heiland voor hun God en Zaligmaker zullen erkennen: en dat wel op een wijze dat ze over Hem zullen rouwklagen als over een enige Zoon, en dat ze over Hem bitter zullen kermen, zoals men kermt over een eerstgeborene.

B. En is het niet de ervaring van iedere ziel dat ze als in tranen van bittere rouw en droefheid moet wegsmelten als ze er aan ontdekt wordt dat ze met haar zonden de Heiland doorstoken heeft? Voor hen is nu echter onze Heiland door Zijn dierbaar lijden en sterven een geopende fontein der zaligheid geworden; daarom lezen wij Zach. 13 : 1: *Te dien dage zal er een fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinheid*.

- Wij lezen 1 Joh. 5 : 6: *Deze is het, die gekomen is door water en bloed, (namelijk) Jezus de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed*. Als de gekruiste Heiland, in Zijn dierbaar bloed en lijden aan het oog van de geloofs wordt ontdekt en men Hem krijgt te aanschouwen als die vredemakende Borg, die door Zijn dierbaar lijden en kruisdood, vergeving der zonden en de eeuwige zaligheid voor ons heeft verworven, dan openbaren zich ook die vlietende waterstromen die het hart heiligen en het maken als een gewaterde hof. Dan openbaart zich de genade overvloedig in alle wijsheid, en in kracht tot zaligheid. Dit bloed en dit water, dat uit de geopende zijde van onze dierbare Heiland en Zaligmaker vloeide, kan al onze behoefte en al ons gebrek vervullen.
- Het bloed en het water dat hier zo onderscheiden door Johannes genoemd wordt, geeft ons ook een getrouw beeld van de genadige rechtvaardigmaking van de zondaars voor God, en de vernieuwing van ons gemoed door de Heiligen Geest, die wel beide als onderscheiden weldaden Gods voorkomen, maar die inderdaad toch niet vaneen te scheiden zijn. Want een zondaar kan niet het een deelachtig zijn en het andere missen. Waarom dan ook de Apostel zegt, 1 Kor. 6 : 6: *Gij zijt afgewassen, gij zijt geheiligd, gij zijt gerechtvaardigd in de Naam van de Heere Jezus, en door de Geest onzes Gods*. Het bloed der verzoening moest eerst geplengd worden eer de stromen van de levende waters tot het hart van de armen zondaars konden afdalen. Die levensstroom moet dit bloed aan het hart heiligen en daarmee vervullen, zoals de sprengbekkens bij het altaar. En o, wanneer die kristallijne levensstroom, het dierbaar bloed van de Heiland aan het hart van de arme zondaar komt heiligen en daarmede genade en leven, wat wordt dan de ziel vervuld met de glans van Gods heerlijkheid en met de kennis van onze dierbare Heiland en Zaligmaker! Dan wordt het hart gesterkt met de ware geestelijke wijn en melk, met die geestelijke olie en honig die het hart vervult met alle blijdschap en vertroosting, die het hart buigt naar het welbehagen van God.
- Wanneer wij nu door het geloof krijgen te zien dat onze dierbare Heiland Zich om onzer zonden wil Zijn zijde heeft laten doorsteken, en dat Hij zich door Zijn

eeuwige Geest, Gode onstraffelijk heeft opgeofferd, opdat wij de levende God zouden mogen dienen in waarheid en gerechtigheid; en wij te zien krijgen door het licht van de Heilige Geest, wat dit geslachte Lam voor ons verworven heeft, opdat wij door Zijn opofferende liefde genade zouden ontvangen om met vrijmoedigheid te mogen toegaan tot de troon der genade om geholpen te worden en genade te mogen vinden ter bekwaamere tijd; dán doet het gelovig zien van dit liefdehart, een vuur in ons koude zondaarshart ontbranden en ontsteekt dit tot wederliefde. Want door zó Zijn liefde in het hart van een arm zondaar te openbaren, reinigt Hij Zichzelf een volk, ijverig in goede werken. Zo komt Hij uit Zijn eeuwige volheid, ons ledig zondaarshart vervullen met alle schatten en rijkdommen van Zijn eeuwige barmhartigheid en genade; waardoor wij alle andere en onverzadelijke begeerten om Zijnentwil leren verachten. Dan zegt de ziel: *weg wereld met al uw goud, met al uw schoonheid, en met alles wat u aanbiedt!* Dan is Jezus alleen voor onze ziel genoeg.

- In deze weg vloeien al de genadegoederen van het verheerlijkte Hoofd afdalende, neer op de leden; de heerlijken op aarde in welke al des Heeren lust is. En even zoals ze van Hem afdalen, keren ze ook wederom tot Hem: want daardoor wordt de ziel met Christus verenigd. Wie eenmaal uit die kristallijnen stroom gedronken heeft zal in der eeuwigheid niet meer dorsten. Want zij gaat al dieper en dieper, en vloeit tot in het eeuwige leven. En zo vinden wij dan in Jezus een volle bron van alle genade, en een geopende fontein tegen alle zonde en onreinheid.

TOEPASSING.

Ziet daar mijn geliefden, zo hebben wij dan weer een ogenblik mogen stilstaan, om ook dit laatste gedeelte van het lijden van onze dierbare Heiland met elkander te overwegen. Wij hebben mogen zien met welk een tere liefde het oog van de eeuwige Vaders, op zijn eeuwig geliefde Zoon gevestigd was, maar tevens ook op de behoefte van al Zijn gunstvolk, voor Wie onze dierbare Heiland aan het hout des kruises gestorven is. O, dat die levensstromen die uit Zijn zijde vloeien, maar veel onze ziel mochten komen bevochtigen! Hoe heerlijk blinkt hier de trouw van onze dierbare Borg, die tot de laatste penning toe voor onze zonden heeft willen betalen. Hoe wordt Hij hier niet openbaar als dat volkomen Lam Gods, waaraan geen been mocht worden gebroken!

Dit dierbare Lam, dit Beeld van gekruiste liefde, leeft nu in eeuwigheid, en is gezeten met zijn eeuwig geliefde Vader op Zijn troon om daar voor de Zijnen te bidden, en om van daar Zijn Geest uit te zenden om Zijn volk zalig te maken. Van daar geeft Hij ons Zijn vlees tot spijs en Zijn bloed tot drank, om onze dorstende en wegzinkende ziel te versterken en te laven.

Zoals de eerste Adam een vader allerlevende was, zo is Jezus ons nu geworden tot een levendmakende Geest. Zoals van de eerste Adam Zijn zijde werd geopend om hem een vrouw te formeren, die een moeder allerlevende zijn zou, zo heeft ook Hij, die de tweede Adam was, Zijn zijde willen laten oopen om Zichzelf een bruid te kunnen heiligen, die vlees van zijn vlees, en been van zijn been was. Hij is de betere Ark van Noach, die veilige en zekere Schuil- en rustplaats voor al Zijn in zichzelf onveilig en onrustig volk. Waarin arme zondaars, die vanwege hun bloedrode zonden in zichzelf moeten vergaan en omkomen, een veilige toevlucht vinden, zoals de duif die tot de ark van Noach wederkeerde om rust te vinden voor het hol van haar voet.

Jezus heeft Zijn zijde willen laten openen, opdat het voorhangsel van de vleses zou verscheurd worden, en wij het liefdehart van de eeuwige Vader zouden mogen aanschouwen en de weg des levens zouden mogen vinden, om hulp te zoeken in al onze benauwdheden. Daarom zegt onze dierbare Heiland en verlosser: *Ik ben de Deur; indien iemand door Mij ingaat die zal behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden.* Hij is die betere Rotssteen waarop Mozes - als een type - sloeg in de woestijn, en waaruit het levende water vloeide dat Israel volgde, in een dor en dorstig land. Want uit de spleten en wonden die door de slagen van Gods gerechtigheid aan deze Rotssteen onzer hulp zijn toegebracht, vloeien nu de stromen van Goddelijke genade in het hart van Gods arm en hulpbehoevend volk. Deze volgt hen op al hun wegen, zolang zij dit tranendal zullen moeten doorwandelen, totdat zij eenmaal in het hemels Kanaän zullen worden ingeleid.

Hij is die ware Wijnstok, die Zijn volk sterkte en kracht geeft, en die Zijn vrucht openbaart in de dag van Gods welbehagen. Daarom zegt Hij ook: *Alle ranken, die de Vader gereinigt heeft, zullen vele vruchten dragen.* Want Jezus is geen dorre woestijn voor Zijn gunstvolk, maar een altijd vloeiende levende waterstroom van heil en genade. Door Zijn dierbaar bloed is de gloed van Gods toorn geblust, die vanwege onze zonden ontstoken was. Dit bloed reinigt het zondaarshart en maakt het tot een huis Gods, tot een woonplaats van de Heilige Geest.

Ach dat wij dit alle bij ervaring mochten leren kennen, en dat de vleselijke gerustheid, die helaas nog bij zoveel het hart heeft ingenomen, ver van ons mocht vlieden, opdat in onze ziel plaats mocht worden bereid voor een levend geloof in de gekruiste Christus. Een levend geloof bereidt de weg tot de ervaring. Alleen door het geloof kan onze dorstige ziel door dit dierbaar en gezegend bloed van onze Heiland worden gelaafd, en leren wij, zoals hier de Apostel Johannes getuigt, wat Jezus voor een arm zondaar is. Dat Zijn dood een oorzaak der eeuwige zaligheid van al Zijn volk geworden is, en dat de gekruiste Heiland hun een fontein is van het eeuwige leven. Dat door Zijn bloedig en verzoenend lijden, licht en leven tot hun ziel afdaalt, waardoor alle dingen nieuw worden in Hem. En die daarvan hebben mogen getuigen zijn er altijd geweest, hoe ook de goddeloze en door het ongeloof verbijsterde wereld daartegen heeft gewoed.

Wat is het echter diep te beklagen dat er zo weinig zielen gevonden worden die waarlijk gevoelen en uit de ervaring mogen belijden, dat het Lam Gods de zonden der wereld heeft gedragen! En hoewel sommigen dit nog wel belijden, wat is zo'n belijdenis dan nog Geestloos en levenloos, zonder dat er enig kracht van uitgaat die het bewijs draagt dat zij ware Christenen zijn. Zou de oorzaak daarvan te zoeken zijn aan de levende Fontein, aan het Evangelie der genade? O nee, mijn geliefden; maar de oorzaak daarvan hebben wij te zoeken in de hoogmoed van het menselijk hart, dat niet als een ellendig en aan alles gebrek hebbend zondaar tot God wil komen, en aan de blindheid en het ongeloof die het ganse hart overheerst. Want het water dat uit de levendmakende Fontein vloeit, gaat de hoogte voorbij en stroomt naar de laagte, naar de vallei van ootmoed en vernedering. Daarom moeten eerst alle hoogten van het menselijk hart, die er helaas zoveel zijn, worden neergeworpen, zal men de levende wateren van deze Fontein kunnen deelachtig worden. Want eer dit heeft plaats gehad, kan men Jezus niet in waarheid erkennen en belijden, omdat men niet weet welk een zaligheid onze dierbare Heiland door Zijn dierbare lijden en kruisdood voor Zijn gunstvolk verworven heeft.

Menige ziel zoekt iets, zij gevoelt een gemis, dat ze noch in de wereld noch bij de creaturen vinden kan; en in plaats dat zij zich nu met haar nood tot God wendt, verkiest zij het schijngoed een dorre belijdenis, en laat alzo de genadetijd voorbij gaan, totdat er geen droppel genadetroost meer zal overig zijn om haar dorstige en smachtende tong te verkoelen.

Anderen vergenoegen zich in een blote beschouwing van Jezus en Zijn dierbaar Borgwerk, maar hun arme ziel blijft als een ledig graf, en men komt er niet toe de toevlucht te nemen tot het dierbaar en schuldverzoenend bloed van de Heiland, waarin alleen hulp voor een arm zondaarshart te vinden is. Men voegt zich naar zijn eigen begrip, en zoekt behoud in het volbrengen van velerlei plichten, in een eigen gemaakte bekering en heiliging, en in een dienen van de Heere naar eigen inzichten. Maar och arm en dwaalziek Adamskind, let er toch op. Uw ongelovig en hoogmoedig zondaarshart moet eerst besprengd worden met het bloed der verzoening, zullen de levendmakende wateren tot uw ziel kunnen komen. De Heilige Geest moet u eerst levend maken en een nieuwe geest in u scheppen, zult u in waarheid in een nieuw leven kunnen wandelen.

Daarom mijn geliefden, bedrieg uw arme ziel niet langer, met een van alle leven ontdaan, vleselijk vertrouwen op Christus en Zijn heilsverdiensten, want dit is een bedrog van de satan. Wat zal een vertrouwen op Christus u kunnen helpen, zolang uw ziel onbekeerd en dood blijft? Zolang de Geest van de levens die in Christus Jezus is, u niet komt opwekken uit uw zondige doodsslaap? Het gemis van die levendmakenden Geest in het hart van de arme zondaar, is de oorzaak dat de prediking van het Evangelie van genade zo weinig kracht uitoefent. Men beeldt zich in dat het leven der genade in blote bespiegelingen bestaat, en men blijft vervreemd van het ware leven Gods. Het is geen dode Jezus waarmee wij te doen hebben. Nee mijn vrienden, waar Jezus door zijn Geest in het hart komt wonen, daar werkt die Geest het zaligmakend geloof en een ware bekering. Men kent Jezus en Zijn heilaanbrengende verdienste niet, dan door de beoefening van een waar geestelijk leven in de genade.

En wie zo in Jezus leert te leven, die leert ook in Zijn voetstappen te wandelen. Daar leeft ook een verlangen in het hart naar Hem, die alle behoeften van een arm zondaarshart bevredigen kan.

Maar u, heilzoekende zielen, mag ik toeroepen: *het hart van Jezus klopt voor u!* Hij staat als met uitgebreide armen om de tot Hem toevlucht nemende te hulp te komen. Och dat u dan maar door het geloof tot dit geslachte Lam, tot die Fontein van de levens de toevlucht mocht nemen, en Hem mocht erkennen als dat Lam Gods, dat Zijn dierbaar bloed heeft willen storten tot verzoening van uw zonden. Want Jezus te erkennen en met uw ganse hart te geloven dat Hij de Fontein is waaruit alle genade en leven vloeit, is de weg om uzelf in Jezus te verliezen. Jezus zeide eens tot de Joden die Hem volgden: *Indien gij niet gelooft dat Ik Dié ben, gij zult in uw zonden sterven.* Aan de een kant een gezicht op de lijdende Heiland, en aan de andere kant een gezicht op uw zonde en uw zondig bestaan, dat zal uw hart verbrijzelen. O, mocht u dan eens verwaardigd worden, dat ge zelf en uw snode zonde de oorzaak zijn dat de Heiland moest gekruisigd en Zijn zijde doorstoken worden, om uw arme ziel van een eeuwig verderf te bevrijden! O, wat zou uw ziel met bittere rouw en tranen overstelpt worden; u zoudt uzelf als een berouwhebbend zondaar voor Hem neerwerpen, en Hem smeken dat Hij Zijn liefdehart voor u mocht openen. En waarlijk, zo'n smekend en berouwhebbende zondaarsstem, zou Zijn liefdehart niet kunnen verdragen, zonder u Zijn dierbaar bloed en heilverdienste te tonnen, waardoor u zoudt bewogen worden om uzelf met uw ganse hart aan Hem over te geven.

Maar wij moeten een volle Jezus hebben zoals Hij als het waarachtig Lam Gods, door de Vader aan al Zijn arm en in zichzelf ellendig volk geschonken is. Er moet geen been aan Hem gebroken worden, Hij moet ons tot een volkomen Zaligmaker zijn. Want al wat aan Hem is, is gans begeerlijk en onmisbaar voor de arm zondaar. Hij moet ons zijn tot wijsheid, gerechtigheid, heiligmaking en volkomen verlossing. Er is aan Hem niets dat voor ons niet nodig is. Hij is de enig Fontein uit en door Wie wij kunnen groeien, bloeien en vruchten dragen, zoals een boom geplant aan waterbeken. Alle gebroken bakken moeten vernietigd worden. Jezus alleen moet het Steun- en rustpunt van ons hart zijn. Hij moet als een bundeltje mirre vernachten aan ons hart. Och dat Hij ons kracht mocht verleen om Hem daartoe aan te lopen met vurige gebeden, want Hij toch is het die de moeden kracht geeft.

En u, die daarvan al reeds enige indruk in uw hart hebt ontvangen, maar uzelf tot op heden nog niet geheel en al in Jezus zijt kwijt geworden, geef de moed niet op en gun uw hart geen rust voor dat u uzelf in Hem hebt mogen verliezen, en u door het geloof met Hem verenigd bent geworden. Totdat u door het geloof hebt leren verstaan dat u vlees van Zijn vlees en been van Zijn been geworden bent, en dat Zijn gerechtigheid uw gerechtigheid geworden is, door de toepassing van Zijn dierbaar bloed en kruislijden aan uw eigen hart. Bid en smee Hem, dat Hij met Zijn genade en Geest in uw hart moge komen wonen, opdat u één Geest met Hem mag worden, uit Zijn zijde voortgekomen, zoals Eva uit de zijde van Adam.

En werkelijk, opdat u tot het verkrijgen van deze genade tot Hem de toevlucht zou nemen, laat Hij u uw diepe ellende en macht- en radeloosheid gevoelen. Hoe meer en hoe dieper ge aan uw ellende ontdekt wordt, hoe meer roept Jezus u toe: *Wendt u naar Mij toe en wordt behouden!* En tot Wie zult u anders heen vlieden dan tot deze Verbondsark, om van de toornloed van de eeuwige Rechters gevrijwaard te worden? Is uw hart zo ongevoelig en verhard dat het niet vermurwd of verbrijzeld wil worden, o, ga er mee tot Jezus en smee Hem dat Hij u een recht gelovig inzien mocht geven in Zijn dierbaar bloed en Borglijden, want daarvoor moet het hardste hart verbroken en vermorzeld worden. Hij zal uw hart niet alleen verbreken en verootmoedigen, maar Hij zal het ook reinigen en heiligen door zijn Geest.

Zegt uw ongelovig hart, *de Fontein is zo diep, en ik ben zo onmachtig*. Dan antwoord ik u, dit water van de levens vloeit ook niet naar de hoogte van 's mensen eigen ik, maar naar de laagte, tot een verbroken hart en een verbrijzelde geest. U moet in uzelf tot niet worden; u moet leren kopen zonder geld en zonder prijs, wijn en melk om-niet. Vraag dit maar aan iedere gelovige ziel hoe zij gesteld waren als zij zich van alle steunsels ontdaan gevoelden voor Jezus neerbogen, en wat zij toen hebben mogen ervaren. Daarom mijn geliefden, klemt u maar vast aan Jezus en Zijn kruisverdiensten en wacht daar maar biddend af wat de gekruiste Heiland u antwoorden zal.

Als ge door Jezus gered en geholpen wilt worden, dan moet u aan de voeten van de gekruiste Heiland blijven liggen, en uw begeerte in zuchten en tranen tot Hem opzenden, - al zouden de vijanden van Jezus en Zijn kruislijden, dit ook willen verhinderen - totdat het Hem behaagt Zijn levenmakende genadestromen tot uw ziel te doen afvloeien. Want dan eerst zult u gewaar worden dat Jezus geen dorre woestijn is, maar dat Hij over het arme zondaarshart de wateren van Zijn genade mildelijk doet stromen en dat Hij niet verwijt. Hij zal u Zijn liefdehart niet onthouden. Wil Hem dan de schande en smaad niet aandoen, om heil bij uzelf of bij een ander schepsel te zoeken. Maar laat deze Levensfontein, die dag en nacht voor u geopend is, u zo begeerlijk en dierbaar zijn, dat ge alles wilt verlaten wat u lief en dierbaar is, om Hem

maar tot uw Deel te mogen hebben. Dan zal het u eenmaal gegeven worden om zoals Israël in de woestijn, te zingen: *O, Fontein der hoven, o, Put der levende wateren, U zal ik loven en prijzen tot in der eeuwigheid.* En wanneer dan al eens in uw woestijnreis van dit leven, uw weg door het moerbeziën-dal zal gaan, en ge uw Heiland tot een Fontein mag stellen, dan zal u ook de genaderegen rijkelijk overdekken. Psalm 84 : 7.

Hebt u door genade kennis aan deze dingen, o, dat het u dan maar veel mocht gegeven worden om uit deze Bron van heil te mogen scheppen! En wordt u dikwijls door uw ongelovig en dwalend hart daarin verhinderd; dat het u dan ook gedurig maar weer gegeven moge worden om uw schuldig en afdwalend hart aan de voeten van uw dierbare Heiland neer te leggen, opdat Hij u weer ogen des geloofs moge geven om op Hem, de Rots van heil te mogen zien opdat de stromen van Zijn genade gedurig, bij vernieuwing uw dorre ziel mogen bevochtigen. Alleen door de gedurige besproeiing van de genadewateren die uit deze Rots vloeien kan het arme zondaarshart gezond blijven in het geloof. Dat u dan maar veel op Hem mag zien, uit Wiens zijde u geformeerd zijt, en door Zijn Geest als een reine maagd, als de Bruid van de Lams, mag worden voorbereid, opdat Hij eenmaal de volle stromen van Zijn genade mildelijk op u moge doen neerdalen.

Komt uw eigene ellende en zwakheid u soms inden weg staan, geef uzelf geen rust voor dat ge telkens weer bij vernieuwing Zijn sterkte mag aangrijpen. Want hoe meer wij het gemis in onszelf gewaar worden, hoe meer vindt het geloof in Hem, en hoe meer wordt de kracht van Zijn reinigend bloed aan onze ziel openbaar. En hoe meer wij dagelijks Zijn reinigend bloed nodig hebben, hoe meer zullen wij de uitgieting van de genadestromen ondervinden. Hoe krachtelozer wij in onszelf zijn, hoe meer zal de kracht van die Boom des Levens ons van pas komen, en hoe meer zal Hij door Zijn Geest Zijn kracht en troost ons toevoeren. Dat wij dan maar hoe langer hoe meer mochten leren vertrouwen op de kracht van Zijn dierbaar bloed, en op de gerechtigheid die Hij door Zijn dierbaar lijden en dood voor ons verworven heeft; opdat wij als een geestelijke honigbij maar bij de gedurigheid en telkens bij vernieuwing kracht mogen zuigen uit Zijn dierbare bloedwonden. Want hoe meer wij mogen leren rusten van eigen arbeid, hoe meer wij werkzaam zullen worden gemaakt om door de genade en de kracht van zijn Geest te mogen zuigen aan de borsten van Zijn vertroosting. En hoe meer wij de genade leren ontvangen als arme bedelaars aan de troon van Zijn barmhartigheid, hoe meer zal de genade ons klein en nederig doen zijn in onszelf. Want naar mate wij leren verstaan wat het zeggen wil, niets te zijn en toch alles te bezitten, naar die mate leren wij ook Hem erkennen als de bron aller genade, aan Wie wij ook wederom toebrengen datgene wat Hij ons eerst gegeven heeft.

En o, wie daarvan iets mag leren verstaan, die zal ook leren verstaan en ondervinden, dat onze dierbare Borg en Zaligmaker, geen karig of spaarzaam Uitdelers is. Hoe kleiner en armer in onszelf aan de voeten van Jezus, onze dierbare Heiland, hoe meer en hoe menigvuldiger Hij onze behoeftige ziel met Zijn bijblijvende en achtervolgende genade vervullen wil. Iemand die in dit leven geheel door andere mensen moet onderhouden worden, kan wel eens met een twijfelend en bezwaard gemoed bevangen worden, of het gedurig geven zulke mensen eindelijk niet teveel zal bezwaren, en zij daardoor genoodzaakt zullen worden hun gaven in te trekken. Maar op de weg der genade is dit zo niet. Als de hongerige en dorstige ziel komt tot de

troon der genade, vindt ze altijd het liefdehart van de Heiland brandende om haar noden en behoeften te vervullen.

Daarom mijn geliefden, al komt er dan ook als eens een stroom van beproeving, geen nood, als ge uzelf maar met al uw nood en ellende op de Heere mag werpen, dan zult u bevonden worden als een boom geplant aan een waterbeek, *die zijn vrucht geeft op zijn tijd, wiens blad niet afvalt, en al wat u doet zal wel gelukken.* Psalm 1.

En als dan eenmaal de laatste vijand, namelijk de dood, komen zal, dan zal het blijken dat hij zijn prikkel heeft verloren, en dat hij maar alleen komt om ons te verlossen van een lichaam der zonde en van de doods, terwijl onze ziel een ruime ingang zal vinden door de geopende zijde van onze dierbare Borg en Heiland, tot het Paradijs Gods.

O, begenadigd volk van God, wat zal onze ziel te moede zijn als zij daar aan de eindpaal van dit zo moeilijk en smartvol leven die geopende zijde van onze lieve en dierbare Heiland zal mogen aanschouwen! O, hoe zal die duif zich in de kloof van die Rots des levens verbergen. O, wat zullen in dit Paradijs de stromen van het levend water, die van de troon Gods en van de Lams zullen afvloeien, onze ziel bevochtigen. O, welk een zalig Goddelijk leven zal ons daar bereid worden, als dit dierbare Lam Gods onze ziel zal weiden en zal leiden tot de fontein der levende wateren! Daar zal God al de tranen van onze ogen afwissen, en wij zullen ons eeuwig, met al Zijn kinderen in Hem mogen verblijden. AMEN.